

-a nu se publica în Monitorul oficial-

**Descrierea generală a speciilor și habitatelor de interes conservativ în baza cărora au fost declarate
ariile naturale protejate**

Cuprins

3.2.1.1	Habitate de apă dulce, zone umede de interes comunitar	1
3.2.1.1	Habitate de pajiști și tufărișuri	9
3.2.1.2	Habitate forestiere	38
3.2.2.	Habitate după clasificarea națională, prezente în Parcul Național Retezat	57
3.3.1.	Plante superioare	154
3.3.2	Nevertebrate	163
3.3.3.	Ihtiofaună	176
3.3.5.	Herpetofaună	190
3.3.6.	Avifaună	222
3.3.7.	Mamifere	342

3.2.1.1 Habitate de apă dulce, zone umede de interes comunitar**Habitatul 3220 Râuri alpine și vegetația herbacee de pe malurile lor****A. Date generale ale tipului de habitat**

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară;
2	Codul unic al tipului de habitat	3220
3	Denumire habitat	Cursuri de apă montane și vegetația erbacee de pe malurile acestora
4	Palaeartic Habitats - PalHab	24.221 și 24.222
5	Habitatele din România -HdR	R5416 Comunități sud-est carpatice de izvoare și pâraie cu <i>Saxifraga stellaris</i> , <i>Chrysosplenium alpinum</i> și <i>Philonotis seriata</i> ; R5418 Comunități sud-est carpatice fontinale cu <i>Philonotis seriata</i> și <i>Caltha laeta</i> ; R5420 Comunități sud-est carpatice fontinale cu <i>Cardamine opizii</i> ;

		R5423 Comunități sud-est carpatice de izvoare și pâraie cu <i>Carex remota</i> și <i>Caltha laeta</i> .
6	Habitatele Natura 2000	-
7	Asociații vegetale	<i>Chrysosplenio alpini-Saxifragetum stellaris</i> Pawł. et Walas 1949 - Syn.: <i>Philonotido-Saxifragetum stellaris</i> Boșcaiu 1971, <i>Epilobio anagallidifolii-Saxifragetum alpini</i> Rejmánek et Rejmánková 1979, <i>Philonotido-Saxifragetum stellaris</i> Horv. 1949; <i>Swertio punctate-Saxifragetum stellaris</i> Coldea -1995–1996, 1997; <i>Philonotido-Calthetum laetae</i> -Krajina 1933, Coldea 1991 - Syn.: <i>Calthetum laetae</i> Krajina 1933, <i>Calthetum palustris</i> Borza 1963 n.n.; <i>Cardaminetum opizii</i> Szafer et al. 1923; <i>Carici remotae-Calthetum laetae</i> Coldea -1972, 1978 - Syn.: <i>Carici remotae-Cardaminetum amarae</i> Dihoru 1964, <i>Calthetum palustris</i> Borza 1934, <i>Caltheto-Ranunculetum</i> -Resm. et al. 1971, Resm. et Rațiu 1979; <i>Calamagrostietum pseudophragmitis</i> Beldie 1967; <i>Caltho palustris-Ligularietum sibiricae</i> Ștefan et al. 2000.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	24.221 - Grupări deschise de plante pioniere erbacee sau sufrutescente, bogate în specii montane, care colonizează depozitele de pietriș ale pâraielor care au un regim hidrologic de tip alpin, cu debit maxim în timpul verii, formate în munții din nordul zonei boreale și partea inferioară a zonei arctice, pe dealuri și uneori câmpii, precum și în etajele alpin și subalpin ale munților mai înalți din regiunile situate mai la sud, uneori în stațiuni depresionare la altitudini mai mici -<i>Epilobion fleischeri</i> ,. 24.222 - Grupări deschise sau compacte de plante pioniere erbacee sau sufrutescente, ce colonizează, în etajele montan și submontan, depozitele de pietriș ale pâraielor cu regim hidrologic de tip alpin, cu debit maxim în timpul verii, ce izvorăsc în munții înalți -<i>Epilobion fleischeri</i> , <i>Calamagrostion pseudophragmitis</i>,. Plante -conform cu Gafta și Mountford, 2008: 24.221 - <i>Dryas octopetala</i>, <i>Gypsophila repens</i>, <i>Rhacomitrium canescens</i>, <i>Rumex scutatus</i>, <i>Saxifraga aizoides</i>, <i>S. bryoides</i>, <i>Trifolium palescens</i>;

		24.222 - <i>Chondrilla chondrilloides</i> , <i>Calamagrostis pseudophragmites</i> , <i>Erucastrum nasturtiifolium</i> , <i>Gypsophila repens</i> , <i>Dryas octopetala</i> , <i>Aethionema saxatile</i> , <i>Epilobium dodonaei</i> , <i>Erigeron acris</i> , <i>Euphorbia cyparissias</i> , <i>Fumana procumbens</i> , <i>Agrostis gigantea</i> , <i>Anthyllis vulneraria</i> subsp. <i>alpestris</i> , <i>Campanula cochleariifolia</i> , <i>Hieracium piloselloides</i> , <i>Calamagrostis pseudophragmites</i> , <i>Conyza canadensis</i> , <i>Pritzelago alpina</i> , și plantule de <i>Salix elaeagnos</i> , <i>S. purpurea</i> , <i>S. daphnoides</i> și <i>Myricaria germanica</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Saxifraga stellaris</i> ssp. <i>robusta</i> , <i>Chrysosplenium alpinum</i> , <i>Ch. alternifolium</i> , <i>Philonotis seriata</i> , <i>Swertia punctata</i> , <i>Cardamine amara</i> ssp. <i>opicii</i> , <i>Caltha palustris</i> , <i>Ranunculus repens</i> , <i>Brachytecium rivulare</i> , <i>Cratoneuron commutatum</i> , <i>Doronicum carpaticum</i> , <i>Ligularia sibirica</i> , <i>Carex remota</i> , <i>Calamagrostis pseudophragmites</i> .
11	Fotografii	Anexa nr.34

Habitatul 3230 Râuri de munte și vegetația lor lemnoasă cu *Myricaria germanica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC
2	Codul unic al tipului de habitat	3230
3	Denumire habitat	Vegetație lemnoasă cu <i>Myricaria germanica</i> de-a lungul cursurilor de apă montane
4	Palaeartic Habitats - PalHab,	24.223 Alpine rivers and their ligneous vegetation with <i>Myricaria germanica</i> 44.111 Pre-Alpine willow-tamarisk brush
5	Habitatele din România -HdR,	R4415 Tufărișuri dacice de cătină mică - <i>Myricaria germanica</i> ,
6	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul

7	Asociații vegetale	<i>Salici purpureae-Myricarietum</i> Moor 1958 Syn.: <i>Myricario-Epilobietum</i> Ardelean 1981 non Aichinger.
8	Tipuri de pădure ,	Nu este cazul
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este reprezentat de comunități pioniere din albia - pâ, râurilor de munte formate din tufe joase de <i>Myricaria germanica</i> și <i>Salix</i> spp. -<i>Salici-Myricarietum</i>,. Este întâlnit pe depozite de pietriș bogate în nămol fin ale cursurilor de ape montane și boreale nordice, cu regim hidrologic de tip alpin, adică cu debit maxim în timpul verii. Stațiuni: Altitudini: 400–850 m. Relief: albia majoră a râurilor de munte. Compoziție floristică: - specii edificatoare: <i>Myricaria germanica</i>. - specii caracteristice: <i>Salix purpurea</i>, <i>Myricaria germanica</i>, <i>Salix fragilis</i>, <i>Cirsium oleraceum</i>, <i>Epilobium dodonaei</i> - alte specii importante: <i>Lysimachia nummularia</i>, <i>Mentha longifolia</i>, <i>Salix triandra</i>, <i>Calamagrostis pseudophragmites</i>, <i>Humulus lupulus</i>, <i>Saponaria officinalis</i>, <i>Salix elaeagnos</i>, <i>Calystegia sepium</i>, <i>Alnus incana</i>, <i>Alnus glutinosa</i>, <i>Fagus sylvatica</i>, <i>Agrostis stolonifera</i>, <i>Festuca pratensis</i>, <i>Dactylis glomerata</i>, <i>Trifolium pratense</i>, <i>Lycopus europaeus</i>, <i>Tussilago farfara</i>, <i>Aegopodium podagraria</i>, <i>Glechoma hederacea</i>, <i>Ranunculus repens</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Salix purpurea</i> , <i>Myricaria germanica</i> , <i>Salix fragilis</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>Epilobium dodonaei</i>
11	Fotografii	

Habitatul 3240 Râuri de munte și vegetația lor lemnoasă cu *Salix elaeagnos*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
----------	--------------------	-----------

1	Clasificarea tipului de habitat	EC
2	Codul unic al tipului de habitat	3240
3	Denumire habitat	Vegetație lemnoasă cu <i>Salix elaeagnos</i> de-a lungul cursurilor de apă montane
4	Palaeartic Habitats - PalHab,	24.224 Alpine rivers and their ligneous vegetation with <i>Salix elaeagnos</i> 44.112 Pre-Alpine willow brush
5	Habitatele din România -HdR,	R4417 Tufărișuri danubiene de cătină albă - <i>Hippophae rhamnoides</i> , și răchită albă - <i>Salix eleagnos</i> ,
6	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul
7	Asociații vegetale	<i>Hippophae-Salicetum elaeagni</i> Br.-Bl. et Volk 1940 Syn.: <i>Calamagrostio epigei-Hippophaetum rhamnoides</i> Popescu et al. 1986 <i>Hippophae- Berberidetum</i> auct. rom. Non. Moor, <i>Viburno-Crataegetum berberidetosum</i> Mititelu et Barabas 1970, <i>Salicetum elaeagni-purpureae</i> Sillinger 1933.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este reprezentat prin desișuri sau tufărișuri înalte formate din specii precum <i>Salix spp.</i>, <i>Hippophae rhamnoides</i>, <i>Alnus spp.</i>, <i>Betula spp.</i>, printre altele, care se dezvoltă pe depozitele de pietriș ale cursurilor de apă montane și boreale nordice, care au un regim hidrologic de tip alpin, cu debit maxim în timpul verii. Substratul este format din roci psamito-pelitice, cu succesiune de marne, argile, argile nisipoase, nisipuri, prundișuri, iar solurile sunt constituite din aluviosoluri, nisipuri sărace, uneori salinizate, dune marine. Exigențele ecologice încadrează speciile componente în categoriile mezotermofile, mezo-higrofile, euritrofe, cu tendințe oligotrofe, slab hidrofile. Stațiuni: Altitudine: 20-650--800, m. Relief: albia majoră a râurilor de munte. Compoziție floristică:

		- specii edificatoare: <i>Hippophae rhamnoides</i>, <i>Salix purpurea</i>, <i>Agrostis solonifera</i>, <i>Sanguisorba minor</i> - specii caracteristice: <i>Hippophae rhamnoides</i>, <i>Salix eleagnos</i> -<i>S. incana</i>., <i>Salix purpurea</i>, <i>Chamaenerion dodonei</i> - alte specii importante: <i>Ligustrum vulgare</i>, <i>Berberis vulgaris</i>, <i>Rubus caesius</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Clematis vitalba</i>, <i>Rosa canina</i>, <i>Carex digitata</i>, <i>Fraxinus excelsior</i> -juv., <i>Carpinus betulus</i> -juv., <i>Campanula sibirica</i>, <i>Teucrium chamaedrys</i>, <i>Agrimonia eupatoria</i>, <i>Salvia nemorosa</i>, <i>Pimpinella saxifraga</i>, <i>Asperula cynanchica</i>, <i>Galium verum</i>, <i>Thymus pulegioides</i>, <i>Bupleurum falcatum</i>, <i>Euphorbia seguieriana</i>, <i>Convolvulus persicus</i>, <i>Gypsophila trichotoma</i>, <i>Teucrium scordium</i>, <i>Dianthus polymorphus</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Hippophae rhamnoides</i> , <i>Salix eleagnos</i> - <i>S. incana</i> ., <i>Salix purpurea</i> , <i>Chamaenerion dodonei</i>
11	Fotografii	

Habitatul 7110* Tinoave bombate active

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	Habitat prioritar de importanță comunitară
2.	Codul unic al tipului de habitat	7110*
3.	Denumire habitat	Tinoave bombate active
4.	Palaeartic Habitats -PalHab	51.11 mobile, crste și pajiști
5.	Habitatele din România -HdR	R5101 - Turbării sud-est carpatice mezo-oligotrofe acide cu <i>Eriophorum vaginatum</i> și <i>Sphagnum recurvum</i> ; R5102 - Turbării sud-est carpatice oligotrofe cu <i>Sphagnum magellanicum</i>
6.	Habitatele Natura 2000	7110* Tinoave bombate active
7.	Asociații vegetale	<i>Eriophorum vaginatum</i> , <i>Sphagnum fallax</i>
8.	Tipuri de pădure	-
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat mezo-oligotrof, cu fitocenozele acidofile realizate de <i>Eriophorum vaginatum</i> împreună cu diverse specii de <i>Sphagnum</i> : <i>Sphagnum fallax</i> și <i>Sphagnum magellanicum</i> . Stratul arborescent, conține pe alocuri <i>Juniperus sibirica</i> . Caracterul de mezo-oligotrofie al grupării este dat de prezența în structura cenzelor a unor specii caracteristice ordinului <i>Caricetalia nigrae</i> .
10.	Specii caracteristice	<i>Sphagnum fallax</i> , <i>Sphagnum subsecundum</i> , <i>Sphagnum fuscum</i> , <i>Pinus mugo</i>
11.	Fotografii	-

Habitatul 7140* Mlaștini turboase de tranziție și turbării mișcătoare

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	7140*

3	Denumire habitat	Mlaștini turboase de tranziție și turbării mișcătoare
4	Palaeartic Habitats - PalHab,	54.5
5	Habitatele din România -HdR,	R5403, R5404, R5407, R5408, R5412
6	Habitatele Natura 2000	-
7	Asociații vegetale ,	<i>Sphagno-Caricetum rostratae</i> Steffen 1931; <i>Swertio perennis-Caricetum chordorrhizae</i> Coldea -1986, 1990; <i>Caricetum lasiocarpae</i> Osvald 1923 em. Dierssen 1982; <i>Caricetum limosae</i> Br.-Bl. 1921 -syn.: <i>Carici limosae-Sphagnetum</i> Resmeriță 1973,; <i>Caricetum diandrae</i> Jon. 1932 em. Oberd. 1957 -syn.: <i>Carici-Menyanthetum caricetosum diandrae</i> Rațiu 1972,; <i>Calletum palustris</i> Osvald 1923.
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Comunități vegetale care formează turbă, dezvoltate la suprafața apelor oligotrofile până la mezotrofile, cu caracteristici intermediare între tipurile soligene și ombrogene. Acestea prezintă o gamă largă de comunități de plante. În turbării mari, cele mai remarcabile comunități sunt tapetele natante sau pajiștile și mlaștinile mișcătoare -nefixate de substrat, formate din rogozuri de talie medie sau mica asociate cu <i>Sphagnum</i> spp. sau mușchi bruni. În general, acestea sunt însoțite de comunități acvatice și amfibii. În regiunea boreală acest tip de habitat include mlaștini minerotrofile, care nu fac parte dintr-un complex mlaștinos mai mare, mlaștini deschise și mici mlaștini din zona de tranziție dintre apă -lacuri, iazuri, și solul mineral. Aceste mlaștini și turbării aparțin ordinului <i>Scheuchzerietalia palustris</i> -vegetație natantă oligotrofă, printre altele, și ordinului <i>Caricetalia fuscae</i> -comunități de turbării mișcătoare,. Sunt incluse și zonele ecotonale oligotrofile apă - uscat cu <i>Carex rostrata</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Eriophorum gracile</i> , <i>Carex chordorrhiza</i> , <i>C. lasiocarpa</i> , <i>C. diandra</i> , <i>C. rostrata</i> , <i>C. limosa</i> , <i>Scheuchzeria palustris</i> , <i>Hammarbya</i>

		<i>paludosa</i> , <i>Liparis loeselii</i> , <i>Rhynchospora alba</i> , <i>Menyanthes trifoliata</i> , <i>Epilobium palustre</i> , <i>Pedicularis palustris</i> .
11	Fotografii	Anexa 34

3.2.1.1 Habitate de pajiști și tufărișuri

Habitatul 4060 Tufărișuri alpine și boreale

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
12.	Clasificarea tipului de habitat	EC
13.	Codul unic al tipului de habitat	4060
14.	Denumire habitat	<i>Tufărișuri alpine și boreale</i>
15.	Palaeartic Habitats - PalHab	31.41 Tufărișuri alpine pitice vântuite de ericacee - <i>Loiseleurio-Vaccinion</i> 31.42 Tufărișuri acidofile de rododendron – <i>Rhododendro-Vaccinion</i> 31.43 Tufărișuri montane de ienupăr pitic - <i>Juniperion nanae</i> , <i>Pino-Juniperion sabinae</i> 31.44 Tufărișuri de <i>Empetrum-Vaccinium</i> din munții înalți 31.46 Tufărișuri de <i>Bruckenthalia</i> 31.49 Tapete montane de argințică. 31.4A Tufărișuri subalpine pitice de afin
16.	Habitatele din România -HdR	R3101 Tufărișuri pitice sud-est carpatice de azalee - <i>Loiseleuria procumbens</i> R3104 Tufărișuri sud-est carpatice de smirdar- <i>Rhododendron myrtifolium</i> cu afin - <i>Vaccinium myrtillus</i> R3107 Tufărișuri sud-est carpatice de coacăză - <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> și ienupăr pitic - <i>Juniperus sibirica</i> R3108 Tufărișuri sud-est carpatice de ienupăr pitic - <i>Juniperus sibirica</i> R3109 Tufărișuri sud-est carpatice de vuietoare - <i>Empetrum nigrum hermaphroditum</i> cu afin vânăt - <i>Vaccinium gaultherioides</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		R3111 Tufărișuri sud-est carpatice de afin - <i>Vaccinium myrtillus</i> R3115 Tufărișuri sud-est carpatice de cetină cu negi - <i>Juniperus sabina</i> R3617 Tufărișuri pitice de argințică - <i>Dryas octopetala</i>
17.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul
18.	Asociații vegetale	R3101 – <i>Cetrario-Loiseleurietum procumbentis</i> R3104 - <i>Rhododendro myrtifolii-Vaccinietum</i> R3107 – <i>Junipero-Bruckenthalietum</i> R3108 - <i>Campanulo abietinae-Juniperetum</i> R3109 – <i>Empetro-Vaccinietum gaultherioidis</i> R3111 - <i>Campanulo abietinae-Vaccinietum</i> R3115 - <i>Juniperetum sabinae</i> R3617 - <i>Achilleo schurii-Dryadetum</i>
19.	Tipuri de pădure	Nu este cazul
20.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cuprinde tufărișuri pitice, uneori târâtoare, caracteristice etajelor superioare de vegetație ale Carpaților Sud-Estici. Cele mai multe tufărișuri formează mozaicuri de vegetație pe suprafețe mici, legate de existența unor microstațiuni distincte. Sunt Asociații primare, dar se pot extinde secundar, în urma defrișării jnepenișurilor și pădurilor de limită superioară. Sunt edificate de specii oligoterme, xeroterme, oligotrofe și moderat până la puternic acide. De regulă, includ specii arcto-alpine, boreale și circumpolare, în anumite cazuri, și endemite carpatice. În perioada mai - iulie 2019, în perimetrul sci - ului au fost identificate următoarele subtipuri ale habitatului 4060: R3101 - Tufărișuri alpine pitice de azalee - <i>Loiseleuria procumbens</i> Habitat fragmentar, ce ocupă suprafețe reduse. Cenozele habitatului sunt formate din specii oligoterme, xerofile, oligotrofe și acidofile. Specia edificatoare <i>Loiseuriaprocumbens</i> are tulpini repente astfel încât stratul arbustiv este redus ca înălțime. Speciile de graminee <i>Festuca supina</i> , <i>Nardus stricta</i> sau <i>Agrostisruepestris</i> se înalță deasupra stratului arbustiv.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		R3104 - Tufărișuri de smîrdar - <i>Rhododendron myrtifolium</i>. Aceste comunități se pot extinde ca vegetație secundară, după defrișarea jnepenișurilor, pădurilor de limită sau în pajiștile adiacente degradate. R3108 - Tufărișuri de ienupăr pitic - <i>Juniperus sibirica</i>, uneori instalat și secundar. Fitocenozele acestui subtip de habitat sunt comunități primare, care se pot însă extinde secundar după defrișarea molidișurilor. Sunt formate mai ales din specii arcto-alpine și circumpolare. Speciile carpatice sunt și ele bine reprezentate. R3109 - Tufărișuri alpine de vuietoare - <i>Empetrum nigrum hermaphroditum</i> și afin vânăt - <i>Vaccinium gaultherioides</i>. Fitocenozele se instalează în locuri umede, fiind formate din specii oligoterme, mezo-xerofile și acidofile. Specia caracteristică <i>Empetrum nigrum hermaphroditum</i> formează fitocenozele tipice, în special în Carpații Orientali, în timp ce în Carpații Meridionali, fitocenozele sunt dominate numai de speciile <i>Vaccinium gaultherioides</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Vaccinium vitis-idaea</i>. R3111- Tufărișuri dominate de afin - <i>Vaccinium myrtillus</i> Fitocenozele acestui subtip sunt, probabil, secundare, cu o mare stabilitate cenotică, instalându-se în urma defrișării jnepenișurilor sau a molidișurilor. Sunt alcătuite din specii arcto-alpine, circumpolare și boreale, oligoterme, oligotrofe, acidofile și cu exigențe hidrice variabile. Ocupă versanți semi-însoriți cu înclinație moderată
21.	Specii caracteristice	31.41: <i>Loiseleuria procumbens</i>, <i>Cetraria islandica</i> 31.42: <i>Rhododendron myrtifolium</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i>, <i>Vaccinium vitis-idaea</i>, <i>Vaccinium gaultherioides</i>, <i>Saxifraga paniculata</i>, <i>Campanula kladniana</i> 31.43.: <i>Campanula patulaabietina</i>, <i>Juniperus sibirica</i>, <i>Juniperus sabina</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		31.44: <i>Empetrum nigrum hermaphroditum</i> , <i>Vaccinium gaultherioides</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Cetraria islandica</i> , <i>Thamnolia vermicularis</i> 31.46: <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> , <i>Juniperus sibirica</i> 31.49: <i>Dryas octopetala</i> , <i>Sesleria coerulans</i> , <i>Poa molinierii</i> 31.4A: <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i>
22.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 4070* Tufărișuri de *Pinus mugo* și *Rhododendron hirsutum*

-*Mugo-Rhododendretum hirsuti*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	4070*
3.	Denumire habitat	Tufărișuri cu <i>Pinus mugo</i> și <i>Rhododendron myrtifolium</i>
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	31.5 Carpathian alpenrose mountain pine scrub
5.	Habitatele din România -HdR	R3105 - Tufărișuri sud-est carpatice de jneapăn - <i>Pinus mugo</i> cu smirdar - <i>Rhododendron myrtifolium</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3105 - <i>Rhododendro myrtifolii</i> - <i>Pinetum mugi</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cuprinde formațiuni edificate de <i>Pinus mugo</i> , tipice pentru etajul subalpin al Carpaților românești. Elementele carpato-balcanice prezente diferențiază acest tip de habitat de cele similare, vicariante din Europa centrală. Alături de <i>Pinus mugo</i> , speciile <i>Rhododendron myrtifolium</i> și <i>Calamagrostis villosa</i> imprimă caracterul local al Carpaților românești. Stratul arbuștilor este compus din <i>Pinus mugo</i> , în general monodominant, dar pot apărea sporadic, <i>Alnus viridis</i> , <i>Salix</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		<i>silesiaca</i> , <i>Juniperus sibirica</i> , iar la limita inferioară, în Rariști, se dezvoltă și exemplare de arbori - <i>Pinus cembra</i> , <i>Picea abies</i> , <i>Sorbus aucuparia</i> . Speciile prezente sunt oligoterme, higrofile, oligotrofe, acidofile. Factorii limitativi: seceta fiziologică, vânt puternic cu mare frecvență, perioada scurtă de vegetație.
10.	Specii caracteristice	<i>Pinus mugo</i> , <i>Rhododendron myrtifolium</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> și <i>Homogyne alpina</i>
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 4080 Tufărișuri subarctice de *Salix spp.*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	4080
3.	Denumire habitat	<i>Tufărișuri subarctice de Salix.</i>
4.	Palaeartic Habitat - PalHab	31.6215Tufărișuri carpato-hercinice de sălcii
5.	Habitatele din România -HdR	R3102 - Tufărișuri sud-est carpatice de <i>Salix hastata</i> R3103 - Tufărișuri sud-est carpatice de <i>Salix bicolor</i> R3110 - Tufărișuri sud-est carpatice de anin verde - <i>Alnus viridis</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3102 - <i>Trisetum fuscum</i> - <i>Salicetum hastatae</i> R3103 - <i>Salicetum bicoloris</i> R3110 - <i>Salici-Alnetum viridis</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cuprinde specii arcto-alpine și boreale, uneori specii relictare, precum <i>Salix bicolor</i> , toate instalându-se în etajele superioare ale munților Carpați, în zone cu exces de umiditate. Sunt tufărișuri oligoterme, higrofile, calcifile sau indiferente. Tufărișurile

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		de <i>Alnus viridis</i> sunt asociate cu buruienișuri subalpine, iar celelalte au în compoziție multe specii endemice.
10.	Specii caracteristice	<i>Salix bicolor</i> , <i>Salix hastata</i> , <i>Salix silesiaca</i> , <i>Salix cinerea</i> , <i>Alnus viridis</i> , <i>Trisetum fuscum</i>
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 6150 Pajiști boreale și alpine pe substrat silicatic

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	6150
3.	Denumire habitat	Pajiști boreale și alpine pe substrat silicios
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	36.1112 Alpic acid dwarf willow snow-patch communities 36.1113 Alpic acid cudweed snow-patch communities 36.1114 <i>Luzula spadicea</i> snow patch communities 36.3413 Carpathian <i>Carex curvula</i> grasslands 36.34322 Eastern Carpathian <i>Festuca airoides</i> grasslands 36.34632 Eastern Carpathian <i>Juncus trifidus</i> swards
5.	Habitatele din România -HdR	R3602 - Pajiști sud-est carpatice de coarnă - <i>Carex curvula</i> și <i>Primula minima</i> R3603 - Pajiști sud-est carpatice de părul porcului - <i>Juncus trifidus</i> și <i>Oreochloa disticha</i> R3604 - Pajiști sud-est carpatice de părușcă - <i>Festuca supina</i> și <i>Potentilla ternata</i> R3615 - Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii alpine - <i>Salix herbacea</i> R6303 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Luzula alpino-pilosa</i> R6304 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Ranunculus crenatus</i> și <i>Soldanella pusilla</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		R6305 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Gnaphalium supinum</i> și <i>Nardus stricta</i> R6306 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Poa supina</i> și <i>Cerastium cerastioides</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3602- <i>Primulo-Caricetum curvulae</i> R3603 - <i>Oreochloo-Juncetum trifidi</i> R3604 - <i>Potentillo chrysocraspedae-Festucetum airoidis</i> R3615 - <i>Salicetum herbaceae</i>
		R6303 - <i>Luzuletum alpino-pilosae</i> R6305-<i>Nardo-Gnaphalietum supini</i> R6306 - <i>Poo supinae-Cerastietum cerastioidis</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	R3602 Pajiști sud-est carpatice de coarnă - <i>Carex curvula</i> și <i>Primula minima</i>. Habitat reprezentat prin fitocenoze primare cu caracter chiono-higrofil, întâlnite în etajele subalpin și alpin pe terenuri plane sau slab înclinate, unde stratul de zapadă se menține până la sfârșitul primăverii. R3603 Pajiști sud-est carpatice de părul porcului - <i>Juncus trifidus</i> și <i>Oreochloa disticha</i> Habitat reprezentat prin fitocenoze primare cu caracter xerofil-oligoterm, care în etajul subalpin se pot extinde secundar în urma defrișărilor tufărișurilor sau formațiunilor nemorale. Se instalează pe creste și versanți înclinați. Speciile caracteristice și edificatoare <i>Oreochloa disticha</i> și <i>Juncus trifidus</i> se găsesc, de cele mai multe ori, în raporturi de codominanță pe suprafețele cu expoziție nordică, în timp ce pe platouri domină <i>Juncus trifidus</i>. R3604 Pajiști sud-est carpatice de părușcă - <i>Festuca supina</i> și <i>Potentilla ternata</i>. Răspândirea sa este limitată la Carpații românești - comunitățile edificate de <i>Festuca airoides</i> din Balcani sunt încadrate la asociația <i>Jasioni-Festucetum supinae</i>. Acest subtip este considerat ca un relict glaciatic - fitocenozele sale prezintă cel mai evoluat stadiu

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		de închegare din etajul alpin. Include pajiști primare instalate în etajele subalpin și alpin, pe locuri plane, versanți și coame moderat înclinate până la repezi, uneori chiar pe grohotișuri fixate.
		Au fost semnalate următoarele subAsociații: - <i>poëtosum mediae</i> - <i>nardetosum strictae</i> - <i>juncetosum</i> Fitocenozele specifice acestui habitat se pot extinde secundar, în urma defrișărilor. Prin practicarea pășunatului intensiv, pajiștile edificate de <i>Festuca airoides</i> și <i>Potentilla ternata</i>, se degradează și evoluează spre fitocenoze de tipul <i>Violo declinatae-Nardetum</i> - habitat 6230*. R3615 Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii alpine - <i>Salix herbacea</i>. Include fitocenoze primare formate din specii arcto-alpine și circumpolare, chiono-higrofile. Populează expozițiile nordice ale creștelor înalte și circurilor glaciare. Au un rol important în consolidarea terenului, pe care vegetația va evolua spre pajiștile cu <i>Carex curvula</i> și <i>Kobresia myosuroides</i>. R6303 Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Luzula alpino – pilosa</i>. Reprezentat prin comunități primare chiono-petrofile, ce se întâlnesc pe versanți nordici, cu înclinație moderată. Se instalează pe terenuri pietroase și grohotișuri silicioase fixate și umede, unde zăpada stagnează timp îndelungat. R6304 Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Ranunculus crenatus</i> și <i>Soldanella pusilla</i> Habitat pionier, chionofil, ce se dezvoltă pe suprafețe reduse, 1-4 m². Este reprezentat de comunități cu caracter mezofil, care formează mozaicuri și complexe cu cenozele petrofile din ordinul <i>Androsacetalia alpinae</i>. Se instalează în circuri glaciare, pe versanți nordici puțin înclinați și înzăpeziți timp îndelungat.
		Cenozele din Carpații Meridionali diferă de cele vicariante din Carpații Orientali prin prezența speciilor <i>Soldanella pusilla</i> , înlocuită

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		de <i>Soldanella hungaricahungarica</i>, <i>Plantago gentianoides</i> și <i>Carex pyrenaica</i>. R6305 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Gnaphalium supinum</i> și <i>Nardus stricta</i> Habitat chionofil. Prezența în stratul ierbos a speciei diferențiale daco-balcanice <i>Potentilla ternata</i> duce la deosebirea dintre cenozele din Alpi și a celor din Carpații românești. Deși, în primele faze ale colonizării, rolul principal îl deține <i>Gnaphalium supinum</i>, specia <i>Nardus stricta</i> se extinde vertiginos și reconstituie nardetele inițiale, îndepărtate prin denudarea solului. R6306 - Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Poa supina</i> și <i>Cerastium cerastioides</i> Habitat pionier chiono-petrofil, cu caracter mezo-higrofil. În stratul ierbos, speciile caracteristice și edificatoare <i>Cerastium cerastoides</i> și <i>Poa supina</i>, pot realiza acoperiri de la 30 până la 75%. Sunt bine reprezentate speciile caracteristice pentru <i>Salicion</i> și <i>Salicetea herbacea</i>.
10.	Specii caracteristice	<i>Juncus trifidus</i> , <i>Carex curvula</i> , <i>Carex bigelowii</i> , <i>Carex pyrenaica</i> , <i>Polytrichum alpinum</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Salix herbacea</i> , <i>Soldanella pusilla</i> , <i>Ranunculus crenatus</i> , <i>Plantago gentianoides</i>
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 6170 Pajiști calcifile alpine și subalpine

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	6170
3.	Denumire habitat	<i>Pajiști calcifile alpine și subalpine</i>
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	36.42 - Pajiști vântuite de <i>Elyna</i> 36.43 - Pajiști calcifile terasate și bordurate

Nr	Informație/Atribut	Descriere
5.	Habitatele din România -HdR	R3601 - Pajiști sud-est carpatice de rogoz pitic- <i>Kobresia myosuroides</i> și <i>Oxytropis carpatica</i> R3605 - Pajiști sud-est carpatice de păiuș cu colți - <i>Festuca versicolor</i> și <i>Sesleria rigidahaynaldiana</i> R3607 -Pajiști sud-est carpatice de <i>Festuca amethystina</i> și <i>Dianthus tenuifolius</i> R3611 -Pajiști sud-est carpatice de coada iepurelui - <i>Sesleria rigidahaynaldiana</i> și rogoz - <i>Carex sempervirens</i> R3612 - Pajiști sud-est carpatice de rogoz - <i>Carex sempervirens</i> și coarnă mare - <i>Sesleria bielzii</i> R3616 -Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii alpine - <i>Salix retusa</i>, <i>Salix reticulata</i> R3618 -Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii endemice – <i>Salix kitaibeliana</i> cu degetăruț - <i>Soldanella hungarica</i> R3619 -Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii endemice - <i>Salix kitaibeliana</i> cu degetăruț alpin- <i>Soldanella pusilla</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3601 -<i>Oxytropido carpaticae-Onobrychidetum transsilvanicae</i> R3605 –<i>Seslerio-Festucetum versicoloris</i> R3607 -<i>Diantho tenuifolii-Festucetum amethystinae</i> R3611 - <i>Seslerio haynaldianae-Caricetum sempervirentis</i> R3612:<i>Seslerio bielzii-Caricetum sempervirentis</i> R3616 -<i>Salicetum retuso-reticulatae</i> R3619 -<i>Soldanello pusillae-Salicetum kitaibelianae</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Reprezintă un tip de habitat întâlnit în etajele subalpin și alpin, pe soluri bogate în carbonat de calciu și cu grad ridicat de saturație în baze. În Carpații românești acest tip de habitat este reprezentat prin subtipurile:

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		36.42 - pajiști calcifile scunde, mezo-xerofile bine închegate care vegetează pe culmi puternic vântuite în timpul verii și acoperite cu un strat gros de zăpadă iarna; 36.43 - pajiști calcifile xero-termofile deschise, instalate pe terenuri terasate sau concentric bordurate. Acestora li se adaugă comunitățile din zăcătorile de zăpadă. 36.42 R3601 - Habitat alpin, relictar, care prezintă cel mai evoluat stadiu de înțelenire din etajul alpin. Gruparea prezintă un caracter mezo-xerofit, reflectat și prin lipsa oligotermelor care nu suportă uscăciunea. Uneori habitatul se prezintă fragmentar, fiind localizat insular în <i>Potentillo chrysocraspedae-Festucetum airoidis</i>. În Retezat a fost descrisă asociația <i>Oxytropido carpaticae-Onobrychidetum transsilvanicae</i> R3605 - Habitat primar. A fost descrisă subasociația <i>seslerietosum haynaldianae</i>. R3607 - Habitat xerofil. Biotopurile adăpostite de vânt, unde cantonează aceste fitocenoze, fac ca în compoziția lor cenotică să participe și specii tipice Asociațiilor caracteristice platourilor acoperite cu un strat gros de zăpadă. Speciile caracteristice și dominante ale asociației sunt endemite carpatice, <i>Festuca amethystina</i> și <i>Dianthus tenuifolius</i>. 36.43:

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		R3611 - Habitat reprezentat de comunități mezoterm-heliofile, instalate pe cornișe, stânci calcaroase, brâne și versanți însoriți, în etajele subalpin și alpin. R3612 - Habitat mozaicat, datorat neuniformității terenurilor pe care se dezvoltă. Fitocenozele se întâlnesc în etajele subalpin și alpin, la nivelul cornișelor, pe stânci, creste calcaroase cu expoziții nordice sau nord-estice. În condiții de umiditate ridicată, în asociație se infiltrează adeseori elemente din <i>Salicetum reticulatae</i>. În evoluție, habitatul tinde către pajiștile ordinului <i>Sesleriatalia</i>. R3616 - Habitat calcifil pionier, chionofil, răspândit mozaicat între pajiștile alpine. Fitocenozele sale, alcătuite din specii arcto-alpine și circumpolare, ocupă versanți umbriți, cu pante înclinate, acoperite îndelung timp de zăpadă. R3619 - Habitat endemic în Carpații Meridionali, vicariant cu habitatul din Carpații Orientali, <i>Soldanello hungaricae-Salicetum kitaibelianae</i>. Este un habitat calcifil pionier, chionofil, răspândit mozaicat între pajiștile alpine. Fitocenozele sale, alcătuite din specii arcto-alpine și circumpolare, se instalează pe terenuri plane, brâne și polițe umbrite, cu un regim hidric excedentar, provenind, în special, din topirea zăpezii.
10.	Specii caracteristice	<i>Saxifraga rocheliana</i>, <i>Festuca versicolor</i>, <i>Dryas octopetala</i>, <i>Oxytropis carpatica</i>, <i>Draba aizoides</i>, <i>Erigeron uniflorus</i>, <i>Dianthus glacialis gelidus</i>, <i>Elyna myosuroides</i>, <i>Carex atrata</i>, <i>Carex capillaris</i>, <i>Carex rupestris</i>, <i>Carex sempervirens</i>, <i>Achillea schurii</i>, <i>Festuca amethystina</i>, <i>Festuca saxatilis</i>, <i>Sesleria rigida</i>, <i>Onobrychis transsilvanica</i>, <i>Anthyllis vulneraria ssp.alpestris</i>, <i>Aster alpinus</i>, <i>Helianthemum alpestre</i>, <i>Alyssum repens</i>, <i>Hedysarum hedysaroides</i>, <i>Dianthus spiculifolius</i>, <i>D. tenuifolius</i>, <i>Calamintha alpina</i>, <i>Galium anisophyllum</i>, <i>Phyteuma orbiculare</i>, <i>Silene acaulis</i>, <i>Saussurea alpina</i>, <i>Thymus pulcherrimus</i>.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
11.	Fotografii	Anexa 34

**Habitatul 6230*Pajiști de *Nardus* bogate în specii, pe substraturi silicatic
din zone montane și submontane**

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	6230*
3.	Denumire habitat	Pajiști de <i>Nardus</i> bogate în specii, pe substraturi silicatic din zone montane și submontane, în Europa continentală
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	35.1 – <i>Violo-Nardion</i> – <i>Nardo-Galion saxatilis</i> , <i>Violion caninae</i> 36.31 - <i>Nardion</i>
5.	Habitatele din România -HdR	R3608 - Pajiști sud-est carpatice de <i>Scorzonera rosea</i> și <i>Festuca nigrescens</i> R3609 - Pajiști sud-est carpatice de țapoșică - <i>Nardus stricta</i> și <i>Viola declinata</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3608 - <i>Scorzonero roseae-Festucetum nigricantis</i> R3609 - <i>Violo declinatae-Nardetum</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este reprezentat de pajiști seminaturale bine închegate, care se dezvoltă pe substrat silicios și ocupă stațiuni cu caracter oligotrof, mezofil sau xerofil. Cenoze heliofile, micro-mezoterme adesea oligotrofe, dezvoltate pe soluri brune podzolice și humico-silicatic cu reacție puternic acidă. R3608 - Habitat cu caracter mezofil, mezo-higrofil, acidofil, reprezentat de pajiști secundare, dezvoltate în urma defrișării pădurilor de molid. Fitocenozele sunt formate din numeroase specii mezofile caracteristice ordinului <i>Arrhenatheretalia</i> - ceea ce le

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		deosebește de comunitățile edificate de <i>Nardus stricta</i> și <i>Viola declinata</i>. R3609 - Habitat de pajiște secundară cu caracter oligotrof, xerofil și acidofil. Cenozele caracteristice se instalează pe platouri, versanți, văi și coaste domoale până la moderat înclinate. Pajiștile de țepoșică se dezvoltă fie în urma degradării altor tipuri de habitate neforestiere, datorită, în special, pășunatului intensiv, fie în urma defrișării molidișurilor, jnepenișurilor sau comunităților edificate de ienupăr, smirdar și afin. Au fost descrise: - subasociația <i>typicum</i>, întâlnită în etajul montan superior, cu numeroase specii caracteristice pentru <i>Caricetalia curvulae</i>; - subasociația <i>festucetosum airoidis</i>, prezentă în etajul subalpin, cu numeroase specii microterme și cu diferențialele ecologice <i>Festuca supina</i>, <i>Agrostis rupestris</i> și <i>Avenula versicolor</i>.
10.	Specii caracteristice	<i>Festuca nigrescens</i> , <i>Scorzonera rosea</i> , <i>Campanula patula abietina</i> , <i>Nardus stricta</i> , <i>Viola declinata</i> .
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	6430
3.	Denumire habitat	Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	37.7 - Comunități higrofile și nitrofile de ierburi înalte, de-a lungul cursurilor de apă și lizierelor forestiere, aparținând ordinelor

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		<i>Glechometalia hederaceae</i> și <i>Convolvuletalia sepium</i> - Senecion fluviatilis, <i>Aegopodion podagrariae</i>, <i>Convolvulion sepium</i>, <i>Filipendulion</i>. 37.8 -Comunități de ierburi perene înalte higrofile din etajul montan până în cel alpin, aparținând clasei <i>Betulo-Adenostyletea</i>.
5.	Habitatele din România -HdR	R3701 - Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Aconitum tauricum</i> R3702 - Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Adenostyles alliaria</i> și <i>Doronicum austriacum</i> R3703 - Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Cirsium waldsteinii</i> și <i>Heracleum sphondylium transilvanicum</i> R3706 - Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Petasites kablikianus</i> R3707 - Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Telekia speciosa</i> și <i>Petasites hybridus</i> R3708 - Comunități daco-getice cu <i>Angelica sylvestris</i>, <i>Crepis paludosa</i> și <i>Scirpus sylvaticus</i> R3714 - Comunități daco-getice cu <i>Filipendula ulmaria</i>, <i>Geranium palustre</i> și <i>Chaerophyllum hirsutum</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3701 - <i>Aconitetum taurici</i> R3702 - <i>Adenostylo-Doronicetum austriaci</i> R3703 - <i>Cirsio waldsteinii-Heracleetum transsilvanici</i> R3706 - <i>Petasitetum kablikianii</i> R3707: <i>Telekio-Petasitetum hybridi</i>, <i>Telekio</i> – <i>Filipenduletum</i>, <i>Telekio speciosae-Aruncetum dioici</i> , <i>Arunco-Petasitetum albi</i> R3708:<i>Angelico- Cirsietum oleracei</i>, <i>Angelico sylvestris- Cirsietum cani</i>, <i>Scirpetum sylvatici</i> R3714:<i>Filipendulo-Geranietum palustris</i>, <i>Chaerophyllo hirsute</i> – <i>Filipenduletum</i>, <i>Lysimachio vulgaris</i> – <i>Filipenduletum</i>, <i>Chaerophylletum aromatici</i>, <i>Convolvulo-Eupatorietum cannabini</i>, <i>Convolvulo-Epilobietum hirsuti</i>, <i>Aegopodio-Anthriscetum nitidae</i>,

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		<i>Cicerbitetum alpinae</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Comunitățile de lizieră de pe malul apelor se caracterizează prin specii de talie înaltă, fiind foarte diversificate din punct de vedere floristic și structural. Se întâlnesc pe văile intramontane, în lungul și pe flancurile pâraielor sau în depresiunile largi din păduri, unde formează pâlcuri constante. Preferă stațiunile semiumbrate, cu condiții de pronunțată umiditate atmosferică și a solului. 37.7 - Este răspândit în toată țara, mai ales în luncile râurilor, îndeosebi pe cursurile lor mijlocii și inferioare. 37.8 - Cuprinde vegetația nitrofilă de talie înaltă de pe malul pâraurilor din văile etajului montan și subalpin, aparținând clasei <i>Betulo - Adenostyletea</i>. Subtipul se întâlnește de-a lungul întregului lanț carpatic.
		Habitatul din clasificarea românească R3703 este un habitat endemic pentru Carpații de sud - est. Ocupă suprafețe reduse în etajele montan superior și subalpin. Uneori se poate extinde și în etajul montan mijlociu, unde interferează cu <i>Telekio speciosae-Petasitetum hybridi</i> .
10.	Specii caracteristice	<i>Glechoma hederacea</i>, <i>Epilobium hirsutum</i>, <i>Senecio fluviatilis</i>, <i>Filipendula ulmaria</i>, <i>Angelica archangelica</i>, <i>Petasites hybridus</i>, <i>Cirsium oleraceum</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Aegopodium podagraria</i>, <i>Alliaria petiolata</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Silene dioica</i>, <i>Lamium album</i>, <i>Lysimachia punctata</i>, <i>Lythrum salicaria</i>, <i>Crepis paludosa</i>, <i>Aconitum lycoctonum</i>, <i>Aconitum vulparia</i>, <i>Aconitum napellus</i>, <i>Geranium sylvaticum</i>, <i>Trollius europaeus</i>, <i>Adenostyles alliariae</i>, <i>Cicerbita alpina</i>, <i>Digitalis grandiflora</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Cirsium helenioides</i>.
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 6520 Fânețe montane

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	6520
3.	Denumire habitat	Fânețe montane
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	38.31 Alpic mountain hay meadows
5.	Habitatele din România -HdR	R3803 - Pajiști sud-est carpatice de <i>Agrostis capillaris</i> și <i>Festuca rubra</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R3803 - <i>Festuco rubrae-Agrostietum capillaris</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat mezofil, care include fânețe montane, bogate în specii cu amplitudine ecologică mare. Ocupă versanți slab înclinați cu expoziții sudice și estice, preferând solurile moderat acide și bogate în nutrienți. Speciile edificatoare <i>Agrostis capillaris</i> și <i>Festuca rubra</i> se găsesc în raport de codominanță, în funcție de conținutul în nutrienți și gradul de aerisire a solului - <i>Agrostis capillaris</i> domină pe solurile fertile și aerisite, în timp ce <i>Festuca rubra</i> se afirmă puternic pe solurile tasate, sărace în substanțe nutritive. Aceste pajiști sunt prezente în tot lanțul carpatic, fiind utilizate atât ca fânețe, cât și ca pășuni. Pășunatul intensiv determină, în special prin scăderea pH-ului și a cantității de nutrienți, evoluția sindinamică a acestor pajiști spre cenoze specifice asociației <i>Viola declinatae-Nardetum</i> - habitat 6230*.
10.	Specii caracteristice	<i>Festuca rubra</i> , <i>Agrostis capillaris</i>
11.	Fotografii	Anexa 34

Habitatul 8110 Grohotișuri silicatice din etajul montan până în etajul nival -*Androsacetalia alpinae* și *Galeopsietalia ladani*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de	EC

Nr	Informație/Atribut	Descriere
	habitat	
2.	Codul unic al tipului de habitat	8110
3.	Denumire habitat	Grohotișuri silicatice din etajul montan până în etajul nival - <i>Androsacetalia alpinae</i> și <i>Galeopsietalia ladani</i>
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	61.1 Screes - Alpine siliceous screes
5.	Habitatele din România -HdR	R6101 - Comunități sud-est carpatice de pietrișuri silicioase cu <i>Silene acaulis</i> și <i>Minuartia sedoides</i> R6102 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu <i>Festuca picta</i> și <i>Senecio carniolicus</i> R6103 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu <i>Saxifraga pedemontanacymosa</i> și <i>Saxifraga carpathica</i> R6104 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase mobile sau slab fixate cu <i>Oxyria dygina</i> R6105 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu <i>Saxifraga bryoides</i>, <i>Silene acaulis</i> și <i>Veronica baumgarteni</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R6101 - <i>Sileno acaulis</i> - <i>Minuartietum sedoidis</i> R6102 - <i>Festucetum pictae</i> R6103 - <i>Saxifragetum carpathicae-cymosae</i> R6104: <i>Saxifraga carpathicae</i>-<i>Oxyrietum dyginae</i>, <i>Poo contractae</i>-<i>Oxyrietum digynae</i> R6105: <i>Saxifraga bryoidis</i>-<i>Silenetum acaulis</i>, <i>Veronico baumgarteni</i> - <i>Saxifragetum bryoidis</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat endemic particular cu caracter ombrofil și chionofil, rezultat al colonizării primare.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Fitocenozele specifice se instalează pe versanții circurilor glaciare, pe grohotișuri mobile sau slab fixate, sub pereți stâncoși și în jgheaburi alimentate permanent cu roci dezagregate. În acest habitat, de cele mai multe ori, sunt prezente specii chionofile din clasa <i>Salicetea herbaceae</i>. Fiind la contactul cu grupările alianței <i>Salicion herbaceae</i>, în compoziția lor apar uneori numeroase specii caracteristice acestei alianțe: <i>Luzula alpino-pilosa</i>, <i>Festuca picta</i>, <i>Taraxacum alpinum</i>, <i>Soldanella pusilla</i> și <i>Leucanthemopsis alpina</i>
10.	Specii caracteristice	<i>Silene acaulis</i> , <i>Minuartia sedoides</i> , <i>Festuca picta</i> , <i>Oxyria dygina</i> , <i>Saxifraga carpathica</i> , <i>Saxifraga pedemontana cymosa</i> , <i>Senecio carniolicus</i> , <i>Poa cenisia contracta</i> , <i>Veronica baumgarteni</i> .
11.	Fotografii	Nu este cazul.

Habitatul 8120 Grohotișuri calcaroase și de șisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin - *Thalspietea rotundifolii*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	8120
3.	Denumire habitat	Grohotișuri calcaroase și de șisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin - <i>Thalspietea rotundifolii</i>
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	61.2 East Carpathian calcareous saxifrage screes
5.	Habitatele din România -HdR	R6106 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri și bolovănișuri calcaroase semi-fixate cu <i>Cerastium arvense calcicolum</i>, <i>Saxifraga moschata</i> și <i>Saxifraga aizoides</i> R6107 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu <i>Cardaminopsis neglecta</i>, <i>Papaver corona – sancti-stephani</i> și <i>Doronicum carpaticum</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		R6108 - Comunități sud-carpătice de grohotișuri calcaroase cumobilitate redusă și umiditate ridicată cu <i>Rumex scutatus</i>, <i>Saxifraga moschata</i>, <i>Saxifraga aizoides</i> și <i>Doronicum columnae</i> R6109 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu <i>Papaver corona – sancti-stephani</i>, <i>Cerastium lerchenfeldianum</i> și <i>Cerastium transsilvanicum</i> R6110 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu <i>Acinos alpinus</i> și <i>Galium anisophyllum</i> R6111 - Comunități sud-est carpatice de bolovănișuri fixate cu <i>Geranium macrorrhizum</i>, <i>Sedum fabaria</i> și <i>Geranium lucidum</i> R6112 - Comunități montane sud-est carpatice pioniere de grohotișurimobile sau semifixate cu <i>Thymus comosus</i>, <i>Galium album</i> și <i>Teucrium montanum</i> R6113 - Comunități sud-est carpatice de grohotișuri fixate cu <i>Parietaria officinalis</i>, <i>Galium lucidum</i> și <i>Geranium lucidum</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R6106 - <i>Cerastio calcicolae-Saxifragetum moschatae</i> R6107 - <i>Cardaminopsis neglectae-Papaveretum</i> R6108: <i>Saxifragetum moschatae – aizoidis</i>, <i>Doronicum columnae-Rumicetum scutati</i> R6109 - <i>Cerastio lerchenfeldiani-Papaveretum</i>, <i>Cerastio transsilvanici-Galietum lucidi</i> R6110 - <i>Acino-Galietum anisophylli</i> R6111 - <i>Sedo fabariae-Geranietaum macrorrhizi</i> R6112: <i>Thymo comosi-Galietum albi</i>, <i>Galio-Hirundinarietaum</i> R6113 - <i>Parietarietaum officinalis</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat saxicol, uneori pionier, cu o acoperire slabă, dar cu un rol în începutul de înțelenire și fixare al grohotișurilor calcaroase mobile. În stratul ierbos, speciile caracteristice sunt strict adaptate grohotișurilor nefixate. Pe grohotișurile alcătuite din fragmente mai mărunte și cu

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		acumulări de material organic, vegetația devine mai bogată prin apariția și a altor specii ierboase.
10.	Specii caracteristice	<i>Acinos alpinus</i> , <i>Cardaminopsis neglecta</i> , <i>Cerastium arvense calcicolum</i> , <i>Cerastium lerchenfeldianum</i> , <i>Cerastium transsilvanicum</i> , <i>Doronicum carpaticum</i> , <i>Galium album</i> , <i>Galium anisophyllum</i> , <i>Papaver corona – sancti-stephani</i> , <i>Rumex scutatus</i> , <i>Saxifraga aizoides</i> , <i>Saxifraga moschata</i> , <i>Saxifraga paniculata</i> , <i>Thymus comosus</i> , <i>Thymus pulcherrimus</i> , <i>Teucrium montanum</i> , <i>Alyssum repens</i> , <i>Poa molinerii</i> , <i>Parietaria officinalis</i> , <i>Geranium macrorrhizum</i> , <i>Galium lucidum</i>
11.	Fotografii	Nu este cazul.

Habitatul 8210 Versanți stâncoși calcaroși cu vegetație casmofitică

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC
2	Codul unic al tipului de habitat	8210
3	Denumire habitat	Versanți stâncoși calcaroși cu vegetație casmofitică
4	Palaeartic Habitats - PalHab	62.1 Vegetated calcareous inland cliffs
5	Habitatele din România -HdR	R6202 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Artemisia eriantha</i> și <i>Gypsophila petraea</i> R6204 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga moschata</i> și <i>Draba kotschy</i> R6206 Comunități sud-est carpatice ale fisurilor pereților stâncoși, calcaroși cu <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Campanula carpatica</i>, <i>Saxifraga cuneifolia</i> și <i>Valeriana sambucifolia</i> R6207 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Thymus pulcherrimus</i> și <i>Poa rehmanii</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		R6208 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Achillea schurii</i> și <i>Campanula cochleariifolia</i> R6209 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>quadrivalens</i> și <i>Poa nemoralis</i> R6211 p.p. Comunități daco-balcanice pe stânci silicioase cu <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Ctenidium molluscum</i> și <i>Hypnum cupressiforme</i> R6212 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga mutata</i> spp. <i>demissa</i> și <i>Gypsophila petraea</i> R6213 Comunități sud-est carpatice pe stânci cu <i>Saxifraga luteoviridis</i> și <i>Silene zawadzki</i> R6214 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> și <i>Gypsophila petraea</i> R6216 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Ceterach officinarum</i> și <i>Draba lasiocarpa</i> R6217 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Silene saxifraga</i> ssp. <i>petraea</i>, <i>Asplenium ruta-muraria</i> și <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>quadrivalens</i> R6218 Comunități sud-est carpatice din fisuri de stânci calcaroase cu <i>Asplenium trichomanes</i> și <i>Asplenium ruta-muraria</i> R6222 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Campanula crassipes</i> R6223 Comunități sarmatice pe stânci calcaroase cu <i>Asplenium ruta-muraria</i> și <i>Schivereckia podolica</i> -Gafta et Mountford -eds, 2008
6	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7	Asociații vegetale	R6202 - <i>Artemisio petrosae</i>-<i>Gypsophiletum petraeae</i> R6204 - <i>Saxifraga moschatae</i>-<i>Drabetum kotschy</i> R6206 - <i>Asplenio-Cystopteridetum fragilis</i> R6207 - <i>Thymo pulcherrimi</i>-<i>Poëtum rehmanii</i> R6208 - <i>Achilleo schurii</i>-<i>Campanuletum cochleariifoliae</i> R6209 - <i>Asplenio quadrivalenti</i>-<i>Poëtum nemoralis</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		R6211 - <i>Ctenidio-Polypodietum</i> R6212 - <i>Saxifraga demissae-Gypsophiletum petraeae</i> R6213: <i>Saxifraga luteo-viridis-Silenetum zawadzkii</i> <i>Sileno zawadzkii-Caricetum rupestris</i> R6214 - <i>Saxifraga rocheliana-Gypsophiletum petraeae</i> R6216: <i>Asplenio-Ceterachetum</i> <i>Drabo lasiocarpae-Ceterachetum</i> R6217 - <i>Asplenio-Silenetum petraeae</i> R6218 - <i>Asplenietum trichomanis-rutae-murariae</i> R6222 - <i>Campanuletum crassipedis</i> R6223 - <i>Asplenio-Schivereckietum podolicae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul 8210 include fitocenoze sciafile sau heliofile fragmentate, ce se dezvoltă pe suprafețe reduse, pe pereții stâncoși calcaroși înclinați. Stratul ierbos este bogat în specii care definesc habitatul și îi conferă caracterul regional, specific Carpaților românești. R6202 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Artemisia eriantha</i> și <i>Gypsophila petraea</i> Fitocenoze xero-heliofile ce se instalează în zona alpină pe stâncării abrupte, alcătuite din conglomerate, cu expoziție sudică sau estică, pe calcare jurasice. Se remarcă prin prezența constantă a unor specii saxicole heliofile și a câtorva specii ierboase din pajiștile de pe brâne. Speciile edificatoare <i>Artemisia eriantha</i> și <i>Gypsophila petraea</i> sunt frecvent însoțite de <i>Saxifraga luteoviridis</i>, <i>S. moschata</i>, <i>S. paniculata</i>, <i>Campanula cochleariifolia</i>, <i>C. kladniana</i>, <i>Trisetum alpestre</i>, <i>Lloydia serotina</i>, <i>Alyssum repens</i>, <i>Androsace lactaea</i>, <i>Asplenium ruta-muraria</i>, <i>A. trichomanes</i>, <i>Kernera saxtilis</i>, <i>Cardaminopsis arenosa</i>, <i>Cystopteris regia</i>, <i>Poa nemoralis</i> etc. R6204 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga moschata</i> și <i>Draba kotschy</i> Fitocenoze deschise, instalate pe stâncăriile umbrite sau semi-umbrite și relativ umede, cu expoziții în sectorul nordic, semnalate

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		din Munții Bucegi și Masivul Ceahlău. În compoziția floristică se remarcă prezența casmofitelor sciafile <i>Draba kotschy</i> și <i>Lloydia serotina</i>, cărora li se alătură de regulă <i>Saxifraga oppositifolia</i>. Dintre însoțitoarele mai frecvente, amintim pe <i>Achillea schurii</i> și <i>Saxifraga moschata</i>. R6206 Comunități sud-est carpatice ale fisurilor pereților stâncoși, calcaroși cu <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Campanula carpatica</i>, <i>Saxifraga cuneifolia</i> și <i>Valeriana sambucifolia</i> Cenoze sciafile ce vegetează în fisurile și polițele stâncilor calcaroase cu un grad accentuat de umiditate datorită apelor de infiltrație. Alături de speciile edificatoare <i>Asplenium viride</i> și <i>Cystopteris fragilis</i> menționăm următoarele specii însoțitoare: <i>Saxifraga cuneifolia</i>, <i>S. corymbosa</i>, <i>S. paniculata</i>, <i>Valeriana montana</i>, <i>Cortusa matthioli</i>, <i>Asplenium ruta-muraria</i>, <i>A. trichomanes</i>, <i>Cystopteris regia</i>, <i>Moehringia muscosa</i>, <i>Gypsophila petraea</i>, <i>Sedum hispanicum</i>, <i>S. maximum</i>, <i>Cardaminopsis arenosa</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Polypodium vulgare</i> etc. R6207 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Thymus pulcherrimus</i> și <i>Poa rehmanii</i> Cenoze rupicole ce populează crestele și brânele stâncilor calcaroase mai slab înclinate, însorite, din etajul montan și subalpin al Masivului Rodnei. Speciile caracteristice și edificatoare sunt <i>Poa rehmannii</i> și <i>Thymus pulcherrimus</i>, cărora li se alătură specii caracteristice ordinului <i>Seslerietalia</i> datorită contactului cu unele grupări din acest ordin. R6208 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Achillea schurii</i> și <i>Campanula cochleariifolia</i> Comunități rupicole, higro-ombrogene, descrise din Postăvaru și Piatra Craiului. Se întind pe suprafețe foarte mici și sunt în legătură directă cu grupări vegetale din <i>Seslerietalia</i>. În stratul ierbos, speciile caracteristice <i>Achillea schurii</i> și <i>Campanula cochleariifolia</i> au o acoperire medie de cca. 20-30%.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		R6209 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>quadrivalens</i> și <i>Poa nemoralis</i> Cenoze care se dezvoltă pe stânci, pietrișuri și soluri calcaroase la o altitudine cuprinsă între 300-1900 m. Specia edificatoare <i>Poa nemoralis</i> var. <i>coarctata</i>, vegetează alături de numeroase specii calcofile, realizând o acoperire cuprinsă între 50-90%. Speciile dominante și caracteristice ale asociației sunt: <i>Poa nemoralis</i> var. <i>coarctata</i>, <i>Melica ciliata</i>, <i>Teucrium chamaedrys</i>, <i>T. montanum</i>, <i>Arenaria serpyllifolia</i>, <i>Erysimum odoratum</i>, <i>Galium album</i>, <i>G. purpureum</i>, <i>Achillea crithmifolia</i> și <i>Carduus candicans</i>. R6211 Comunități daco-balcanice pe stânci silicioase cu <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Ctenidium molluscum</i> și <i>Hypnum cupressiforme</i> Grupări semnalate din Munții Aninei și Apuseni, se dezvoltă prin crăpăturile și polițele stâncilor umbrite sub forma unor cenoze puțin închegate. Stratul ierbos este alcătuit din numeroase specii de ferigi de talie mică precum <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Ceterach officinarum</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Asplenium viride</i>, <i>A. ruta-muraria</i> și <i>A. trichomanes</i>. În stratul muscinal, cu o frecvență ridicată se întâlnesc speciile: <i>Ctenidium molluscum</i>, <i>Neckera bessi</i>, <i>N. complanata</i>, <i>Dicranum scoparium</i>, <i>Mnium longirostre</i>, <i>Isoetium myurum</i> var. <i>scabridum</i>. R6212 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga mutata</i> spp. <i>demissa</i> și <i>Gypsophila petraea</i> Cenoze rupicole deschise, descrise din zona subalpină a Munților Piatra Craiului. În stratul ierbos, alături de specia edificatoare <i>Gypsophila petraea</i>, se remarcă prezența în număr mare a speciilor endemice și a unui număr apreciabil de specii transgresive din ordinul <i>Seslerietalia</i>, dintre care menționăm: <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i>, <i>Carex sempervirens</i>, <i>Helianthemum alpestre</i>. R6213 Comunități sud-est carpatice pe stânci cu <i>Saxifraga luteoviridis</i> și <i>Silene zawadzkyi</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Cenoze rupicole, xero-heliofile, edificate de speciile <i>Saxifraga luteoviridis</i> și <i>Silene zawadzkii</i>. Dintre speciile importante pentru definirea acestor grupări amintim: <i>Artemisia eriantha</i>, <i>Gypsophila petraea</i>, <i>Trisetum alpestre</i>, <i>Saxifraga paniculata</i>, <i>Asplenium ruta-muraria</i>, <i>A. viride</i>, <i>A. trichomanes</i>, <i>Kernera saxatilis</i>, <i>Campanula kladniana</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Cardaminopsis arenosa</i>, <i>Poa laxa</i>, <i>Erigeron uniflorus</i>, <i>Alyssum repens</i>, ș.a. R6214 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> și <i>Gypsophila petraea</i> Fitocenoze cu caracter saxicol, xero-heliofil, instalate pe pereții abrupti ai hornurilor și pe stâncăriile calcaroase din Munții Retezat. Compoziția floristică este alcătuită din speciile edificatoare <i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> și <i>Gypsophila petraea</i>, specii daco-balcanice precum <i>Edraianthus graminifolius</i> și <i>Asperula capitata</i> și numeroase specii transgresive din ordinul <i>Seslerietalia</i> dintre care se remarcă <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i>, <i>Leontopodium alpinum</i>, <i>Carex sempervirens</i> și <i>Helianthemum alpestre</i>. R6216 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Ceterach officinarum</i> și <i>Draba lasiocarpa</i> Fitocenoze calcifile, termofile, localizate în sudul Banatului. Grupările cu <i>Ceterach officinarum</i> sunt bogate în specii cu origine dacică și carpato-balcanică: <i>Draba lasiocarpa</i>, <i>Alyssum petraeum</i>, <i>Dianthus kitaibelii</i>, <i>Micromeria pulegium</i> etc. R6217 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Silene saxifraga</i> ssp. <i>petraea</i>, <i>Asplenium ruta-muraria</i> și <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>quadrivalens</i> Cenoze identificate pe Valea Cernei pe stâncării cu orientare verticală și expoziție sudică. Se remarcă prezența unui număr apreciabil de elemente de legătură cu cenotaxonii alianței <i>Seslerion rigidae</i>. Colonizările cu <i>Syringa vulgaris</i> și <i>Cotinus coggygria</i> care

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		apar frecvent pe stâncăriile supuse eroziunii, denotă tendințe de evoluție a asociației spre <i>Asplenio-Syringetum vulgaris</i>. R6218 Comunități sud-est carpatice din fisuri de stânci calcaroase cu <i>Asplenium trichomanes</i> și <i>Asplenium ruta-muraria</i> Cenoze heliofile din regiunea montană instalate în mod obișnuit în fisurile stâncilor calcaroase. Speciile edificatoare <i>Asplenium ruta-muraria</i> și <i>A. trichomanes</i> sunt frecvent însoțite de speciile <i>Tortula muralis</i>, <i>Ctenidium molluscum</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Sedum maximum</i>, <i>S. hispanicum</i>, <i>Saxifraga paniculata</i>, <i>Valeriana tripteris</i>, <i>Cardaminopsis arenosa</i>, <i>Alyssum saxatile</i>, <i>Moehringia muscosa</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, ș.a. R6222 Comunități daco-balcanice pe stânci calcaroase cu <i>Campanula crassipes</i> Cenoze instalate pe pereții stâncoși, abrupti și umbriți, sub bolțile săpate în stâncă din Cazanele Dunării. Grupările au aspectul unor tufe răzlețe, pendente, cu puține specii în compoziția floristică. Specia edificatoare și caracteristică <i>Campanula crassipes</i> realizează o acoperire în jur de 5-15%. Alte specii cu prezență ridicată: <i>Asplenium trichomanes</i>, <i>A. ruta-muraria</i> și <i>Sedum hispanicum</i>. R6223 Comunități sarmatice pe stânci calcaroase cu <i>Asplenium ruta-muraria</i> și <i>Schivereckia podolica</i> Cenoze pioniere, xerofile, răspândite în zona Moldovei. Ca specii edificatoare, <i>Schivereckia podolica</i> și <i>Sempervivum zelebori</i> realizează o acoperire de 25-45%. Dintre speciile însoțitoare menționăm: <i>Alyssum saxatile</i>, <i>Asplenium trichomanes</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Sedum maximum</i>, <i>Valeriana tripteris</i>, <i>Cardaminopsis arenosa</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Asplenium trichomanes</i>, <i>A. viride</i>, <i>A. ruta-muraria</i>, <i>Poa rehmanii</i>, <i>P. nemoralis</i>, <i>Thymus pulcherrimus</i>, <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Biscutella laevigata</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Ceterach officinarum</i>, <i>Draba aizoides</i>, <i>D. haynaldii</i>, <i>Kernera saxatilis</i>, <i>Micromerion pulegii</i>, <i>Woodsia glabella</i>, <i>Androsace villosa</i> ssp. <i>arachnoidea</i>, <i>Campanula</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		<i>kladniana</i> , <i>C. carpatica</i> , <i>Eritrichium nanum</i> ssp. <i>jankae</i> , <i>Saxifraga luteoviridis</i> , <i>S. paniculata</i> , <i>Gypsophila petraea</i> , <i>Dianthus spiculifolius</i> , <i>D. petraeus</i> ssp. <i>petraeus</i> , <i>Alyssum petraeum</i> , <i>Silene saxifraga</i> ssp. <i>petraea</i> , <i>Athamantha turbith</i> ssp. <i>hungarica</i> , ș.a. - Mountford et al. 2008.
11	Fotografii	

Habitatul 8220 Versanți stâncoși silicatici cu vegetație casmofitică

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1.	Clasificarea tipului de habitat	EC
2.	Codul unic al tipului de habitat	8220
3.	Denumire habitat	Versanți stâncoși silicatici cu vegetație casmofitică
4.	Palaeartic Habitats - PalHab	62.21 - Comunități saxicole din zona de câmpie până în etajul colinar, dezvoltate în condițiile climatului Europei centrale cu: <i>Asplenium septentrionale</i> , <i>Asplenium adiantum-nigrum</i> , <i>Asplenium onopteris</i> ; Stânci hercinice de serpentin - <i>Asplenion cuneifolii</i> , cu <i>Asplenium cuneifolium</i> , <i>Asplenium adulterinum</i> . 62.25 - Vegetație eleno – carpato-balcanică de stânci silicatică - <i>Silenion lerchenfeldiana</i> , cu: <i>Silene lerchenfeldiana</i> , <i>Silene dinarica</i> , <i>Senecio glaberrimus</i> , <i>Jovibarba heuffelii</i> , <i>Veronica bachofenii</i> , <i>Potentilla haynaldiana</i> , <i>Saxifraga pedemontana cymosa</i> , <i>Rhodiola rosea</i> , <i>Dianthus henteri</i> , <i>Symphyandra wanneri</i> .
5.	Habitatele din România -HdR	R6201 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Silene dinarica</i> R6203 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Silenelerchenfeldiana</i> și <i>Senecio glaberrimus</i> R6205 - Comunități daco-balcanice pe stânci silicioase cu <i>Silene</i>

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		<i>lerchenfeldiana</i> și <i>Potentilla haynaldiana</i> R6210 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Asplenium trichomanes trichomanes</i> și <i>Poa nemoralis</i> R6211 - Comunități daco-balcanice pe stânci silicioase cu <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Ctenidium molluscum</i> și <i>Hypnum cupressiforme</i> R6215 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Asplenium septentrionale</i> și <i>Woodsia ilvensis</i> R6219 - Comunități dacice din fisuri de stânci silicioase cu <i>Asplenium adiantum nigrum</i>, <i>Asplenium septentrionale</i> și <i>Silene nutans dubia</i> R6220 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Jovibarba heuffelii</i> și <i>Veronica bachofenii</i> R6221 - Comunități dacice din fisuri de stânci silicioase cu <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Ctenidium molluscum</i> și <i>Hypnum cupressiforme</i>
6.	Habitatele Natura 2000	Nu este cazul.
7.	Asociații vegetale	R6201 - <i>Silenetum dinaricae</i> R6203 - <i>Senecio glaberrimi-Silenetum lerchenfeldianae</i> R6205 - <i>Sileno lerchenfeldianae-Potentilletum haynaldianae</i> R6210- <i>Asplenio trichomanis-Poëtum nemoralis</i> R6211-<i>Hypno-Polypodietum</i> R6215:<i>Woodsia ilvensis-Asplenietum septentrionalis</i> , <i>Woodsia ilvensis-Asplenietum dianthetosum henteri</i> R6219:<i>Asplenietum septentrionalis – adianti – nigri</i>, <i>Asplenietum septentrionalis</i> R6220 - <i>Sempervivetum heuffelii</i> R6221:<i>Ctenidio – Polypodietum, Hypno-Polypodietum vulgare</i>
8.	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9.	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat rupicol pionier, sciafil, fragmentat, cu stratul ierbos în care, în multe situații sunt prezente specii considerate diferențiale geografice. Fitocenozele din Carpații românești, neocupând suprafețe întinse, prezintă dimensiuni mai mult sau mai puțin variabile, în funcție de locație. Ocupă stâncării abrupte, cu expoziție sudică sau estică. Substrat: conglomerate, calcare jurasice.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Este un habitat xero-heliofil. În stratul ierbos, se remarcă prezența constantă a unor specii saxicole heliofile și a câtorva plante din pajiștele de pe brâne. Pe culmile mai înalte, grupările sunt săracite, lipsind speciile saxicole mezoterme.
		Habitatul din clasificarea românească R6203 - Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Silene lerchenfeldiana</i> și <i>Senecio glaberrimus</i> , este un habitat casmofit, relictar. Se consideră că acesta reprezintă un omolog de altitudini mai mari al asociației <i>Asplenio septentrionalis-Silenetum lerchenfeldianae</i>
10.	Specii caracteristice	<i>Asplenium septentrionale</i> , <i>Asplenium trichomanes</i> , <i>Asplenium adiantum-nigrum</i> , <i>Asplenium cuneifolium</i> , <i>Asplenium alternifolium</i> , <i>Asplenium adulterinum</i> , <i>Eritrichium nanum</i> , <i>Phyteuma scheuchzeri</i> , <i>Saxifraga retusa</i> , <i>Saxifraga pedemontana</i> , <i>Silene lerchenfeldiana</i> , <i>Cystopteris fragilis</i> , <i>Potentilla haynaldiana</i> , <i>Dianthus henteri</i> , <i>Woodsia ilvensis</i> , <i>Veronica bachofenii</i> , <i>Silene dubia</i> , <i>Polypodium vulgare</i> , <i>Hypnum cupressiforme</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Silene dinarica</i> , <i>Senecio glaberrimus</i> .
11.	Fotografii	Nu este cazul.

.2.1.2 Habitate forestiere

Habitatul 9110 Păduri de fag de tip *Luzulo - Fagetum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9110
3	Denumire habitat	Păduri de fag de tip <i>Luzulo - Fagetum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.1323 Dacian acidophile beech-fir forest 41.1D54 South Carpathian Festuca drymeia beech forest 41.1D11 Dacian woodrush-beech forest

		41.1D14 Dacian bilberry-beech forest
5	Habitatele din România -HdR	R 4102 Păduri sud-est carpatice de molid-<i>Picea abies</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i> R 4105 Păduri sud-est carpatice de fag -<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Festuca drymeia</i> R 4106 Păduri sud-est carpatice de fag-<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i> R 4107 Păduri sud-est carpatice de fag-<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Vaccinium myrtillus</i> R 4110 Păduri sud-est carpatice de fag-<i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Festuca drymeia</i>
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo – Fagetum</i> beech forest Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio-rotundati – Abietum</i>-Soó 1962 Täuber 1987 <i>Festuco drymeiae – Fagetum</i> Morariu et al. 1968 <i>Hieracio rotundati-Fagetum</i> -Vida 1963 Täuber 1987 -syn.: <i>Deschampsio flexuosae-Fagetum</i> Soó 1962
8	Tipuri de pădure	1331 Amestec de rasinoase și fag cu <i>Festuca altissima</i> -m 1341 Amestec de rasinoase și fag, pe soluri schelete -m 2121 Bradet cu <i>Festuca drymeia</i> -m 2132 Bradet cu flora acidofila -m 2231 Bradeto-Făget cu <i>Festuca altissima</i> -m 2241 Bradeto-Făget cu <i>Luzula luzuloides</i> -i 4241 Făget de dealuri cu flora acidofila -i-m 2251 Bradeto-Făget cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și muschi -i-m 4161 Făget montan cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 4242 Făget de dealuri cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 4141 Făget cu <i>Festuca altissima</i> -m 4151 Făget montan cu <i>Luzula luzuloides</i> -i Si altele: 1314, 4142, 4152, 4162
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Păduri edificate de specia de baza fag -<i>Fagus sylvatica</i> situate în etajul nemoral, pe substrate în general acide -gresii silicioase, andezite, granodiorite, sisturi cristaline etc. și soluri cambisoluri districe, luvisoluri albice, criptopodzoluri.

		Stratul arborilor este compus exclusiv din fag -păduri amplasate între 700 și 1400 m altitudine, sau fag și brad -păduri la altitudini între 800-1250 m, cu rare exemplare de molid -la altitudini mai mari, cu exemplare de mesteacan -<i>Betula pendula</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, iar la altitudini mai mici de gorun -<i>Quercus petraea</i>, ulm -<i>Ulmus glabra</i>, cires -<i>Prunus avium</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i> etc. Arboretul are acoperire de 70-90% și înalțimi de 15– 25 m pentru fag la 100 ani. Stratul arbustilor lipsește sau este slab reprezentat de exemplare de <i>Sorbus aucuparia</i>, <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Lonicera nigra</i>; subarbusti - <i>Vaccinium myrtillus</i>, iar dintre ierburi sunt prezente speciile din genul <i>Calamagrostis</i> – <i>Luzula</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> la altitudini mari și ssp. <i>moesiaca</i> la altitudini mai mici, brad -<i>Abies alba</i>; subarbusti - <i>Vaccinium myrtillus</i>, <i>Vaccinium vitis-idaea</i>; ierburi: <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Festuca drymeia</i>, etc. Alte specii: <i>Hieracium rotundatum</i>, <i>Carex pilosa</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Lamium galeobdolon</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Rubus hirtus</i>, <i>Viola reichenbachiana</i>, <i>Saxifraga cuneifolia</i> s.a.
11	Fotografii	

Habitatul 9150 Păduri medio-europene de fag din *Cephalanthero-Fagion*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9150
3	Denumire habitat	Păduri medio-europene de fag din <i>Cephalanthero-Fagion</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D41 Dacian <i>Epipactis</i> beech forest

5	Habitatele din România -HdR	R 4111 Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies albă</i> cu <i>Cephalanthera damassonium</i>
6	Habitatele Natura 2000	9150 Medio-European limestone beech forest of the <i>Cephalantherion-Fagion</i> Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Epipactidi-Fagetum</i> <i>Carpino-Fagetum</i> <i>Carpino - Fagetum cephalanteriosum</i>
8	Tipuri de pădure	4173 Făget montan pe soluri rendzinice de productivitate inferioara 4181 Făget pe soluri rendzinice de productivitate mijlocie 4182 Făget pe soluri rendzinice de productivitate inferioara 4183 Făget amestecat pe soluri rendzinice de productivitate inferioara; 4213 Făget de deal pe soluri superficiale cu substrat calcaros
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Pădurile de fag de tip <i>Cephalanthero-Fagion</i> sunt prezente în toți Carpații românești, în etajul nemoral, în regiunea montana și de dealuri înalte, pe roci calcaroase. Fitocenozele sunt edificate de specii europene, nemorale, mezoterme, mezofite, eutrofe. Habitatul 9150 apare la altitudini medii de 800 – 1200 m, în condiții de climat montan și premontan, caracterizat prin temperaturi medii anuale de 7,0 – 5,5°C și regim de precipitații în medie de 850 – 1100 mm/an. Relieful caracteristic este de versanți cu înclinări și expoziții diferite, platouri. Este întâlnit pe roci calcaroase, gresii calcaroase, marne și pe soluri de tip rendzine tipice și cambice, terra-rossa, superficiale – mijlociu profunde, neutre – slab bazice, cu mull – moder, eubazice, în primăvara umedă, vara reavă. Stratul arborilor este constituit exclusiv din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, sau cu amestec de brad -<i>Abies alba</i>, de frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, sorb de câmp -<i>Sorbus torminalis</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>, local <i>Fraxinus ornus</i>. Arboretul are acoperire de 80 – 100%. În platoul calcaros al Aninei -Carpații Occidentali pe locul fagetelor cu orhidee s-au format, prin extinderea bradului promovată de silvicultori, chiar păduri de amestec de fag și brad sau păduri de brad

		aproape pure, cu orhidee; are acoperire de 70 – 90% -pe soluri superficiale mai puțin și atinge înălțimi de 18-28 m la 100 de ani. Stratul arbuștilor se dezvoltă variabil, în funcție de acoperirea arboretului și este format din <i>Daphne mezereum</i> , <i>Corylus avellana</i> , <i>Crataegus monogyna</i> , <i>Cornus mas</i> , <i>Staphylea pinnata</i> , <i>Viburnum lantana</i> , <i>Cornus sanguinea</i> s.a. Stratul ierburilor și subarbustilor este dezvoltat variabil, conține mai multe orhidee -tipul <i>Epipactis</i> , <i>Cephalanthera</i> și multe specii ale „florei de mull, precum și unele specii sudice: <i>Campanula persicifolia</i> , <i>Melittis melissophyllum</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> și ssp. <i>moesiaca</i> . Specii caracteristice: <i>Cephalanthera damassonium</i> , <i>Cephalanthera rubra</i> . <i>Epipactis microphylla</i> . Alte specii: <i>Anemone nemorosa</i> , <i>Asarum europaeum</i> , <i>Campanula ranunculoides</i> , <i>Carex pilosa</i> , <i>Cephalanthera longiflora</i> , <i>Epipactis helleborine</i> , <i>Epipactis atrorubens</i> , <i>Dentaria bulbifera</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Galium odoratum</i> , <i>Hepatica nobilis</i> , <i>Lamium galebdolon</i> , <i>Lathyrus vernus</i> , <i>Mercurialis perennis</i> , <i>Pulmonaria officinalis</i> , <i>Sanicula europaea</i> , <i>Salvia glutinosa</i> , <i>Symphytum tuberosum</i> , <i>Viola reichenbachiana</i> s.a.
11	Fotografii	

Habitatul 9170 – Păduri de stejar cu carpen de tip *Galio* – *Carpinetum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9170
3	Denumire habitat	Păduri de stejar cu carpen de tip <i>Galio</i> - <i>Carpinetum</i>

4	Palaeartic Habitats	41.2C14 Dacian <i>Carex pilosa</i> – oak - hornbeam forest
5	Habitatele din România	R 4123 Păduri dacice de gorun - <i>Quercus petraea</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și carpen - <i>Carpinus betulus</i> cu <i>Carex pilosa</i>
6	Habitatele Natura 2000	9170 <i>Galio</i> – <i>Carpinetum</i> oak- hornbeam forests Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Carici pilosae-Carpinetum</i>
8	Tipuri de pădure	5121 Gorunet cu <i>Carex pilosa</i> 5211 Goruneto-Făget cu flora de mull 5221 Goruneto-Făget cu <i>Carex pilosa</i> Si altele: 5122, 5212, 5231, 5241, 5312, 5314.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este specific centrului și estului Europei, fiind prezent în țara noastră în arealul dealurilor dominate de gorun în amestec cu carpen și fag, la altitudini de 300-800 m, pe versanți cu inclinari și expozitii diferite, mai mult umbrite la altitudini mici. Substratele sunt reprezentate de roci variate: molase, marne, depozite luto-argiloase. Solurile pe care vegetează sunt de tipul luvisolurilor tipice și albice, mai rar cambisoluri eutrice. Fitocenoza este dominată de specii europene nemorale. Stratul arborilor este compus din gorun -<i>Quercus petraea</i> ssp. <i>petraea</i>, ssp. <i>polycarpa</i>, ssp. <i>dalechampii</i> în exclusivitate sau în amestec cu fag - <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, ssp. <i>moesiaca</i>, cu exemplare de stejar pedunculat -<i>Quercus robur</i>, cires -<i>Prunus avium</i>, mesteacan -<i>Betula pendula</i>, plop tremurător -<i>Populus tremula</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, tei pucios -<i>Tilia cordata</i>, în etajul doi cu carpen -<i>Carpinus betulus</i>, mai rar jugastru - <i>Acer campestre</i>, sorb -<i>Sorbus torminalis</i>. În general arboretul are acoperire de 80-90% și atinge înălțimi de 20-27 m la 100 ani. Stratul arbustilor are dezvoltare variabilă, în funcție de umbrirea coronamentului din etajul superior și este reprezentat de: alun - <i>Corylus avellana</i>, sanger -<i>Cornus sanguinea</i>, salba moale - <i>Euonymus europaeus</i>, salba raioasă -<i>Euonymus verrucosus</i>, uneori artar tatarasc -<i>Acer tataricum</i>, lemn căinesc -<i>Ligustrum vulgare</i>, maces -<i>Rosa canina</i> etc. Stratul ierburilor și subarbustilor este dominat de <i>Carex pilosa</i>, cu elemente ale florei de mull: <i>Galium</i>

		<i>odoratum, Asarum europaeum, Stellaria holostea s.a.</i>
10	Specii caracteristice	Gorun - <i>Quercus petraea</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> ; alte specii importante: <i>Lychnis viscaria, Ajuga reptans, Brachypodium sylvaticum, Dactylis poligama, Euphorbia amygdaloides, Genista tinctoria, Lamium galeobdolon, Lathyrus niger, Luzula luzuloides, Pulmonaria officinalis, Stellaria holostea s.a.</i>
11	Fotografii	

Habitatul 9180* Păduri din *Tilio-Acerion* pe versanți abrupti, grohotisuri și ravene

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9180*
3	Denumire habitat	Păduri din <i>Tilio-Acerion</i> pe versanți abrupti, grohotisuri și ravene
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.4642 Dacian ash-sycamore ravine beech forest
5	Habitatele din România -HdR	R 4117 Păduri sud-est carpatice de frasin - <i>Fraxinus excelsior</i> , paltin - <i>Acer pseudoplatanus</i> și ulm - <i>Ulmus glabra</i> cu <i>Lunaria rediviva</i>
6	Habitatele Natura 2000	9180* <i>Tilio-Acerion</i> forests of slopes, screes and ravines Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Aceri-Fraxinetum</i> Paucă 1941 -syn. <i>Acereto-Ulmetum</i> Beldie 1951; <i>Corylo - Tiliatum cordatae</i> Vida 1959.
8	Tipuri de pădure	0211 Teiș de munte amestecat -m 0311 Paltinis amestecat pe grohotis -m 0421 Frasinet amestecat de dealuri -s-m 4171 Făget cu <i>Petasites albus</i> -i 4172 etc.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele caracteristice tipului de habitat sunt edificate de specii europene nemorale. Condițiile de vegetație sunt cele caracteristice unor altitudini de 700 – 1000 m, cu temperaturi medii -anuale 7 - 5°

		și precipitații medii anuale de 850 – 1000 mm. Relieful specific este de văi înguste, umbrite, chei în masivele calcaroase. Substratul este, în general calcaros, dar poate fi reprezentat și de sisturi cristaline. Solurile sunt în formare humifere, eubazice, puțin profunde, umede, eutrofice. Arboretul este compus în etajul superior din paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>, frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, tei -<i>Tilia cordata</i> cu puține exemplare de fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, uneori brad -<i>Abies alba</i>, molid -<i>Picea abies</i>, iar în etajul inferior exemplare de jugastru -<i>Acer campestre</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>, situate pe grohotisuri, versanți stancoși, abrupti sau pe coluvii groșiere ale versanților. Stratul arbustilor este bine dezvoltat, compus din <i>Sambucus nigra</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Euonymus europaeus</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este dominat de <i>Lunaria rediviva</i>, cu multe ferigi și specii ale florei de mull.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: pentru asocierea <i>Lunario-Acerenion</i> - <i>Acer pseudoplatanus</i>, <i>Ulmus glabra</i>, <i>Fraxinus excelsior</i>. Pentru <i>Tilio-Acerenion</i> - <i>Tilia cordata</i>, <i>Coryllus avelana</i>, <i>Quercus</i> spp., <i>Acer pseudoplatanus</i>. Specii caracteristice: <i>Lunaria rediviva</i>. Alte specii: <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Circaea lutetiana</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Helleborus purpurascens</i>, <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Lamium galeobdolon</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Meohringia muscosa</i>, <i>Polystichum setiferum</i>, <i>Primula columnae</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Senecio neumorensis</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Silene heuffeli</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Stachys sylvatica</i>, <i>Bromus benekenii</i> s.a.
11	Fotografii	

Habitatul 91E0* Păduri aluviale cu *Alnus glutinosa* și *Fraxinus excelsior* -*Alno-padion*, *Alnion incanae*, *Salicion albae*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	91E0*
3	Denumire habitat	Păduri aluviale cu <i>Alnus glutinosa</i> și <i>Fraxinus excelsior</i> - <i>Alno-padion</i> , <i>Alnion incanae</i> , <i>Salicion albae</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	44.214 Eastern Carpathian grey alder galleries 44.323 Pre-Carpathian stream ash - alder woods
5	Habitatele din România -HdR	R 4401 Păduri sud-est carpatice de anin alb - <i>Alnus incana</i> cu <i>Telekia speciosa</i> R 4402 Păduri dacice-getice de lunci colinare de anin negru - <i>Alnus glutinosa</i> cu <i>Stellaria nemorum</i>
6	Habitatele Natura 2000	91E0* Alluvial forest with <i>Alnus glutinosa</i> and <i>Fraxinus excelsior</i> - <i>Alno-Padion</i> , <i>Alnion incanae</i> , <i>Salicion albae</i> Este habitat prioritar, de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Telekio speciosae</i> - <i>Alnetum incanae</i> <i>Stellario nemori</i> - <i>Alnetum</i>
8	Tipuri de pădure	1171 Molidis cu anin alb 9811 Aninis cu <i>Oxalis acetosella</i> 9821 Anin alb pe nisipuri și prundisuri 9831 Aninis de anin alb pe sol inmlastinat 9712 Aninis pe soluri gleizate de productivitate mijlocie 9714 Aninis negru pe soluri aluviale, în lunci inalte 9722 Anin negru pur de productivitate superioara, din regiunea de dealuri 9723 Zavoii de anin negru 9911 Amestec de anin negru și anin alb din regiunea deluroasa
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Sunt păduri intrazonale -azonale situate de obicei în lungul apelor curgătoare, în luncile acestora. în zona de munte aninul alb - <i>Alnus incana</i> domina habitatul, în timp ce la deal și la campie, la 200-700

		m altitudine, se intalneste aninul negru -<i>Alnus glutinosa</i>. Regimul hidrologic este caracterizat de revarsari periodice ale apelor, provocate de topirea zapezilor sau de ploi torentiale. Durata și intensitatea revarsarilor creste din zona de munte catre cea de campie. Substratul pedologic este format din material aluvionar, cu origini și compozitii diferite, aflat în stadii de maruntire variate -de obicei la munte se depun aluviuni mai grosiere, iar cele mai fine la campie. Solurile sunt crude, spalate, de tip aluviosol; pe grinduri mai inalte, rar inundabile se pot forma soluri mai evaluate, din clasa luvisolurilor și cernisolurilor. Climatul, diferit în functie de etajul geografic, are drept caracteristici generale: amplitudini termice diurne și anuale crescute -datorita acumularilor de aer rece pe timp de iarna și noaptea și cresterii temperaturii în timpul zilei și vara, umiditate crescuta -datorita evapotranspiratiei de la suprafata apei și circulatie redusa a maselor de aer -datorita adapostului oferit de microrelieful din jur. Fitocenoza aninisurilor este dominata de cele doua specii de anini: <i>Alnus incana</i> și <i>Alnus glutinosa</i>, cel mai adesea separat dar și în amestec. Gradul de inchidere al coronamentului este variabil: 70-100%, în functie de varsta arboretului. Diseminat pot sa apara și alte specii de arbori: paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i>, frasini -<i>Fraxinus excelsior</i>, <i>Fraxinus angustifolia</i>, ulmi -<i>Ulmus minor</i>, <i>Ulmus laevis</i>. în luncile din zona de deal și campie se pot forma local și biocenoze dominate de salcie alba -<i>Salix alba</i>, salcie plesnitoare -<i>Salix fragilis</i>, sau chiar plop -<i>Populus alba</i>, <i>Populus nigra</i>. în general, coronamentul zavoaielor de anin permite patrunderea luminii la sol și dezvoltarea abundenta a speciilor de flora și a arbustilor. Specii arbustive sunt prezente mai ales acolo unde inundatiile sunt mai rare și scurte, fiind reprezentate de: soc negru -<i>Sambucus nigra</i>, paducel -<i>Crataegus monogyna</i>, sanger -<i>Cornus sanguinea</i>, patachina -<i>Frangula alnus</i>, calin -<i>Viburnum opulus</i>, salba moale -<i>Euonymus europaeus</i>, alun -<i>Corylus avellana</i>, lemn cainesc -<i>Ligustrum vulgare</i>. Flora se dezvolta abundent: <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Telekia speciosa</i>, <i>Angelica sylvestris</i>,
--	--	--

		<i>Cardamine impatiens</i> , <i>Chaerophyllum hirsutum</i> , <i>Mentha longifolia</i> , <i>Petasites hybridus</i> , <i>Petasites albus</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Myosotis palustris</i> , <i>Agrostis stolonifera</i> , <i>Geranium phaeum</i> , <i>Caltha palustris</i> , <i>Aegopodium podagraria</i> , etc.
10	Specii caracteristice	Specii de arbori: anin alb -<i>Alnus incana</i>, anin negru -<i>Alnus glutinosa</i>, diseminat paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i>, frasini -<i>Fraxinus excelsior</i>, <i>Fraxinus angustifolia</i>, ulmi - <i>Ulmus minor</i>, <i>Ulmus laevis</i>, local biocenoze dominate de salcie alba -<i>Salix alba</i>, salcie plesnitoare -<i>Salix fragilis</i> sau chiar plop -<i>Populus alba</i>, <i>Populus nigra</i>. Specii arbustive: soc negru -<i>Sambucus nigra</i>, paducel -<i>Crataegus monogyna</i>, sanger -<i>Cornus sanguinea</i>, patachina -<i>Frangula alnus</i>, calin -<i>Viburnum opulus</i>, salba moale -<i>Euonymus europaeus</i>, alun - <i>Corylus avellana</i>, lemn cainesc -<i>Ligustrum vulgare</i>. Specii ierboase: <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Telekia speciosa</i>, <i>Angelica sylvestris</i>, <i>Cardamine impatiens</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Mentha longifolia</i>, <i>Petasites hybridus</i>, <i>Petasites albus</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Myosotis palustris</i>, <i>Agrostis stolonifera</i>, <i>Geranium phaeum</i>, <i>Caltha palustris</i>, <i>Aegopodium podagraria</i>, <i>Lysimachia vulgaris</i>, <i>Lycopus europaeus</i> etc.
11	Fotografii	

Habitatul 91Q0 Păduri relictare cu *Pinus sylvestris* pe substrate calcaroase

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	91Q0
3	Denumire habitat	Păduri relictare cu <i>Pinus sylvestris</i> pe substrate calcaroase
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.542 Carpathian relict calcicolous Scots pine forests 42.5C8 East Carpathian - <i>Sesleria</i> Scots pine forests

5	Habitatele din România -HdR	R 4215 Păduri sud-est carpatice de pin silvestru - <i>Pinus sylvestris</i> cu <i>Sesleria rigida</i> R 4217 Păduri sud-est carpatice de pin silvestru - <i>Pinus sylvestris</i> cu <i>Daphne blagayana</i>
6	Habitatele Natura 2000	91Q0 Western Carpathian calcicolous <i>Pinus sylvestris</i> forests Este habitat de importanță comunitară
7	Asociații vegetale	<i>Seslerio rigidae</i> - <i>Pinetum sylvestris</i> Csűrös et al. 1988; <i>Daphno blagayanae</i> - <i>Pinetum sylvestris</i> Coldea et Pop 1988.
8	Tipuri de pădure	3133 Pinet de stancarie calcaroasa -i
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele sunt edificate de eurasiatice boreale și europene. Habitatul cuprinde păduri dominate de <i>Pinus sylvestris</i> din etajul nemoral, situate la altitudini de 800 – 1200 -1400 m, cu climat caracterizat prin temperaturi medii anuale de 7 – 3°C și un cuantum de precipitații -media anuală de 800 – 1100 mm. Relieful este de versanți cu înclinări și expoziții diferite. Rocile din substrat sunt în general calcaroase, dar habitatul apare la noi pe muntele Cozia și pe sisturi cristaline, gneiss. Stratul arborilor este compus din pin silvestru -<i>Pinus sylvestris</i>, exclusiv sau cu puțin amestec de fag -<i>Fagus sylvatica</i>, brad -<i>Abies alba</i>, mestecan -<i>Betula pendula</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, gorun -<i>Quercus petraea</i>; are acoperire 60 – 70% și atinge înălțimi de cca. 20 m la 100 de ani. Stratul arbustilor de regula lipsește sau este reprezentat prin puține exemplare de <i>Juniperus communis</i>, <i>Cotoneaster integerima</i>, <i>Rosa pendulina</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Rhamnus cathartica</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Spiraea chamedrifolia</i>; pe substrat de gneiss este prezentă specia arbustivă caracteristică <i>Daphne blagayana</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este dominat de <i>Sesleria rigida</i>, alături de care apar: <i>Campanula carpatica</i>, <i>Campanula serrata</i>, <i>Arctostaphylos uva-ursi</i>, <i>Asperula capitata</i>, <i>Bupleurum falcatum</i>, <i>Dianthus spiculifolius</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Hepatica nobilis</i>, <i>Helictotrichon decorum</i>, <i>Hieracium bifidum</i>, <i>Knautia dipsacifolia</i>, <i>Melampyrum sylvaticum</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Achillea distans</i> s.a.

10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Pinus sylvestris</i>. Specii caracteristice: <i>Sesleria rigida</i> -pe substrat calcaros, <i>Daphne blagayana</i> -pe substrat de gneiss, sisturi. Alte specii: <i>Achillea distans</i>, <i>Anthemis carpatica</i>, <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Iris ruthenica</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i>, <i>Vaccinium vitis idaea</i>, <i>Arctostaphylos uva-ursi</i>, <i>Asperula capitata</i>, <i>Bupleurum falcatum</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Campanula persicifolia</i>, <i>Dianthus spiculifolius</i>, <i>Dianthus carthusianorum</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Euphorbia salisburgensis</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Hepatica nobilis</i>, <i>Helictotrichon decorum</i>, <i>Hieracium bifidum</i>, <i>Knautia dipsacifolia</i>, <i>Tanacetum vulgare</i>, <i>Melampyrum sylvaticum</i>, <i>Orthilia secunda</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Scabiosa columbaria</i>, <i>Saxifraga paniculata</i>, <i>Thymus comosus</i>, <i>Veronica chamaedrys</i> etc.
11	Fotografii	

Habitatul 91V0 Păduri dacice de fag -Symphyto -Fagion

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	91V0
3	Denumire habitat	Păduri dacice de fag -Symphyto -Fagion
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1123 Dacian neutrophile beech forest 41.1D213 Dacian <i>Leucanthemum</i> beech forest 41.1D212 Dacian <i>Pulmonaria rubra</i> fir-beech forest 41.1D211 Dacian <i>Dentaria glandulosa</i> beech forest 41.4641 Dacian <i>Phyllitis</i> beech ravine forest
5	Habitatele din România -HdR	R 4101 Păduri sud-est carpatice de molid- <i>Picea abies</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Pulmonaria rubra</i>

		R 4103 Păduri sud-est carpatice de molid-<i>Picea abies</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Leucanthemum waldsteinii</i> R 4104 Păduri sud-est carpatice de fag -<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Pulmonaria rubra</i> R 4108 Păduri sud-est carpatice de fag -<i>Fagus sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Leucanthemum waldsteinii</i> R 4109 Păduri sud-est carpatice de fag -<i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Symphytum cordatum</i> R 4116 Păduri sud-est carpatice de fag -<i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Phyllitis scolopendrium</i>
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto-Fagion</i> Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Pulmonario rubrae</i> – <i>Fagetum</i> <i>Leucanthemo waldsteinii</i>- <i>Fagetum</i> <i>Symphyto cordati</i> – <i>Fagetum</i> <i>Phyllitidi</i> – <i>Fagetum</i>
8	Tipuri de pădure	1311 Amestec normal de rasinoase și fag cu flora de mull 1312 Amestec de rasinoase și fag cu flora de mull din nordul țării 1321 Amestec de rasinoase și fag cu <i>Rubus hirtus</i> 1411 Molideto-Făget normal cu <i>Oxalis acetosella</i> 1412 Molideto-Făget nordic cu <i>Oxalis acetosella</i> 1313 Amestec de rasinoase și fag pe soluri gleizate 2111 Bradet normal cu flora de mull 2112 Bradet cu flora de mull pe depozite de flis sau coluviuni 2113 Bradet de altitudine mare cu flora de mull 2116 Bradet cu flora de mull pe sol schelet cu substrat calcaros 2211 Bradeto-Făget normal cu flora de mull 2212 Bradeto-Făget cu flora de mull de productivitate mijlocie 2213 Bradeto-Făget cu flora de mull pe soluri schelete -m 2221 Bradeto-fagete cu <i>Rubus hirtus</i> -m 2311 Bradet amestecat -m 4111 Făget normal cu flora de mull -s 4112 Făget sudic de altitudine mare cu flora de mull -m 4113 Făget nordic de altitudine mare cu flora de mull -m

		4114 Făget montan pe soluri schelete , cu flora de mull-m 4115 Făget de limita cu flora de mull-i 4121 Făget montan nud pe soluri brune și brune-galbui moderat acide -m 4131 Făget montan cu <i>Rubus hirtus</i> -m 4231 Făget de dealuri cu <i>Rubus hirtus</i> -m 1315, 1413, 2214, 4118, 4132, 4232
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat forestier endemic, larg raspandit la nivelul Carpatilor, la altitudini de 800-1200 m, pe substrate constituite din roci bazice - bazalte, calcare, gresii calcaroase, intermediare, rar acide -silicioase. Solurile sunt fertile, aerisite, de tipul: cambisoluri eutrice, luvisoluri etc. Stratul arborilor este constituit exclusiv din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> sau fag în amestec cu brad -<i>Abies alba</i>, cu exemplare de ulm -<i>Ulmus glabra</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, molid -<i>Picea abies</i>, mai rar frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>. Etajul arborilor are acoperire mare -80-100% și înalțimi de 22-30 -35 m la 100 ani. Stratul arbustilor lipseste sau este slab dezvoltat din cauza umbririi, fiind constituit din rare exemplare de <i>Daphne mezereum</i>, <i>Sambucus nigra</i>, <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Spiraea chamaedrifolia</i>, etc. Stratul ierburilor și subarbustilor se dezvolta variabil, în functie de umbrire, putand lipsi în cazul în care consistenta este plina -fagete nude. Covorul vegetal este bogat în specii ale florei de mull, avand ca elemente caracteristice speciile carpatice: <i>Symphytum cordatum</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, pe versanții umbriti, cu microclimat mai umed, domina <i>Rubus hirtus</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>; specii caracteristice: <i>Symphytum cordatum</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Ranunculus carpaticus</i>. Alte specii importante: <i>Actaea spicata</i>, <i>Asarum europaeum</i>, <i>Anemone nemorosa</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Dentaria bulbifera</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Epilobium montanum</i>,

		<i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Geranium robertianum</i> , <i>Hepatica nobilis</i> , <i>Hepatica transsilvanica</i> , <i>Mercurialis perennis</i> , <i>Mycelis muralis</i> , <i>Stachys sylvatica</i> , <i>Sanicula europaea</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , etc., în locuri umede: <i>Allium ursinum</i> -primavara, <i>Cardamine impatiens</i> , <i>Carex remota</i> , <i>Circaea lutetiana</i> , <i>Impatiens noli-tangere</i> etc.
11	Fotografii	

Habitatul 9410 Păduri acidofile de *Picea abies* din regiunea montana -*Vaccinio-Piceetea*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9410
3	Denumire habitat	Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.21626 Carpathian subalpine <i>Soldanella</i> spruce forest 42.2162 Eastern Carpathian subalpine spruce forests 42.21623 Carpathian high montane <i>Hieracium</i> spruce forest 42.226 Inner Carpathian spruce forest 42.2131 Carpathian peat moss spruce forest 42.25432 Acido – neutrophile Dacian beech – spruce forest
5	Habitatele din România -HdR	R 4203 Păduri sud-est carpatice presubalpine de molid- <i>Picea abies</i> cu <i>Soldanella hungarica</i> R 4205 Păduri sud-est carpatice de molid- <i>Picea abies</i> cu <i>Oxalis acetosella</i> R 4206 Păduri sud-est carpatice de molid- <i>Picea abies</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i> R 4207 Păduri sud-est carpatice de molid- <i>Picea abies</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hylocomium splendens</i>

		R 4208 Păduri sud-est carpatice de molid-<i>Picea abies</i> și brad -<i>Abies alba</i> cu <i>Luzula sylvatica</i> R 4210 Păduri sud-est carpatice de molid-<i>Picea abies</i> cu <i>Sphagnum spp.</i> R 4214 Păduri sud-est carpatice de molid-<i>Picea abiessi</i> fag -<i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i>
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidouphilous Picea forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio – Piceetum</i> Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Soldanello majori – Piceetum</i> <i>Hieracio rotundati – Piceetum oxalidosum</i> <i>Hieracio rotundati – Piceetum</i> <i>Sphagno – Piceetum</i> <i>Hieracio rotundati – Abietum</i>
8	Tipuri de pădure	1152 Molidis de limita cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Oxalis acetosella</i> -i 1154 Molidis de limita cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 1111 Molidis normal cu <i>Oxalis acetosella</i> -s 1113 Molidis de altitudine cu mare cu <i>Oxalis acetosella</i> -m 1114 Molidis cu <i>Oxalis acetosella</i> pe soluri schelete -m 1151 Molidis cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Oxalis acetosella</i> -m 1153 Molidis cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 1231 Molideto-bradet cu <i>Luzula luzuloides</i> -m 1121 Molidis cu muschi verzi -m 1122 Molidis de limita cu muschi verzi -i 1221 Molideto-bradet cu muschi și <i>Vaccinium myrtillus</i> -s 1141 Molidis cu <i>Luzula sylvatica</i> -m 1142 Molidis de altitudini mari cu <i>Luzula sylvatica</i> -i 1241 Molideto-bradet pe soluri schelete -m 1131 Molidis cu <i>Polytrichum</i> -m 1132 Molidis de limita cu <i>Polytrichum</i> -i 1421 Molideto-Făget de limita cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Oxalis acetosella</i> -i 1422 Molideto-Făget cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i

		1431 Molideto-Făget cu <i>Luzula luzuloides</i> -m și altele: 1115 , 1123, 1143, 1133.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cuprinde păduri de molid din etajul boreal, situate la altitudini de 1000-1600-1800 m, pe substraturi de roci în general acide: sisturi cristaline, gresii silicioase, roci eruptive acide, flis marno-gresos, conglomerate etc. și soluri: districambisol, luvisol, podzol, prepodzol, criptopodzol, andosol s.a. Arboretul are în compoziție specia principală molid - <i>Picea abies</i> adesea în stare pură; uneori molidul este însoțit de alte specii precum: fag - <i>Fagus sylvatica</i> , brad - <i>Abies alba</i> , scoruș - <i>Sorbus aucuparia</i> , plop tremurător - <i>Populus tremula</i> , mesteacan - <i>Betula pendula</i> , <i>Betula pubescens</i> , paltin de munte - <i>Acer pseudoplatanus</i> , ulm de munte - <i>Ulmus glabra</i> etc. Stratul arborilor are în general acoperire mare - 80-100% și înălțimi de 22-35 m. Stratul arbustilor lipsește sau este slab reprezentat, cu specii precum: <i>Sambucus racemosa</i> , <i>Ribes petraeum</i> , <i>Lonicera nigra</i> , <i>Daphne mezereum</i> , <i>Rubus idaeus</i> , <i>Spiraea chamaedrifolia</i> , <i>Rosa pendulina</i> . Stratul subarbustilor și ierburilor este neuniform dezvoltat, reprezentat de <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Dentaria glandulosa</i> , <i>Luzula sylvatica</i> , <i>Soldanella hungarica</i> , local cu <i>Galium odoratum</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , etc. în unele subtipuri apare stratul mușchilor puternic dezvoltat, din genurile <i>Polytrichum</i> , <i>Hylocomium</i> sau <i>Sphagnum</i> etc.
10	Specii caracteristice	Specia edificatoare pentru etajul arborilor este molidul - <i>Picea abies</i> , mai rar apar: bradul - <i>Abies alba</i> , fagul - <i>Fagus sylvatica</i> , ulm de munte - <i>Ulmus glabra</i> , paltinul de munte - <i>Acer pseudoplatanus</i> ; arbustii sunt slab reprezentați, caracteristici fiind: <i>Sambucus racemosa</i> , <i>Rosa pendulina</i> , <i>Lonicera nigra</i> , <i>Spiraea chamaedrifolia</i> , iar dintre subarbuști – afinul - <i>Vaccinium myrtillus</i> . Ierburile sunt dezvoltate local, în pete, în funcție de diversitatea condițiilor staționale pot fi caracteristice: <i>Soldanella hungarica</i> ssp. major, <i>Hieracium rotundatum</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Athyrium filix-femina</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>Deschampsia flexuosa</i> , <i>Dryopteris filix-mas</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Gentiana asclepiadea</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Luzula sylvatica</i> ,

		<i>Stellaria nemorum, Lycopodium annotinum, etc. în multe cazuri sunt caracteristice diferite specii de muschi, cu grad de acoperire mare a solului: Polytrichum commune, Hylocomium splendens, Dicranum scoparium, Eurynchium striatum, Mnium punctatum etc.</i>
11	Fotografii	

Habitatul 9420 Păduri de *Larix decidua* și/sau *Pinus cembra* din regiunea montana

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - habitat de importanță comunitară
2	Codul unic al tipului de habitat	9420
3	Denumire habitat	Păduri de <i>Larix decidua</i> și/sau <i>Pinus cembra</i> din regiunea montana
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.3532 Eastern Carpathian orolla forests
5	Habitatele din România -HdR	R 4201 Rariști sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și zâmbbru - <i>Pinus cembra</i> cu <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> R 4202 Rariști sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și zâmbbru - <i>Pinus cembra</i> cu <i>Rhododendron myrtifolium</i> R 4204 Păduri și Rariști de larice - <i>Larix decidua</i> cu <i>Saxifraga cuneifolia</i>
6	Habitatele Natura 2000	9420 Alpine <i>Larix decidua</i> and/or <i>Pinus cembra</i> forests Este habitat de importanță comunitară.
7	Asociații vegetale	<i>Bruckenthalio – Piceetum</i> Borhidi 1969 <i>Rhododendro myrtifolii – Piceetum</i> Coldea et Pânzaru 1986
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze edificate de specii boreale și carpato – balcanice, oligoterme, mezofite, oligotrofe. Habitatul cuprinde păduri de molid din etajul boreal, situate la altitudini de 1600 – 1900 m, cu temperaturi medii anuale de 2 – 0°C

		și un cuantum de precipitații -media anuală de 1300 – 1400 mm. Relieful este de versanți puternic–mediu inclinați, cu expoziții diferite, culmi, vai largi, glaciare. Rocile din substrat sunt în general reprezentate de sisturi cristaline, gneisuri, iar solurile de tip podzol și prepodzol, superficiale–mijlociu profunde, frecvent scheletice, foarte acide, oligobazice, umede. Stratul arborilor este reprezentat prin Rariști de arbori de molid - <i>Picea abies</i>, mai rar zâmbbru -<i>Pinus cembra</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, cu acoperire redusă - sub 60% și înălțimi de 10 – 12 m, la altitudini de 1600 – 1750 m și cu înălțimi din ce în ce mai mici până la 1 m, spre altitudini mari; frecvent arborii sunt în grupe de câteva exemplare. Stratul arbustilor acopera aproape în întregime suprafața și este constituit mai ales din jneapăn -<i>Pinus mugo</i>, ienupăr pitic -<i>Juniperus sibirica</i>, <i>Salix silesica</i>, <i>Alnus viridis</i> -pe versanți umezi. Stratul ierburilor și subarbustilor este bine dezvoltat, dominat de <i>Vaccinium myrtillus</i>, cu participarea speciilor <i>Vaccinium vitis–idaea</i>, <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Campanula abietina</i>, <i>Dryopteris expansa</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Huperzia sellago</i>, <i>Homogyne alpina</i>, <i>Soldanella hungarica</i>, <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Calamagrostis villosa</i>, <i>Viola declinata</i> s.a.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>, <i>Pinus cembra</i>, <i>Larix decidua</i> -local, <i>Pinus mugo</i>, <i>Juniperus sibirica</i>. Specii caracteristice: <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Saxifraga cuneifolia</i>. Alte specii: <i>Anthenaria dioica</i>, <i>Festuca nigrescens</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Melampyrum sylvaticum</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Potentilla chrysocraspeda</i> etc.
11	Fotografii	

3.2.2. Habitate după clasificarea națională, prezente în Parcul Național Retezat

Ecosisteme forestiere

Habitatul național R4102 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies*, fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Hieracium rotundatum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R 4102
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.1323. Dacian acidophile beech-fir forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo-Fagetum</i> beech forests/ 9110 Păduri de fag de tip <i>Luzulo-Fagetum</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Abietetum</i> -Soó 1962 Täuber 87
8	Tipuri de pădure	1331 Amestec de rasinoase și fag cu <i>Festuca altissima</i> -m 1341 Amestec de rasinoase și fag, pe soluri schelete -m 1314 Amestec de rasinoase și fag cu flora acidofila -s
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Tipul de habitat este raspandit in toti Carpații românești, in etajul nemoral, totalizand suprafete estimate la cca. 220.000 ha la nivelul intregii tari. Statiunile specifice sunt cele situate la altitudini medii de 850 – 1400 m, cu conditii de clima caracterizate prin T = 6,5 – 3,0°C, P = 850 – 1000 mm, conditii de relief: versanti inclinati cu diferite expozitii, creste, culmi. Solurile sunt, in general, de tip districambosol, criptopodzol, prepodzol, mijlociu profunde – superficiale, +/- scheletice, acide, oligobazice, umede. Fitocenozele sunt edificate de specii europene boreale si nemorale, oligo-mezoterme, mezofite, oligo-mezotrofe. Stratul arborilor este compus din molid -<i>Picea abies</i>, fag -<i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i>, brad -<i>Abies alba</i> in proportii variate, cu rare exemplare de mestecan -<i>Betula pendula</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, are acoperire de 80 –

		90% si inaltime de 22 – 30 m pentru molid si brad, 18 – 24 m pentru fag la 100 de ani. Stratul arbustilor poate fi reprezentat de rare exemplare de <i>Ribes uva-crispa</i> , <i>Lonicera nigra</i> s.a.. Stratul ierburilor si subarbustilor este dezvoltat variabil, in functie de lumina, fiind dominat de specii acidofile: <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> . Stratul mușchilor poate fi prezent prin rare pernite de <i>Hylocomium splendens</i> , <i>Eurynchium striatum</i> , <i>Dicranum scoparium</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i> , <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> , <i>Abies alba</i> . Specii caracteristice: <i>Hieracium rotundatum</i> . Alte specii: <i>Athyrium filix-femina</i> , <i>Digitalis grandiflora</i> , <i>Dryoptera filix – mas</i> , <i>Festuca drymeia</i> , <i>Galium odoratum</i> , <i>Galium schultesii</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Pteridium aquilinum</i> , <i>Veronica officinalis</i> , s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4105 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Festuca drymeia*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4105
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Festuca drymeia</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D54 South Carpathian <i>Festuca drymeia</i> beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo-Fagetum</i> beech forests/ 9110 Păduri de fag de tip

		<i>Luzulo-Fagetum</i>
7	Asociații vegetale	<i>Festuco drymeiae</i> – <i>Fagetum</i> Morariu et al. 1968
8	Tipuri de pădure	2121 Bradet cu <i>Festuca drymeia</i> -m 2231 Bradeto-Făget cu <i>Festuca altissima</i> -m 2241 Bradeto-Făget cu <i>Luzula luzuloides</i> -i 2132 Bradet de altitudine mare cu flora acidofila -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este prezent în toți Carpații românești, îndeosebi în Carpații Meridionali și Occidentali, pe suprafețe întinse -cca. 6000 de hectare. Stațiunile ocupate sunt situate la altitudini de 800 – 1300 m cu condiții climatice $T = 6,5 - 4,00\text{ }^{\circ}\text{C}$, $P = 800 - 1000\text{ mm}$. Relieful predominant este alcătuit din versanți mediu-puternic înclinați, cu diverse expozitii, culmi. Substratul litologic este format din sisturi cristaline, gneisuri, roci eruptive și sedimentare acide iar solurile sunt de tip districambosol, criptopodzol, luvisol, superficiale – mijlociu profunde, semischeletice până la scheletice, acide – moderat acide, mezobazice, jilave. În structura habitatului sunt cuprinse fitocenoze edificate de specii europene nemorale, mezoterme, mezofile, mezotrofe. Stratul arborilor este compus din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> și brad -<i>Abies alba</i>, în proporții diferite, cu rare exemplare de ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>; mestecan -<i>Betula pendula</i>. Arboretul are acoperire de 80 – 90% și înălțimi de 24 – 28 m pentru brad și 20 – 25 m pentru fag la 100 de ani. Stratul arbustilor este reprezentat prin puține exemplare de <i>Sorbus aucuparia</i>, <i>Sambucus racemosa</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este dominat de <i>Festuca drymeia</i>, în covor compact sau în petece de mărimi diferite, în funcție de lumină; participă și specii din flora de mull -<i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Galium odoratum</i>, cu dezvoltare slabă, și specii acidofile. Stratul mușchilor de regulă lipsește.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, <i>Abies alba</i> Specii caracteristice: <i>Festuca drymeia</i> Alte specii: <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Carex pilosa</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Lamium galebdolon</i>, <i>Glechoma hirsuta</i>, <i>Hieracium</i>

		<i>rotundatum</i> -rar, <i>Lathyrus vernus</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Pulmonaria rubra</i> , <i>Rubus hirtus</i> , <i>Scrophularia nodosa</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Viola reichenbachiana</i> s.a.
11	Fotografii	-

Habitatul național R4106 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Hieracium rotundatum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4106
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D11 Dacian woodrush-beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo-Fagetum</i> beech forests / 9110 Păduri de fag de tip <i>Luzulo-Fagetum</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Fagetum</i> -Vida 1963 Täuber 1987 -Syn.: <i>Deschampsio flexuosae</i> – <i>Fagetum</i> Soó 1962
8	Tipuri de pădure	4241 Făget de dealuri cu flora acidofila -i-m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Tipul de habitat este raspandit in toti Carpații românești, in special in muntii formati din roci acide -Carpații Meridionali, Carpații Orientali Nordici, Carpații Occidentali, in etajul nemoral, pe suprafete de circa 143000 ha, din care 94000 ha in Carpații Meridionali, 40000 ha in Carpații Occidentali, 9000 ha in Carpații Orientali.

		Ocupa stațiuni la altitudini cuprinse între 800 – 1450 m, cu climat caracterizat prin: $T = 6,0 - 3,5^{\circ}\text{C}$ și $P = 1000 - 1300 \text{ mm}$. Relieful este format din versanți puternic înclinați cu expoziții diferite, creste, culmi. Rocile sunt acide – sisturi cristaline, granite, gneisuri iar solurile sunt de tip podzol, criptopodzol, mijlociu profunde - superficiale, foarte acide, oligobazice, hidric echilibrate, oligotrofe. În acest habitat întâlnim fitocenoză edificată de specii europene și boreale, mezoterme, mezofile, oligotrofe. Stratul arborilor este compus din fag -<i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i>, exclusiv sau cu amestec de brad -<i>Abies alba</i>, rar molid -<i>Picea abies</i>, mestecan -<i>Betula pendula</i>, scoruș -<i>Sorbus aucuparia</i>, iar la dealuri și gorun -<i>Quercus petraea</i>., pin silvestru -<i>Pinus sylvestris</i>, având acoperire de 70 – 80% și înălțimi de 15 – 25 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipsește sau este reprezentat prin exemplare de <i>Sorbus aucuparia</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor: dominat de specii acidofile - <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Luzula luzuloides</i> și <i>Vaccinium sp.</i>, dar și cu exemplare slab dezvoltate din unele specii de mull. Stratul mușchilor are o dezvoltare redusă, din specii de <i>Polytrichum</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i> Specii caracteristice: <i>Hieracium rotundatum</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Veronica officinalis</i>, <i>Pteridium aquilinum</i>, <i>Blechnum spicant</i> Alte specii: <i>Anthenaria dioica</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Cruciata glabra</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Digitalis grandiflora</i>, <i>Dryoptera filix – mas</i>, <i>Epilobium montanum</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Gentiana asclepiadea</i>, <i>Lamium galeobdolon</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Rubus hirtus</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i>, <i>Veronica chamaedris</i>, <i>Viola reichenbachiana s.a.</i>.
11	Fotografii	-

Habitatul național R4107 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Vaccinium myrtillus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4107
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Vaccinium myrtillus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D14 Dacian bilberry – beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo-Fagetum</i> beech forests/ 9110 Păduri de fag de tip <i>Luzulo-Fagetum</i>
7	Asociații vegetale	-
8	Tipuri de pădure	2251 Bradeto-Făget cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și muschi -i-m 4161 Făget montan cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 4162 Făget montan cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -m 4242 Făget de dealuri cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este raspandit in toti Carpații României, in etajul nemoral, pe suprafete reduse, circa 30000 ha -din care 20000 ha in Carpații Meridionali, 10000 ha in Carpații Occidentali, foarte rar in Carpații Orientali. Habitatul este intalnit in statiuni cu altitudini cuprinse intre 700 – 1450 m, dar coboara local si sub 700 m, cu un climat caracterizat prin T = 8,0 – 4,0°C si P = 700 – 1200 mm. Relieful este reprezentat de creste inguste, versanti foarte inclinati, frecvent cu expozitii umbrite. Rocile sunt predominat acide, sisturi, granite, gneise silicioase. Solurile sunt de tip podzol, mijlociu profunde-superficiale, foarte acide, oligobazice, hidric echilibrate, oligotrofe. Structura habitatului cuprinde fitocenoze edificate de specii europene nemorale si boreale, mezo–oligoterme, mezofite, oligotrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din fag - <i>Fagus</i>

		<i>sylvatica ssp. sylvatica</i> -in general Păduri între 700 – 1400 m, fag și brad - <i>Abies alba</i> -paduri între 800 – 1250 m, cu rare exemplare de molid -la altitudini mai mari, cu exemplare de scorus - <i>Sorbus aucuparia</i> , mestecan - <i>Betula pendula</i> iar la altitudini mici și gorun - <i>Quercus petraea</i> sau pin silvestru - <i>Pinus sylvestris</i> . Are acoperire mare -60 - 80% și înălțimi de 15 – 20 m pentru fag și 17 – 25 m pentru brad. Stratul arbustilor de regula lipsește sau este compus din rare exemplare de <i>Sorbus aucuparia</i> . Stratul ierburilor și subarbustilor este dominat de <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i> și specii din tipurile <i>Calamagrostis</i> – <i>Luzula</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i> , <i>Abies alba</i> . Specii caracteristice: <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Hieracium rotundatum</i> Alte specii: <i>Anthenaria dioica</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Dechampsia flexuosa</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Lycopodium selago</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> , <i>Saxifraga cuneifolia</i> s.a..
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4110 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* cu *Festuca drymeia*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din România
2	Codul unic al tipului de habitat	R4110
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Festuca drymeia</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D54 South Carpathian <i>Festuca drymeia</i> beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9110 <i>Luzulo-Fagetum</i> beech forests/ 9110 Păduri de fag de tip <i>Luzulo-Fagetum</i>

7	Asociații vegetale	<i>Festuco drymeiae- Fagetum</i> Morariu et al. 1968.
8	Tipuri de pădure	4141 Făget cu <i>Festuca altissima</i> -m 4142 Făget montan cu flora de mull productivitate inferioara -i; 4151 Făget cu <i>Luzula luzuloides</i> -i-m 4152 Făget montan pe soluri pseudogleizate -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat raspadnit in toti Carpații românești, cu frecventa mare in Carpații Meridionali si Occidentali, in regiunea de munte si, in parte, pe dealurile inalte, in etajul nemoral, pe suprafete de circa 580000 ha, din care 280000 ha în Carpații Meridionali, 155000 ha în Carpații Occidentali, 145000 ha in Carpații Orientali, pe statuni situate la altitudini de 500 – 1200 m si climat caracterizat prin: T = 8,0 – 4,5°C, P = 700 – 1100 mm. Relief este de versanti mediu– puternic inclinati, cu expozitii diferite, culmi. Rocile sunt variate si cuprind sisturi cristaline, conglomerate, gresii, chiar si roci calcaroase, roci eruptive. Solurile sunt de tip districambosol, luvisol, slab – semischeletice, mediu profunde, moderat acide, mezobazice, reavane. Structural, tipul de habitat cuprinde fitocenoze edificate de specii europene-balcanice, mezoterme, mezofite, mezotrofe. Stratul arborilor este constituit exclusiv din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> la altitudini mari, ssp. <i>moesiaca</i> la altitudini mici, sau cu putin amestec de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, brad -<i>Abies alba</i> la altitudini mari, gorun -<i>Quercus petraea</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>, plop tremurator -<i>Populus tremula</i>, ulm -<i>Ulmus glabra</i>, cires -<i>Cerasus avium</i> la altitudini mici; are acoperire ridicata -80 – 90% si inaltimi de 23 – 28 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este relativ slab dezvoltat, cu exemplare de <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Sambucus nigra</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Euonymus europaeus</i>, <i>Daphne mezereum</i> s.a.. Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Festuca drymeia</i> - ca strat acoperitor pe suprafete mari sau in palcuri de diferite dimensiuni; participa elemente din „flora de mull” si din flora acidofila, mai rar apare si <i>Rubus hirtus</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, ssp. <i>moesiaca</i> Specii caracteristice: <i>Festuca drymeia</i>.

		Alte specii: <i>Galium odoratum</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Carex pilosa</i> , <i>Dentaria bulbifera</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Lathyrus vernus</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Pulmonaria obscura</i> , <i>Scrophularia nodosa</i> , <i>Viola reichenbachiana</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4111 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Cephalanthera damassonium*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4111
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Cephalanthera damassonium</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D41 Dacian <i>Epipactis</i> beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9150 Medio-European limestone beech forest of the <i>Cephalantherion-Fagion</i> / 9150 Păduri medio-europene de fag din <i>Cephalanthero-Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Carpino - Fagetum cephalanteriosum</i> Coldea 1975
8	Tipuri de pădure	4173 Făget montan pe soluri rendzinice de productivitate inferioara -i 4181 Făget pe soluri rendzinice de productivitate mijlocie -m 4182 Făget pe soluri rendzinice de productivitate inferioara -i 4183 Făget amestecat pe soluri rendzinice de productivitate inferioara -i; 4213 Făget de deal pe soluri superficiale cu substrat calcaros -i

9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este raspandit in toti Carpații românești, in etajul nemoral, in regiunea montana si de dealuri inalte, pe roci calcaroase -Bucegi, Piatra Craiului, Vulcan, Cernei, Retezat, Godeanu, Locvei, Codru Muma, Padurea Craiului etc., pe suprafete de circa 48000 ha, din care 20000 ha în Carpații Meridionali și cate 14000 ha in Carpații Orientali, respectiv Occidentali. Apare pe statii situate la altitudini de 800 – 1200 m, cu climat specific: T = 7,0 – 5,5°C, P = 850 – 1100 mm. Relieful este reprezentat de versanti cu inclinari si expozitii diferite, platouri. Substratul litologic este alcatuit din roci calcaroase, gresii calcaroase, marne. Solurile preponderente sunt rendzinele tipice și cambice, terra-rossa, superficiale-mijlociu profunde, neutre-slab bazice, cu mull- moder eubazice, in primavara umede, vara reavane. Structura habitatului cuprinde fitocenoze edificate de specii europene, nemorale, mezoterme, mezofite, eutrofe. Stratul arborilor este constituit exclusiv din fag -<i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i>, sau cu amestec de brad -<i>Abies alba</i>, de frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, sorb de camp -<i>Sorbus terminalis</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>, local <i>Fraxinus ornus</i> are acoperire de 80 – 100%. In platoul calcaros al Aninei -Carpații Occidentali, pe locul fagetelor cu orhidee s-au format, prin extinderea bradului pe cale artificiala, chiar Păduri de amestec de fag și brad sau Păduri de brad aproape pure, cu orhidee. Arboretul are acoperire de 70 – 90% -pe soluri superficiale mai putin si atinge inaltimi de 18-28 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este dezvoltat variabil, in functie de acoperirea arboretului, fiind format din <i>Daphne mezereum</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Cornus mas</i>, <i>Staphylea pinnata</i>, <i>Viburnum lantana</i>, <i>Cornus sanguinea</i> s.a.. Stratul ierburilor si subarbustilor este dezvoltat variabil si contine mai multe orhidee -tipul <i>Epipactis</i>, <i>Cephalanthera</i> și multe specii ale „florei de mull”, precum si unele specii sudice - <i>Campanula persicifolia</i>, <i>Melittis melissophyllum</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i> si <i>ssp. moesiaca</i>

		Specii caracteristice: <i>Cephalanthera damassonium</i>, <i>Cephalanthera rubra</i>. <i>Epipactis microphylla</i> Alte specii: <i>Anemone nemorosa</i>, <i>Asarum europaeum</i>, <i>Campanula ranunculoides</i>, <i>Carex pilosa</i>, <i>Carex alba</i>, <i>Carex digitata</i>, <i>Carex montana</i>, <i>Cephalanthera longiflora</i>, <i>Epipactis helleborine</i>, <i>Epipactis atrorubens</i>, <i>Dentaria bulbifera</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Hepatica nobilis</i>, <i>Lamium galebdolon</i>, <i>Lathyrus vernus</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Pulmonaria officinalis</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Symphytum tuberosum</i>, <i>Viola reichenbachiana</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4117 Păduri sud-est carpatice de frasin -*Fraxinus excelsior*, paltin -*Acer pseudoplatanus*, ulm -*Ulmus glabra* cu *Lunaria rediviva*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4117
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de frasin - <i>Fraxinus excelsior</i> , paltin - <i>Acer pseudoplatanus</i> , ulm - <i>Ulmus glabra</i> cu <i>Lunaria rediviva</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.4642 Dacian ash-sycamore ravine beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9180* <i>Tilio-Acerion</i> forests of slopes, screes and ravines / 9180* Păduri din <i>Tilio-Acerion</i> pe versanti abrupti, grohotisuri și ravene
7	Asociații vegetale	<i>Acereto</i> – <i>Fraxinetum</i> Paucă 1941
8	Tipuri de pădure	4171 Făget cu <i>Petasites albus</i> -i 4172 Făget cu <i>Petasites albus</i> -m, Si altele: 211, 311, 421.

9	Descrierea generală a tipului de habitat	Tipul de habitat este raspandit in toti Carpații românești, in cheile, valcelele si vaile inguste din partea inferioara a muntilor, in etajul nemoral, subetajul padurilor de fag si amestec cu fag, pe suprafete reduse, de ordinul a cateva mii de ha. Ocupa statiuni la altitudini de 700 – 1000 m, cu climat caracterizat prin: T = 7 – 5°C si P = 850 – 1000 mm. Relieful este format din vai inguste, umbrite, chei in masivele calcaroase. Substratul litologic este in general calcaros, in parte sisturi. Solurile sunt în formare, humifere, eubazice, putin profunde, umede, eutrofice. Structural, habitatul cuprinde fitocenoze edificate de specii europene nemorale. Stratul arborilor este compus: in etajul superior din paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>, frasin -<i>Fraxinus excelsior</i> cu putine exemplare de fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, uneori brad -<i>Abies alba</i>, molid -<i>Picea abies</i>, iar în etajul inferior pot fi rare exemplare de jugastru -<i>Acer campestre</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>, anin negru -<i>Alnus glutinosa</i>. Arboretul are acoperire 70 – 80% si inaltime de 30 – 35 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este bine dezvoltat, compus din <i>Sambucus nigra</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Euonymus europaeus</i>. Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Lunaria rediviva</i>, cu multe ferigi si specii ale florei de mull.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Acer pseudoplatanus</i>, <i>Ulmus glabra</i>, <i>Fraxinus excelsior</i>, <i>Tilia cordata</i>, Specii caracteristice: <i>Lunaria rediviva</i> Alte specii: <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Circaea lutetiana</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Helleborus purpurascens</i>, <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Lamium galebdolon</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Meohringia muscosa</i>, <i>Polystichum setiferum</i>, <i>Primula columnae</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Senecio nemorensis</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Silene heuffeli</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Stachys sylvatica</i>, <i>Bromus benekenii</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul național R4101 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies*, fag -*Fagus sylvatica*
și brad -*Abies alba* cu *Pulmonaria rubra***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4101
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Pulmonaria rubra</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D212 Dacian <i>Pulmonaria rubra</i> fir-beech forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i> / 91V0 Păduri dacice de fag - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Pulmonario rubrae</i> – <i>Fagetum</i> -Soó 1964 Täuber 1987
8	Tipuri de pădure	1311 Amestec normal de rasinoase și fag cu flora de mull -s 1312 Amestec de rasinoase și fag cu flora de mull din nordul țării -s 1315 Amestec de molid, brad și fag pe soluri rendzinice -m 1321 Amestec de rasinoase și fag cu <i>Rubus hirtus</i> -m 1411 Molideto-Făget normal cu <i>Oxalis acetosella</i> -s 1412 Molideto-Făget nordic cu <i>Oxalis acetosella</i> -s 1413 Molideto-Făget pe soluri rendzinice -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este răspândit în toți Carpații românești, în etajul nemoral, îndeosebi în Carpații Orientali, pe suprafețe de circa 520000 ha - din care 375000 în Carpații Orientali, 112000 în Carpații Meridionali, 33000 în Carpații Occidentali - în stațiuni situate la altitudini de -600 900 – 1300 -1400 m și climat caracterizat prin: T = 5,3 – 3,6 ⁰ C, P = 750 – 950 mm. Relieful este reprezentat de versanți cu înclinări medii și expozitii diferite, platouri, culmi. Rocile sunt variate, în special de flis, conglomerate, sisturi cristaline.

		Solurile sunt de tip eutricambosol, luvisol, districambosol mijlociu-profunde pana la profunde, slab scheletice, moderat – slab acide, mezo eubazice, jilave. Structural cuprinde fitocenoze edificate de specii boreale si nemorale, oligo-mezoterme, mezofite, oligo-mezotrofe. Stratul arborilor este compus din molid -<i>Picea abies</i>, fag -<i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i>, brad -<i>Abies alba</i>, frecvent cu exemplare de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>; are acoperire de 90 – 100% si inaltime de 30 – 35 m pentru molid si brad, 25 – 30 pentru fag, evaluate la varsta de 100 de ani. Stratul arbustilor este slab dezvoltat, cu rare exemplare de <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Ribes petraeum</i>, <i>Daphne mezereum</i>, <i>Rosa pendulina</i>. Stratul ierburilor si subarbustilor este dezvoltat variabil in functie de lumina, fiind format din specii ale florei de mull -<i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Rubus hirtus</i>, local cu putine specii acidofile -<i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Luzula luzuloides</i>. Stratul muschilor este reprezentat prin pernite disperse de <i>Eurynchium striatum</i>, <i>Hylocomium splendens</i>, <i>Dicranum scoparium</i>, s.a.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>, <i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i>, <i>Abies alba</i> Specii caracteristice: <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Symphytum cordatum</i>, <i>Dentaria glandulosa</i> Alte specii: <i>Actaea spicata</i>, <i>Carex sylvatica</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Lamium galebdolon</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Polygonatum multiflorum</i>, <i>Rubus idaeus</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Senecio nemorensis</i>, <i>Stachys sylvatica</i>; in locuri umede, primavara: <i>Allium ursinum</i>; vara: <i>Cardamine impatiens</i>, <i>Circaea lutetiana</i>, <i>Carex pendula</i>, <i>Impatiens noli-tangere</i>; pe versantii umbriti si in statuni mai umede poate domina <i>Rubus hirtus</i>.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul național R4103 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies*, fag -*Fagus sylvatica*
și brad -*Abies alba* cu *Leucanthemum waldsteinii***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4103
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Leucanthemum waldsteinii</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D213. Dacian <i>Leucanthemum</i> beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i> / 91V0 Păduri dacice de fag - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Leucanthemo waldsteinii</i> – <i>Fagetum</i> -Soó 1964 Täuber 1987
8	Tipuri de pădure	1313 Amestec de rasinoase și fag pe soluri gleizate -s
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este intalnit in toti Carpații românești, in jumatatea superioara a etajului nemoral, pe suprafete reduse, dispersate intre celelalte habitate cu Păduri de molid, fag și brad, pe statiuni situate la altitudini cuprinse intre 800 si 1400 m si climat caracterizat prin: T = 6,5 – 3,0⁰ C si P = 850 – 1000 mm. Relieful este reprezentat de versanti umezi cu diferite inclinari si expozitii, valcele umede, suprafete din preajma izvoarelor. Substratul litologic divers a generat soluri de tip districambosol, mai mult sau mai putin gleizate, mijlociu profunde, acide, oligo–mezobazice, ude. Fitocenozele cuprind specii europene boreale si nemorale, oligo–mezoterme, higrofite, oligo–mezotrofe. Stratul arborilor este compus din molid -<i>Picea abies</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> si brad -<i>Abies alba</i> in proportii variate, cu rare exemplare de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i> si ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>; are

		acoperire de 90 – 100% si inaltime de 26 – 32 m pentru molid si brad, 22 – 26 m pentru fag - la 100 ani. Stratul arbustilor este slab dezvoltat, compus din exemplare rare de <i>Sambucus racemosa</i> , <i>Sorbus aucuparia</i> . Stratul ierburilor si subarbustilor este, de regula, puternic dezvoltat cu specii higrofile de tipul <i>Myosotis–Leucanthemum</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i> , <i>Fagus sylvatica ssp. sylvatica</i> , <i>Abies alba</i> Specii caracteristice: <i>Leucanthemum waldsteinii</i> , <i>Pulmonaria rubra</i> , <i>Symphytum cordatum</i> Alte specii: <i>Athyrium filix–femina</i> , <i>Chrysosplenium alternifolium</i> , <i>Circaea lutetiana</i> , <i>Deschampsia caespitosa</i> , <i>Doronicum austriacum</i> , <i>Dryopteris dilatata</i> , <i>Dryopteris filix–mas</i> , <i>Equisetum sylvaticum</i> , <i>Epilobium montanum</i> , <i>Lamium galeobodolon</i> , <i>Gymnocarpium dryopteris</i> , <i>Impatiens noli-tangere</i> , <i>Myosotis sylvatica</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Paris quadrifolia</i> , <i>Rubus hirtus</i> , <i>Senecio nemorensis</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Veronica urticifolia</i> s.a
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4104 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* și brad -*Abies alba* cu *Pulmonaria rubra*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4104
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Pulmonaria rubra</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D212 Dacian <i>Pulmonaria rubra</i> fir-beech forest

5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i> / 91V0 Păduri dacice de fag - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Pulmonario rubrae</i> – <i>Fagetum</i> -Soó 1964 Täuber 1987
8	Tipuri de pădure	2111 Bradet normal cu flora de mull -s 2112 Bradet cu flora de mull pe depozite de flis sau coluviuni -s 2113 Bradet de altitudine mare cu flora de mull -s 2116 Bradet cu flora de mull pe sol schelet cu substrat calcaros -i 2211 Bradeto-Făget normal cu flora de mull -s 2212 Bradeto-Făget cu flora de mull de productivitate mijlocie -m 2213 Bradeto-Făget cu flora de mull pe soluri schelete -m 2214 Bradeto-Făget pe soluri rendzinice -m 2221 Bradeto-Făget cu <i>Rubus hirtus</i> -m 2311 Bradet amestecat -s
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti Carpații românești, mai frecvent in Carpații Orientali si Meridionali, pe suprafete de aproximativ 285000 ha, din care 152000 ha in Carpații Orientali, 115000 ha in Carpații Meridionali, 18000 ha in Carpații Occidentali, pe statuni la altitudini intre 700 – 1200 m si climat caracterizat de: $T = 7,7 - 4,5^{\circ}C$ si $P = 850 - 950$ mm. Relieful este de versanti mediu – slab inclinati, cu expozitii diverse, platouri, culmi. Rocile sunt reprezentate de flis, conglomerate, gresii calcaroase, roci eruptive si metamorfice, intermediare și bazice, iar solurile sunt de tip eutricambosol, luvisol, districambosol, mijlociu profunde–profunde, slab scheletice, moderat–slab acide, mezo–eubazice, jilave. Habitatul cuprinde fitocenoze edificate de specii europene, oligomezoterme, mezofite, mezo–eutrofe. Stratul arborilor este compus din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, brad -<i>Abies alba</i>, in proportii diferite, cu putine exemplare de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>, mai rar frasin - <i>Fraxinus excelsior</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>; are acoperire de 80 – 100% si inaltimi de 25 - 30 m pentru brad si 22 – 30 m pentru fag la varsta de 100 de ani. Local stratul arborilor poate fi format aproape

		exclusiv din brad. Stratul arbuștilor este reprezentat prin puține exemplare de <i>Corylus avellana</i> , <i>Sambucus racemosa</i> , <i>Sambucus nigra</i> , <i>Lonicera xylosteum</i> , <i>Daphne mezereum</i> , <i>Crataegus monogyna</i> . Stratul ierburilor și subarbustilor este dezvoltat neuniform, în funcție de lumină, și este compus din specii ale florei de mull: <i>Dentaria glandulosa</i> , <i>Galium odoratum</i> , <i>Asarum europaeum</i> , <i>Stellaria holostea</i> , <i>Rubus hirtus</i> s.a.. Stratul mușchilor este discontinuu și slab dezvoltat, fiind compus din <i>Hylocomium splendens</i> , <i>Thuidium abietinum</i> , <i>Dicranum scoparium</i> , s.a..
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> , <i>Abies alba</i> Specii caracteristice: <i>Pulmonaria rubra</i> , <i>Symphytum cordatum</i> , <i>Dentaria glandulosa</i> Alte specii: <i>Adoxa moschatelina</i> , <i>Actaea spicata</i> , <i>Asarum europaeum</i> , <i>Bromus benekenii</i> , <i>Carex sylvatica</i> , <i>Dentaria bulbifera</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Geranium phaeum</i> , <i>Geranium robertianum</i> , <i>Hordelymus europaeus</i> -pe roci calcaroase, <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Mercurialis perennis</i> , <i>Milium effusum</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Paris quadrifolia</i> , <i>Polygonatum multiflorum</i> , <i>Rubus idaeus</i> , <i>Sanicula europaea</i> , <i>Salvia glutinosa</i> , <i>Senecio nemorensis</i> , <i>Stachys sylvatica</i> s.a.
11	Fotografii	-

Habitatul național R4109 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* cu *Symphytum cordatum* -nomenclator 2005

R4109 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* cu *Dentaria glandulosa* -nomenclator 2006

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din România
2	Codul unic al tipului de habitat	R4109

3	Denumire habitat	Paduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Symphytum cordatum</i> -nomenclator 2005 Paduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Dentaria glandulosa</i> -nomenclator 2006 - in vigoare
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D211. Dacian <i>Dentaria glandulosa</i> beech forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i> / 91V0 Păduri dacice de fag - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Symphyto cordati</i> – <i>Fagetum</i> Vida 1959
8	Tipuri de pădure	4111 Făget normal cu flora de mull -s 4112 Făget sudic de altitudine mare cu flora de mull -m 4113 Făget nordic de altitudine mare cu flora de mull -m 4114 Făget montan pe soluri schelete cu flora de mull -m 4115 Făget de limita cu flora de mull -i 4118 Făget montan cu flora de mull de productivitate mijlocie -m 4121 Făget montan nud pe soluri brune și brune-galbui moderat acide -m 4131 Făget montan cu <i>Rubus hirtus</i> -m 4132 Făget montan cu <i>Rubus hirtus</i> -s 4231 Făget de dealuri cu <i>Rubus hirtus</i> -m 4232 Făget de dealuri cu <i>Rubus hirtus</i> -s
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este raspandit in toti Carpații românești, in etajul nemoral, pe suprafete de circa 48000 ha -20000 in Carpații Meridionali, 14000 in Carpații Occidentali si 14000 in Carpații Orientali, in statuni situate la altitudini de 700 – 1450 m, cu clima caracterizata prin T = 7,5 – 4,0 ⁰ C si P = 800 – 1200 mm. Relieful este format din versanti cu inclinari reduse pana la medii, cu diferite expozitii, coame, platouri, funduri de vai. Rocile sunt bazice, intermediare, rar acide. Solurile sunt de tip eutricambosol, districambosol, profunde-mijlociu profunde, slab-mediu acide, eu-mezobazice, umede, eutrofice.

		Fitocenozele sunt formate din specii europene, mezoterme, mezofite, mezo – eutrofe. Stratul arborilor este constituit exclusiv din fag - <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>, sau cu puțin amestec de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, ulm de munte -<i>Ulmus glabra</i>, rar brad -<i>Abies alba</i> sau molid -<i>Picea abies</i>; are acoperire mare -80 – 100% și înalțimi de 30 – 34 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipsește sau este slab dezvoltat din cauza umbrei, cu rare exemplare de <i>Daphne mezereum</i>, <i>Sambucus nigra</i>, <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Spiraea chamaedrifolia</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este dezvoltat variabil în funcție de umbră, poate lipsi în cazul stratului de arbori foarte închis - “fagete nude”, în general însă este bogat în specii ale „florei de mull”, având ca elemente caracteristice speciile carpatice <i>Symphytum cordatum</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>. Pe versanții umbriți cu microclima mai umedă poate domina <i>Rubus hirtus</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>. Specii caracteristice: <i>Symphytum cordatum</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>. Alte specii: <i>Actaea spicata</i>, <i>Anemone nemorosa</i>, <i>Galium odoratum</i>, <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Dentaria bulbifera</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Epilobium montanum</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Lamium galeobdolon</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Hepatica nobilis</i>, <i>Hepatica transsilvanica</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Mycelis muralis</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Stellaria nemorum</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4116 Păduri sud-est carpatice de fag -*Fagus sylvatica* cu *Phyllitis scolopendrium*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din România

2	Codul unic al tipului de habitat	R4116
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Phyllitis scolopendrium</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.4641 Dacian <i>Phyllitis</i> beech ravine forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91V0 Dacian beech forest - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i> / 91V0 Păduri dacice de fag - <i>Symphyto</i> - <i>Fagion</i>
7	Asociații vegetale	<i>Phyllitidi</i> – <i>Fagetum</i> Vida -1959 1963
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti muntii calcarosi din Carpații românești, in etajul nemoral, subetajul padurilor de fag si de amestec cu fag. Ocupa suprafete de cca. 10000 ha, mai ales în Carpații Meridionali și Occidentali, in statuni situate la altitudini cuprinse intre 500 – 1200 m, cu climat caracterizat prin: T = 8 – 4,5⁰C si P = 800 – 1200 mm. Relieful este format din versanti puternic pana la mediu inclinati, intotdeauna umbriti. Substratul litologic este calcaros iar solurile sunt de tip rendzina, litosol, superficial–mijlociu profunde, scheletice, eubazice permanent umede, eutrofice. Din punct de vedere structural, habitatul este format din fitocenoze edificate de specii europene nemorale. Stratul arborilor este compus, in etajul superior, din fag -<i>Fagus sylvatica</i> cu exemplare de paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>, frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, iar in etajul inferior pot apare: jugastru -<i>Acer campestre</i>, carpen -<i>Carpinus betulus</i>. Arboretul are acoperire de 60 – 80% si inaltime de 20 – 30 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este slab dezvoltat, compus din <i>Ribes uva-crispa</i>, <i>Spiraea chamaedrifolia</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Sambucus nigra</i>, <i>Daphne mezereum</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Rosa pendulina</i>, <i>Euonymus europaeus</i>. Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Phyllitis scolopendrium</i>, cu multe

		elemente din flora de mull: <i>Dentaria glandulosa</i> , <i>Galium odorata</i> , <i>Asarum europaeum</i> etc..
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i>. Specii caracteristice: <i>Phyllitis scolopendrium</i>. Alte specii: <i>Actaea spicata</i>, <i>Aconitum moldavicum</i>, <i>Asplenium trichomanes</i>, <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Brachypodium sylvaticum</i>, <i>Campanula persicifolia</i>, <i>Cardamine impatiens</i>, <i>Carex sylvatica</i>, <i>Cystopteris fragilis</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Dentaria bulbifera</i>, <i>Lamium galebdolon</i>, <i>Geranium phaeum</i>, <i>Helleborus purpurascens</i>, <i>Doronicum columnae</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Hepatica nobilis</i>, <i>Isopyrum thalictroides</i>, <i>Mercurialis perennis</i>, <i>Melica uniflora</i>, <i>Myosotis sylvatica</i>, <i>Polypodium vulgare</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Poa nemoralis</i>, <i>Rubus hirtus</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Sanicula europaea</i>, <i>Stachys sylvatica</i>, <i>Symphytum cordatum</i> s.a.
11	Fotografii	-

Habitatul național R4119 Păduri dacice de fag -*Fagus sylvatica* și carpen -*Carpinus betulus* cu *Carex pilosa*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4119
3	Denumire habitat	Păduri dacice de fag - <i>Fagus sylvatica</i> și carpen - <i>Carpinus betulus</i> cu <i>Carex pilosa</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.1D22 Dacian hairy sedge beech-hornbeam forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9130 <i>Asperulo-Fagetum</i> beech forests / 9130 Păduri de fag de tip

		<i>Asperulo-Fagetum</i>
7	Asociații vegetale	<i>Carpino - Fagetum</i> Paucă 1941
8	Tipuri de pădure	4221 Făget cu <i>Carex pilosa</i> -m 4222 Făget cu <i>Carex pilosa</i> -s 4321 Fageto-carpinet cu <i>Carex pilosa</i> -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este habitat cu raspandire în toate dealurile peri- si intra-carpaticice, precum si in partea inferioara a Carpatilor, in etajul nemoral, pe o suprafata de circa 160000 ha -22000 în dealurile estice, 58000 în dealurile vestice, 40000 ha în Transilvania, iar restul in dealurile din preajma Carpatilor, pe statiuni situate la altitudini de 300 – 800 m si clima caracterizata prin: T = 9,0 – 6,0°C, P = 600 – 750 mm. Relieful este reprezentat de versanti cu inclinari mici si medii, cu expozitii diferite, platouri. Substratul litologic este format din molase -argile, nisipuri, pietrisuri, marne. Solurile sunt de tip luvisol, preluvisol, profunde, slab acide, eubazice, hidric echilibrate, cu stagnare temporara de apa deasupra orizontului B, eutrofice. Structural habitatul cuprinde fitocenoze edificate de specii europene nemorale și balcanice, mezoterme, mezofile, mezo-eutrofe. Stratul arborilor este compus din fag -<i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>moesiaca</i>, ssp. <i>sylvatica</i>, exclusiv sau cu carpen -<i>Carpinus betulus</i>, mai rar gorun - <i>Quercus petraea</i>, cer -<i>Quercus cerris</i>, frasin -<i>Fraxinus excelsior</i>, sorb de camp -<i>Sorbus torminalis</i>, paltin de camp -<i>Acer platanoides</i>, jugastru -<i>Acer campestre</i>, tei pucios -<i>Tilia cordata</i>, cireș -<i>Prunus avium</i>, plop tremurator -<i>Populus tremula</i>, ulm -<i>Ulmus glabra</i>; are acoperire de 80 – 100% și înalțimi de 25 - 30 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este dezvoltat variabil, in functie de acoperirea arboretului, compus din <i>Corylus avellana</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Ligustrum vulgare</i>, <i>Euonymus europaeus</i> s.a.. Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Carex pilosa</i>, cu elemente din flora de mull, în vestul tarii apare frecvent <i>Aposeris foetida</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>moesiaca</i>, ssp. <i>sylvatica</i>, <i>Carpinus betulus</i>. Specii caracteristice: <i>Carex pilosa</i>, <i>Galium schultesii</i>.

		Alte specii: <i>Anemone nemorosa</i> , <i>Asarum europaeum</i> , <i>Brachypodium sylvaticum</i> , <i>Campanula persicifolia</i> , <i>Carex digitata</i> , <i>Carex sylvatica</i> , <i>Dactylis polygama</i> , <i>Dentaria bulbifera</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Galium odoratum</i> , <i>Lamium galebdolon</i> , <i>Lathyrus vernus</i> , <i>Melica uniflora</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Primula vulgaris</i> , <i>Pulmonaria officinalis</i> , <i>Ranunculus auricomus</i> , <i>Stellaria holostea</i> , <i>Viola reichenbachiana</i> .
11	Fotografii	-

Habitatul național R4203 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* cu *Soldanella hungarica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4203
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> cu <i>Soldanella hungarica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.21626 Carpathian subalpine <i>Soldanella</i> spruce forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Soldanello majori</i> – <i>Piceetum</i> Coldea et. Wagner 1998
8	Tipuri de pădure	1152 Molidis de limita cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Oxalis acetosella</i> - i 1154 Molidis de limita cu <i>Vaccinium</i> -i
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in Muntii Tibles, Rodnei, Calimani, Ceahlau, Harghitei, Penteleu, Ciucas, Bucegi, Fagaras, Capatanii, Parang, Lotrului, Cindrel, Surianu, Retezat, Tarcu, Godeanu,

		Vladeasa, in etajul boreal. Ocupa o suprafață de 43000 ha -25000 in Carpații Meridionali, 11000 in Carpații Orientali, 7000 in Carpații Occidentali, in statiuni cu altitudini de 1500 – 1850 m si clima caracterizata de T = 3,0 – 1,5⁰C; P = 900 – 1400 mm. Relieful specific este reprezentat de creste, culmi, versanti mai putin sau mai puternic inclinati, cu diferite expozitii. Rocile sunt fie silicioase fie calcaroase, iar solurile care se dezvolta sunt de tip prepozdzoluri, podzoluri, cripto-podzoluri, andosoluri, superficiale-mijlociu profunde, foarte acide, oligobazice, umede. Habitatul este reprezentat de fitocenoze edificate de specii boreale si carpato-balcanice, oligoterme, mezofite, oligotrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din molid -<i>Picea abies</i> sau cu putin amestec de scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, poate avea acoperire de 100% dar spre golul alpin și de 60 – 80%, situatie în care uneori apar in habitat tufe de jneapan -<i>Pinus mugo</i> sau ienupar -<i>Juniperus communis</i>. Arboretul atinge inaltime de 15 – 20 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipsește sau este slab dezvoltat: <i>Sorbus aucuparia</i> arbustiv, <i>Lonicera nigra</i>, <i>Rubus idaeus</i>, <i>Rosa pendulina</i> s.a.. Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Oxalis acetosella</i> si <i>Vaccinium</i> spp.. Stratul muschilor este bine dezvoltat, in general cu <i>Polytrichum</i> spp. .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>. Specii caracteristice: <i>Soldanella hungarica</i> ssp. <i>major</i>. Alte specii: <i>Athyrium distentifolium</i>, <i>Calamagrostis villosa</i>, <i>Deschampsia caespitosa</i>, <i>Dryopteris expansa</i>, <i>Homogyne alpina</i>, <i>Gymnocarpium dryopteris</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Rumex alpinus</i>, <i>Rubus idaeus</i>, <i>Senecio nemorensis</i>, <i>Viola declinata</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4205 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* cu *Oxalis acetosella*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
----------	--------------------	-----------

1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4205
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> cu <i>Oxalis acetosella</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.2162 Eastern Carpathian subalpine spruce forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Piceetum</i> Pawl. et Br. Bl. 1939 <i>oxalidosum</i>
8	Tipuri de pădure	1111 Molidis normal cu <i>Oxalis acetosella</i> -s 1113 Molidis de altitudine mare cu <i>Oxalis acetosella</i> -m 1114 Molidis cu <i>Oxalis acetosella</i> pe soluri scheletice -m Si altele: 1115
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este raspandit in toti Carpații românești, în etajul boreal, pe suprafete de circa 285000 ha, din care 220000 in Carpații Orientali, 40000 in Carpații Meridionali si 25000 in Carpații Occidentali, in statuni situate la altitudini de 1000 – 1300 m in Carpații Orientali, 1400 – 1600 m in Carpații Meridionali, cu clima caracterizata prin: T = 3,0 – 5,0°C, P = 900 – 950 mm in nord si 1000 – 1200 mm in sud. Relieful este alcatuit din versanti cu inclinari slabe–moderate pana la puternice, cu expozitii diferite, coame. Substratul litologic este format din flis marno - gresos, conglomerate, gresii calcaroase, andezite, tufuri andezitice, mai rar sisturi silicioase. Solurile sunt districambisoluri -brune acid, luvisoluri -brune luvise, andisoluri, profunde, acide – slab acide, mezobazice, umede. Structural este format din fitocenoze edificate de specii boreale și carpatice, oligoterme, mezofite, mezo-eutrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din molid -<i>Picea abies</i> sau cu rare exemplare de

		brad - <i>Abies alba</i> , paltin de munte - <i>Acer pseudoplatanus</i> , ulm de munte - <i>Ulmus glabra</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> , are acoperire mare -80-100% si inaltime de 25 – 40 m. Stratul arbustilor este slab dezvoltat, format din exemplare rare de scorus <i>Sorbus aucuparia</i> , <i>Sambucus racemosa</i> , <i>Ribes petraeum</i> , <i>Lonicera nigra</i> , <i>Daphne mezereum</i> , <i>Rubus idaeus</i> , <i>Spiraea chamaedrifolia</i> etc. Stratul ierburilor si subarbustilor este neuniform, dezvoltat in pete, cu <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Dentaria glandulosa</i> , <i>Galium odoratum</i> , local cu <i>Asperula sylvatica</i> sau <i>Calamagrostis arundinacea</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i> . Specii caracteristice: <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Hieracium rotundatum</i> . Alte specii: <i>Asperula odorata</i> , <i>Athyrium filix-femina</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>Dryopteris filix-mas</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Gentiana asclepiadea</i> , <i>Homogyne alpina</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Mercurialis perennis</i> , <i>Rubus hirtus</i> , <i>Soldanella hungarica</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4206 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* și brad -*Abies alba* cu *Hieracium rotundatum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4206
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.21623 Carpathian high montane <i>Hieracium spruce</i> forest
5	Habitatele din România -HdR	-

6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Piceetum</i> Pawl. et Br. Bl. 1939
8	Tipuri de pădure	1151 Molidis cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>Oxalis acetosella</i> -m 1153 Molidis cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 1231 Molideto-bradet cu <i>Luzula luzuloides</i> -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat raspandit in toti Carpații românești, in etajul boreal, pe suprafete de circa 88000 ha, mai frecvent in Carpații Meridionali -42000 ha si Orientali -31000 ha, suprafete mai reduse in Carpații Occidentali -15000 ha, in statuni situate la altitudini de 1200 – 1600 m si climat caracterizat de: T = 4,5 – 1,5⁰C, P = 900 – 1000 mm in nord, 1200 – 1400 mm in sud. Relieful este format din creste, culmi, versanti puternic inclinati, cu expozitii diferite. Rocile sunt silicioase iar solurile specifice sunt prepodzoluri, podzoluri, criptopodzoluri, superficiale, ± scheletice, puternic acide, oligobazice, umede. Structura habitatului cuprinde fitocenoze edificate de specii europene boreale si carpatice, oligotermice, mezofite, oligotrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din molid -<i>Picea abies</i> sau, la altitudini mai mici, cu amestec de brad -<i>Abies alba</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>; are acoperire mai redusa -50 – 80%, inaltime de 22 – 30 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipseste sau este slab dezvoltat; poate fi format din exemplare rare de <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Lonicera nigra</i>, <i>Spiraea chamaedrifolia</i> etc.. Stratul ierburilor si subarbustilor este puternic dezvoltat mai ales in golurile din arboret, fiind dominat de specii de <i>Calamagrostis</i>. Stratul muschilor, cu dezvoltare variabila, este de tip <i>Polytrichum</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i> si <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>. Specii caracteristice: <i>Hieracium rotundatum</i> si speciile subaliantei <i>Soldanello-Picenion</i> -<i>Soldanella hungarica</i> ssp. <i>major</i>, <i>Silene heuffeli</i>. Alte specii: <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Calamagrostis villosa</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Campanula abietina</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Gentiana</i>

		<i>asclepiadea, Homogine alpina, Huperzia sellago, Luzula luzuloides, Luzula sylvatica, Lycopodium annotinum, Moneses uniflora, Oxalis acetosella, Polygonatum verticillatum, Senecio nemorensis, Vaccinium myrtillus.</i>
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4207 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* și brad -*Abies alba* cu *Hylocomium splendens*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4207
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Hylocomium splendens</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.226 Inner Carpathian spruce forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Piceetum</i> Pawl. et Br. Bl. 1939
8	Tipuri de pădure	1121 Molidis cu muschi verzi -m 1122 Molidis de limita cu muschi verzi -i, 1123 1221 Molideto-bradet cu muschi și <i>Vaccinium myrtillus</i> -s
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti Carpații românești, in etajul boreal, mai frecvent in Carpații Orientali - in partea inferioara si mijlocie a etajului - si este mai putin intalnit in ceilalti munti - in partea mijlocie si superioara a etajului, pe suprafete de circa 72000 ha din care 39000

		in Carpații Orientali, 32000 ha in Carpații Meridionali, 1000 ha in Carpații Occidentali. Statiunile ocupate de tipul de habitat sunt situate la altitudini cuprinse între 1000 – 1300 m in nord, 1400 – 1800 m in sud, cu climat caracterizat prin: T = 4,4 – 3,5⁰C si P = 900 – 950 mm in nord, 1000 – 1200 m in sud. Relieful este reprezentat de versanti slab–mediu inclinati, mai frecvent umbriti. Substratul litologic este format din sisturi cristaline, gresii silicioase, roci euptive acide si intermediare, mai rar flis. Tipurile de sol intalnite sunt: prepodzoluri si podzoluri cu moder, usoare, profunde–mijlociu profunde, slab pana la semischeletice, mezo– oligobazice, umede. Fitocenozele sunt formate din specii europene boreale, oligoterme, mezofile–higrofile, oligotrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din molid -<i>Picea abies</i>, sau cu amestec de brad -<i>Abies alba</i> si rare exemplare de fag -<i>Fagus sylvatica</i>, mesteacan -<i>Betula pendula</i>. Arboretul are o acoperire de 70 – 100% si inaltime de 24 – 32 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipseste sub arborete dese si este partial dezvoltat sub cele mai putin dese, prin exemplare de: <i>Spiraea chamaedrifolia</i>, <i>Lonicera nigra</i>, <i>Rosa pendulina</i>, <i>Sorbus aucuparia</i>. Stratul ierburilor si subarbustilor este slab dezvoltat, din exemplare rare de <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Soldanella hungarica</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i>. Stratul muschilor este bine dezvoltat, gros - pana la 10 cm acopera in intregime solul; este dominat de <i>Hylocomium</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>. Specii caracteristice: - Alte specii de plante superioare: <i>Lycopodium annotinum</i>, <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Majanthemum bifolium</i>. Specii de muschi: <i>Dicranum scoparium</i>, <i>Eurynchium striatum</i>, <i>Hylocomium splendens</i> -dominant, <i>Mnium punctatum</i>, <i>Ptilium crista – castrensis</i>, <i>Polytrichum commune</i>, <i>Thuidium tamariscinum</i>.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul național R4208 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* și brad -*Abies alba* cu
*Luzula sylvatica***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4208
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și brad - <i>Abies alba</i> cu <i>Luzula sylvatica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.2162 Eastern Carpathian subalpine spruce forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Piceetum</i> Pawl. et Br. Bl. 1939 - <i>Luzulo sylvaticae Piceetum</i> Wraber 1953
8	Tipuri de pădure	1141 Molidis cu <i>Luzula sylvatica</i> -m 1142 Molidis de altitudine cu <i>Luzula sylvatica</i> -i, 1143, 1241 Molideto-bradet pe soluri scheletice -m
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti Carpații românești, in etajul boreal, mai frecvent in Carpații Meridionali, pe suprafete de circa 49000 ha din care 10000 in Carpații Meridionali, 17000 in Carpații Orientali, 12000 in Carpații Occidentali, in statuni situate la altitudini de 1300 – 1600 m in nord, 1000 – 1200 m in sud cu clima caracterizata prin T = 4,0 – 2,0°C si P = 900 – 1000 mm in nord, 1000 – 1200 mm in sud. Relieful este format din versanti slab-moderat inclinati cu expozitii diverse. Rocile sunt acide -sisturi silicioase, gnaisuri, granite. Solurile sunt preponderent prepodzoluri, podzoluri, cu

		moder fin, mijlociu–submijlociu profunde uneori scheletice, usoare, acide, oligobazice, permanent umede dar drenate. Fitocenozele sunt alcătuite din specii boreale, oligoterme, mezofite, oligotrofe. Stratul arborilor este compus exclusiv din molid -<i>Picea abies</i>, sau cu amestec de brad -<i>Abies alba</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, are acoperire relativ mare -70 – 80% și înalțimi de 20 – 30 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipsește sau este slab dezvoltat, cu exemplare rare de <i>Sambucus racemosa</i>, <i>Rubus idaeus</i>, <i>Sorbus aucuparia</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este de regula bine dezvoltat, dominat de <i>Luzula sylvatica</i>. Stratul mușchilor este variabil, în petece de mărimi diferite, nu acoperă complet solul, de tip <i>Hylocomium</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>. Specii caracteristice: <i>Luzula sylvatica</i> -dominanta, <i>Hieracium rotundatum</i>. Alte specii: <i>Athyrium distentifolium</i>, <i>Athyrium filix – femina</i>, <i>Campanula abietina</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Dryopteris dilatata</i>, <i>Dryopteris filix – mas</i>, <i>Homogyne alpina</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Moneses uniflora</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Rubus idaeus</i>, <i>Senecio nemorensis</i>, <i>Soldanella hungarica</i>, <i>Vaccinium myrtillus</i>. Mușchi: <i>Dicranum scoparium</i>, <i>Hylocomium splendens</i>, <i>Pleurozium schreberi</i>, <i>Polytrichum juniperinum</i>, <i>Polytrichum commune</i>, <i>Rhitiadelphus triquetrus</i>.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4210 Păduri sud-est carpatice de molid cu *Sphagnum* sp.

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din România
2	Codul unic al tipului de habitat	R4210

3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid cu <i>Sphagnum sp.</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.2131 Carpathian peat moss spruce forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Sphagno-Piceetum</i> -Tx.1937 Hartmon 1942
8	Tipuri de pădure	1131 Molidis cu <i>Polytrichum</i> -m 1132 Molidis de limita cu <i>Polytrichum</i> -m, 1133
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este rasandit in toti Carpații românești, in etajul boreal, pe suprafete de circa 6000 ha, mai frecvent in Carpații Orientali -4000 ha, restul in Muntii Apuseni, in statiuni situate la altitudini de 800 – 1500 m cu clima caracterizata de $T = 5,8 - 2,6^{\circ}C$ si $P = 800 - 1300$ mm. Relieful este, in general, de versanti cu pante medii-mici, depresiuni, terase. Rocile sunt variate, in general acide. Solurile sunt turbosoluri, foarte acide, extrem oligobazice, umede-ude -inmlastinate. Habitatul este compus din fitocenoze edificate de specii europene boreale, oligotermice, higrofite, oligotrofe. Stratul arborilor este compus din molid -<i>Picea abies</i>, uneori pin silvestru -<i>Pinus sylvestris</i>, cu rare exemplare de anin alb -<i>Alnus incana</i>, mestecan -<i>Betula pendula</i>, <i>Betula pubescens</i>, are acoperire redusa, de 40 – 70%, si inaltime de 6 – 12 m la 100 de ani. Stratul arbustilor lipseste. Stratul ierburilor si subarbustilor este relativ dezvoltat, de tip <i>Vaccinium</i>. Stratul muschilor este gros, acopera complet solul, cu specii de <i>Sphagnum</i>, <i>Polytrichum</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: molid -<i>Picea abies</i>, cateodata pin silvestru -<i>Pinus sylvestris</i>, mestecan -<i>Betula pendula</i>, <i>Betula pubescens</i>, Specii caracteristice in covorul vegetal: <i>Bazania triloba</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Equisetum sylvaticum</i>, <i>Eriophorum vaginatum</i>, <i>Oxycoccus microcarpus</i>, <i>Melampyrum sylvaticum</i>,

		<i>Polytrichum comune, Polytrichum strictum, Sphagnum girgensohnii, Sphagnum palustre, Sphagnum recurvum, Sphagnum russowii, Sphagnum squarrosum, Sphagnum wulfianum, Vaccinium myrtillus, Vaccinium vitis-idaea.</i>
11	Fotografii	-

Habitatul național R4213 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* si fag -*Fagus sylvatica* cu *Pulmonaria rubra*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4213
3	Denumire habitat	Paduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> si fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Pulmonaria rubra</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.25432 Acido-neutrophile Dacian beech – spruce forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	Fara corespondent
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Abietum</i> -Borhidi 1974 Coldea 1991
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti Carpații românești, la interferenta etajului nemoral cu etajul boreal, totalizand suprafete de circa 48000 de ha, din care cel mai mult in Carpații Orientali 41000 de ha, in Carpații Meridionali si pe suprafete reduse in Carpații Orientali si Occidentali. Se intalneste in statuni situate la altitudini de 1000 - 1300 m. Relieful este predominant de versanti inferiori, cu expozitii si cu inclinari diferite. Substratul litologic este format in general din roci acide, sisturi cristaline, gneise, granite, gresii. Solurile sunt de

		tip districambosol, prepodzol, criptopodsol, mijlociu profunde, semisheletice, moderat acide, mezobazice, umede. Habitatul este alcătuit din fitocenoze edificate de specii europene boreale și nemorale, oligo-mezoterme, mezofile, mezotrofe.. Stratul arborilor este compus din molid -<i>Picea abies</i> și fag -<i>Fagus sylvatica</i> în proporții diferite, cu puține exemplare de brad -<i>Abies alba</i>, paltin de munte -<i>Acer pseudoplatanus</i>. Arboretul are acoperire de 80 – 90% și înălțimi de 25 – 35 m pentru molid și 22 – 30 m pentru fag la 100 de ani. Stratul arbustilor este slab dezvoltat, reprezentat prin rare exemplare de <i>Lonicera nigra</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Spiraea chamaedrifolia</i>. Stratul ierburilor și subarbustilor este relativ bine dezvoltat, compus din specii ale florei de mull, cu elemente acidofile -<i>Luzula sylvatica</i>, <i>Calamagrostis arundinacea</i>, <i>Luzula luzuloides</i>. Stratul muschilor este slab dezvoltat, cu <i>Hylocomium splendens</i>, <i>Entodon schreberi</i>, <i>Rhytidiadelphus triquetrus</i> s.a.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>, <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i>. Specii caracteristice: - Alte specii: <i>Galium odoratum</i>, <i>Dentaria glandulosa</i>, <i>Euphorbia amygdaloides</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Lamium galeobdolon</i>, <i>Geranium robertianum</i>, <i>Helleborus purpurascens</i>, <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Polygonatum verticillatum</i>, <i>Pulmonaria rubra</i>, <i>Rubus hirtus</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4214 Păduri sud-est carpatice de molid -*Picea abies* și fag -*Fagus sylvatica* cu *Hieracium rotundatum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din România
2	Codul unic al tipului de habitat	R4214

3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și fag - <i>Fagus sylvatica</i> cu <i>Hieracium rotundatum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.25432 Acido-neutrophile Dacian beech – spruce forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9410 Acidophilous <i>Picea</i> forests of the montane to alpine levels - <i>Vaccinio-Piceetea</i> / 9410 Păduri acidofile de <i>Picea abies</i> din regiunea montana - <i>Vaccinio-Piceetea</i>
7	Asociații vegetale	<i>Hieracio rotundati</i> – <i>Abietum</i> -Borhidi 1974 Coldea 1991
8	Tipuri de pădure	1421 Molideto-Făget de limita cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 1422 Molideto-Făget cu <i>Vaccinium myrtillus</i> -i 1431 Molideto-Făget cu <i>Luzula luzuloides</i> -i
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in toti Carpații românești, la contactul etajului nemoral cu etajul boreal, totalizand suprafete de circa 15000 de ha, din care 6500 de ha in Carpații Meridionali, 6000 in Carpații Orientali, 2500 in Carpații Occidentali. Se intalneste in statuni situate la altitudini de 1000 - 1450 m. Relieful este predominant de versanti cu inclinari adeseori mari si expozitii diferite, rar culmi, platouri. Substratul litologic este format din sisturi cristaline si alte roci acide. Solurile sunt de tip podzol, prepodzol, mijlociu profunde-superficiale, acide, oligobazice, umede, oligotrofice. Habitatul este alcatuit din fitocenoze edificate de specii europene boreale și nemorale. Stratul arborilor este compus din molid - <i>Picea abies</i> si fag - <i>Fagus sylvatica</i> in proportii diferite, iar in amestec: brad - <i>Abies alba</i> , scorus - <i>Sorbus aucuparia</i> . Arboretul are acoperire de 70-80% si inaltime de 18-25 m la molid si 16-22 la fag, la 100 de ani. Stratul arbustilor lipseste, iar stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Calamagrostis</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i> , <i>Fagus sylvatica</i> . Specii caracteristice: <i>Hieracium rotundatum</i> . Alte specii: <i>Athyrium filix-femina</i> , <i>Athyrium distentifolia</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> , <i>Dryopteris</i>

		<i>dilatata</i> , <i>Dryopteris filix-mas</i> , <i>Epilobium montanum</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Gentiana asclepiadea</i> , <i>Huperzia selago</i> , <i>Lycopodium annotinum</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Melampyrum sylvaticum</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Polygonatum verticilatum</i> , <i>Rubus hirtus</i> , <i>Senecio nemorensis</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Veronica urticifolia</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4201 Rariști sud-est carpatice de molid -*Picea abies* și zambbru -*Pinus cembra* cu *Bruckenthalia spiculifolia*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R4201
3	Denumire habitat	Rariști sud-est carpatice de molid - <i>Picea abies</i> și zambbru - <i>Pinus cembra</i> cu <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.3532 Eastern Carpathian arolla forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9420 Alpine <i>Larix decidua</i> and/or <i>Pinus cembra</i> forests / 9420 Păduri de <i>Larix decidua</i> si/sau <i>Pinus cembra</i> din regiunea montana
7	Asociații vegetale	<i>Bruckenthalio – Piceetum</i> Borhidi 1969
8	Tipuri de pădure	1611 Rariste de molid cu zambbru -i
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in Carpații Meridionali -Muntii Parang, Strei, Cozia, in partea inferioara a etajului subalpin, pe suprafete reduse, d e ordinul sutelor de ha, in statiuni situate la altitudini de 1600 – 1900 m si clima caracterizata prin T = 2 – 0°C si P= 1300 – 1400 mm. Relieful este de versanti puternic–mediu inclinati, cu expozitii diferite, culmi, vai largi, glaciare. Rocile din substrat sunt: sisturi cristaline, gneisuri. Solurile sunt de tip podzol si prepodzol,

		superficiale–mijlociu profunde, frecvent scheletice, foarte acide, oligobazice, umede. Fitocenozele sunt edificate de specii boreale si carpato – balcanice, oligoterme, mezofite, oligotrofe. Stratul arborilor este reprezentat prin Rariști de molid -<i>Picea abies</i>, cu exemplare de zâmbbru -<i>Pinus cembra</i>, scorus -<i>Sorbus aucuparia</i>, avand acoperire redusa -sub 60% si inaltime de 10 – 12 m, la altitudini de 1600 – 1750 m si din ce in ce mai mici -pana la 1 m spre altitudini mari; frecvent arbori sunt in grupe de cateva exemplare. Stratul arbustilor acopera aproape in intregime suprafata si este constituit mai ales din jneapan -<i>Pinus mugo</i>, ienupar pitic -<i>Juniperus sibirica</i>, <i>Salix silesica</i>, <i>Alnus viridis</i> -pe versanti umezi. Stratul ierburilor si subarbustilor este bine dezvoltat, dominat de <i>Vaccinium myrtillus</i>, cu participarea speciilor: <i>Vaccinium vitis-idaea</i>, <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Campanula abietina</i>, <i>Dryopteris expansa</i>, <i>Deschampsia flexuosa</i>, <i>Huperzia sellago</i>, <i>Homogyne alpina</i>, <i>Soldanella hungarica</i>, <i>Luzula sylvatica</i>, <i>Calamagrostis villosa</i>, <i>Viola declinata</i> s.a.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Picea abies</i>, <i>Pinus cembra</i>, <i>Larix decidua</i> -local, <i>Pinus mugo</i>, <i>Juniperus sibirica</i>. Specii caracteristice: <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>, <i>Saxifraga cuneifolia</i>. Alte specii: <i>Anthenaria dioica</i>, <i>Festuca nigrescens</i>, <i>Fragaria vesca</i>, <i>Luzula luzuloides</i>, <i>Melampyrum sylvaticum</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Potentilla chrysocraspeda</i> etc.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4215 Păduri sud-est carpatice de pin silvestru -*Pinus sylvestris* cu *Sesleria rigida*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
----------	--------------------	-----------

1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R 4215
3	Denumire habitat	Paduri sud-est carpatice de pin silvestru - <i>Pinus sylvestris</i> cu <i>Sesleria rigida</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	42.542 Carpathian relict calcicolous Scots pine forests 42.5C8 East Carpathian [<i>Sesleria</i>] Scots pine forests
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91Q0 Western Carpathian calcicolous <i>Pinus sylvestris</i> forests / 91Q0 Păduri relictare cu <i>Pinus sylvestris</i> pe substrate calcaroase
7	Asociații vegetale	<i>Seslerio rigidae</i> – <i>Pinetum sylvestris</i> Csűrös et al. 1988
8	Tipuri de pădure	3133 “Pinet de stancarie calcaroasa -i”
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este prezent in masivele calcaroase din Carpații Orientali - Muntii Hymas, Meridionali -Ciucas, Bucegi, Leaota, Piatra Craiului, Retezat si Occidentali -Trascau, in etajul nemoral, subetajul padurilor de fag si amestec cu fag, sub forma de enclave, fragmentat, pe suprafete relativ restranse., in statiuni situate la altitudini de 800 – 1200 m m si clima caracterizata prin T = 7 – 5°C si P= 800 – 1000 mm. Relieful este de versanti cu inclinari diferite, insoriti. Rocile din substrat sunt frecvent calcaroase. Fitocenozele sunt edificate de specii eurasiatice boreale si europene. Stratul arborilor este compus, in etajul superior, din pin silvestru - <i>Pinus sylvestris</i>, exclusiv sau cu putin amestec de fag -<i>Fagus sylvatica</i>, mestecan -<i>Betula pendula</i>, gorun -<i>Quercus petraea</i>, are acoperire 60 – 70% si inaltime de 20 – 25 m la 100 de ani. Stratul arbustilor de regula lipseste sau este reprezentat prin putine exemplare de <i>Juniperus communis</i>, <i>Cotoneaster integerima</i>, <i>Rosa pendulina</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Rhamnus cathartica</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Spiraea chamedrifolia</i>. In stratul ierburilor si subarbustilor <i>Sesleria rigida</i> are prezenta dominanta, alaturi de care pot sa apara: <i>Arctostaphylos uva-ursi</i>, <i>Asperula capitata</i>,

		<i>Bupleurum falcatum</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Campanula persicifolia</i> , <i>Dianthus spiculifolius</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Euphorbia salisburgensis</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Hepatica nobilis</i> , <i>Helictotrichon decorum</i> , <i>Hieracium bifidum</i> , <i>Knautia dipsacifolia</i> , <i>Tanacetum vulgare</i> , <i>Melampyrum sylvaticum</i> , <i>Orthilia secunda</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Scabiosa columbaria</i> , <i>Saxifraga paniculata</i> , <i>Thymus comosus</i> , <i>Veronica chamaedris</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i> s.a.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Pinus sylvestris</i> . Specii caracteristice: <i>Sesleria rigida</i> . Alte specii: <i>Arctostaphylos uva-ursi</i> , <i>Asperula capitata</i> , <i>Bupleurum falcatum</i> , <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Campanula persicifolia</i> , <i>Dianthus spiculifolius</i> , <i>Dianthus carthusianorum</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Euphorbia salisburgensis</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Hepatica nobilis</i> , <i>Helictotrichon decorum</i> , <i>Hieracium bifidum</i> , <i>Knautia dipsacifolia</i> , <i>Tanacetum vulgare</i> , <i>Melampyrum sylvaticum</i> , <i>Orthilia secunda</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Scabiosa columbaria</i> , <i>Saxifraga paniculata</i> , <i>Thymus comosus</i> , <i>Veronica chamaedris</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4123 Păduri dacice de gorun -*Quercus petraea*, fag -*Fagus sylvatica* și carpen -*Carpinus betulus* cu *Carex pilosa*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R 4123
3	Denumire habitat	Paduri dacice de gorun - <i>Quercus petraea</i> , fag - <i>Fagus sylvatica</i> și carpen - <i>Carpinus betulus</i> cu <i>Carex pilosa</i>

4	Palaeartic Habitats - PalHab	41.2C14 Dacian <i>Carex pilosa</i> -oak-hornbeam forest
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	9170 <i>Galio-Carpinetum</i> oak-hornbeam forests / 9170 Păduri de stejar cu carpen de tip <i>Galio – Carpinetum</i>
7	Asociații vegetale	<i>Carici pilosae-Carpinetum</i> Neuhäusl et Neuhäuslova-Novotna 1964 -syn.: <i>Carici pilosae-Carpinetum</i> Chifu 1995; <i>Carici pilosae-Quercetum petraeae typicum</i> Sanda et Popescu 1999
8	Tipuri de pădure	5121 „Gorunet cu <i>Carex pilosa</i> -m” 5211 „Goruneto-Făget cu flora de mull -s” 5221 „Goruneto-Făget cu <i>Carex pilosa</i> -s” 5122, 5212 s.a.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Acest habitat este raspandit pe toate dealurile peri- si intracarpatiche din sudul si estul tarii, in etajul nemoral, subetajul padurilor de gorun si de amestec cu gorun pe suprafete de circa 45000 ha, mai ales in sudul tarii -35000 ha, in statiuni situate la altitudini de 300 – 800 m cu clima: T = 9 – 6°C, P = 600 – 800 mm. Relieful este format din versanti cu inclinari si expozitii diferite, mai mult umbrite la altitudini mici. Rocile sunt variate, molase, marne, depozite luto-argiloase. Solurile sunt de tip luvisol pseudogleizat, profunde-mijlociu profunde, slab-moderat acide, mezobazice, hidric echilibrate dar cu stagnari temporare de apa deasupra orizontului B, mezobazice. Structura fitocenozelor este alcatuita din specii europene nemorale. Stratul arborilor este compus, in etajul superior din gorun - <i>Quercus petraea</i> , ssp. <i>petraea</i> , <i>polycarpa</i> , <i>dalechampii</i> , exclusiv sau in amestec cu fag - <i>Fagus sylvatica</i> ssp. <i>sylvatica</i> , <i>moesiaca</i> , cu exemplare de stejar pedunculat - <i>Quercus robur</i> , cires - <i>Prunus avium</i> , tei - <i>Tilia cordata</i> rar <i>Tilia tomentosa</i> , in etajul inferior carpen - <i>Carpinus betulus</i> , jugastru - <i>Acer campestre</i> s.a.; are acoperire 80 – 90% si inaltime de 20 – 27 m la 100 de ani. Stratul arbustilor este dezvoltat variabil, in functie de umbrire, compus din <i>Corylus avellana</i> , <i>Cornus sanguinea</i> , <i>Crataegus monogyna</i> , <i>Euonymus europaeus</i> , <i>Euonymus verrucosus</i> , <i>Ligustrum vulgare</i> ,

		<i>Rosa canina</i> , uneori <i>Acer tataricum</i> . Stratul ierburilor si subarbustilor este dominat de <i>Carex pilosa</i> , cu elemente ale florei de mull - <i>Galium odoratum</i> , <i>Asarum europaeum</i> , <i>Stellaria holostea</i> .
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Quercus petraea</i> , <i>Fagus sylvatica</i> Specii caracteristice: <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Festuca drymeia</i> , <i>Carex pilosa</i> , <i>Galium odoratum</i> , <i>Lychnis viscaria</i> , <i>Lathyrus hallersteinii</i> . Alte specii: <i>Ajuga reptans</i> , <i>Brachypodium sylvaticum</i> , <i>Dactylis polygama</i> , <i>Euphorbia amygdaloides</i> , <i>Genista tinctoria</i> , <i>Lamium galeobdolon</i> , <i>Lathyrus niger</i> , <i>Lathyrus venetus</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Pulmonaria officinalis</i> , <i>Scrophularia nodosa</i> , <i>Stellaria holostea</i> , <i>Viola reichenbachiana</i> , <i>Bromus benekeni</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4401 Păduri sud-est carpatice de anin alb -*Alnus incana* cu *Telekia speciosa*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	Habitat natural din Romania
2	Codul unic al tipului de habitat	R 4401
3	Denumire habitat	Păduri sud-est carpatice de anin alb - <i>Alnus incana</i> cu <i>Telekia speciosa</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	44.214. Eastern Carpathian grey alder galleries
5	Habitatele din România -HdR	-
6	Habitatele Natura 2000	91E0*Alluvial forest with <i>Alnus glutinosa</i> and <i>Fraxinus excelsior</i> - <i>Alno-Padion</i> , <i>Alnion incanae</i> , <i>Salicion albae</i> / 91E0* Păduri aluviale cu <i>Alnus glutinosa</i> și <i>Fraxinus excelsior</i> - <i>Alno-Padion</i> , <i>Alnion incanae</i> , <i>Salicion albae</i>
7	Asociații vegetale	<i>Telekio speciosae-Alnetum incanae</i> Coldea -1986 1991

8	Tipuri de pădure	1171 ”Molidis cu anin alb -m” 9811 „Aninis cu <i>Oxalis acetosella</i> -m” 9821 „Anin alb pe nisipuri și prundisuri -m” 9831 „Aninis de anin alb pe sol inmlastinat -m”
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul este raspandit in Carpații Meridionali si Orientali, in statiiuni situate la altitudini de 700-1700 m cu clima caracterizata prin T=7,5-2°C si P= 800-1200 mm. Relieful este reprezentat prin lunci montane inguste, versanti umeziti de izvoare. Rocile sunt variate, calcaroase si silicioase, sub forma de pietrisuri, nisipuri grosiere. Solurile sunt de tip litosol, gleiosol, superficiale, scheletice, acide, mezobazice, permanent umede-ude, mezotrofice. Fitocenozele sunt formate din specii europene, boreale. Stratul arborilor este compus exclusiv din anin alb -<i>Alnus incana</i> sau cu putin amestec de molid -<i>Picea abies</i>, brad -<i>Abies alba</i>, fag -<i>Fagus sylvatica</i>, la altitudini mai mici cu anin negru -<i>Alnus glutinosa</i> s.a; are acoperire de 80-100% si poate ajunge pana la inaltime de 15-25 m la varsta de 50 de ani. Stratul arbustilor lipseste sau este slab dezvoltat; este compus din: <i>Salix triandra</i>, <i>Corylus avellana</i>, <i>Lonicera xylosteum</i>, <i>Prunus padus</i>. Stratul ierburilor si subarbustilor este, de regula, puternic dezvoltat, dominat de <i>Petasites albus</i> si <i>Telekia speciosa</i>.
10	Specii caracteristice	Specii edificatoare: <i>Alnus incana</i>. Specii caracteristice: <i>Telekia speciosa</i>, <i>Petasites albus</i>. Alte specii: <i>Angelica sylvestris</i>, <i>Aegopodium podagraria</i>, <i>Athyrium filix-femina</i>, <i>Carex remota</i>, <i>Cardamine impatiens</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Circaea lutetiana</i>, <i>Cirsium oleraceum</i>, <i>Dryopteris filix-mas</i>, <i>Glechoma hederacea</i>, <i>Geranium phaeum</i>, <i>Festuca gigantea</i>, <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Mentha longifolia</i>, <i>Myosotis sylvatica</i>, <i>Matteuccia struthiopteris</i>, <i>Oxalis acetosella</i>, <i>Petasites hybridus</i>, <i>Petasites kablikianus</i>, <i>Ranunculus repens</i>, <i>Salvia glutinosa</i>, <i>Stachys sylvatica</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Tussilago farfara</i> s.a.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3602 Pajiști sud-est carpatice de coarnă -*Carex curvula* și *Primula minima*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3602
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de coarnă - <i>Carex curvula</i> și <i>Primula minima</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.3413 Carpathian <i>Carex curvula</i> grasslands
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6150 Pajiști boreale și alpine pe substrat silicatic
7	Asociații vegetale	<i>Primulo-Caricetum curvulae</i> Br.-Bl. 1926 em.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat reprezentat prin fitocenoze primare cu caracter chiono-higrofil, întâlnite în etajele subalpin și alpin pe terenuri plane sau slab înclinate, unde stratul de zăpadă se menține până la sfârșitul primăverii. Specia caracteristică și edificatoare <i>Carex curvula</i> are în general o acoperire cuprinsă între 65 și 85%. Speciile fidele asociației sunt: <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Helictotrichon versicolor</i> , <i>Festuca airoides</i> , <i>Juncus trifidus</i> , <i>Sesleria bielzii</i> , <i>Geum montanum</i> , <i>Ligusticum mutellina</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Hieracium alpinum</i> , <i>Potentilla ternata</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Carex curvula</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Phyteuma confusum</i> , <i>Potentilla aurea</i> ssp. <i>chrysocraspeda</i> , <i>Oreochloa disticha</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3603 Pajiști sud-est carpatice de părul porcului -*Juncus trifidus* și *Oreochloa disticha*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3603
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de părul porcului - <i>Juncus trifidus</i> și <i>Oreochloa disticha</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.3463 Carpathian <i>Juncus trifidus</i> swards
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6150 Pajiști boreale și alpine pe substrate silicatic
7	Asociații vegetale	<i>Oreochloa-Juncetum trifidi</i> -syn.: <i>Juncetum trifidi</i> , <i>Rhododendro-Juncetum trifidi</i> , <i>Junceto trifidi-Vaccinietum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat reprezentat prin fitocenoze primare cu caracter xerofil-oligoterm. Se instalează în stațiuni vântuite, pe pante însorite sau umbrite, de la slab până la puternic înclinate, pe soluri acide și foarte sărace în elemente nutritive. Speciile caracteristice și edificatoare <i>Oreochloa disticha</i> și <i>Juncus trifidus</i> se găsesc, de cele mai multe ori, în raporturi de codominanță pe suprafețele cu expoziție nordică, în timp ce pe platouri domină <i>Juncus trifidus</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Juncus trifidus</i> , <i>Oreochloa disticha</i> , <i>Potentilla aurea</i> ssp. <i>chrysocraspeda</i> , <i>Carex curvula</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3604Pajiști sud-est carpatice de părușcă -*Festuca supina* și *Potentilla ternata*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
2	Codul unic al tipului de habitat	R3604
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de părușcă - <i>Festuca supina</i> și <i>Potentilla ternata</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.34322 Eastern Carpathian <i>Festuca airoides</i> grasslands
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6150 Pajiști boreale și alpine pe substrate silicatic
7	Asociații vegetale	<i>Potentillo chrysocraspedae-Festucetum airoidis</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Include pajiști primare instalate în etajele subalpin și alpin, pe locuri plane, versanți și coame moderat înclinate până la repezi, uneori chiar pe grohotișuri fixate. Fitocenozele sale prezintă cel mai evoluat stadiu de închegare din etajul alpin. În urma defrișărilor, fitocenozele specifice acestui habitat se pot extinde secundar. Prin practicarea pășunatului intensiv, pajiștile edificate de <i>Festuca supina</i> - <i>F. airoides</i> și <i>Potentilla ternata</i> - <i>P. aurea</i> ssp. <i>chrysocraspeda</i> se degradează și evoluează spre fitocenoze de tipul <i>Viola declinatae-Nardetum</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Festuca airoides</i> , <i>Potentilla aurea</i> ssp. <i>chrysocraspeda</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3615 Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii alpine -*Salix herbacea*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3615

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumire habitat	Tufărișuri pitice sud-est carpatice de sălcii alpine - <i>Salix herbacea</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.1112 Alpic acid dwarf willow snow-patch communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6150 Pajiști boreale și alpine pe substrat silicatic
7	Asociații vegetale	<i>Salicetum herbaceae</i> Br.-Bl. 1913
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Include fitocenoze primare formate din specii arcto-alpine și circumpolare, chiono-higrofile. Se prezintă în pâlcuri restrânse sau adeseori fragmentare, vegetând pe pietrișuri și nisipuri sau pe soluri superficiale, schelete, de tip ranker alpin, formate pe gresii și conglomerate, bogate în material silicios, în stațiuni bine luminate și puternic vântuite. Specia edificatoare și caracteristică <i>Salix herbacea</i> este frecvent însoțită de speciile <i>Juncus trifidus</i> , <i>Festuca supina</i> , <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Soldanella pusilla</i> , <i>Luzula alpinopilosa</i> , <i>Gnaphalium supinum</i> , <i>Ranunculus crenatus</i> , <i>Sedum alpestre</i> , <i>Cerastium cerastoides</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Minuartia sedoides</i> , <i>Carex curvula</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Salix herbacea</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6304 Comunități sud-est carpatice chionofile cu *Ranunculus crenatus* și *Soldanella pusilla*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6304

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice chionofile cu <i>Ranunculus crenatus</i> și <i>Soldanella pusilla</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.1113 Alpic acid cudweed snow-patch communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6150 Pajiști boreale și alpine pe substrat silicatic
7	Asociații vegetale	<i>Soldanello pusillae-Ranunculetum crenati</i> , <i>Soldanello hungaricae-Ranunculetum crenati</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat pionier, chionofil, ce se dezvoltă pe suprafețe reduse -1-4 m ² . Este reprezentat de comunități cu caracter mezofil, care formează mozaicuri și complexe cu cenozele petrofile din ordinul <i>Androsacetalia alpinae</i> . Se instalează în circuli glaciare, pe versanți nordici puțin înclinați și înzăpeziți timp îndelungat. În Carpații Orientali, <i>Soldanella pusilla</i> este absentă, grupările având un caracter local dat de prezența speciei <i>Soldanella hungarica</i> ssp. <i>hungarica</i> , în timp ce în Carpații Meridionali, domină <i>Soldanella pusilla</i> și <i>Plantago gentianoides</i> . Cele două specii caracteristice și codominante, <i>Soldanella pusilla</i> și <i>Ranunculus crenatus</i> , sunt frecvent însoțite de: <i>Plantago gentianoides</i> , <i>Geum montanum</i> , <i>Gnaphalium supinum</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Luzula alpinopilosa</i> , <i>Salix herbacea</i> , <i>Cerastium cerastoides</i> , <i>Sedum alpestre</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Ranunculus crenatus</i> , <i>Soldanella pusilla</i> , <i>S. hungarica</i> ssp. <i>hungarica</i> , <i>Polytrichum sexangulare</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3601 Pajiști sud-est carpatice de rogoz pitic -*Kobresia myosuroides* și *Oxytropis carpatica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3601
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de rogoz pitic - <i>Kobresia myosuroides</i> și <i>Oxytropis carpatica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.425 Carpathian naked-rush swards
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6170 Pajiști calcifile alpine și subalpine
7	Asociații vegetale	<i>Oxytropido carpaticae-Elynetum</i> -syn.: <i>Elynetum myosuroidis</i> inclusiv <i>Oxytropido carpaticae-Elynetum festucetosum bucegiensis</i> <i>Oxytropido carpaticae-Onobrychidetum transsilvanicae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze tipice din zona alpină, ocupând mici suprafețe de-a lungul creștelor și muchiilor în locurile puternic vântuite în timpul iernii. Prezintă un caracter mezoxerofit. Speciile cele mai frecvente din cadrul acestor fitocenoze sunt: <i>Festuca airoides</i> , <i>F. glacialis</i> , <i>F. versicolor</i> , <i>Silene acaulis</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Polygonum viviparum</i> , <i>Dryas octopetala</i> , <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Salix reticulata</i> , <i>Helianthemum alpestre</i> , <i>Pedicularis verticillata</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Kobresia myosuroides</i> , <i>Oxytropis carpatica</i> , <i>Achillea schurii</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3605 Pajiști sud-est carpatice de păiuș cu colți -*Festuca versicolor* și *Sesleria rigida* ssp. *haynaldiana*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3605
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de păiuș cu colți - <i>Festuca versicolor</i> și <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.43922 East Carpathian <i>Festuca versicolor</i> grasslands
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6170 Pajiști calcifile alpine și subalpine
7	Asociații vegetale	<i>Seslerio-Festucetum versicoloris</i> -syn.: <i>Festucetum versicoloris</i> , <i>Festucetum versicoloris transsilvanicum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze primare răspândite în etajele subalpin-alpin ce se dezvoltă pe pante mai mult sau mai puțin înclinate, într-un microclimat caracterizat printr-o puternică insolație, în locurile adăpostite de acțiunea intensă a vânturilor. Dintre speciile care definesc habitatul menționăm speciile edificatoare și caracteristice <i>Festuca versicolor</i> și <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> care sunt frecvent însoțite de <i>Helianthemum alpestre</i> , <i>Alyssum repens</i> , <i>Cerastium transsilvanicum</i> , <i>Dianthus tenuifolius</i> , <i>Oxytropis carpatica</i> , <i>Calamintha alpina</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Festuca versicolor</i> , <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> , <i>Cerastium transsilvanicum</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3611 Pajiști sud-est carpatice de coada iepurelui -*Sesleria rigida* ssp. *haynaldiana* și rogoz -*Carex sempervirens*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3611
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de coada iepurelui - <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> și rogoz - <i>Carex sempervirens</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.43921 East Carpathian sesleria-evergreen sedge grasslands
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6170 Pajiști calcifile alpine și subalpine
7	Asociații vegetale	<i>Seslerio haynaldianae-Caricetum sempervirentis</i> -syn.: <i>Seslerietum haynaldianae sempervirentis</i> , <i>Seslerietum rigidae retezaticum</i> , <i>Seslerietum rigidae biharicum</i> <i>Seslerio haynaldianae-Saxifragetum rocheliana</i> <i>Seslerio heufflerianae-Caricetum sempervirentis</i> -syn.: <i>Seslerietum heufflerianae auct. rom.</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat reprezentat de comunități mezoterm-heliofile, instalate pe cornișe, stânci calcaroase, brâne și versanți însoriți, în etajele subalpin și alpin. În cadrul acestor grupări domină <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> și <i>Carex sempervirens</i> , alături de care, în diferite masive muntoase, pot să fie codominante alte specii, precum <i>Saxifraga marginata</i> și <i>Sesleria heuffleriana</i> . Speciile componente, în majoritatea lor, sunt aceleași ca și la celelalte asociații din alianța <i>Festuco saxatilis-Seslerion bielzii</i> , cu deosebire că, alături de elementele caracteristice xerofile și termofile, se întâlnesc și o seamă de specii mezofile.
10	Specii caracteristice	<i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> , <i>Carex sempervirens</i> , <i>Saxifraga marginata</i> , <i>Sesleria heuffleriana</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3608 Pajiști sud-est carpatice de *Scorzonera rosea* și *Festuca nigrescens*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3608
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de <i>Scorzonera rosea</i> și <i>Festuca nigrescens</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.3172 Eastern Carpathian mat-grass swards
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6230* Pajiști de <i>Nardus</i> bogate în specii, pe substraturi silicaticice din zone montane -și submontane, în Europa continentală
7	Asociații vegetale	<i>Scorzonero roseae-Festucetum nigricantis</i> -syn.: <i>Festucetum rubrae fallax</i> , <i>Festucetum rubrae montanum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat cu caracter mezofil, mezo-higrofil, acidofil, reprezentat de pajiști secundare, dezvoltate în urma defrișării pădurilor de molid. Specia edificatoare a asociației, <i>Festuca nigrescens</i> , realizează o acoperire de până la 85%. Speciile caracteristice asociației care imprimă un caracter regional sunt <i>Scorzonera rosea</i> și <i>Campanula abietina</i> . În structura asociației bine reprezentate sunt speciile caracteristice alianței <i>Potentillo-Nardion</i> și ale ordinului <i>Nardetalia</i> . Spre deosebire de cenozele asociației <i>Viola declinatae-Nardetum</i> Simion 1966, pajiștile de <i>Festuca nigrescens</i> cuprind numeroase specii mezofile caracteristice ordinului <i>Arrhenatheretalia</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Festuca nigrescens</i> , <i>Scorzonera rosea</i> , <i>Viola declinata</i> , <i>Campanula abietina</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3609 Pajiști sud-est carpatice de țapoșică -*Nardus stricta* și *Viola declinata*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3609
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de țapoșică - <i>Nardus stricta</i> și <i>Viola declinata</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	36.3172 Eastern Carpathian mat-grass swards
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6230* Pajiști de <i>Nardus</i> bogate în specii, pe substraturi silicaticice din zone montane -și submontane, în Europa continentală / Habitate fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000, conform descrierii realizate la pct. 9.
7	Asociații vegetale	<i>Viola declinatae</i> - <i>Nardetu</i> -syn.: <i>Nardetum strictae montanum</i> Resmeriță, <i>Nardetum strictae alpinum</i> , <i>Nardetum alpigenum carpaticum</i> <i>Centaureo nervosae</i> - <i>Nardetum strictae</i> -syn.: <i>Nardetum strictae alpinum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat de pajiște secundară cu caracter oligotrof, xerofil și acidofil. Cenozele caracteristice se instalează pe platouri, versanți, văi și coaste domoale până la moderat înclinate. Fitocenozele de țapoșică se dezvoltă fie în urma degradării altor tipuri de pajiști -datorită, în special, pășunatului intensiv, fie în urma defrișării molidișurilor, jnepenișurilor sau comunităților edificate de ienupăr, smirdar și afin. Specia edificatoare <i>Nardus stricta</i> și caracteristică <i>Viola declinata</i> , sunt frecvent însoțite de: <i>Hieracium aurantiacum</i> , <i>Hypochoeris uniflora</i> , <i>Calluna vulgaris</i> , <i>Campanula serrata</i> , <i>C. abietina</i> , <i>Geum montanum</i> , <i>Ligusticum mutellina</i> , <i>Potentilla ternata</i> , <i>P. erecta</i> , <i>Pseudorchis albida</i> , <i>Genista sagittalis</i> , <i>Festuca nigrescens</i> ,

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		<i>Antennaria dioica</i>, <i>Luzula campestris</i>, <i>L. sudetica</i>, <i>Carex pallescens</i>, <i>C. ovalis</i>, <i>Polygala vulgaris</i>, <i>Euphrasia stricta</i>, <i>Hieracium pilosella</i>, <i>H. lactucella</i>, <i>Alchemilla glaucescens</i>, <i>A. flabellata</i>, <i>Danthonia decumbens</i>, <i>Hypericum maculatum</i>, <i>Arnica montana</i> etc. Fitocenozele edificate de <i>Nardus stricta</i> din etajul subalpin și alpin inferior al Carpaților Meridionali -Făgăraș, Parâng, Retezat, vegetează de regulă pe versanți înșoriți și slab înclinați, cu soluri podzolice și brune podzolate, nisipo-lutoase, puternic acide -pH= 4,5-5 și cu troficitate redusă. În zona Parcului Național Retezat, au fost identificate fitocenozes ale tipului de habitat puternic degradate ca urmare a suprapășunatului, cu bogăție specifică redusă, în care <i>Nardus stricta</i> este monodominant, realizând o acoperire de peste 80-90%. Prin urmare, aceste fitocenozes nu corespund criteriilor stabilite de literatura de specialitate pentru a fi încadrate în habitatul Natura 2000 6230*.
10	Specii caracteristice	<i>Nardus stricta</i> , <i>Centaurea nervosa</i> , <i>Viola declinata</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3701 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Aconitum tauricum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3701
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Aconitum tauricum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.8 Subalpine and alpine tall herbs communities

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Aconitetum taurici</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Aconitum tauricum</i> vegetează în apropierea izvoarelor și de-a lungul pâraielor de pe coastele înșorite, pe soluri scheletice cu humus abundent sau pe cele scheleto-turboase infiltrate puternic de scurgerile de apă în etajele subalpin și alpin. Extinderea cenzelor este adeseori condiționată zoo-antropogen prin îmbogățirea substratului în resurse azotoase provenite din dejecțiile oilor care se adapă. Alături de specia edificatoare sunt prezente cu o frecvență ridicată următoarele specii: <i>Saxifraga heucherifolia</i> , <i>Adenostyles alliariae</i> , <i>Phleum alpinum</i> , <i>Achillea distans</i> , <i>Leucanthemum waldsteinii</i> , <i>Senecio subalpinus</i> , <i>S. nemorensis</i> , <i>Veratrum album</i> , <i>Chaerophyllum hirsutum</i> , <i>Doronicum austriacum</i> , <i>Carduus personata</i> , <i>Geranium sylvaticum</i> , <i>Athyrium distentifolium</i> , <i>Viola biflora</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Aconitum tauricum</i> , <i>Saxifraga heucherifolia</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3702 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Adenostyles alliaria* și *Doronicum austriacum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3702

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Adenostyles alliaria</i> și <i>Doronicum austriacum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.8141 Carpathian <i>Adenostyles</i> communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Adenostylo-Doronicetum austriaci</i> -syn.: <i>Adenostyletum alliariae banaticum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Cenozele edificate de <i>Adenostyles alliariae</i> se întâlnesc în câteva masive ale Carpaților sud-estici unde vegetează pe văile abrupte din etajul subalpin. În compoziția floristică, alături de specia edificatoare, participă cu o frecvență mai ridicată următoarele specii: <i>Doronicum austriacum</i> , <i>Aconitum tauricum</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>Hypericum richeri</i> ssp. <i>grisebachii</i> , <i>Festuca picta</i> , <i>Achillea distans</i> , <i>Leucanthemum waldsteinii</i> , <i>Veratrum album</i> , <i>Senecio nemorensis</i> , <i>Chaerophyllum hirsutum</i> , <i>Carduus personata</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Cirsium waldsteinii</i> , <i>Saxifraga heucherifolia</i> , <i>Geranium sylvaticum</i> , <i>Athyrium distentifolium</i> , <i>Viola biflora</i> , <i>Ranunculus platanifolius</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Adenostyles alliariae</i> , <i>Doronicum austriacum</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3703 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Cirsium waldsteinii* și *Heracleum sphondylium* ssp. *transilvanicum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3703
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Cirsium waldsteinii</i> și <i>Heracleum sphondylium</i> ssp. <i>transilvanicum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.814 Carpathian tall herb communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Cirsio waldsteinii-Heracleetum transsilvanici</i> -syn.: <i>Cardueto-Heracleetum palmati</i> , <i>Heracleetum palmati</i> auct. rom.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Buruienișuri din lungul vâlcetelor, jgheaburilor și hornurilor din etajele montan superior și subalpin. Speciile caracteristice și edificatoare, <i>Heracleum sphondylium</i> ssp. <i>transsilvanicum</i> și <i>Cirsium waldsteinii</i> , se instalează pe soluri rendzinice, superficiale, scheleto-pietroase sau bolovănișuri fixate, puternic coluvionate cu humus. Alături de acestea, se regăsesc mai frecvent următoarele specii: <i>Adenostyles alliariae</i> , <i>Aconitum tauricum</i> , <i>Doronicum austriacum</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>Hypericum richeri</i> ssp. <i>grisebachii</i> , <i>Achillea distans</i> , <i>Leucanthemum waldsteinii</i> , <i>Veratrum album</i> , <i>Senecio nemorensis</i> , <i>Polygonatum verticillatum</i> , <i>Carduus personata</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Saxifraga heucherifolia</i> , <i>Geranium sylvaticum</i> , <i>Athyrium distentifolium</i> , <i>Myosotis sylvatica</i> , <i>Viola biflora</i> , <i>Ranunculus platanifolius</i> , <i>Cicerbita alpina</i> , <i>Valeriana sambucifolia</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Heracleum sphondylium</i> ssp. <i>transsilvanicum</i> , <i>Cirsium waldsteinii</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3704 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Senecio subalpinus* și ștevia stânelor -*Rumex alpinus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3704
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Senecio subalpinus</i> și ștevia stânelor - <i>Rumex alpinus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.88 Alpine dock communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	Fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000.
7	Asociații vegetale	<i>Senecioni-Rumicetum alpini</i> -syn.: <i>Rumicetum alpini</i> auct. rom.; <i>Urtico dioicae-Rumicetum alpini</i> ; <i>Chenopodietum subalpinum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele de <i>Rumex alpinus</i> cu <i>Urtica dioica</i> se instalează secundar în jurul stânelor, ogoarelor și sălașelor, în pajiștile puternic îngrășate prin târlire în decurs de mulți ani, unde vegetația este distrusă prin călcare și acumulare de gunoi de grajd. În compoziția floristică a acestor fitocenoze participă un număr redus de specii, în general nitrofile.
10	Specii caracteristice	<i>Rumex alpinus</i> , <i>Urtica dioica</i> , <i>Senecio subalpinus</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3705 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Rumex obtusifolius* și *Urtica dioica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3705
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Rumex obtusifolius</i> și <i>Urtica dioica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.88 Alpine dock communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	Fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000.
7	Asociații vegetale	<i>Rumici obtusifoliae-Urticetum dioicae</i> -syn.: <i>Rumicetum obtusifolii</i> auct. rom., <i>Urtica dioica-Rumex obtusifolius</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze nitrofile semnalate frecvent în zonele în care s-au produs defrișări, în lungul văilor și mai ales în perimetrul stânelor, unde pot ocupa suprafețe întinse. Preferă solurile umede, foarte bogate în nitrați.
10	Specii caracteristice	<i>Rumex obtusifolius</i> , <i>Urtica dioica</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3706 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Petasites kablikianus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3706
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Petasites kablikianus</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.81442 Carpathian glabrous butterbur communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Petasitetum kablíkianí</i> -syn.: <i>Petasitetum glabrati</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele cu <i>Petasites kablíkianus</i> se dezvoltă sub formă de enclave în lungul văilor montane pe soluri aluvionare umede, cu mult prundiș, în etajul fâgetelor. Specia edificatoare <i>Petasites kablíkianus</i> realizează o acoperire medie de 70-85% și este însoțită mai frecvent de <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Carduus personata</i> , <i>Chaerophyllum hirsutum</i> , <i>Petasites hybridus</i> , <i>Aegopodium podagraria</i> , <i>Circaea lutetiana</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Petasites kablíkianus</i>
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3707 Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu *Telekia speciosa* și *Petasites hybridus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3707
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de buruienișuri înalte cu <i>Telekia speciosa</i> și <i>Petasites hybridus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.8144 Carpathian butterbur communities 37.81441 Carpathian white butterbur communities

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Telekio-Petasitetum hybridi</i> -syn.: <i>Petasitetum hybridi</i> auct. rom., <i>Aegopodio-Petasitetum hybridi</i> auct. rom., <i>Telekio-Petasitetum albae</i> , <i>Petasitetum albae</i> , <i>Petasiteto-Telekietum speciosae</i> <i>Telekio - Filipenduletum</i> <i>Telekio speciosae-Aruncetum dioici</i> <i>Arunco-Petasitetum albi</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Buruienișuri larg răspândite în etajul montan mijlociu, în lungul și pe flancurile pâraielor sau a depresiunilor largi din păduri. Vegetează în condiții de pronunțată umiditate atmosferică și în sol, în stațiuni semiumbrite, pe soluri rendzinice, schelete, coluvionate și bogate în humus. <i>Petasites hybridus</i> este specie dominantă, constant și adesea abundent însoțită de <i>Telekia speciosa</i> . Alături de acestea, în stratul ierbos sunt mai frecvente speciile: <i>Filipendula ulmaria</i> , <i>Petasites albus</i> , <i>Chaerophyllum hirsutum</i> , <i>Equisetum maximum</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>Impatiens noli-tangere</i> , <i>Pulmonaria rubra</i> , <i>Anthriscus sylvestris</i> , <i>Carduus personata</i> , <i>Rumex obtusifolius</i> , <i>Alliaria petiolata</i> , <i>Urtica dioica</i> , <i>Aegopodium podagraria</i> , <i>Geranium robertianum</i> , <i>Galium aparine</i> , <i>Lamium maculatum</i> , <i>Mycelis muralis</i> , <i>Chelidonium majus</i> , <i>Glechoma hederacea</i> , <i>Geum urbanum</i> , <i>Campanula rapunculoides</i> , <i>Eupatorium cannabinum</i> , <i>Poa trivialis</i> , <i>Galeopsis tetrahit</i> , <i>Silene alba</i> , <i>Geranium phaeum</i> , <i>Achillea distans</i> , <i>Heracleum sphondylium</i> , <i>Myosotis scorpioides</i> ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Telekia speciosa</i> , <i>Petasites hybridus</i> , <i>P. albus</i> , <i>Filipendula ulmaria</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3708 Comunități daco-getice cu *Angelica sylvestris*, *Crepis paludosa* și *Scirpus sylvaticus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3708
3	Denumire habitat	Comunități daco-getice cu <i>Angelica sylvestris</i> , <i>Crepis paludosa</i> și <i>Scirpus sylvaticus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	37.814 Carpathian herb communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin
7	Asociații vegetale	<i>Angelico-Cirsietum oleracei</i> <i>Angelico sylvestris-Cirsietum cani</i> <i>Scirpetum sylvatici</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze răspândite în zona colinară și în etajul montan inferior din toată țara, în văi umede și difuz luminate. Dintre speciile cele mai reprezentative pentru acest tip de comunități vegetale amintim: <i>Scirpus sylvaticus</i> , <i>Angelica sylvestris</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>C. rivularis</i> , <i>Filipendula ulmaria</i> , <i>Caltha laeta</i> , <i>Geranium palustre</i> , <i>Crepis paludosa</i> , <i>Myosotis scorpioides</i> , <i>Mentha longifolia</i> , <i>Ranunculus acris</i> , <i>R. repens</i> , <i>Lychnis flos-cuculi</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Scirpus sylvaticus</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>Angelica sylvestris</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3803 Pajiști sud-est carpatice de *Agrostis capillaris* și *Festuca rubra*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3803
3	Denumire habitat	Pajiști sud-est carpatice de <i>Agrostis capillaris</i> și <i>Festuca rubra</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	38. 2323 Eastern Carpathian yellow oatgrass meadows
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	6520 Fânețe montane
7	Asociații vegetale	<i>Festuco rubrae-Agrostietum capillaris</i> -exclusiv subas. <i>nardetosum strictae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Pajiști mezofile larg răspândite din zona colinară până în etajele montan inferior și mijlociu. De obicei, ocupă versanți slab înclinați cu expoziții sudice și estice, preferând solurile moderat acide și bogate în nutrienți. Speciile edificatoare <i>Agrostis capillaris</i> și <i>Festuca rubra</i> se găsesc într-un raport fragil de codominanță, în funcție de conținutul în nutrienți și gradul de aerisire a solului. <i>Agrostis capillaris</i> domină pe solurile fertile și aerisite, în timp ce <i>Festuca rubra</i> se afirmă puternic pe solurile tasate, mai sărace în substanțe nutritive. Alături de speciile edificatoare menționate sunt prezente cu o frecvență mai ridicată speciile: <i>Cynosurus cristatus</i>, <i>Lotus corniculatus</i>, <i>Dactylis glomerata</i>, <i>Daucus carota</i> ssp. <i>carota</i>, <i>Pimpinella saxifraga</i>, <i>Anthoxanthum odoratum</i>, <i>Cerastium holosteoides</i>, <i>Holcus lanatus</i>, <i>Briza media</i>, <i>Carex pallescens</i>, <i>Poa pratensis</i>, <i>Rumex acetosella</i>, <i>Campanula patula</i>, <i>Leucanthemum vulgare</i>, <i>Hypochoeris radicata</i>, <i>Knautia arvensis</i>, <i>Trifolium pratense</i>, <i>T. campestre</i>, <i>T. repens</i>, <i>Luzula campestris</i>, <i>Carum carvi</i>, <i>Achillea millefolium</i>, <i>Medicago lupulina</i> etc.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
10	Specii caracteristice	<i>Festuca rubra</i> , <i>Agrostis capillaris</i> , <i>Lotus corniculatus</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R8706 Comunități sud-est carpatice cu *Calamagrostis arundinacea*, *Epilobium angustifolium* și *Atropa belladonna*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R8706
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice cu <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Epilobium angustifolium</i> și <i>Atropa belladonna</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	Fără corespondență în clasificarea Palaeartic Habitats.
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	Fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000.
7	Asociații vegetale	<i>Digitalo-Calamagrostietum arundinaceae</i> <i>Epilobietum angustifolii</i> <i>Atropetum bella-donnae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze ierboase care ocupă rapid terenurile despădurite în zona fâgetelor și mai rar a amestecurilor de fag și brad. Speciile edificatoare sunt plante de talie mare, precum <i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Epilobium angustifolium</i> , <i>E. collinum</i> , <i>Aruncus dioicus</i> , <i>Senecio fuchsii</i> , <i>Digitalis grandiflora</i> , <i>Doronicum austriacum</i> . Dintre cele mai reprezentative însoțitoare, menționăm: <i>Leucanthemum waldsteinii</i> , <i>Silene heuffelii</i> , <i>Luzula sylvatica</i> , <i>L. luzuloides</i> , <i>Gnaphalium sylvaticum</i> , <i>Viola canina</i> , <i>Hypericum</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		<i>hirsutum</i> , <i>Stachys sylvatica</i> , <i>Eupatorium cannabinum</i> , <i>Solidago virgaurea</i> , <i>Fragaria vesca</i> , <i>Achillea distans</i> , <i>Campanula persicifolia</i> , <i>Galeopsis speciosa</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Calamagrostis arundinacea</i> , <i>Epilobium angustifolium</i> , <i>Atropa belladonna</i> , <i>Digitalis grandiflora</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Fitocenoză edificată de *Deschampsia caespitosa*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	Nu este cazul.
3	Denumire habitat	Nu este cazul.
4	Palaeartic Habitats - PalHab	Fără corespondență în clasificarea Palaeartic Habitats.
5	Habitatele din România -HdR	Fără corespondență în sistemul românesc de clasificare.
6	Habitatele Natura 2000	Fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000.
7	Asociații vegetale	<i>Phleo alpini-Deschampsietum caespitosae</i> -Morariu 1939 Coldea 1983
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Deschampsia caespitosa</i> -târsă se întâlnesc frecvent pe marginea pâraielor montane, în căldările glaciare și pe versanții mai slab înclinați. Specia diferențială <i>Phleum alpinum</i> conturează bine arealul altitudinal, subalpin, al asociației. Acestea manifestă o exigență sporită față de lumină și umiditatea solului, în schimb sunt mai puțin pretențioase față de temperatură și reacția solului. Însoțitoare frecvente: <i>Achillea distans</i> , <i>Doronicum</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		<i>austriacum</i> , <i>Aconitum tauricum</i> , <i>Stellaria nemorum</i> , <i>Carduus personatus</i> , <i>Veratrum album</i> , <i>Hypericum maculatum</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Deschampsia caespitosa</i> , <i>Phleum alpinum</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3101 Tufărișuri pitice sud-est carpatice de azalee -*Loiseleuria procumbens*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3101
3	Denumire habitat	Tufărișuri pitice sud-est carpatice de azalee - <i>Loiseleuria procumbens</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.4113 Carpathian dwarf azalea heaths
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale
7	Asociații vegetale	<i>Cetrario - Loiseleurietum procumbentis</i> -syn.: <i>Loiseleurietum procumbentis</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Loiseleuria procumbens</i> sunt caracteristice stațiunilor puternic vântuite în timpul iernii din etajul alpin. Deși ocupă suprafețe reduse, mozaicate, îndeplinesc un rol important în fixarea solului și apărarea lui contra eroziunii eoliene și pluviometrice. În compoziția floristică participă specii oligoterme, xerofile, oligotrofe și acidofile, precum: <i>Juncus trifidus</i> , <i>Carex curvula</i> , <i>Campanula alpina</i> ,

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		<i>Hieracium alpinum</i> , <i>Festuca airoides</i> , <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Phyteuma confusum</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Pulsatilla alba</i> , <i>Helictotrichon versicolor</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Cetraria islandica</i> , <i>Loiseleuria procumbens</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul R3104 Tufărișuri sud-est carpatice de smirdar -*Rhododendron myrtifolium* cu afin -
*Vaccinium myrtillus***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3104
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de smirdar - <i>Rhododendron myrtifolium</i> cu afin - <i>Vaccinium myrtillus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.424 Carpathian Kotschy's alpenrose heaths
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale
7	Asociații vegetale	<i>Rhododendro myrtifolii-Vaccinietum</i> -syn.: <i>Rhodoretum kotschyi</i> auct. rom., <i>Rhodoreto-Juncetum trifidi saxifragetosum paniculatae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Rhododendron myrtifolium</i> și <i>Vaccinium myrtillus</i> reprezintă atât vegetația primară din etajele subalpin și alpin, cât și cea secundară, ca urmare a defrișării jnepenișurilor. În structura asociației vegetează bine speciile alpine, circumpolare și boreale, ecologic fiind oligoterme, mezo-xerofile, moderat până la puternic acidofile. Alături de smirdar și afin, în compoziția floristică

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		participă frecvent următoarele specii: <i>Vaccinium vitis-idaea</i> , <i>V. gaultherioides</i> , <i>Potentilla ternata</i> , <i>Homogyne alpina</i> , <i>Loiseleuria procumbens</i> , <i>Geum montanum</i> , <i>Nardus stricta</i> , <i>Anthoxanthum odoratum</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>Campanula serrata</i> , <i>C. abietina</i> , <i>Pinus mugo</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> , <i>Deschampsia flexuosa</i> , <i>Huperzia selago</i> , <i>Helictotrichon versicolor</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Rhododendron myrtifolium</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>V. gaultherioides</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3107 Tufărișuri sud-est carpatice de coacăză -*Bruckenthalia spiculifolia* și ienupăr pitic -*Juniperus sibirica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3107
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de coacăză - <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> și ienupăr pitic - <i>Juniperus sibirica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.4632 Carpathian <i>Bruckenthalia</i> heaths
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale
7	Asociații vegetale	<i>Junipero-Bruckenthalietum</i> -syn.: <i>Juniperetum intermediae</i> , <i>Bruckenthalietum spiculifoliae</i> ., ass. <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> cu <i>Antennaria dioica</i> , ass. <i>Nardus stricta</i> cu <i>Bruckenthalia spiculifolia</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de coacăză și ienupăr pitic sunt răspândite în etajul subalpin, în stațiuni cu terenuri plane sau înclinate, cu soluri

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		superficiale, însorite și ușor acide. De cele mai multe ori aceste cenoze au un caracter secundar, instalându-se pe locul molidișurilor defrișate. Sunt grupări mezofile, microterme și acidofile. Alături de coacăză și ienupăr pitic, în compoziția floristică participă frecvent următoarele specii: <i>Pinus mugo</i> , <i>Picea abies</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>Potentilla ternata</i> , <i>Vaccinium vitis-idaea</i> , <i>V. myrtillus</i> , <i>Homogyne alpina</i> , <i>Deschampsia flexuosa</i> , <i>Geum montanum</i> , <i>Nardus stricta</i> , <i>Festuca airoides</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Bruckenthalia spiculifolia</i> , <i>Juniperus sibirica</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3108 Tufărișuri sud-est carpatice de ienupăr pitic -*Juniperus sibirica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3108
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de ienupăr pitic - <i>Juniperus sibirica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.431 Mountain <i>Juniperus nana</i> scrub
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale
7	Asociații vegetale	<i>Campanulo abietinae-Juniperetum</i> -syn.: <i>Juniperetum nanae</i> , <i>Juniperetum sibiricae</i> , <i>Vaccinio - Juniperetum communis</i> , <i>Junipereto-Vaccinietum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Juniperus sibirica</i> se întâlnesc sporadic, de regulă în poienile și Rariștile de la limita superioară a molidișurilor.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Sunt comunități vegetale primare în etajul subalpin, dar se instalează și secundar, după defrișarea molidișurilor, în etajul boreal. Sunt formate mai ales din specii arcto-alpine și circumpolare, speciile carpatice fiind și ele bine reprezentate. Din punct de vedere al preferințelor ecologice, sunt grupări oligoterme, mezo-xerofile, oligotrofe, acidofile. Alături de ienupărul pitic, care realizează o acoperire medie de 75%, în compoziția floristică participă frecvent următoarele specii: <i>Pinus mugo</i> , <i>P. cembra</i> , <i>Alnus viridis</i> , <i>Betula pendula</i> , <i>Picea abies</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>V. vitis-idaea</i> , <i>Campanula abietina</i> , <i>C. serrata</i> , <i>Homogyne alpina</i> , <i>Deschampsia caespitosa</i> , <i>Luzula sylvatica</i> , <i>L. luzuloides</i> , <i>Festuca airoides</i> , <i>Nardus stricta</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Campanula patula</i> ssp. <i>abietina</i> , <i>Juniperus sibirica</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3109 Tufărișuri sud-est carpatice de vuietoare -*Empetrum nigrum* ssp. *hermaphroditum* cu afin vânăt -*Vaccinium gaultherioides*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3109
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de vuietoare - <i>Empetrum nigrum</i> ssp. <i>hermaphroditum</i> cu afin vânăt - <i>Vaccinium gaultherioides</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.4122 Carpathian dwarf - <i>Vaccinium</i> wind heaths
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
7	Asociații vegetale	<i>Empetro-Vaccinietum gaultherioidis</i> -syn.: <i>Cetrario-Vaccinietum gaultherioidis austro-carpaticum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze cu caracter crio-xerofil, expresie a unor condiții de vegetație extreme -vânt puternic, îngheț îndelungat al solului, uscăciune în timpul verii etc.. Specia caracteristică <i>Empetrum nigrum</i> ssp. <i>hermaphroditum</i> formează fitocenoza tipică în locuri umede, în special în Carpații Orientali, în timp ce în cei Meridionali, fitocenoza este dominată numai de <i>Vaccinium gaultherioides</i> , asociată cu <i>Vaccinium myrtillus</i> și <i>V. vitis-idaea</i> . Speciile fidele asociației sunt: <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Festuca airoides</i> , <i>Phyteuma confusum</i> , <i>Oreochloa disticha</i> , <i>Juncus trifidus</i> , <i>Antennaria dioica</i> , <i>Pulsatilla alba</i> , <i>Primula minima</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Vaccinium gaultherioides</i> , <i>V. myrtillus</i> , <i>V. vitis-idaea</i> . -Doniță et al. 2005
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3111 Tufărișuri sud-est carpatice de afin -*Vaccinium myrtillus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3111
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de afin - <i>Vaccinium myrtillus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.4122 Carpathian dwarf <i>Vaccinium</i> wind heaths
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
7	Asociații vegetale	<i>Campanulo abietinae-Vaccinietum</i> -syn.: <i>Vaccinietum myrtilii</i> , <i>Junceto trifidi-Vaccinietum</i> , <i>Melampyro saxosi-Vaccinietum myrtilii</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Vaccinium myrtillus</i> sunt, cel mai probabil, secundare, instalându-se în urma defrișării jnepenișurilor sau a molidișurilor. Sunt alcătuite din specii arcto-alpine, circumpolare și boreale, oligoterme, oligotrofe, acidofile și cu exigențe hidrice variabile. În general, afinul este specia monodominantă, fiind însoțit frecvent de <i>Vaccinium vitis-idaea</i> , <i>Rhododendron myrtifolium</i> , <i>Juniperus sibirica</i> , <i>Bruckenthalia spiculifolia</i> , ș.a. Structura floristică este întregită de speciile ierboase caracteristice pădurilor boreale sau pajiștilor subalpine.
10	Specii caracteristice	<i>Campanula patula</i> ssp. <i>abietina</i> , <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>V. vitis-idaea</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3617 Tufărișuri pitice de argințică -*Dryas octopetala*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3617
3	Denumire habitat	Tufărișuri pitice de argințică - <i>Dryas octopetala</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.49152 South-eastern Carpathian <i>Dryas</i> mats
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4060 Tufărișuri alpine și boreale
7	Asociații vegetale	<i>Achilleo schurii-Dryadetum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Tufărișurile edificate de argințică ocupă suprafețe restrânse, mozaicat distribuite între pajiștile din etajul subalpin și alpin. Cenoze cu caracter saxicol, formate din specii arcto-alpine și circumpolare, oligoterme, neutrofile, chionofile, calcifile. Argințica este specia monodominantă, fiind însoțită frecvent de <i>Vaccinum vitis-idaea</i> , <i>Salix reticulata</i> , <i>Carex sempervirens</i> , <i>Phyteuma orbiculare</i> , <i>Festuca versicolor</i> , <i>Ranunculus oreophilus</i> , <i>Polygonum viviparum</i> , <i>Pedicularis verticillata</i> , <i>Primula minima</i> , <i>Luzula alpinopilosa</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Dryas octopetala</i>
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul R3105 Tufărișuri sud-est carpatice de jneapăn -*Pinus mugo* cu smirdar -
*Rhododendron myrtifolium***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3105
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de jneapăn - <i>Pinus mugo</i> cu smirdar - <i>Rhododendron myrtifolium</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.561 Subalpine mountain pine scrub 31.562 Carpathian alpenrose mountain pine scrub
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4070* Tufărișuri de <i>Pinus mugo</i> și <i>Rhododendron hirsutum</i> - <i>Mugo-Rhododendretum hirsuti</i>
7	Asociații vegetale	<i>Rhododendro myrtifolii</i> - <i>Pinetum mugi</i> -syn.: <i>Pinetum mugi carpaticum</i> auct. rom., <i>Calamagrostio villosae</i> - <i>Pinetum mugi</i> ; <i>Vaccinio myrtilli</i> - <i>Pinetum mugi</i> .

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cuprinde formațiuni boreo-alpine edificate de <i>Pinus mugo</i> , tipice pentru etajul subalpin al Carpaților românești. Elementele carpato-balcanice prezente diferențiază acest tip de habitat de cele similare, vicariante din Europa centrală. Alături de <i>Pinus mugo</i> , speciile <i>Rhododendron myrtifolium</i> și <i>Calamagrostis villosa</i> imprimă caracterul local al Carpaților românești. Din punctul de vedere al preferințelor ecologice, speciile prezente sunt oligotermice, higrofile, oligotrofe, acidofile. Stratul arbuștilor este compus din <i>Pinus mugo</i> , în general monodominant, dar pot apărea sporadic, <i>Alnus viridis</i> , <i>Salix silesiaca</i> , <i>Juniperus sibirica</i> , iar la limita inferioară, în Rariști, se dezvoltă și exemplare de arbori precum <i>Pinus cembra</i> , <i>Picea abies</i> , <i>Sorbus aucuparia</i> . În stratul subarbuștival și ierbos, alături de specia caracteristică asociației, <i>Rhododendron myrtifolium</i> , se întâlnesc frecvent speciile <i>Vaccinium myrtillus</i> , <i>Deschampsia flexuosa</i> , <i>Homogyne alpina</i> , <i>Luzula luzuloides</i> , <i>L. sylvatica</i> , <i>Oxalis acetosella</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Pinus mugo</i> , <i>Rhododendron myrtifolium</i> , <i>Calamagrostis villosa</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R3110 Tufărișuri sud-est carpatice de anin verde -*Alnus viridis*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R3110
3	Denumire habitat	Tufărișuri sud-est carpatice de anin verde - <i>Alnus viridis</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	31.62152 Hercynio-Carpathian Silesian willow brush

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	4080 Tufărișuri subarctice de <i>Salix</i> spp.
7	Asociații vegetale	<i>Salici-Alnetum viridis</i> -syn.: <i>Alnetum viridis austro-carpaticum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenozele edificate de <i>Alnus viridis</i> se instalează în lungul cursurilor repezi de apă din etajul subalpin-alpin, vegetând pe substraturi stâncoase și umede. Stratul arbuștilor este dominat de <i>Alnus viridis</i> și <i>Salix silesiaca</i> , sporadic pătrunzând <i>Pinus mugo</i> și <i>Rosa pendulina</i> . În structura asociației sunt prezente ca însoțitoare permanente speciile de buruienișuri aparținând alianței <i>Adenostylion alliariae</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Alnus viridis</i> , <i>Salix silesiaca</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

ECOSISTEME DE STÂNCĂRII ȘI GROHOTIȘURI

Habitatul R6102 Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu *Festuca picta* și *Senecio carniolicus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6102
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu <i>Festuca picta</i> și <i>Senecio carniolicus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.116 Painted fescue screes
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
6	Habitatele Natura 2000	8110 Grohotișuri silicaticice din etajul montan până în etajul nival - <i>Androsacetalia alpinae</i> și <i>Galeopsietalia ladani</i>
7	Asociații vegetale	<i>Festucetum pictae</i> -syn.: <i>Festuco pictae</i> - <i>Senecionetum carniolicae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Grupări crio-nivale ce populează insular grogotișurile silicioase semifixate de pe versanții umbriți ai circurilor glaciare. Specia caracteristică și edificatoare <i>Festuca picta</i> prezintă o acoperire generală de 35-60%. În compoziția floristică sunt bine reprezentate speciile caracteristice pentru <i>Festucion pictae</i> și <i>Androsacetalia alpinae</i> , dintre care menționăm: <i>Trisetum fuscum</i> , <i>Hypericum richeri</i> ssp. <i>grisebachii</i> , <i>Poa laxa</i> . Speciile chionofile prezente în structura acestor fitocenoze indică durata prelungită de staționare a zăpezii pe acele terenuri dominate de <i>Festuca picta</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Festuca picta</i> , <i>Senecio carniolicus</i> , <i>Saxifraga carpathica</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6104 Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase mobile sau slab fixate cu *Oxyria dygina*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6104
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase mobile sau slab fixate cu <i>Oxyria dygina</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.111521 Eastern Carpathian saxifrage mountain sorrel screes; 61.111522 Southern Carpathian meadowgrass mountain sorrel screes

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8110 Grohotișuri silicaticice din etajul montan până în etajul nival - <i>Androsacetalia alpinae</i> și <i>Galeopsietalia ladani</i>
7	Asociații vegetale	<i>Saxifraga carpathicae</i> - <i>Oxyrietum dyginae</i> -syn.: <i>Oxyrietum dyginae</i> auct. rom. <i>Poa contractae</i> - <i>Oxyrietum digynae</i> -syn.: as. cu <i>Oxyria digyna</i> și <i>Geum reptans</i> , as. cu <i>Oxyria digyna</i> și <i>Poa nyárádyana</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze cu caracter ombrofil și chionofil ce se instalează pe versanții circurilor glaciare, pe grohotișuri mobile sau slab fixate, sub pereți stâncoși și în jgheaburi alimentate permanent cu roci dezagregate. În acest habitat, de cele mai multe ori, sunt prezente specii chionofile din clasa <i>Salicetea herbaceae</i> . Speciile edificatoare și caracteristice <i>Oxyria dygina</i> , <i>Saxifraga carpathica</i> , <i>Poa cenisia</i> ssp. <i>contracta</i> , <i>Geum reptans</i> sunt frecvent însoțite de: <i>Veronica baumgartenii</i> , <i>Poa laxa</i> , <i>Saxifraga bryoides</i> , <i>Luzula alpino-pilosa</i> , <i>Sedum alpestre</i> , <i>Soldanella pusilla</i> , <i>Gnaphalium supinum</i> , <i>Ranunculus crenatus</i> , <i>Achillea schurii</i> , <i>Doronicum carpaticum</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Oxyria dygina</i> , <i>Saxifraga carpathica</i> , <i>Poa cenisia</i> ssp. <i>contracta</i> , <i>Veronica baumgartenii</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6105 Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu *Saxifraga bryoides*, *Silene acaulis* și *Veronica baumgartenii*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
2	Codul unic al tipului de habitat	R6105
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de grohotișuri silicioase semifixate cu <i>Saxifraga bryoides</i> , <i>Silene acaulis</i> și <i>Veronica baumgartenii</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.11522 Southern Carpathian saxifrage-speedwell screes
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8110 Grohotișuri silicatice din etajul montan până în etajul nival - <i>Androsacetalia alpinae</i> și <i>Galeopsietalia ladani</i>
7	Asociații vegetale	<i>Saxifraga bryoidis</i> - <i>Silenetum acaulis</i> <i>Veronico baumgartenii</i> - <i>Saxifragetum bryoidis</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze crio-nivale răspândite în etajul alpin din Carpații Meridionali, instalate pe suprafețe foarte reduse de grohotișuri semifixate, în locuri cu acumulări mari de zăpadă în timpul iernii. Speciile edificatoare <i>Saxifraga bryoides</i> , <i>Silene acaulis</i> , <i>Veronica baumgartenii</i> formează de regulă fitocenoze neîncheiate. Cele mai frecvente specii însoțitoare sunt: <i>Saxifraga pedemontana</i> ssp. <i>cymosa</i> , <i>Doronicum carpaticum</i> , <i>Poa laxa</i> , <i>Luzula alpino-pilosa</i> , <i>Festuca picta</i> , <i>Taraxacum alpinum</i> , <i>Soldanella pusilla</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Silene acaulis</i> , <i>Saxifraga bryoides</i> , <i>Veronica baumgartenii</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6108 Comunități sud-carpătice de grohotișuri calcaroase cu mobilitate redusă și umiditate ridicată cu *Rumex scutatus*, *Saxifraga moschata*, *S. aizoides* și *Doronicum columnae*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6108
3	Denumire habitat	Comunități sud-carpătice de grohotișuri calcaroase cu mobilitate redusă și umiditate ridicată cu <i>Rumex scutatus</i> , <i>Saxifraga moschata</i> , <i>S. aizoides</i> și <i>Doronicum columnae</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.242 East Carpathian calcareous screes 61.2424 East Carpathian dock screes
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8120 Grohotișuri calcaroase și de șisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin - <i>Thalspietea rotundifolia</i>
7	Asociații vegetale	<i>Saxifragetum moschatae-aizoidis</i> <i>Doronicum columnae</i> - <i>Rumicetum scutati</i> -syn.: <i>Rumicetum scutati</i> auct. rom.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze instalate pe grohotișuri cu mobilitate redusă și cu un spor de umiditate rezultat din acumulările mari de zăpadă, din etajele subalpin și alpin inferior. În stratul ierbos, alături de <i>Saxifraga moschata</i> și <i>Saxifraga aizoides</i> sunt prezente un număr apreciabil de specii higrofile cum sunt: <i>Silene pusilla</i> , <i>Saxifraga stellaris</i> , <i>Parnassia palustris</i> , <i>Viola biflora</i> etc., iar dintre speciile chinofile <i>Soldanella pusilla</i> , <i>Gnaphalium supinum</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Rumex scutatus</i> , <i>Saxifraga aizoides</i> , <i>S. moschata</i> , <i>S. paniculata</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6109 Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu *Papaver corona-sancti-stephani*, *Cerastium lichenfeldianum* și *Cerastium transsilvanicum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6109
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu <i>Papaver corona-sancti-stephani</i> , <i>Cerastium lerchenfeldianum</i> și <i>Cerastium transsilvanicum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.2421 East Carpathian xerophile poppy screes
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8120 Grohotișuri calcaroase și de șisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin - <i>Thalspietea rotundifolia</i>
7	Asociații vegetale	<i>Cerastio lerchenfeldiani</i> - <i>Papaveretum</i> -syn.: <i>Papavereto-Cystopteridetum</i> , <i>Papavero-Linarietum alpinae</i> , as. cu <i>Papaver pyrenaicum</i> și <i>Viola alpina</i> <i>Cerastio transsilvanici-Galietum lucidi</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Grupări pioniere de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile din etajul subalpin, cu o acoperire slabă. Speciile caracteristice <i>Linaria alpina</i> , <i>Papaver alpinum</i> ssp. <i>corona-sancti-stephani</i> , <i>Rumex scutatus</i> , <i>Cystopteris regia</i> sunt strict adaptate grohotișurilor nefixate. Cele mai frecvente specii întâlnite în cadrul asociației sunt: <i>Arabis alpina</i> , <i>Doronicum columnae</i> , <i>Senecio rupestris</i> , <i>Aconitum hosteanum</i> , <i>Saxifraga heucherifolia</i> , <i>Poa alpina</i> , <i>Androsace lactea</i> , <i>Myosotis alpestris</i> , <i>Galium anisophyllum</i> , <i>Ranunculus oreophilus</i> etc.
10	Specii caracteristice	<i>Papaver corona-sancti-stephani</i> , <i>Acinos alpinus</i> , <i>Cerastium lerchenfeldianum</i> , <i>C. transsilvanicum</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul R6110 Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile
cu *Acinos alpinus* și *Galium anisophyllum***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6110
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice de grohotișuri calcaroase mobile și semi-mobile cu <i>Acinos alpinus</i> și <i>Galium anisophyllum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	61.2423 East Carpathian calamint screes
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8120 Grohotișuri calcaroase și de șisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin - <i>Thalspietea rotundifolia</i>
7	Asociații vegetale	<i>Acino-Galietum anisophylli</i> -syn.: as. cu <i>Calamintha baumgartenii</i> și <i>Galium anisophyllum</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze instalate pe grohotișuri mărunte de la baza stâncăriilor, dar și pe brânele acestora, pe coaste înSORITE, căldări glaciare bine luminate, în regiunea montană și etajul subalpin. În afara celor două specii caracteristice <i>Acinos alpinus</i> și <i>Galium anisophyllum</i> , se întâlnesc mai frecvent speciile: <i>Saxifraga moschata</i> , <i>S. paniculata</i> , <i>S. adscendens</i> , <i>Senecio rupestris</i> , <i>Poa alpina</i> , <i>P. molinerii</i> , <i>P. laxa</i> , <i>Alyssum repens</i> , <i>Rhodiola rosea</i> , <i>Silene acaulis</i> , <i>Arabis alpina</i> , <i>Cardaminopsis arenosa</i> , <i>Ranunculus oreophilus</i> , ș.a.
10	Specii caracteristice	<i>Acinos alpinus</i> , <i>Cerastium arvense</i> ssp. <i>calcicolum</i> , <i>Galium anisophyllum</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

**Habitatul R6214 Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu *Saxifraga marginata*
ssp. *rocheliana* și *Gypsophila petraea***

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6214
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice pe stânci calcaroase cu <i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> și <i>Gypsophila petraea</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	62.15324 Eastern Carpathian musky saxifrage cliff communities
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8210 Versanți stâncoși calcaroși cu vegetație casmofitică
7	Asociații vegetale	<i>Saxifraga rocheliana</i> - <i>Gypsophiletum petraea</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze cu caracter saxicol, xero-heliofil, instalate pe pereții abrupti ai hornurilor și pe stâncăriile calcaroase din Munții Retezat. Compoziția floristică este alcătuită din speciile edificatoare <i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> și <i>Gypsophila petraea</i> , specii daco-balcanice precum <i>Edraianthus graminifolius</i> și <i>Asperula capitata</i> și numeroase specii transgresive din ordinul <i>Seslerietalia</i> dintre care se remarcă <i>Sesleria rigida</i> ssp. <i>haynaldiana</i> , <i>Leontopodium alpinum</i> , <i>Carex sempervirens</i> și <i>Helianthemum alpestre</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Saxifraga marginata</i> ssp. <i>rocheliana</i> , <i>Gypsophila petraea</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul 6203 Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu *Silene lerchenfeldiana* și *Senecio glaberrimus*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6203
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Silene lerchenfeldiana</i> și <i>Senecio glaberrimus</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	62.2512 Retezat campion siliceous cliffs
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8220 Versanți stâncoși silicatici cu vegetație casmofitică
7	Asociații vegetale	<i>Senecio glaberrimi-Silenetum lerchenfeldianae</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitat casmofit, caracterizat printr-un număr restrâns de specii, descris din câteva stațiuni în Munții Retezat. Alături de specia edificatoare <i>Silene lerchenfeldiana</i> și specia caracteristică <i>Senecio glaberrimus</i> sunt prezente frecvent speciile: <i>Campanula kladniana</i> , <i>Agrostis rupestris</i> , <i>Solidago virgaurea</i> ssp. <i>minuta</i> , <i>Juncus trifidus</i> , <i>Festuca supina</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Silene lerchenfeldiana</i> , <i>Senecio glaberrimus</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul R6210 Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu *Asplenium trichomanes* ssp. *trichomanes* și *Poa nemoralis*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	R6210

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumire habitat	Comunități sud-est carpatice pe stânci silicioase cu <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>trichomanes</i> și <i>Poa nemoralis</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	62.2141 Carpathian fern siliceous cliffs
5	Habitatele din România -HdR	Nu este cazul.
6	Habitatele Natura 2000	8220 Versanți stâncoși silicatici cu vegetație casmofitică
7	Asociații vegetale	<i>Asplenio trichomanis-Poëtum nemoralis</i>
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoze ce vegetează pe stâncile silicioase umbroase din văile intramontane ale Carpaților, în care specia dominantă este <i>Poa nemoralis</i> . Alături de speciile caracteristice <i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>trichomanes</i> , <i>Jovibarba heuffelii</i> , <i>Saxifraga cuneifolia</i> sunt prezente mai frecvent speciile: <i>Asplenium viride</i> , <i>A. ruta-muraria</i> , <i>A. septentrionale</i> , <i>Veronica bachofenii</i> , <i>Galium kitaibelianum</i> , <i>Saxifraga paniculata</i> , <i>Sedum hispanicum</i> , <i>S. maximum</i> , <i>Moehringia muscosa</i> , <i>Polypodium vulgare</i> , <i>Cystopteris fragilis</i> , <i>Valeriana tripteris</i> , <i>Epilobium collinum</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Asplenium trichomanes</i> ssp. <i>trichomanes</i> , <i>Poa nemoralis</i> , <i>Jovibarba heuffelii</i> , <i>Saxifraga cuneifolia</i> ;
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Bolovănișuri lipsite de vegetație

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO
2	Codul unic al tipului de habitat	Nu este cazul.
3	Denumire habitat	Nu este cazul.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
4	Palaeartic Habitats - PalHab	Fără corespondență în clasificarea Palaeartic Habitats.
5	Habitatele din România -HdR	Fără corespondență în sistemul românesc de clasificare.
6	Habitatele Natura 2000	Fără corespondență în sistemul de clasificare Natura 2000.
7	Asociații vegetale	Nu este cazul.
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Bolovănișuri lipsite de vegetație -EUNIS: H2 Screes Suprafețe cu acumulări de bolovănișuri -semi-stabile colonizate în principal de comunități de mușchi și licheni.
10	Specii caracteristice	Nu este cazul.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R5416 Comunități sud-est carpatice de izvoare și pâraie cu *Saxifraga stellaris*, *Chrysosplenium alpinum* și *Philonotis seriata*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară RO - tip de habitat național
2	Codul unic al tipului de habitat	3220 / R5416
3	Denumire habitat	Cursuri de apă montane și vegetația erbacee de pe malurile acestora / Comunități sud-est carpatice de izvoare și pâraie cu <i>Saxifraga stellaris</i> , <i>Chrysosplenium alpinum</i> și <i>Philonotis seriata</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	54.11124 Alpine <i>Philonotis-Saxifraga stellaris</i> springs
5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R5416
6	Habitatele Natura 2000	„Clasificarea tipului de habitat” este „EC” - 3220

7	Asociații vegetale	<i>Chrysosplenio alpini</i> – <i>Saxifragetum stellaris</i> -Syn.: <i>Philonotido</i> – <i>Saxifragetum stellaris</i> , <i>Epilobio anagallidifolii</i> – <i>Saxifragetum alpini Swertio punctate</i> – <i>Saxifragetum stellaris</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat fontinal, întâlnit între altitudini de 1400–2200 m, instalat pe văi subalpine, pe versanți slab înclinați. Stratul ierbos al habitatului este bine dezvoltat, înalt de 12–15 cm, dominant de <i>Chrysosplenium alpinum</i> și <i>Saxifraga stellaris</i>, cu o acoperire medie de 35- 50%. Stratul mușchilor, uneori cu acoperiri mari, până la 50%. Compoziția floristică este edificată de speciile <i>Saxifraga stellaris</i> și <i>Chrysosplenium alpinum</i> alături de care se mai întâlnesc și alte specii importante: <i>Caltha laeta</i>, <i>Cardamine opizii</i>, <i>Chrysosplenium alternifolium</i>, <i>Cardamine amara</i>, <i>Saxifraga aizoides</i>, <i>Silene pusilla</i>, <i>Epilobium nutans</i>, <i>Epilobium alsinifolium</i>, <i>Bryum pseudotriquetrum</i>, <i>Brachythecium rivulare</i>, <i>Saxifraga heucherifolia</i>, <i>Scapania undulata</i>, <i>Deschampsia caespitosa</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Viola biflora</i>, <i>Veratrum album</i>, <i>Aconitum tauricum</i>, <i>Juncus triglumis</i>, <i>Swertia punctata</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Saxifraga stellaris</i> și <i>Chrysosplenium alpinum</i> <u>Obs.</u> În toate fitocenozele identificate s-a constatat absența speciei <i>Chrysosplenium alpinum</i> . De asemenea, nu au fost identificate nici speciile <i>Cardamine opizii</i> și <i>Swertia punctata</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R5418 Comunități sud-est carpatice fontinale cu *Philonotis seriata* și *Caltha laeta*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară RO - tip de habitat național

2	Codul unic al tipului de habitat	3220 / R5418
3	Denumire habitat	Cursuri de apă montane și vegetația erbacee de pe malurile acestora / Comunități sud-est carpatice fontinale cu <i>Philonotis seriata</i> și <i>Caltha laeta</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	54.1112 <i>Philonotis-Saxifraga stellaris</i> springs
5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R5418
6	Habitatele Natura 2000	„Clasificarea tipului de habitat” este „EC” - 3220
7	Asociații vegetale	<i>Philonotido – Calthetum laetae</i> -Syn.: <i>Calthetum laetae</i> , <i>Calthetum palustris</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat fontinal, întâlnit între altitudini de 1300–2000 m, instalat pe văi subalpine, pe terenuri înclinate, slab accidentate. Este edificat de speciile: <i>Caltha laeta</i>, <i>Philonotis seriata</i>. Stratul ierbos este înalt de 10–20 cm, în care prezența câtorva specii turbicole precum: <i>Carex nigra</i> ssp. <i>dacica</i>, <i>Carex echinata</i>, <i>Juncus filiformis</i> și <i>Valeriana simplicifolia</i>, indică evoluția sindinamică a acestora către grupările vegetale ale ordinului <i>Caricetalia nigrae</i> pe măsura accentuării procesului de turbificare. Speciile caracteristice <i>Philonotis seriata</i> și <i>Caltha laeta</i> realizează o acoperire de 50%. Stratul mușchilor prezintă uneori acoperiri mari, până la 70%, în special pe <i>Philonotis seriata</i>. Alte specii importante care apar în habitat: <i>Saxifraga stellaris</i>, <i>Cardamine amara</i>, <i>Glyceria nemoralis</i>, <i>Silene pusilla</i>, <i>Epilobium nutans</i>, <i>Epilobium alsinifolium</i>, <i>Scapania undulata</i>, <i>Stellaria uliginosa</i>, <i>Philonotis fontana</i>, <i>Deschampsia caespitosa</i>, <i>Crepis paludosa</i>, <i>Angelica sylvestris</i>, <i>Veronica beccabunga</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Viola biflora</i>, <i>Veratrum album</i>, <i>Aconitum tauricum</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Philonotis seriata</i> , <i>Chrysosplenium alternifolium</i> , <i>Cardamine opizii</i> Obs.: în fitocenozele analizate nu a fost identificată specia <i>Cardamine opizii</i> .

11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management
----	------------	--

Habitatul național R5420 Comunități sud-est carpatice fontinale cu *Cardamine opizii*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară RO - tip de habitat național
2	Codul unic al tipului de habitat	3220 / R5420
3	Denumire habitat	Cursuri de apă montane și vegetația erbacee de pe malurile acestora / Comunități sud-est carpatice fontinale cu <i>Cardamine opizii</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	54.11124 Alpine <i>Philonotis-Saxifraga stellaris</i> springs
5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R5420
6	Habitatele Natura 2000	„Clasificarea tipului de habitat” este „EC” - 3220
7	Asociații vegetale	<i>Cardaminetum opizii</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat întâlnit între altitudini de 1440–1860 m, instalat în apropierea izvoarelor din etajul subalpin, în locuri adăpostite de vânturi, ajungând uneori în contact cu cenozele edificate de <i>Saxifraga stellaris</i> . Habitat neutrofil sau slab acidofil. Comunitatea vegetală higrofilă a fost descrisă din Tatra, studiată de Krajina -1933, care i-a stabilit poziția cenotaxonomică în raport cu celelalte asociații din alianță. Ulterior a fost semnalată de A. Borza -1934 din Retezat, unde are o largă răspândire. Întrepătrunderea populațiilor de <i>Cardamine opizii</i> cu cele de <i>Cardamine amara</i> ridică dificultăți în privința distingării acestei asociații de <i>Cardaminetum amarae</i> Br.-Bl.1926 descrisă din Alpi. Stratul ierbos este bine reprezentat, înalt de 10–30 cm, prezente cel mai frecvent fiind speciile: <i>Chrysosplenium alpinum</i> , <i>Saxifraga heucherifolia</i> , <i>Doronicum carpaticum</i> . Stratul mușchilor este dominant, cu acoperire mare de

		până la 60%, reprezentat de speciile: <i>Philonotis seriata</i>, <i>Brachythecium rivulare</i>. <u>Compoziție floristică:</u> - specii edificatoare: <i>Cardamine opizii</i>. - specie caracteristică: <i>Cardamine opizii</i>, <i>Philonotis seriata</i>, <i>Chrysosplenium alpinum</i>, <i>Chrysosplenium alternifolium</i>, <i>Cratoneuron commutatum</i>, <i>Doronicum carpaticum</i>. - alte specii importante: <i>Saxifraga stellaris</i>, <i>Caltha laeta</i>, <i>Epilobium nutans</i>, <i>Epilobium alsinifolium</i>, <i>Deschampsia caespitosa</i>, <i>Silene pusilla</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Viola biflora</i>, <i>Aconitum tauricum</i>, <i>Doronicum carpaticum</i> -specie endemică.
10	Specii caracteristice	<i>Cardamine opizii</i>, <i>Philonotis seriata</i>, <i>Chrysosplenium alpinum</i>, <i>Chrysosplenium alternifolium</i>, <i>Cratoneuron commutatum</i>, <i>Doronicum carpaticum</i>. Obs.: În fitocenozele analizate nu au fost identificată sp. <i>Chrysosplenium alpinum</i>, <i>Doronicum carpaticum</i>, <i>Cratoneuron comutatum</i>.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R5421 Comunități sud-est carpatice de izvoare și pâraie cu *Chrysosplenium alternifolium* și *Cardamine amara*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	EC - tip de habitat de importanță comunitară RO - tip de habitat național
2	Codul unic al tipului de habitat	3220 / R5421
3	Denumire habitat	Cursuri de apă montane și vegetația erbacee de pe malurile acestora / Comunități sud-est Carpatice de izvoare și pâraie cu <i>Chrysosplenium alternifolium</i> și <i>Cardamine amara</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	54.11124 Alpine <i>Philonotis-Saxifraga stellaris</i> springs

5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R5421
6	Habitatele Natura 2000	-
7	Asociații vegetale	<i>Chrysosplenio – Cardaminetum amarae</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Este un habitat fontinal, întâlnit între altitudini de 500–1550 m, frecvent în jurul izvoarelor din cursul văilor montane, atât din etajul făgetelor cât și în cel al molidișurilor. Stratul ierbos este bine dezvoltat, înalt de 12–15 cm, dominat de <i>Cardamine amara</i> și <i>Chrysosplenium alternifolium</i>. În etajul montan inferior se distinge o subasociație cu specia diferențială <i>Impatiens noli-tangere</i> iar în etajul montan superior, specie diferențială este <i>Chaerophyllum hirsutum</i>. Odată cu creșterea altitudinii, compoziția acestor comunități este contaminată, tot mai mult de speciile provenite din ordinul <i>Adenostyletalia</i>. Stratul mușchilor este prezent uneori cu acoperiri mari, până la 40%, reprezentat de speciile: <i>Philonotis seriata</i>, <i>Philonotis fontana</i>, <i>Brachythecium rivulare</i>. Alte specii importante: <i>Saxifraga stellaris</i>, <i>Caltha laeta</i>, <i>Glyceria nemoralis</i>, <i>Epilobium nutans</i>, <i>Epilobium alsinifolium</i>, <i>Stellaria uliginosa</i>, <i>Epilobium palustre</i>, <i>Deschampsia caespitosa</i>, <i>Crepis paludosa</i>, <i>Saxifraga heucherifolia</i>, <i>Chaerophyllum hirsutum</i>, <i>Stellaria nemorum</i>, <i>Impatiens noli-tangere</i>, <i>Tozzia alpina</i>, <i>Barbarea lepuznica</i> -specie endemică -cenozele identificate de N.Boșcaiu - 1971 din lunca Berhinei adăpostesc pe <i>Tozzia alpina</i> și endemitul <i>Barbarea lepuznica</i>
10	Specii caracteristice	<i>Chrysosplenium alternifolium</i>, <i>Chrysosplenium alpinum</i>, <i>Philonotis seriata</i>, <i>Carex remota</i> Obs.: În fitocenoza analizată nu au fost identificate sp. <i>Chrysosplenium alpinum</i>, <i>Carex remota</i>.
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R4415 Tufărișuri dacice de cătină mică -*Myricaria germanica*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO - tip de habitat național
2	Codul unic al tipului de habitat	R4415
3	Denumire habitat	Tufărișuri dacice de cătină mică - <i>Myricaria germanica</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	24.223 Alpine rivers and their ligneous vegetation with <i>Myricaria germanica</i> x 44.111 Pre-Alpine willow-tamarisk brush
5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R4415
6	Habitatele Natura 2000	„Clasificarea tipului de habitat” este „EC” - 3230
7	Asociații vegetale	<i>Salici purpureae-Myricarietum</i> Syn.: <i>Myricario-Epilobietum</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoza este instalată primar, ca o grupare pionieră și este edificată de specii mezoterme, mezo-higrofile și higrofile în proporție mare, iar speciile ierboase pot fi și eutrofe, în special după revarsări. <u>Structura vegetala:</u> Stratul arbustiv are o acoperire de 40–75% și înălțimea variază între 0,50–2,50 m. Este dominat de <i>Myricaria germanica</i> în proporții diferite, fiind asociat cu <i>Salix purpurea</i>. Sporadic, apar exemplare juvenile de <i>Alnus glutinosa</i>, <i>Alnus incana</i>, <i>Fagus sylvatica</i>. Stratul ierbaceu are o acoperire variabilă de 20–50%, cu înțelenire redusă deoarece este frecvent distrus de viituri. <i>Agrostis stolonifera</i>, <i>Festuca pratensis</i> și <i>Dactylis glomerata</i> sunt cele mai abundente graminee, împreună cu <i>Trifolium pratense</i>, <i>Lysimachia nummularia</i>, <i>Lycopus europaeus</i>, <i>Tussilago farfara</i>, <i>Aegopodium podagraria</i>, <i>Glechoma hederacea</i> și <i>Ranunculus repens</i>. Înălțimea stratului de graminee ajunge la 0,50–0,75 m, existând un al doilea strat, inferior, la 0,20 m.

		<u>Compoziție floristică:</u> - specii edificatoare: <i>Myricaria germanica</i> . - specii caracteristice: <i>Salix purpurea</i> , <i>Myricaria germanica</i> , <i>Salix fragilis</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>Epilobium dodonaei</i> . - alte specii importante: <i>Lysimachia nummularia</i> , <i>Mentha longifolia</i> , <i>Salix triandra</i> , <i>Calamagrostis pseudophragmites</i> , <i>Humulus lupulus</i> , <i>Saponaria officinalis</i> , <i>Salix elaeagnos</i> , <i>Calystegia sepium</i> , <i>Alnus incana</i> , <i>Alnus glutinosa</i> , <i>Fagus sylvatica</i> , <i>Agrostis stolonifera</i> , <i>Festuca pratensis</i> , <i>Dactylis glomerata</i> , <i>Trifolium pratense</i> , <i>Lycopus europaeus</i> , <i>Tussilago farfara</i> , <i>Aegopodium podagraria</i> , <i>Glechoma hederacea</i> , <i>Ranunculus repens</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Salix purpurea</i> , <i>Myricaria germanica</i> , <i>Salix fragilis</i> , <i>Cirsium oleraceum</i> , <i>Epilobium dodonaei</i>
11	Fotografii	-

Habitatul național R4417 Tufărișuri danubiene de cătină albă -*Hippophae rhamnoides* și răchită albă -*Salix eleagnos*

A. Date generale ale tipului de habitat R4417

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO - tip de habitat național
2	Codul unic al tipului de habitat	R4417
3	Denumire habitat	Vegetație lemnoasă cu <i>Salix elaeagnos</i> de-a lungul cursurilor de apă montane
4	Palaeartic Habitats - PalHab	24.224 Alpine rivers and their ligneous vegetation with <i>Salix elaeagnos</i> 44.112 Pre-Alpine willow brush
5	Habitatele din România -HdR	„Clasificarea tipului de habitat” este „RO” - R4417
6	Habitatele Natura 2000	„Clasificarea tipului de habitat” este „EC” - 3240

7	Asociații vegetale	<i>Hippophaë-Salicetum elaeagni</i> Syn.: <i>Calamagrostio epigei-Hippophaëtum rhamnoides</i> , <i>Hippophaë-Berberidetum</i> auct. rom., <i>Viburno-Crataegetum berberidetosum</i> , <i>Salicetum elaeagni-purpureae</i> .
8	Tipuri de pădure	Nu este cazul.
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Fitocenoza este edificata de specii eurasiatice europene, central europene, dar și numeroase specii cosmopolite și adventive: <i>Salix elaeagnos</i>, <i>Salix purpurea</i> ssp. <i>gracilis</i>, <i>Salix daphnoides</i>, <i>Salix nigricans</i>, <i>Hippophae rhamnoides</i>. <u>Structura vegetala:</u> Stratul arbustilor este edificat de <i>Hippophae rhamnoides</i>, iar <i>Salix eleagnos</i> devine codominanta in zonele aluviale de dealuri. Inaltimea stratului ajunge la 3–4 m iar acoperirea este variabila, intre 30–80%. Stratul ierburilor se dezvoltă intre palcurile de tufe, ajungand pana la 80%, fiind dominat de: <i>Carex digitata</i>, <i>Agrostis solonifera</i>, <i>Sanguisorba minor</i>, <i>Teucrium chamaedrys</i>, <i>Bupleurum falcatum</i>, <i>Asperula cynanchica</i>. <u>Compozitia floristica:</u> - specii edificatoare: <i>Hippophae rhamnoides</i>, <i>Salix purpurea</i>, <i>Agrostis solonifera</i>, <i>Sanguisorba minor</i>. - specii caracteristice: <i>Hippophae rhamnoides</i>, <i>Salix eleagnos</i> -<i>S. incana</i>, <i>Salix purpurea</i>, <i>Chamaenerion dodonei</i>. - alte specii importante: <i>Ligustrum vulgare</i>, <i>Berberis vulgaris</i>, <i>Rubus caesius</i>, <i>Crataegus monogyna</i>, <i>Cornus sanguinea</i>, <i>Clematis vitalba</i>, <i>Rosa canina</i>, <i>Carex digitata</i>, <i>Fraxinus excelsior</i> -juv., <i>Carpinus betulus</i> -juv., <i>Campanula sibirica</i>, <i>Teucrium chamaedrys</i>, <i>Agrimonia eupatoria</i>, <i>Salvia nemorosa</i>, <i>Pimpinella saxifraga</i>, <i>Asperula cynachica</i>, <i>Galium verum</i>, <i>Thymus pulegioides</i>, <i>Bupleurum falcatum</i>, <i>Euphorbia seguieriana</i>, <i>Convolvulus persicus</i>, <i>Gypsophila trichotoma</i>, <i>Teucrium scordium</i>, <i>Dianthus polymorphus</i>.
10	Specii caracteristice	<i>Hippophae rhamnoides</i> , <i>Salix eleagnos</i> - <i>S. incana</i> , <i>Salix purpurea</i> , <i>Chamaenerion dodonei</i>
11	Fotografii	-

Habitatul național R5101 Turbării sud-est carpatice, mezo-oligotrofe, acide cu *Eriophorum vaginatum* și *Sphagnum recurvum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO - tip de habitat de importanță națională
2	Codul unic al tipului de habitat	R5101
3	Denumire habitat	Turbării sud-est carpatice, mezo-oligotrofe, acide cu <i>Eriophorum vaginatum</i> și <i>Sphagnum recurvum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	51.11
5	Habitatele din România	-
6	Habitatele Natura 2000	7140
7	Asociații vegetale	<i>Eriophoro vaginati</i> – <i>Sphagnetum recurvi</i> -syn.: <i>Eriophoro-Sphagnetum</i> auct. roman. <i>Carici canescenti-Agrostidetum</i>. Sunt cunoscute următoarele subasociații: • <i>typicum</i>; • <i>pedicularietosum limnogenae</i>; • <i>drepanocladetosum</i> -Syn.: <i>Carici rostratae</i> – <i>Drepanocladetum</i>; <i>Eriophoro vaginati</i> – <i>Sphagnetum compacti</i>.
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Sunt raportate acestui habitat mezo-oligotrof, fitocenozele acidofile realizate de <i>Eriophorum vaginatum</i> împreună cu diverse specii de <i>Sphagnum</i>: <i>Sphagnum fallax</i> și <i>Sphagnum magellanicum</i>. Stratul arborescent, în care menționăm prezența, în unele stațiuni, a speciei <i>Pinus mugo</i>. Stratul ierbos: caracterul de mezo-oligotrofie al grupării este dat de prezența în structura cenzelor a unor specii caracteristice ordinului <i>Caricetalia nigrae</i>. Fitocenozele etajului montan, mai bogate în specii oligotrofe au fost grupate în subasociația <i>typicum</i>,

		iar cele din etajul subalpin și alpin, caracterizate prin prezența speciilor diferențiale: <i>Carex nigra</i> ssp. <i>dacica</i> , <i>Plantago gentianoides</i> și <i>Sphagnum subsecundum</i> au fost raportate subasociației <i>Caricetum dacicae</i> . Această subasociație face legătura între fitocenozele turbicole mezotrofe ale asociației <i>Carici dacicum</i> – <i>Plantaginetum gentianoidis</i> și grupările alianței <i>Caricion nigrae</i> . Stratul mușchilor este foarte bine reprezentat, menționăm: <i>Polytrichum strictum</i> , <i>Sphagnum magellanicum</i> , <i>Sphagnum angustifolium</i> , <i>Aulacomnium palustre</i> , <i>Sphagnum capillifolium</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Eriophorum vaginatum</i> , <i>Sphagnum fallax</i> , <i>Sphagnum subsecundum</i> , <i>Sphagnum fuscum</i> , <i>Pinus mugo</i> . Alte specii importante: <i>Carex nigra</i> ssp. <i>dacica</i> , <i>Plantago gentianoides</i> , <i>Carex pauciflora</i> , <i>Andromeda polifolia</i> , <i>Drosera rotundifolia</i> , <i>Empetrum nigrum</i> , <i>Oxycoccus palustris</i> , <i>Sphagnum rubellum</i> , <i>Oxycoccus microcarpus</i> , <i>Carex echinata</i> , <i>Carex canescens</i> , <i>Carex rostrata</i> , <i>Luzula sudetica</i> , <i>Juncus filiformis</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Habitatul național R5403 Turbării sud-est carpatice, mezo-oligotrofe cu *Carex rostrata* și *Sphagnum recurvum*

A. Date generale ale tipului de habitat

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Clasificarea tipului de habitat	RO - tip de habitat de importanță națională
2	Codul unic al tipului de habitat	R5403
3	Denumire habitat	Turbării sud-est carpatice, mezo-oligotrofe cu <i>Carex rostrata</i> și <i>Sphagnum recurvum</i>
4	Palaeartic Habitats - PalHab	54.5
5	Habitatele din România	-

6	Habitatele Natura 2000	7140 -nu 7240*, așa cum se arată în ghidul național.
7	Asociații vegetale	<i>Carici canescenti-Agrostidetum</i>. Sunt cunoscute următoarele subasociații: • <i>typicum</i>; • <i>pedicularietosum limnogenae</i>; • <i>drepanocladetosum</i> -Syn.: <i>Carici rostratae – Drepanocladetum</i>; <i>Eriophoro vaginati – Sphagnetum compacti</i>.
8	Tipuri de pădure	-
9	Descrierea generală a tipului de habitat	Habitatul cu <i>Carex rostrata</i> populează stațiuni aflate în diferite stadii de înmlăștinire, situate la diferite altitudini. Fitocenozele din stațiunile înmlăștinite din etajul montan și subalpin din România, prezintă o compoziție floristică unitară, foarte asemănătoare cu cele descrise din Europa centrală. Stratul ierbos: <i>Carex rostrata</i> poate ajunge la o acoperire de 75%. Se remarcă dezvoltarea unui strat muscinal bine reprezentat de specii de <i>Sphagnum</i> , dintre care <i>Sphagnum recurvum</i> poate ajunge la o acoperire de 75%, la care se adaugă diferite alte specii cu prezență ridicată: <i>Aulacomnium palustre</i> , <i>Sphagnum teres</i> .
10	Specii caracteristice	<i>Carex rostrata</i> , <i>Sphagnum recurvum</i> . Specii caracteristice: <i>Carex rostrata</i> , <i>Carex mechinata</i> , <i>Carex nigra</i> ssp. <i>dacica</i> . Alte specii importante: <i>Pedicularis limnogenae</i> , <i>Stellaria uliginosa</i> , <i>Cardamine amara</i> , <i>Drepanocladus fluitans</i> , <i>Carex canescens</i> , <i>Agrostis canina</i> , <i>Juncus filiformis</i> , <i>Sphagnum subsecundum</i> , <i>Sphagnum warnstorffii</i> , <i>Eriophorum angustifolium</i> , <i>Menyanthes trifoliata</i> , <i>Calliargon stramineum</i> , <i>Stellaria palustris</i> , <i>Veronica scutellata</i> , <i>Dicranum bonjeanii</i> , <i>Camptothecium nitens</i> , <i>Carex magellanica</i> , <i>Comarum palustre</i> , <i>Juncus alpinus</i> , <i>Juncus articulatus</i> , <i>Pedicularis sceptrum-carolinum</i> , <i>Ligularia sibirica</i> , <i>Calla palustris</i> , <i>Pedicularis palustris</i> , <i>Triglochin palustre</i> .
11	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

3.3.1. Plante superioare

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1389
2	Denumirea științifică	<i>Meesia longiseta</i>
3	Denumirea populară	Nu prezintă denumire populară consacrată
4	Descrierea speciei	Specie perenă, teri-turficolă, cu tupini 6-12 cm înălțime, drepte, ramificate, care formează tufe compacte verzi. Frunze drepte la umiditate, crispate la uscăciune, oblongi, cu marginea întreagă, dispuse pe 6-8 serii. Nervura se termină în apropierea vârfului. Celulele laminei subhexagonale. Capsulă oval-oblongă, la uscăciune curbată, cu un opercul conic mic. Setă brunie, lungă de 8-10 cm. Peristomiul dublu. Are o distribuție circumpolară. Față de principalii factori de mediu are un caracter acidofil, higrofil, sciofil.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere gradul de sensibilitate al acestui grup taxonomic la schimbările condițiilor de mediu.
6	Cerințe de habitat	Este o specie turficolă, strict legată de habitatul în care vegetează – turbării montane și alpine deschise, printre specii de <i>Sphagnum</i> , <i>Drepanocladus</i> și <i>Hamatocaulis</i> . Poate fi întâlnită și în vecinătatea izvoarelor și a lacurilor, în stațiuni cu vegetație redusă.
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4070*
2	Denumirea științifică	<i>Campanula serrata</i>
3	Denumirea populară	Nu prezintă denumire populară consacrată

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Specia perenă, cu rădăcină mai mult sau mai puțin napiform îngroșată, rizom scurt, tulpină erectă sau ascendentă, muchiată, simplă sau ramificată, glabră până la păroasă, bogat foliată în partea de mijloc, înaltă de 8, 20 – 80 până la 100 cm. Frunzele fasciculelor sterile sunt la bază cordate sau reniforme, obtuze, crenate, lung pețiolate, la înflorire lipsesc.
		Frunzele tulpinale inferioare, la înflorire uscate sau absente, sunt ovat lanceolate, sesile sau scurt pețiolate; cele tulpinale mijlocii sunt sesile sau subsesile, lanceolate, eliptice sau liniar lanceolate, atenuate spre ambele capete, cu marginile serate sau crenate, lungi de 4 – 9 cm și late de 5 – 10 mm, rar mai late, cele superioare sunt liniar lanceolate sau liniare, toate glabre, uneori foarte mărunț păroase pe ambele fețe sau numai pe fața superioară. Inflorescența este de tip racem unilateral, multiflor sau pauciflor, uneori panicul, excepțional unifloră. Boboci și flori nutante, scurt pedicelate, cu bracteole liniare. Caliciul este 10- nervat, cu laciniile liniar subulate, erecte sau patente, rar răsfrânte, egale cu 1/3 - 1/2 din corolă, excepțional mai lungi. Corola albastră cerulee, campanulată, lungă de 15-24 până la 30 mm, cu lobii până la 1/4 - 1/3 din lungimea ei. Staminele au filamente lățite la bază sunt fin ciliate și cu antere liniare de lungimea filamentelor. Capsula este alungită, nutantă. Semințele sunt eliptice, plan turtite, de culoare brun gălbui. Înfloresște în perioada iulie-septembrie Față de factorii de mediu este mezofilă, oligotrofă-mezotrofă, slab-moderat acidofilă.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere că amenințările majore le constituie suprapășunatul sau abandonul, invadarea pajiștilor de tufărișuri sau buruieni nitrofile.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Este frecventă din etajul fagului până în cel alpin, în pajiști și tufărișuri. Poate vegeta în habitatele de interes comunitar: 4060 - Tufărișuri alpine și boreale 6230* - Pajiști montane de <i>Nardus</i> bogate în specii pe substraturi silicioase 6520 - Fânețe montane
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1902
2	Denumirea științifică	<i>Cypripedium calceolus</i>
3	Denumirea populară	Papucul Doamnei, babornic
4	Descrierea speciei	Plantă perenă cu rizom aproape orizontal repent, acoperit cu solzi. Tulpină înaltă de 15 – 50 până la 70 cm, pubescentă, la bază cu câteva frunze scvamiforme, brunii. Frunze alterne, câte 3 - 4 chiar 5, lat eliptice până la oblong lanceolate, cu baza vaginiform amplexicaulă, acute, proeminent nervate, pe ambele fețe pe nervuri, scurt păroase, pe margini scurt ciliate. Flori de obicei solitare, uneori câte 2 , rar 3 - 4 unilaterale, mari, de 3 - 4 până la 10 cm în diametru. Tepale, cu excepția labelului 4, patente, așezate în cruce: cele 2 laterale pe dos pubescente și la bază păroase, cea superioară mai lată, cea inferioară adesea la vârf bidințată sau bilobată. Labei mai scurt decât celelalte tepale, mare, veziculos, în formă de papuc, cu marginile răsucite spre interior, lăsând un orificiu îngust, galben deschis, la interior cu puncte și vinișoare purpurii. Ovar pedicelat, alungit, pubescent. Perioada de înflorire: mai-iunie. Element fitogeografic: Eurasiatic Cerințe față de principalii factori de mediu: specie mezofilă, micro-mezotermă, acido-neutrofilă, heliosciadofită și calcicolă.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere că amenințările majore le constituie defrișările, pășunatul, prezența necontrolată a turiștilor.
6	Cerințe de habitat	Crește prin păduri, tufișuri, pajiști umbrite din subetajul gorunului până în etajul boreal, al molidului. Poate vegeta în următoarele tipuri de habitate de interes comunitar: 91V0Păduri dacice de fag - <i>Symphyto-Fagion</i> 9130Păduri moldave de fag - <i>Asperulo-Fagetum</i>
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	2113
2	Denumirea științifică	<i>Draba dorneri</i>
3	Denumirea populară	Nu prezintă denumire populară consacrată
4	Descrierea speciei	Plantă perenă, înaltă de 3- 8 cm, la fructificare chiar 15 cm, cu ramificațiile terminate în rozete de frunze glabre, alungit-lanceolate, acute, cu marginile ciliate, întregi sau la vârf cu 1-2 dințișori. Frunzele tulpinale glabre, stelat păroase pe margini și ciliate spre bază. Tulpinile florifere glabre, cu flori mici, albe, grupate în raceme 4-10 –floare. Fruct siliculă eliptică lungă de 4,5-6,7 mm și lată de 2-3 mm, aproximativ de lungimea pedicelului care este glabru. Stil de 0,5-0,75 mm lungime. Perioada de înflorire – iunie-iulie. Este o specie carpatică endemică pentru România. Cerințe față de principalii factori de mediu: xero-mezofilă, crioofilă, acido-neutrofilă.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere principalii factori limitativi: seceta fiziologică, eroziune, alunecări, stâncăriile pe care vegetează - care nu permit extinderea speciei, incapacitatea acesteia de a se propaga la distanță.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Crește în crăpăturile stâncilor din etajul alpin. Vegetează în habitatul de interes comunitar: 8220Versanți stâncoși silicatici cu vegetație casmofitică
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1758
2	Denumirea științifică	<i>Ligularia sibirica</i>
3	Denumirea populară	Curechi de munte, gălbenele

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Plantă perenă, cu rizom scurt și gros, cu rădăcini laterale lungi, fasciculate, cărnoase, foarte abundente, la partea superioară cu resturile fibroase ale pețiolilor din anii precedenți. Tulpină viguroasă, dreaptă, erectă, înaltă de 50-120 cm, cilindrică, striată, glabrescentă sau de obicei aspru păroasă. Frunzele bazale și tulpinale inferioare foarte lung pețiolate, triunghiular ovate sau reniforme, cu lățimea și lungimea laminei aproape egale, la vârf obtuze, la bază adânc cordate - aproape până la jumătatea laminei, cu lobii bazali foarte divergenți, subhistați, rotunjiți sau unghiulari, pe margini accentuat dințate. Frunze mijlocii asemănătoare, dar scurt pețiolate, cele superioare reduse la o vagină, mai mult sau mai puțin membranacee. Antodii dispuse în racem adesea simplu, cu axa brun-purpurie, muchiată, glandulos păroasă. Antodii de 3-4 cm diametru, la înflorire erecte, după înflorire nutante, cu pedunculi încârligați. Involucru cilindric campanulat lung de 9-12 mm, glabru, la bază cu 2 scvame liniare, lungi cât involucrul. Foliole involucrale verzi sau brune roșiatic, la bază uniseriate. Flori radiare femeiești, galbene, cu ligula lungă de 15-16 mm și lată de 3-5 mm, la vârf rotunjită cu 3 dințișori. Flori centrale hermafrodite lungi cât involucrul, cu corolă infundibuliformă, atenuată într-un tub subțire, antere cilindrice, lung exerte și stigmat pe întreaga sa latură internă pubescent.
		Achene glabre, cilindrice, lungi de aproximativ 6 mm. Papus alb-gălbui, puțin mai lung decât achenă, cu radiile foarte scurt dințate. Înflorește în perioada iulie-august Element fitogeografic Eurasiatic -Boreal, relict glaciatic în România. Cerințe față de principalii factori de mediu: specie mezo-higrofilă, microtermă, acido-neutrofilă.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere că amenințările majore le constituie perioadele de secetă, defrișările, pășunatul, lucrările hidrotehnice de amenajare a apelor montane.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Planta se întâlnește în regiunile montană și subalpină, prin mlaștini, pajiști înmlăștinite, liziere, tufărișuri și buruienișuri din lungul văilor. Poate vegeta în următoarele tipuri de habitate: 7230Mlaștini alcaline 7210*Mlaștini calcifile cu <i>Cladium mariscus</i> și specii de <i>Caricion davallianae</i> 7140Mlaștini turboase de tranziție și turbării 7110*Tinoave bombate active
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4122
2	Denumirea științifică	<i>Poa graniticadisparilis</i>
3	Denumirea populară	Nu prezintă denumire populară consacrată

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Plantă mai mult sau mai puțin dens cespitoasă, viu verde, cu rizom stolonifer și lăstari extravaginiali, scurți. Tulpină înaltă de 25-50 până la 70 cm, glabră, de obicei bogat foliată. Frunze moi, plane sau plicate, cele bazale de pe lăstarii sterili late de 1-3 mm și de obicei mai lungi de 10 cm, rareori mai scurte, cele tulpinale late de 2-5 mm. Vagine bazale brune sau alburii, fibroase, laxe, nealipite de tulpină, astfel încât aceasta pare îngroșată la bază. Panicul ovoidal, lung de 5-8 cm, erect, mai mult sau mai puțin răsfirat, cu ramuri glabre, purtând câte 2-12 spiculețe; ramurile inferioare câte 2-3. Spiculețe lungi de 5-8 mm, cu 2-5 flori verzi, bronzate, brune-gălbui sau deschis gălbui, uneori purpuriu-bruniu sau violet nuanțat pătate. Paleea inferioară obtuză, la bază cu un smoc relativ mic de peri lănoși, pe carenă și pe nervurile marginale păroasă; perii de pe nervurile marginale mai mult sau mai puțin dispersi și scurți, ajungând cu vârful numai până la marginea paleii sau depășind numai cu puțin această margine. Perioada de înflorire: iunie – iulie. Endemit carpatic, întâlnit în Carpații din România și Ucraina. Cerințe față de principalii factori de mediu: xeromezofită, hehistotermă, acidofilă.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, având în vedere că amenințările majore le constituie pășunatul nerațional sau abandonul, invadarea pajiștilor de tufărișuri sau buruieni nitrofile.
6	Cerințe de habitat	Stâncării și pajiști, pe soluri scheletice, din zona alpină.
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4116
2	Denumirea științifică	<i>Tozzia alpina carpathica</i>
3	Denumirea populară	Iarba gâtului

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Plantă perenă, cu tulpină înaltă de 10-50 cm, ramificată adesea de la bază, în 4 muchii, glabră sau pe muchii răzleț păroasă și fragilă. Frunze opuse, puțin cărnoase, sesile, lat ovate, la bază rotunjite sau slab cordate, glabre, pe margine dur serate, cu 1-3 dinți. Bractei asemănătoare cu frunzele, dar mai mici. Inflorescența racem lax, scurt, la vârful ramurilor. Flori galbene, cu pediceli lungi de 1-2 mm. Caliciu campanulat, slab bilabiat cu 5 dinți mici. Corolă lungă de 6-8 mm, cu tub infundibuliform, terminat cu 5 dinți obtuzi formând două labii slab evidente: labiul superior plan, bifidat, cel inferior trifidat, cu lobii egali, obtuzi, foarte fin ciliați, roșu punctați. Fruct capsular, globulos, închis în caliciu, lung de 2-2,5 mm, unilocular, cu 1-2 semințe. Perioada de înflorire: iulie – august. Plantă semiparazită cu un ciclu de viață interesant, cuprinzând o fază parazitică, urmată de o fază neparazitică. Nu se cunosc speciile gazdă pentru <i>iarba gâtului</i>, însă se bănuiește că parazitează pe specii ale genurilor <i>Petasites</i>, <i>Adenostyles</i> și <i>Cicerbita</i>. Până în prezent nu se cunosc date suficiente referitoare la biologia și ecologia speciei. Element fitogeografic Carpato-Balcanic. Preferă soluri scheletice, bogate în nutrienți. Cerințe față de principalii factori de mediu: mezofilă, microtermă, slab acid-neutrofilă.
5	Perioade critice	Tot timpul anului, luând în considerare insuficiența datelor legate de biologia speciei și faptul că amenințările majore sunt reprezentate de: - dispariția speciilor gazdă - datorată unor cauze naturale și/sau antropice; - dispariția, deteriorarea sau fragmentarea habitatului - datorată unor cauze naturale și/sau antropice.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia apare rar, din etajul montan mijlociu până în cel alpin, în pajiști inundabile, pe lângă pâraie, izvoare, chiar și în păduri umede. Având în vedere datele lacunare legate de biologia și ecologia acestei specii, informațiile referitoare la cerințele de habitat sunt și ele parțiale. Se pare că este o specie caracteristică comunităților vegetale din ordinului <i>Adenostyletalia</i>, putând fi întâlnită și în fitocenoze ale asociațiilor ce aparțin alianței <i>Cardamino-Montion</i>. Vegetează în următoarele habitate: - 6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la câmpie și din etajul montan până în cel alpin-R3110, R3702, R3706, R5421
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

3.3.2 Nevertebrate

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1078
2	Denumirea științifică	<i>Callimorpha quadripunctaria</i>
3	Denumirea populară	fluturele vărgat
4	Descrierea speciei	Specie de talie medie, anvergura de 40- 60 mm, lipsită de dimorfism sexual evident, cu un aspect extrem de caracteristic, practic imposibil de confundat. Spre deosebire de alte specii inrudite din tribul <i>Arctiini</i>, adulții acestei specii au un proboscis bine dezvoltat, care le permite să sugă nectarul florilor. Toracele este de culoare neagră, cu doua benzi longitudinale de culoare crem. Tegulele, triunghiulare, sunt de culoare neagra și au marginile de culoare albă. În repaus, adulții au o forma triunghiulară, cu aripile anterioare aduse înapoi, acoperind complet aripile posterioare. Aripile anterioare sunt de culoare neagră, cu o ușoară tentă albastruie sau verzuie la exemplarele proaspăt eclozate.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Pe suprafața aripilor anterioare există o serie de benzi oblice de culoare albă sau alb-galbuie. Doua dintre aceste benzi creează în regiunea subterminală a aripii anterioare un desen caracteristic în forma literei V. Aripile posterioare sunt roșii cu 3-4 pete de culoare neagră, cu contur neregulat: una marginală, două submarginale și una mediană. Ambele perechi de aripi au franjuri. Abdomenul este portocaliu, cu un rând de pete negre pe linia mediană dorsală. <i>Callimorpha quadripunctaria</i> este un fluture nocturn cu activitate diurnă. Este o specie termohigrofila, întâlnită în pajiști și fânețe umede cu tufărișuri, în luminișurile și la liziera pădurilor umede de foioase, pe malurile cursurilor de apă cu vegetație bogată, în desișurile cu arbuști și pe povarnișurile umede cu tufărișuri și vegetație abundentă. Pe teritoriul României a fost semnalată până la circa 1.000 m altitudine. Prezintă o singură generație pe an. Perioada de zbor începe la sfârșitul lunii iunie și durează până în luna septembrie. Adultul este activ mai ales pe inserat. Periodic migrează pe distanțe de aproximativ 300 m. Iernează în stadiul de larvă. În aprilie-mai, larvele, care sunt polifage, pot fi observate pe frunzele de <i>Plantago</i> sp., <i>Trifolium</i> sp., <i>Qercus</i> sp., <i>Fagus sylvatica</i>, <i>Urtica</i> sp. și alte specii de plante. Larvele se impușca la suprafața solului.
5	Perioade critice	iunie - septembrie

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Adulții acestei specii sunt întâlniți frecvent în cursul zilei pe tufele de <i>Eupatorium cannabinum</i> aflate în special pe marginea cursurilor de apa și în pajiștile umede, asociația vegetală <i>Eupatorium cannabini</i> , unde se hrănesc cu nectarul din inflorescențe și pe care se camuflează foarte bine în cursul zilei. Dacă se simt amenințați, indivizii care stau pe inflorescențele de <i>Eupatorium</i> adoptă diverse strategii de apărare: se ascund sub inflorescențe - postura pe care o adoptă ca măsură de protecție și în timpul ploilor sau dimineața, când există încă umiditate din abundența pe vegetație, deschid aripile anterioare pentru a expune aripile posterioare care au o colorație de avertizare, zboară pe ramurile mai înalte ale arbuștilor din apropiere. Cu toate acestea, adulții din această specie sunt relativ sedentari și după un timp revin pe inflorescențele de <i>Eupatorium</i> pe care se aflau înainte de a fi deranjați.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1060
2	Denumirea științifică	<i>Lycaena dispar</i>
3	Denumirea populară	fluturele de foc al macrisului

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Specie de talie medie, anvergura de 33- 42 mm, cu un pronunțat dimorfism sexual. La masculi, extradossalul aripii este de culoare roșie-arămie stralucitoare, cu pete discale clare, alungite și bordură marginală de culoare neagră; intradosul aripii anterioare este de culoare portocalie, cu un șir aproape aliniat de puncte postdiscale și pete marginale mici de culoare neagră aflate înaintea bordurii marginale de culoare gri; intradosul aripii posterioare de culoare de culoare cenușie-albastruie deschisă, mai intensă la baza aripii și mai difuză către marginea externă, cu o bandă submarginală lată de culoare roșie ce se întinde din unghiul anal până la nivelul nervurii v6, flancată de două șiruri de puncte de culoare neagră, o serie de pete postdiscale negre, mici, cu bordură albă și alte pete negre mici cu bordură albă dispuse în zona discala și prediscala după un model caracteristic. Femela este de talie relativ mai mare; extradossalul aripii anterioare de culoare roșie, cu pata prediscala, pata discala și o serie de pete mediane de culoare neagră; bordura marginală de culoare neagră este mai extinsă ca la masculi; extradossalul aripii posterioare de culoare neagră, cu o bandă submarginală lată și nervurile de culoare portocalie; intradosul aripilor anterioare și posterioare identic cu cel al masculilor. Exemplarele din a doua generație au o talie puțin mai redusă comparativ cu cele din prima generație.
5	Perioade critice	mai-septembrie

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia apare în habitate umede, chiar și în zone puternic antropizate, pentru ca larvele traiesc pe specii de macris - <i>Rumex</i> specifice acestui habitat. Teoretic pot apărea multe populații, în special de-a lungul cursurilor de apă. Tipurile de habitate caracteristice sunt: fanete umede-mlastinoase, mlastini, zone inundabile, maluri de rauri și lacuri. În majoritatea locurilor în care se întâlnește, <i>Lycaena dispar</i> are două perioade de zbor: din mai până în iunie și din august până la începutul lunii septembrie. Adulții sunt zburatori foarte activi, cu o capacitate mare de dispersie și de aceea pot fi găsiți la distanțe foarte mari de habitatele de origine, în medie 5 km. Femela depune ouale izolat sau în grupe mici pe fața superioară a frunzelor plantei gazdă. Ouale eclozează după aproximativ 10 zile de la oviposiție. Larvele se hrănesc pe frunzele plantelor din genul <i>Rumex</i> care nu conțin sau au un conținut redus de acid oxalic. Larvele hibernează începând cu prima decadă a lunii septembrie și până în luna aprilie a anului următor între frunzele ofilite de la baza plantelor gazdă. După ieșirea din hibernare, larvele continuă să se hrănească până în momentul impupării - mai- iunie.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1052
2	Denumirea științifică	<i>Hypodryas maturna</i>
3	Denumirea populară	fluturele maturna

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Specie de talie medie, anvergura de 40- 56 mm, cu un dimorfism sexual relativ discret: masculii au talia întrucatva mai mica, desenul de pe extradusul aripilor mai contrastant, iar aripile anterioare sunt mai ascuțite, cu marginea externa relativ dreapta; la femele, desenul de pe extradusul aripilor este mai puțin contrastant, iar marginea externa a aripilor anterioare este rotunjită, ușor bombată spre exterior. Capul de culoare neagră este acoperit cu solzi albi care conferă un aspect pubescent. Palpii labiali sunt acoperiți cu peri de culoare cărămizie. Toracele este negru, acoperit cu peri galbui. Extradusul aripilor este de culoare caramizie, cu un caroiăj de culoare întunecată, care delimiteaza 4 benzi transversale; pe extradusul aripilor anterioare ies în evidență niște pete subapicale de culoare crem-albicioasă. În interiorul celulei discale există, de asemenea, două pete subcostale de culoare crem-albicioasă ce alternează cu două pete roșcate. Banda submarginală de culoare cărămizie este bine dezvoltată. Pe extradusul aripilor posterioare există o serie de pete postdiscale crem-albicioase; petele cărămizii care formează banda submarginală sunt mari, compacte și proeminente, dar lipsite de puncte negre la interior. Pe intradosul aripilor, de culoare brun-galbuie, bordura marginală, ce se extinde pe ambele perechi de aripi, este de culoare roșie. Intradosul aripilor anterioare prezintă lunule submarginale de dimensiuni variabile. Banda postdiscala de culoare deschisă de pe intradosul aripilor posterioare este traversată longitudinal de o dungă fină de culoare neagră. Fiecare dintre petele de culoare caramizie care formează banda submarginală de pe intradosul aripilor posterioare are la interior o zona cu o nuanță ușor mai deschisă.
5	Perioade critice	mai-iulie

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia populează padurile rare de foioase, în care pătrunde lumina sau zonele mozaicate cu păduri, tufărișuri și pajiști. Prefera marginile de padure unde adulții gasesc atât plantele gazda pentru larva, cât și surse de nectar. Zborul adulților are loc timp de 3-4 săptămâni, de la mijlocul lunii mai la începutul lunii iulie. Pentru hrănire, adulții preferă arbuștii, precum lemnul câinesc sau rugii de mure. Planta pe care se hrănesc larvele în stadiile inițiale este în mod frecvent <i>Fraxinus excelsior</i> sau, mai rar, <i>Ligustrum vulgare</i>. Larvele apar în iulie-august și construiesc un cuib din panza de mătase și frunze, iar la începutul dezvoltării lor se hrănesc împreună. Larvele hibernează în stadiile 3-4 în litiera de la baza plantelor gazdă. Primăvara următoare, larvele ies din litieră și se împrăstie în căutarea hranei. Plantele pe care se hrănesc larvele după hibernare sunt diferite în funcție de zonă: plante ierbacee ce conțin glicozide iridoide și în principal <i>Plantago lanceolata</i> și specii de <i>Veronica</i>, plante lemnoase, precum <i>Ligustrum vulgare</i>. La apariția frunzelor de frasin, larvele se mută pe frasin, unde se hrănesc cu muguri și frunze tinere. Impuparea are loc în luna mai. Specia are o singură generație pe an, deși unele larve hibernează a doua oară, înainte de impupare.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4039
2	Denumirea științifică	<i>Nymphalis vaualbum</i>
3	Denumirea populară	fluturele țestos

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Specie de talie mare, anvergura de 64- 80 mm, cu un dimorfism sexual relativ discret: la femele zonele de culoare mai deschisă de pe intradosul aripilor sunt mai întunecate, gri-cenușiu. Palpii maxilari și picioarele sunt de culoare ocra. Marginea externă a aripilor este profund indentată. Extradusul aripilor este de culoare maroniu-portocalie, mult mai întunecată decât la celelalte specii europene asemănătoare din genul <i>Nymphalis</i>, lucru vizibil mai ales la nivelul treimii bazale a aripilor anterioare. Petele de culoare neagră de pe extradusul aripilor anterioare sunt mai extinse decât la celelalte specii europene asemănătoare din genul <i>Nymphalis</i>. Astfel, pata tornală de culoare neagră este foarte bine dezvoltată și adesea vine în contact cu marginea posterioară a aripilor anterioare, care prezintă o bordură negricioasă. Pe extradusul aripilor posterioare nu există pete de culoare albastră. La mijlocul marginii costale a aripilor posterioare există o dungă de culoare alb curat, extrem de caracteristică și de izbitoare, cu marginea internă tăiată aproape drept, care se extinde până la nivelul spațiului s6; aceasta dunga este vizibilă chiar și atunci când fluturile este în repaus, iar aripile anterioare acoperă parțial aripile posterioare. Nici una dintre speciile europene ale genului <i>Nymphalis</i> nu prezintă o pată de culoare albă asemănătoare. Desenul de pe intradosul aripilor este în tonuri contrastante, iar zona mediană are o nuanță albicioasă evidentă, fiind marginită spre baza aripilor de o linie foarte clar definită. Pata discala de pe intradosul aripilor posterioare este bine dezvoltată, de culoare albicioasă și are o formă evidentă de V sau L, cu ramurile bine definite și vârful orientat spre marginea internă a aripilor.
5	Perioade critice	iunie-septembrie

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia este prezentă în Păduri de foioase sau de amestec și în Păduri de luncă. Preferă habitatele forestiere umede și este întâlnită la liziera padurii și în luminișuri. Este un fluture mobil, bun migrator. Din cauza comportamentului migrator, este dificil de stabilit dacă populațiile speciei sunt permanente sau temporare. Femela depune ouale primăvara, grupat în jurul ramurilor plantei gazdă pentru larva, care poate fi reprezentată de arbori din genurile <i>Betula</i>, <i>Salix</i>, <i>Populus</i> sau <i>Ulmus</i>. Specia are o singură generație pe an și, deoarece hibernează în stadiul adult, poate fi observată în cea mai mare parte a sezonului cald.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4036
2	Denumirea științifică	<i>Leptidea morsei</i>
3	Denumirea populară	albilița mică
4	Descrierea speciei	Specie de talie medie, anvergura de 46- 54 mm, cu un dimorfism sexual relativ discret: masculii din a doua generație prezintă spre apexul aripii anterioare o pată evidentă de culoare neagră, slab evidentiată sau chiar absentă la femele. Maciuca antenei, de culoare neagră, are pe fața inferioară o pată de culoare albă, iar extremitatea apicală este de culoare maronie.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Proboscisul și picioarele sunt de culoare neagră. Aripile sunt elongate. Extradusul aripii este de culoare albă; marginea costală a aripii anterioare este dreaptă și prezintă în jumătatea bazală o zonă cu o ușoară difuzie negricioasă. Aripa anterioară are apexul rotunjit; sub apex, marginea externă a aripii este evident falcată la nivelul nervurii v6. Pata apicală de pe extradusul aripii anterioare este rotunjită, de culoare gri închis, relativ mică. Desenul de pe intradosul aripilor este relativ mic. Intradosul aripilor posterioare este de culoare galben-ochracee. În jumătatea distală a intradosului aripii posterioare, nervurile sunt subliniate cu gri. Banda mediana este difuză, de culoare gri. La femele, pata apicală de pe aripa anterioară este mai redusă; zona apicală a aripii anterioare și aripile posterioare au o nuanță galbuie, vizibilă atât pe extradusul, cât și pe intradosul aripilor. Exemplarele din a doua generație sunt de talie sensibil mai mare.
5	Perioade critice	mai-iunie
6	Cerințe de habitat	Habitatul speciei este reprezentat de fanete, pajiști, tufarișuri, liziere și luminișuri de pădure, din zona colinară și montană, bogate în specii de <i>Lathyrus</i> . Adulții speciei pot fi observați pe vegetația densă higrofilă de la marginile însoarite ale pădurilor, în luminișurile de pădure cu vegetație ierbacee și în zonele regenerate de pădure sau pajiște. Specia este prezentă aproape exclusiv în zona pădurilor de foioase. Are două generații pe an și hibernează în stadiul de pupă.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4034
2	Denumirea științifică	<i>Glyphipterix loricatella</i>
3	Denumirea	molia loricatela, molia bărboasă de Buda

	populară	
4	Descrierea speciei	Specie de talie foarte mică -anvergura de 13-16 mm, aparent lipsită de dimorfism sexual. Antenele sunt filiforme și reprezintă circa o treime din lungimea costei aripii anterioare. În repaus, aripile anterioare acoperă complet aripile posterioare. Desenul de pe extradorsul aripilor anterioare este extrem de caracteristic, fiind exclusă confuzia cu altă specie europeană cunoscută.
5	Perioade critice	mai-iunie
6	Cerințe de habitat	Specie extrem de specializată, care manifestă o preferință evidentă pentru luminișurile din pădurile stepice de stejar cu tufărișuri bine dezvoltate, aflate pe soluri calcaroase și în zone carstice. Adultul este activ de la sfârșitul lunii mai până la sfârșitul lunii iunie.
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1087
2	Denumirea științifică	<i>Rosalia alpina</i>
3	Denumirea populară	croitorul fagului
4	Descrierea speciei	Este un croitor relativ mare, cu lungimea de 15-38 mm. Corpul are o pubescență de fond deasă, culcată, fină și scurtă, de culoare cenușie-albăstruie sau cenușie-verzuie, uneori aproape albastră. Pronotul și elitrele au un desen variabil de pete și benzi transversale negre. De obicei, pronotul are o pată mediană la marginea anterioară, iar elitrele au câte o pată în partea anterioară, o pată sau o bandă transversală mediană și o pată mică în partea posterioară. Pronotul prezintă câte un dinte lateral, puternic, îndreptat în sus. Antenele sunt lungi, cu articolele 1 și 2 negre și articolele 3-6 albastre cu smocuri apicale de peri negri. Atât picioarele, cât și antenele, au o culoare asemănătoare corpului. Este o specie inconfundabilă datorită coloritului și antenelor caracteristice. Foarte rar pot fi întâlnite exemplare cu petele negre de pe elitre mult reduse sau cu elitrele aproape complet negre.
5	Perioade critice	Întreaga perioadă a anului, fie pentru larve, fie pentru adulți.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specie stenotopă, silvicolă, xilodetricolă, lignicolă, xilofagă, saproxilică. Traiește predominant în pădurile de fag reci și umede din zonele înalte, unde specia poate fi local comună. Se întâlnește mai rar și în păduri de amestec sau în păduri de quercinee și fag. Larvele se dezvoltă în lemn mort sau în arbori vii bătrâni, cel mai adesea pe <i>Fagus</i>, dar uneori și pe <i>Acer</i> sau alte specii de foioase. Adulții se întâlnesc pe acești arbori sau pe grămezi de bușteni recent tăiați, precum și pe inflorescențe, în special de umbelifere, unde se hrănesc cu polen. Adultul poate fi întâlnit din luna iunie până în luna septembrie.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4024
2	Denumirea științifică	<i>Pseudogaurotina excellens</i>
3	Denumirea populară	-
4	Descrierea speciei	Este un croitor de dimensiuni medii, cu lungimea de 9-16 mm. Corpul, inclusiv partea ventrală a abdomenului, de culoare negru lucios. Elitrele sunt metalice, albastre sau verde închis. Partea dorsală a corpului și mai ales elitrele cu o sculptură evidentă formată din punctuații și rugozități neregulate. La mascul antenele depășesc a doua treime a primei perechi de aripi în timp ce la femele sunt mai scurte. Partea din fața a toracelui este îngustată, cu un șant longitudinal.
5	Perioade critice	aprilie-mai

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia este prezentă în păduri din zona alpină, acolo unde este prezentă planta gazdă pentru larva - <i>Lonicera nigra</i> . Adultul se poate întâlni în pădurile montane deschise și în pășuni. Adultii nu vizitează florile și pot fi găsiți pe frunzele plantei gazdă pentru larvă, fiind probabil zburatori slabi. Sunt activi în perioada aprilie-mai. Larvele se hrănesc sub scoarța ramurilor vii de caprifoi negru - <i>Lonicera nigra</i> , manifestând preferința pentru arbustii prezenți în pășuni sau la marginea pădurilor. Dezvoltarea larvei durează 2-3 ani, iar impuparea are loc primavara.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	4054
2	Denumirea științifică	<i>Pholidoptera transsylvanica</i>
3	Denumirea populară	cosașul transilvan
4	Descrierea speciei	Specia are corpul de culoare brună sau cenușie, adesea cu o bandă transversală pe frons, deschisă la culoare. Lungimea corpului este de aproximativ 18-25 mm la masculi și 21-30 mm la femele. Tegminele masculului au aproximativ aceeași lungime cu pronotul. Cercii masculului sunt subțiri, cu dintele intern localizat în apropierea bazei. Titilatorii au partea bazală slab curbată, iar vârful puternic dințat. Carena stridulantă conține 100-130 dințișori. Ovipozitorul este aproape drept, cu lungimea de 20-30 mm. Stridulația constă în strofe tri- sau tretrasilabice, izolate. La analiza oscilografică, se observă că frecare slabă este compusă din 2 semi-silabe, conform mișcărilor de deschidere și închidere ale aripilor.
5	Perioade critice	iunie-septembrie

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia preferă pajiștile mezofle și higo-mezofle, cu arbuști, mai ales în poieni și liziere de Păduri din regiunile de munte, extrem de rar în zone deluroase. Adulții sunt prezenți de la începutul lunii iulie până la sfârșitul lunii august. Este o specie omnivoră.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

3.3.3. Ihtiofaună

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	443
2	Denumirea științifică	<i>Barbus petenyi</i>
3	Denumirea populară	Mreană vânătă
4	Descrierea speciei	Pește mijlociu, având corpul alungit, rotund, puțin comprimat lateral. Abdomenul rotunjit. Capul mare, ochii mici, botul lung și proeminent. Buzele cărnoase, îndeosebi cea inferioară, care este divizată în 2 sau 3 lobi. Ultima radie simplă a dorsalei e flexibilă și neosificată. Corpul cu pete întunecate. Dimensiunea maximă este de 28 cm. Dimorfism sexual se manifestă mai ales prin lungimea mai mare a înotătoarei anale la masculi. Spinarea este brună-ruginie închis, cu pete mai întunecate și altele mai deschise; flancurile galbene-ruginii cu pete, fața ventrală gălbuie-deschis, dorsala și caudala cu pete puternice, celelalte înotătoare galbene. Mustățile galbene, fără axă roșie. Sub aspect morfologic, mreana vânătă se aseamănă cu mreana - <i>Barbus barbus</i> . Marmorațiile sale de pe partea dorsală, flancuri și înotătoare îi conferă acesteia un aspect particular. Un alt caracter care o deosebește de mreană îl reprezintă lipsa unei axe roșii pe prelungirile tegumentare - mustăți.
5	Perioade critice	Perioada de reproducere. Reproducerea lor are loc primăvara, prelungindu-se uneori până spre sfârșitul verii

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specia trăiește exclusiv în râurile și pâraiele din regiunea de munte și partea superioară a regiunii colinare. Trăiește atât în râuri pietroase, rapide și reci, cât și unele pâraie mai nămolose, care vara se încălzesc puternic, însă numai la munte. Arată preferință mai ales pentru porțiunile cu curent puternic și fund pietros. Este strict sedentar. Reproducerea lor are loc primăvara, prelungindu-se uneori până spre sfârșitul verii. Se hrănește în primul rând cu nevertebrate acvatice de fund precum: tendipedide, efemeroptere, tricoptere, gamaride, oligochete, mai rar cu vegetale. Fiind o specie sedentară se reproduce, se hrănește și iernează în același loc. Mreana vânată se întâlnește și în zona scobarului - <i>Chondrostoma nasus</i> , unde oscilațiile termice sezoniere sunt mai mari față de zona mreiei vânată și a lipanului, iar conținutul de oxigen este mai moderat
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	488
2	Denumirea științifică	<i>Cottus gobio</i>
3	Denumirea populară	Zglăboacă

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Corpul alungit și gros, înălțimea maximă reprezintă 15,1 - 22,6% din lungimea corpului, iar grosimea este puțin mai mică sau egală cu înălțimea. Profilul ușor convex între vârful botului și ochi, apoi aproape orizontal, capul fiind doar cu puțin mai scund decât corpul. Capul mare, turtit dorsoventral și mai gros decât corpul. Grosimea capului la unele exemplare egalează aproape lungimea capului, la altele e simțitor mai mică. Ochii situați în jumătatea anterioară a capului, bulbucăți, privesc în sus. Gura terminală, mare, colțurile ei ajung, la exemplarele adulte, până sub mijlocul ochiului sau aproape de acesta; la cele juvenile abia sub partea anterioară a ochiului. Dinți mărunți, sub formă de perie, dispuși pe mai multe rânduri pe premaxilar, prevomer și dentar. Dinți mărunți și pe arcurile branhiale și pe oasele faringiene. Deschiderile branhiale largi, membrana branhială se atașează de istm. Obișnuit 80 - 100, rar 120 - 130 mm lungime totală. Partea dorsală a corpului este brună-cafenie, cu pete marmorate, bătând uneori în roșcat; mai rar este cenușie-închis. Fața ventrală este galbenă-deschis sau albă, în jumătatea posterioară a corpului, 3 - 4 dungi transversale întunecate, uneori aproape negre; aceste dungi sunt foarte evidente la exemplarele deschise la culoare; la cele întunecate aceste dungi abia se pot distinge.
		Dorsalele, caudala și pectoralele cu pete cafenii dispuse în dungilongitudinale; anala și ventralele nepătate, foarte raranala cu dungi slab evidente, formate din pete cafenii. Sub aspect morfologic zglăvoaca se poate confunda cuzglăvoaca răsăriteană - <i>Cottus poecilopus</i>. Diferă prindouă caractere morfologice: la zglăvoaca răsăriteană linia laterală este incompletă și radia internă a ventralei mult mai scurtă decât jumătatea radiei vecine. Obișnuit 80 - 100, rar 120 - 130 mmlungime totală. Caracterele cele mai variabile sunt lățimea capului, mărimea gurii și coloritul; aceste caractere variază individual, primele două depinzând și de talia animalului.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
5	Perioade critice	Perioada de reproducere. Se reproduce primăvara, în martie – aprilie.
6	Cerințe de habitat	Trăiește exclusiv în apele dulci, reci de munte, în general în râuri și pâraie, rar în lacuri de munte. Stă sub pietre, în locurile cu apă mai puțin adânci și relativ mai înnoată, adesea spre mal sau în brațele laterale. E puțin mobil, dacă e deranjat se deplasează o distanță scurtă. Strict sedentar, nu întreprinde migrații. Se reproduce primăvara, în martie-aprilie. Fecundația este internă. Prolificitatea e redusă, femela depunând 100- 300 icre mari. Masculii păzesc ponta până la eclozare, care are loc la 4-5 săptămâni de la depunerea icrelor. Alevinii sunt la început semipelagici. Maturitatea sexuală este atinsă la vârsta de 2 ani. Hrana constă din larve de insecte, amfipode, icre și pui de pești, ocazional ouă de broască.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Parametrii stării de conservare, informații despre comportamentul și modul de viață: a. Calitatea apei • limite de toleranță pH: 4.7-9 • saturația minimă a oxigenului în apă 40% • carbon organic dizolvat > 3 mg/l limite termice: -4.2 – 27.7°C b. Cantitatea apei • adâncime minimă de 5 cm • viteza apei: 10 cm/sec – 38 cm/sec. Substrat și macrofite • rata vegetației emergente: maxim. 40% • pietre mai mari de 12 cm diametru d. Structura corpului de apă: un rol important îl are prezența vegetației lemnoase de pe mal: rădăcina, resturi lemnoase și frunzele căzute în albie ce asigură zone de adăpost. Frunzișul asigură umbră. Fără vegetație ripariană zglăvoaca este foarte expusă la încălzirea apei. Ajunge la maturitate sexuală la doi ani. Se reproduce primăvara, în martie - aprilie. Masculii -sapă- sub pietre o cavitate, unde păzesc icrele depuse – cerința esențială pentru reproducere este prezența pietrelor în albie. Alte: apă curată și rece, conectivitate, zone de adăpost.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	497
2	Denumirea științifică	<i>Eudontomyzon danfordi</i>
3	Denumirea populară	Chișcar

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Corpul este relativ comprimat lateral în regiunea anterioară. Cele două dorsale sunt distanțate. Prima dorsală este scundă și rotunjită. Dorsala a doua este mai înaltă, rotunjită sau vag triunghiulară. Ventuza bucală are foarte multe odontoizi labiali externi, cei de pe partea inferioară a ventuzei sunt dispuși pe mai multe rânduri, dintre care cei din primul rând sunt mai mari. Placa supraorală are doi dinți puternici laterali. Adulții de obicei au o mărime sub 300 mm, rareori mai mari. Stadiul intermediar diferă de adult prin talia mai mică, dorsalele scunde și partea anterioară a capului îngustată. Adulții sunt cenușii închis, bătând în măsliniu sau bruni închis cu luciu metalic, partea ventrală este gălbuie-albicioasă. Larvele sunt mai deschise la culoare decât adulții și fără luciu metalic
5	Perioade critice	Perioada de reproducere. Când are loc reproducerea -mai-iunie adulții urcă în susul pâraielor.
6	Cerințe de habitat	Specia trăiește în râuri de munte, în zona păstrăvului și cea a lipanului și a moioagei, mai rar în partea superioară a zonei scobarului. Frecvența sa în diferite râuri și chiar în diversele porțiuni ale aceluiași râu este inegală. Larvele trăiesc înfundate în mâl, mai ales în mâlul amestecat cu nisip. Hrana larvelor constă mai ales din microfloră, microfaună și detritus. Hrana adulților constă din pești, păsări și mamifere ucise, și probabil unele nevertebrate. Chișcarii pot ataca peștii buni înotători, dar mai ales atacă peștii de fund, puțini mobili sau ușor răniți. Ei se fixează cu ventuza pe pielea prăzii, pe care o perforează cu ajutorul plăcilor orale și linguale, după care atacă musculatura. Se orientează mai ales cu ajutorul mirosului. De obicei pe același pește, după ce a fost atacat de un chișcar, se fixează și alții. Când nu sunt fixați pe pradă, chișcarii stau de obicei liniștiți pe fundul râului, pe sub pietre sau fixați cu ventuza bucală pe pietre.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

PARCUL NAȚIONAL RETEZAT

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	Cod EUNIS: 619 Cod Natura 2000: 1109
2	Denumirea științifică	<i>Thymallus thymallus</i> -Linnaeus, 1758
3	Denumirea populară	lipan
5	Descrierea speciei	Descriere și identificare: Lungimea capului prezintă 21-24% din cea a corpului. Ochii situați în jumătatea anterioară a corpului privesc lateral. Gura mică, subterminală, transversală, protractilă; deschiderea ei situată anterior față de nări. Marginea posterioară a maxilarului superior ajunge până cel mult sub marginea anterioară a ochiului, inserția mandibulei în urma mijlocului ochiului. Dinți mici, ascuțiți, dispuși pe un singur rând pe intermaxilar, maxilar și dentar. Deschiderile branchiale largi, membrana branchială se fixează de istm numai cu capătul anterior. Marginea dorsalei rotunjită în partea anterioară, dreaptă în cea posterioară. Radiile posterioare ale dorsalei puțin mai lungi decât cele anterioare, dar puternic înclinate înapoi, astfel încât înălțimea aripioarei scade ușor spre partea posterioară. Pectoralele ascuțite, ventralele mai degrabă rotunjite. Marginea analei convexă anterior, ușor concavă posterior. Ventralele se inserează sub partea posterioară a dorsalei. Caudala adânc scobită. Linia laterală completă. Solzii bine fixați, ei lipsesc pe cap, baza pectoralelor, istm și porțiuni neregulate din partea anterioară a zonei ventrale a corpului. Colorit: Capul și partea dorsală cafenii, laturile corpului gălbui cu luciu metalic sau argintii cu reflexe vineții, partea ventrală albă-argintie, uneori bătând în roșu. Pe laturile jumătății anterioare a corpului o serie de puncte sau dungulițe cafenii-închis, foarte evidente și persistente. Dorsala întunecată, cu o serie de pete roșii-cărămizii și negre, dispuse mai mult sau mai puțin ca niște dungi longitudinale. Caudala cenușie, bătând în roșu sau albastru, cu pete cafenii. Pectoralele gălbui, ventralele și anala roz-violacee.
6	Perioade critice	Reproducerea are loc primăvara în martie-aprilie. Icrele sunt depuse pe pietriș.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Trăiește în râuri de munte, în zona situată în aval de cea a păstrăvului, evitând porțiunile prea rapide, cu cascade etc.; nu urcă pe pâraie mici. Reproducerea are loc primăvara în martie-aprilie. Icrele sunt depuse pe pietriș. Ecloziunea are loc după 21-26 de zile de la fecundație. Larva în momentul ecluziunii are 10,7 mm lungime. Larvele încep să înoate la 2-3 zile de la ecloziune, la 5-6 zile sacul vitelin este complet resorbit și înotătoarele impare încep să se schițeze. La 28 de zile încep să se formeze radiile înotătoarelor neperechi și apar ventralele, iar la 48 de zile apar primii solzi și toate înotătoarele sunt bine individualizate. Puietul hrănește la început cu microorganisme; adulții se hrănesc în primul rând cu larve de insecte acvatice, insecte aeriene și ocazional cu icre sau puiet de pești.
8	Fotografii	-

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	9970
2	Denumirea științifică	Denumire actuală: <i>Salmo trutta</i>
3	Denumirea populară	păstrăv, păstrăv indigen, păstrăv de munte
5	Descrierea speciei	Descriere morfologică: Are aproximativ 20-30 cm lungime și 200-600 g; ajunge și la 40 cm și peste 800 g, rar peste 1 kg, excepțional 8-10 kg. Trăiește până la 10-12 ani. Corpul este alungit, ușor comprimat lateral și acoperit cu solzi mici. Capul și piesele operculare lipsite de solzi. Profilul dorsal puțin mai convex decât cel ventral. Capul este mare, cu gura largă terminală sau subterminală, și prevăzută cu dinți ascuțiți pe premaxilar, maxilar, palatin, dentar, limbă, placa și manubriul prevomerului. Toți dinții sunt puternici și îndreptați înapoi. Botul scurt și obtuz, falca superioară o depășește puțin pe cea inferioară. Înotătoarea dorsală

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		scurtă cu marginea dreaptă, iar înotătoarea anală ușor concavă. Înotătoarele pectoralele și ventralele scurte și rotunjite. Înotătoarele ventralele se inserează în urma mijlocului înotătoarei dorsale. Înotătoarea caudală slab excavată la adult, mai excavată la tineri. Înotătoarea adipoasă se inserează deasupra părții posterioare a înotătoarei anale. Linia laterală completă, rectilinie, dispusă pe mijlocul corpului și al pedunculului caudal. Colorit: Coloritul corpului variază după vârstă, sex, activitatea sexuală, natura și temperatura apei, etc. În apele umbrite și bogate în vegetație, păstrăvii de munte sunt mai întunecați. La adulți spinarea e brună-verzuie sau verde-măsliniu cu pete rotunjite negre sau câteodată roșii; flancurile corpului sunt gălbui, abdomenul alb-gălbui. Flancurile au în partea dorsală niște pete negre dispuse în șiruri longitudinale neregulate. Pe mijlocul flancurilor, în apropierea liniei laterale, pete roșii înconjurate de un chenar alb îngust. Înotătoarele dorsală și caudală cenușii. Înotătoarea dorsală cu pete rotunjite negre și roșii. Înotătoarele pectorale, ventrale și anală cenușii-gălbui, deseori cu marginea anterioară albă.
6	Perioade critice	Maturitatea sexuală este atinsă la 3-4 ani. Perioada de reproducere durează din luna octombrie până la sfârșitul lui decembrie, la o temperatură sub 6-8°C. Pentru reproducere, păstrăvii de munte migrează în susul pâraielor, spre izvoare, iar exemplarele din lacuri urcă pe afluenți. În epoca de reproducere, păstrăvii nu se hrănesc. În epoca de reproducere, ambele sexe sunt mai viu colorate. Masculii concurează între ei, iar învingătorii însoțesc femelele spre locul împerecherii. Femela sapă pe fundul pâraielor cu ajutorul înotătoarelor niște gropițe în care depune icrele, iar mascul lapții peste acestea. Gropițele sunt apoi acoperite cu prundiș, ferindu-le în acest fel de dușmani. Femelele depun 1000-1500 icre la 1 kg de pește. Icrele sunt galbene sau portocalii la culoare și au un diametru de 4,5-5 mm. Eclozarea alevinilor are loc primăvară. După reproducere, adulții coboară în josul apei.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Este o specie criofilă -temperatura optimă 14°-16° și oxifilă și trăiește numai în ape de munte -până la izvor, îndeosebi în cursul superior al râurilor și pâraielor, ocazional în lacuri. În nordul Europei trăiește și la câmpie, în centrul Europei numai la munte. A fost introdusă în America de Nord, Africa și Noua Zeelandă. În special îi plac șipotele, unde stă ziua ascuns la fund, sub pietre, noaptea iese la vânatoare. Păstrăvul de munte este cel mai bun înotător din apele noastre. Străbate apa cu ușurința, depășind obstacolele peste care nu poate trece niciun alt pește. La nevoie, sare cascade până la 4 m înălțime. Hrănire: Hrana principală a păstrăvului o constituie viermii și diverse insecte, atât acvatice -larve de efemeroptere, plecoptere, tricoptere, cât și aeriene -pentru prinsul cărora peștele sare deseori din apă. Se mai hrănește și cu broaște, peștișori -Cottus, Phoxinus, Barbatula ș.a, icre și chiar cu puietul din propria progenitură. Îi plac și lătaușii -crustaceii de genul Gammarus. Conectivitate longitudinală și migrație: Păstrăvul se poate popula ușor și din acest motiv ca prim pas trebuie și evaluăm pe teren dacă sunt bariere care împiedică migrația speciei și în același timp există o populare periodică a speciei, atunci nu vom putea identifica efectul barierelor / obstacolelor din sit. Dacă primele pasaje pentru migrația peștilor au fost realizate prin simpla amenajare a unei succesiuni de bazine/căderi, s-a constatat că problema este mult mai complexă, mai ales dacă se iau în considerare diferite specii, deoarece numai salmonidele posedă o capacitate reală de a depăși prin salt căderi de apă. Chiar dacă păstrăvul indigen a fost observat făcând salturi peste căderi de apă, el poate face aceasta numai la anumite conformații ale căderilor și ale albiei, preferând totuși a se deplasa într-un volum de apă -Stuart, 1962; Ovidio și Philippart, 2002. Păstrăvii pot depăși căderi de apă mai mari de 1 m, însă majoritatea speciilor -de ex. <i>Cottus gobio</i> întâmpină reale dificultăți la diferențe de nivel de 0,2 m

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
8	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	Cod EUNIS: 15405 Cod Natura 2000: 5565
2	Denumirea științifică	Denumire actuală: <i>Barbatula barbatula</i>
3	Denumirea populară	gringel, molan
5	Descrierea speciei	Descriere și identificare: Capul deprimat dorsoventral, mai lat decât înalt. Spațiul interorbital este ușor convex, aproape plan. Gura inferioară mică. Ambele buze cărnoase, cea superioară ușor lobată, cea inferioară întreruptă la mijloc, cu capetele interne îndreptate înapoi. A treia pereche de mustați e cea mai lungă. Nările mai apropiate de ochi decât de vârful botului, nara anterioară tubulară, cea posterioară simplă. Pedunculul caudal comprimat lateral. Spre baza caudalei pedunculul caudal se înalță, iar marginile sale dorsală și ventrală se îngustează devenind carene ascuțite. Caudala trunchiată sau ușor scobită, rar puțin convexă. Pectoralele, ventralele și anala rotunjite. Dorsala are marginea dreaptă și vârful rotunjit. Linia laterală completă, rectilinie, dispusă pe mijlocul corpului. Solzii foarte mărunți, neimbricați. Colorit: Fondul general este gălbui, bătând uneori în verzui, pe spate o serie de pete întunecate, late, în număr variabil, iar pe laturi o rețea de pete, uneori clare și bine delimitate, alteori vagi și anastomozate foarte neregulat. Fața ventrală gălbuie. Înotătoarele gălbui; ventralele și anala fără pete, celelalte înotătoare cu pete brune, care pe pectorale sunt palide și mici, pe dorsală și caudală intense, mai mari și mai dese.
6	Perioade critice	Reproducerea are loc din aprilie până în iunie. Icrele sunt depuse în porții. Maturitatea sexuală este atinsă la vârsta de 1 an, longevitatea

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		nu depășește 4-5 ani.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în râuri și pâraie de munte și deal, exemplare izolate se întâlnesc și la șes. Lipsește în râurile care izvorăsc la câmpie, trăiește însă în cursul superior al unor râuri ce izvorăsc în zona de coline. Este foarte puțin exigent, trăind atât în cursul principal al râului, cât și în brațele laterale și pâraiele măloase de munte, cu apă lent cugrătoare. Masculii sunt în general mai numeroși decât femelele. Dimorfismul sexual se manifestă prin forma pectoralelor și lungimea mai mare a înotătoarelor pare la masculi; în perioada de reproducere apar la masculi câte o carenă dorsală și ventrală pe pedunculul caudal. Reproducerea are loc din aprilie până în iunie. Icrele sunt depuse în porții. Maturitatea sexuală este atinsă la vârsta de 1 an, longevitatea nu depășește 4-5 ani. Hrana constă din mici nevertebrate de fund, alge din peripton, detrius organic. În căutarea hranei animalul se servește aproape exclusiv de mustăți.
8	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	Cod EUNIS: 10031 Cod Natura 2000: 5785
2	Denumirea științifică	<i>Phoxinus phoxinus</i>
3	Denumirea populară	boiștean
5	Descrierea speciei	Descriere și identificare: Corpul alungit, gros, aproape cilindric. Profilul dorsal doar cu puțin mai convex decât cel ventral. Gura moderată, subterminală, deschiderea ei nu ajunge sub marginea anterioară a ochiului. Pedunculul caudal lung, comprimat lateral. Pectoralele rotunjite nu ating inserția ventralelor, iar ventralele nu ating anusul; la baza ventralelor nu există solzi axilar. Dorsala situată în urma marginii posterioare a bazei ventralelor, iar anala în

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
		urma marginii posterioare a dorsalei. Marginea dorsalei și analei convenxă. Linia laterală incompletă și cu mai multe întreruperi. Abdomenul și mijlocul spatelui fără solzi. Colorit: Spatele și cea mai mare parte a flancurilor sunt cenușii-întunecate sau verzui, uneori aproape negre; laturile au un luciu auriu. Partea ventrală este albă sau gălbuie. Pe laturi se află un număr mare de pete întunecate, uneori negre intens, care în multe cazuri se contopesc complet într-o singură dungă neagră longitudinală. În perioada de reproducere masculii se înnegresc foarte mult; partea ventrală devine portocalie sau roșiatică, iar spatele verde-irizant ca smaraldul. Înotătoarele sunt incolore; baza înotătoarelor pare bate în portocaliu. În perioada de reproducere apare și o erupție de tuberculi nupțiali pe cap, la ambele sexe, dar care la masculi sunt mai pronunțate.
6	Perioade critice	Reproducerea are loc în aprilie până în iunie, uneori chiar în iulie sau august. Dimorfismul sexual este foarte marcat în această perioadă. Icrele sunt depuse pe pietre.
7	Cerințe de habitat	Ecologie: Trăiește în râuri și pâraie de munte și deal, din zona păstrăvului până în cea a scobarului, precum și în lacurile de baraj și micile iezere montane din aceste zone. Se întâlnește și pe cursul principal al râurilor, în apă rapidă, dar preferă brațele laterale, cu apă încet curgătoare și năpădite de vegetație, precum și pâraiele mai încete, al căror substrat e un amestec de pietre, nisip și măr. Aproape totdeauna se grupează în cârduri mari. Maturitatea sexuală este atinsă de unele exemplare la 1 an și de majoritatea exemplarelor la 2 ani. Longevitatea este de 5 ani. Hrana constă din larve de insecte și crustacee acvatice, insecte aeriene, mai rar din vegetație sau detritus.
8	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	Cod EUNIS: 10004 Cod Natura 2000: 5656
2	Denumirea științifică	<i>Gobio gobio</i>
3	Denumirea populară	porcușor, porcușor comun
5	Descrierea speciei	Descriere și identificare: Corpul moderat alungit și comprimat lateral. Profilul dorsal variază în funcție de înălțime; la exemplarele cu corpul înalt, acest profil este puternic convex, iar la cele cu corpul alungit convexitatea este mult mai slabă. Gura inferioară, semilunară; deschiderea ei ajunge sub nări, iar inserția mandibulei sub începutul sau sub prima jumătate a ochiului. Ochii sunt mici, depărtați și privesc lateral. Pedunculul caudal comprimat lateral, înălțimea sa minimă fiind totdeauna mai mare decât grosimea sa. Marginea dorsalei ușor concavă. Caudala moderat scobită, cei doi lobi egali sau aproape egali, vârfurile lor ascuțite -la populațiile reofile sau rotunjite -la cele limnofile. Vârfurile pectoralelor la majoritatea exemplarelor nu atinge inserția ventralelor. Inserția ventralelor situată puțin în urma inserției dorsalei, cam sub prima radie divizată a acesteia. Anusul este situat totdeauna mai aproape de inserția analei decât de cea a ventralelor. Variabilitatea este foarte pronunțată. Colorit: Fața superioară este cenușie-verzuie întunecată, capul este și mai întunecat; pe spate 7-10 pete mici, slab distincte. Pe flancuri, 7-10 -rar 6 sau 11 pete întunecate, de mărimi foarte variabile, în general scurte și rotunde. Deasupra liniei laterale 5 dungi longitudinale brune-negricioase, dispuse superior și inferior. Fața ventrală albă-gălbuie. Înotătoarele incolore, pe radiile dorsalei 3 șiruri de pete negricioase, pe cele ale caudalei 4, pe radiile celorlalte înotătoare rar pete și foarte palide. Coloritul este mai întunecat la populațiile reofile.
6	Perioade critice	Reproducerea durează din mai până spre sfârșitul lui iulie. Icrele sunt depuse în curent, pe fund tare -de preferință pe pietre, se reproduce însă și în apă stătătoare.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Trăiește în diverse categorii de râuri încet sau moderat curgătoare; preferă pâraiele mici, mai mult sau mai puțin măloase, din regiunea submontană și colinară, precum și cursul superior al râurilor mici ce izvorăsc la câmpie. În râurile mari sunt mai frecvenți în partea superioară a cursului lor mijlociu -zona scobarului. În cursul inferior al râurilor mari -zona mreiei și mai ales cea a crapului devine tot mai rar. Trăiește și în apele stătătoare. Dimorfismul sexual este slab marcat. Hrana constă în primul rând din larve de insecte reofile, apoi din amfipode, viermi și moluște.
8	Fotografii	-

3.3.5. Herpetofaună

ROSCI0217 RETEZAT

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	638
2	Denumirea științifică	<i>Bombina variegata</i>
3	Denumirea populară	Buhai de baltă cu burta galbenă

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Habitus mai puternic și mai îndesat decât <i>Bombina bombina</i>, în general lungimea medie a adulților rar depășește 5 cm. Capul mai lat decât lung, botul rotunjit cu limba circulară, imobilă, aderentă la planșeul bucal. Ochii mari cu pupila cordiformă, timpanul nu este vizibil. Dacă se îndoaie picioarele în unghi drept față de axul corpului articulațiile tibio-tarsale se ating, iar tibia e egală cu femurul. Grosimea pielii este în medie 296,6 microni, mai mare decât la <i>Bombina bombina</i>, datorită faptului că este mai terestră. Pielea este verucoasă, fiind acoperită de negi mari, ascuțiți, înconjurați de numeroși negi, mai mici. Petele galbene sunt cel mai adesea unite și ocupă peste 50% din colorația ventrală. Petele există și pe membre; există pată palmară care se întinde pe primul deget până la vârf, vârfurile degetelor fiind întotdeauna galbene. Specie euritopă, are un mod de viață atât diurn cât și nocturn. Este atât acvatică, cât și terestră, capturând prada prin vegetația ierboasă. O întâlnim adesea plutind la suprafața apei în plin soare, iar când simte primejdie se afundă repede în mâl sau înoată repede spre altă locație. Este o broască activă și sociabilă, multe exemplare fiind găsite împreună în suprafețe mici de apă, în anumite locații prielnice.
		Preferă, de obicei, bălțile temporare, cu densitate mică de prădători și concurenți, puțin adânci, însoțite și în consecință cu o temperatură medie mai ridicată care permite o metamorfoză mai rapidă. Este o specie oportunistă, reproducerea având loc atunci când condițiile permit acest lucru. În anii ploioși, favorabili reproducerii, o pereche poate depune sute de ouă, diseminate în timp și spațiu, valorificând pentru reproducere orice ochi de apă și asigurând astfel condiții bune de supraviețuire pentru larve. Indivizii sunt apti pentru reproducere cel mai frecvent după două – trei ierni. În tegument există glande care secretă polipeptide toxice din clasa bombesinelor, iar ca măsură de avertizare este coloritul aposematic al abdomenului. Când este atacat, animalul ia o anumită postură numită unken reflex-, la fel ca la <i>Bombina bombina</i>. De asemenea, dacă atacul continuă, poate secreta în exces substanțe toxice, iritante, cu aspect de spumă albă.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
5	Perioade critice	Lunile de primăvară și vară în care au loc reproducerea și metamorfoza, precum și perioadele de secetă, în care suprafețele acvatice se reduc.
6	Cerințe de habitat	<i>Bombina variegata</i> ocupă regiunile de deal, colinare și montane, de la 150 m până la aproape 2000 m, în Munții Retezat. Se produce o separare ecologică a celor două specii, <i>Bombina bombina</i> ocupând exclusiv șesul. Este mai puțin pretențioasă în alegerea habitatului, fiind găsită în bălți și băltoace temporare sau permanente, atât curate cât și poluate, chiar și cu concentrații mari de hidrogen sulfurat sau săruri, cu sau fără vegetație, mlaștini, pâraie cu curs mai lin, izvoare, inclusiv în apa strânsă în urme de roți. Este printre primele specii de amfibieni ce ocupă zonele deteriorate de activitățile umane. Pe perioadele de secetă se ascunde în locuri umede până ce ploile refac bălțile.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

PARCUL NAȚIONAL RETEZAT

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10668
2	Denumirea științifică	<i>Lacerta -Zootoca vivipara</i>
3	Denumirea populară	Șopârla de munte

4	Descrierea speciei	Șopârlă cu corpul zvelt, nu foarte lung, aproape cilindric în secțiune. Capul este mic, botul obtuz, regiunea maseterică nu este umflată. Regiunea gâtului este adesea la fel de lată ca și capul. Membrele sunt scurte, cele posterioare întinse înainte ating pe cele anterioare întinse înapoi. Degetele sunt ușor comprimate, coada este cilindrică în secțiune și de aceeași grosime în jumătatea anterioară. Nara este situată între 2-3 plăci; rostralul este separat de nazal, iar postnazalul este de cele mai multe ori unic. Granulele supraciliare sunt de cele mai multe ori absente, rar apar forme cu 1-5 granule supraciliare. Regiunea temporală acoperită nu numeroși și mărunți solzi. Gulerul este cu marginea puternic dințată. Solzii caudali superiori puternic carenați. Placa anală mărginită de obicei de 2 rânduri de solzi preanali. Adulții sunt de obicei de culoare brun închisă sau deschisă, cu pete deschise galbene și brun-închise sau negre, petele deschise formând nu mai mult de 8 serii longitudinale. Frecvent o dungă vertebrală închisă, uneori fragmentată la masculi. Pe flancuri, între dungile supraciliare și cele suboculare albe se află o bandă temporală brun închisă. Uneori banda vertebrală și cele supraciliare se destramă în pete, conferind șopârlelor un aspect maculat. Rareori apar și indivizi melanici, ca urmare a unei mutații. Gușa la masculi frecvent albăstrie spre viorie; partea ventrală este de la galben deschis până la roșu, cu mici puncte negre. La femele partea ventrală galben sau portocaliu pal, cu rare puncte negre. Șopârla de munte poate fi întâlnită de la altitudini de sub 500 m și până la peste 2000 m, fiind foarte plastică în privința toleranței la umiditate. Este una dintre puținele specii cu două moduri de reproducere: ovovivipară și ovipară.
5	Perioade critice	Este activă între aprilie și septembrie, perioada de acuplare este în mai, iar în iunie are loc depunerea pondei și eclozarea. Hibernează între sfârșitul lui septembrie și începutul lui aprilie.

6	Cerințe de habitat	Șopârla de munte poate fi întâlnită de la altitudini de sub 500 m și până la peste 2000 m, fiind foarte plastică în privința toleranței la umiditate -eurihigră. Preferă pădurile și locurile umede, fiind uneori asociată pe văile munților cu <i>Lacerta agilis</i>. De asemenea, apare frecvent în etajul montan, subalpin și pe golurile alpine. Tolerază bine diferențele mari de temperatură de la munte. Se hrănește cu nevertebrate, precum carabide, ortoptere, diptere, trichoptere, melci, păianjeni, omizi și râme.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	713
2	Denumirea științifică	<i>Lacerta agilis</i>
3	Denumirea populară	Șopârla de câmp

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Formă relativ mare - 20 cm; Capul este piramidal, robust, cu botul rotunjit la vârf, corpul îndesat, membre scurte, coada mai scurtă decât dublul lungimii trunchiului. La cap, timpanul este oval; gulerul este format din 7-12 solzi cu marginea dințată. Solzii dorsali sunt carenați, bine diferențiați de solzii dorso-laterali, care nu sunt carenați. Solzii codali sunt lungi și carenați, cu excepția celor din treimea anterioară a părții ventrale. Solzii ventrali sunt dispuși în 6 șiruri longitudinale. Placa anală este mărginită de un singur rând de plăci mici; porii femurali, în număr de 10-15. Femelele sunt mai mari ca dimensiuni; capul masculilor este mai lat și mai înalt; trunchiul lor este mai scurt, dar coada mai lungă; la femele este invers: au trunchiul mai lung și coada mai scurtă. Porii femurali sunt mai dezvoltati la masculi decât la femele, iar baza cozii este mai groasă. Există un pronunțat dicromism sexual. Coloritul dorsal și uneori dorso-lateral al masculilor este brun sau cafeniu: median dorsal există o bandă lată formată dintr-o alternanță de benzi transversale mici, mai închise și mai deschise; aceasta este de obicei mărginită dorso-lateral de două benzi continue mult mai deschise la culoare; uneori poate apare o linie vertebrală albă, întreagă sau întreruptă.
5	Perioade critice	La cositul fânătelor și după eclozarea ouălor și apariția juvenililor
6	Cerințe de habitat	La noi este întâlnită de la câmpie până la aproximativ 1400 m altitudine, în habitate deschise, însorite. Are nevoie de căldură și de un anumit grad de umiditate și nu necesită neapărat adăposturi. Rareori este observată în păduri, și numai în cele rare, cu expoziție sudică și cu zone înierbate. Se hrănește cu insecte, aranee, lumbricide, gasteropode.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	766
2	Denumirea științifică	<i>Podarcis muralis</i>
3	Denumirea populară	Șopârla de ziduri
4	Descrierea speciei	Lungimea totală nu depășește 20-24 cm, coada fiind de două ori lungimea trunchiului. Capul este aplatizat, puțin alungit cu botul ascuțit; granulele supraciliare variază ca număr fiind dispuse într-un șir complet, incomplet sau întrerupt. Timpanul este vizibil, iar gulerul nu este dințat. Solzii dorsali sunt foarte mici, slab carenați, rotunjiți, la fel de mari. Există dicromism sexual, dar nu foarte accentuat: Masculii dorsal, au un colorit cenușiu sau maroniu cu pete, strițiuni sau vermiculații brun închise; pe flancuri au un colorit brun închis, mai mult sau mai puțin marmorat cu pete crem sau brune; latero-ventral pot exista solzi colorați în albastru sau alb; ventral, sunt portocalii, gălbui sau roșietici, cu gușa de obicei albicioasă, putând fi uneori cărămizie, portocalie sau gălbuie. Pe toată partea ventrală pot apare pete mici, închise la culoare. Femelele dorsal sunt uniform colorate în cenușiu-maroniu, iar flancurile sunt brun închise. Dorso-lateral există două dungi longitudinale de culoare deschisă, evidente; de sub ochi pornesc alte două dungi de culoare deschisă, care mărginesc partea inferioară a benzii brune și trec pe deasupra inserției membrelor, terminându-se la baza cozii. Ventral pot fi albe sau cărămiziu deschis, cu gușa de obicei albicioasă. La ambele sexe, coada este colorat la fel ca și banda dorsală, iar lateral există striții transversale albe și brune. Este ovipară, depune 2-3 ponte/an. acuplarea începe primăvara devreme, timp în care masculii devin agresivi, alungând toți rivalii din teritoriu; deseori se pot mușca, rămân încheștați mai multă vreme fără a mai ține cont de ceea ce se petrece în jur; pot fi luați în mână fără ca ei să-și dea seama.
5	Perioade critice	Nu are perioade critice, fiind extrem de rapide și datorită faptului că habitatele în care trăiește îi oferă multe adăposturi pentru a se feri de prădători

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Specie rupicolă, ocupă microhabitate pe versanți stâncoși, pietroși, bolovănișuri, grohotișuri, dar și pante argiloase cu expoziție sudică, cu sau fără acoperire vegetală. Se întâlnește și în biotopuri antropizate: poduri de piatră, ziduri, diguri de beton, grămezi de pietre, taluzurile drumurilor și căilor ferate. Altitudinal ajunge până la 800 m în țara noastră. Rareori, când condițiile de microclimat sunt favorabile, șopârla poate urca la peste 1000 m. Diferite artropode adulte sau larve, lumbricide, gasteropode. Este un vânător oportunist, care atacă orice pradă întâlnită, accesibilă ca dimensiuni.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10605
2	Denumirea științifică	<i>Anguis fragilis</i>
3	Denumirea populară	Năpârca

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Ajunge la 30-50 cm lungime, din care 14-24 cm însemnând corpul. Este singura specie de șopârle din fauna noastră lipsită de membre. Solzii netezi, cu luciu de smalț sunt asemănători ca formă, dimensiuni și dispoziție pe spate și abdomen. Cei ventrali se distribuie în 6 șiruri. Pe flancuri, aceștia formează șiruri verticale. Coadă mai puțin ascuțită la vârf, se deosebește cel mai ușor de restul corpului la femelele gestante. Năpârlirea este asemănătoare cu năpârlirea șerpilor. Pielea veche este lepădată într-o bucată care se strânge într-unul sau mai multe inele, ce se vor desprinde ulterior de pe corp și coadă. La masculii adulți, corpul este uniform colorat, brun-roșcat, brun-cenușiu sau cenușiu-plumburiu, cu abdomenul aproape negru, și cu pete albastre deschise pe spate, care la subspecia colchica apar în procentaj mai mare decât la fragilis. Femela adultă are partea dorsală colorată în brun-deschis, care contrastează cu flancurile care sunt brun-închis, iar abdomenul este negricios. Uneori, la femelă persistă dunga negricioasă vertebrală care există la juvenili. Aceștia sunt mai viu colorați, dorsal cenușii, alb-argintii sau gălbui, cu una sau două linii negre vertebrale, cu laturile și abdomenul brun închis sau negre. Împerecherea are loc de la sfârșitul lui martie până în mai. Înainte de împerechere au loc lupte între masculi; aceștia se mușcă frecvent, putându-și provoca răni. În această perioadă pot apărea și -mingi- formate din indivizi de același sex sau de sexe diferite. Femela este imobilizată de către mascul prin mușcarea părții anterioare a corpului, însă niciodată prin încolăcire ca la șerpi.
5	Perioade critice	La cositul fânățelor.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Preferă habitate însorite, suficient de umede, cu vegetație ierboasă bogată. Apare în număr mai mare în fânețe, pășuni sau la liziera pădurilor; însă poate apărea și în zone cu impact uman mai intens: livezi, grădini, parcuri, cimitire etc. Cele mai mari populații apar în zone umede, din zona de deal și submontană. În România poate fi întâlnită până la altitudinea de 1900 - M-ții Retezat. Șarpele de sticlă detectează prada cu ajutorul aparatului olfactiv dezvoltat: limba este folosită pentru a colecta particulele olfactive – feromoni, de la suprafața solului, pe care le transportă la organul lui Jacobson. Acesta va analiza stimulii chimici proveniți de la pradă, care constă din: lumbricide, limacși, artropode. Dinții ascuțiți și recurbați ai șopârlei sunt adaptați extrem de bine la prinderea prăzii alunecoase.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10697
2	Denumirea științifică	<i>Vipera berus</i>
3	Denumirea populară	Vipera comună
4	Descrierea speciei	Adulții au de obicei până la 65 cm, dar pot ajunge până la 80 cm. Capul este oval sau triunghiular, bine diferențiat de gât; ochiul cu pupila verticală, glandele cu venin situate în spatele orbitelor. Rostralul la fel de lung ca lat, nevizibil sau puțin vizibil când este privit de sus. Corpul este gros, iar coada scurtă. 21 șiruri de solzi puternic carenați, la mijlocul corpului. Ventrale: 136-151 la masculi, 137-155 la femele. Subcaudale: 32-45 la masculi, 23-36 la femele. Placa anală întreagă. Diferențe între masculi și femele: masculii sunt mai mici, dar au coada mai lungă; prima parte a acesteia este mai groasă, adăpostind cele două hemipenisuri.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Dorsal și lateral, masculii sunt mai deschiși la culoare, diferite nuanțe de cenușiu, cu desenul dorsal de culoare neagră, iar femelele sunt colorate în brun, brun-roșcat, brun-cenușiu, cu desenul dorsal brun-închis. Banda în zig-zag poate fi continuă sau parțial întreruptă; este mărginită de fiecare parte de un șir longitudinal de pete întunecate. Pe cap două pete negre confluențe de forma literei V cu deschiderea spre ceafă sau X. O dungă oblică neagră sau brună se întinde de la ochi până la ultimul labial, prelungindu-se uneori și pe gât. Supralabialele sunt de obicei albe; irisul de culoare roșu spre maroniu. Ventral pot apare nuanțe de cenușiu închis, gri maroniu, albastru, uneori chiar negru cu pete; laturile sunt stropite cu alb. Vârful cozii galben intens, uneori roșu sau portocaliu la masculi. Există exemplare melanice. Juvenili sunt bruni sau bruni-roșietici; cei născuți de o femelă melanică pot să devină și ei melanici în a 2-lea an de viață, treptat, în urma năpârlirilor. Este o specie terestră, diurnă. Masculii ies din hibernare mai repede decât femelele și se îndreaptă spre locurile folosite pentru reproducere; pot parcurge distanțe de până la 200 m/zi. Este o specie ovovivipară; în funcție de altitudine, femelele se pot reproduce odată la doi ani sau odată la mai mulți ani. Perioadele de pauză sunt necesare pentru refacerea rezervelor de grăsime ale organismului; când se va reproduce, femela nu va mânca mai nimic o perioadă de aproximativ 20 de luni. În august-septembrie femelele gestante dau naștere la 3-18 pui. Coloritul criptic este o bună metodă de apărare pasivă; femela, care se expune cel mai mult în perioada de gestație, are un colorit foarte asemănător cu cel al frunzelor uscate de <i>Pteridium aquilinum</i>.
5	Perioade critice	La ieșirea din hibernare și în timpul perioadei de împerechere

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	La noi este întâlnită de la câmpie până la aproximativ 1900 m altitudine, însă populațiile cele mai mari se găsesc între 700-1200 m. Preferă zonele de lizieră, poienile, pantele muntoase dar însorite, cu un anumit grad de umiditate și cu pietre, bolovani sau grohotișuri. Prezența vegetației ierboase și a populațiilor de rozătoare sunt factori importanți. Adulții consumă micromamifere, pui de păsări, șopârle, broaște. Juvenilii se hrănesc în prima parte a vieții exclusiv cu juvenili de șopârle, iar când mai cresc atacă rozătoare tinere. După conformația corpului, este o specie care vânează prin ambuscadă, așteptând și luând prada prin surprindere; uneori însă folosește și cealaltă strategie, explorarea activă în vegetația ierboasă deasă sau în grohotișuri, sub stâncării. După ce prada este ucisă prin înveninare, este înghițită întreagă, de obicei cu capul înainte.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10593
2	Denumirea științifică	<i>Salamandra salamandra</i>
3	Denumirea populară	Salamandra

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Corp masiv, de dimensiuni mari; la cap botul este rotunjit-ascuțit, iar limba este disco-ovoidală, liberă lateral și posterior. Glandele parotoide aflate în spatele ochilor sunt bine dezvoltate și colorate distinct, în galben-portocaliu. Pielea este netedă, lucioasă. Există o cută gulară bine exprimată. Trunchiul este cilindric, cu șanțuri verticale pe laturi. Membrele sunt scurte și groase, cu degetele libere, turtite. Coada este aproape cilindrică, fără muchii, mai scurtă decât corpul împreună cu capul. Orificiul cloacal are formă de fantă longitudinală. Diferențele dintre cele două sexe sunt: femelele au dimensiunile corporale mai mari, dar membrele și coada sunt mai reduse, iar masculii sunt mai mici, dar cu membrele și coada mai dezvoltate, și cloaca mai umflată. Coloritul este uniform, negru lucios, atât ventral cât și dorsal; există pete galbene sau galben-portocalii pe toată suprafața corpului; unele sunt poziționate identic la toți indivizii: cele de pe pleoapele superioare, de pe glandele parotoide, și cele de la baza membrelor; celelalte sunt variabile, fiind diferite de la individ la individ, și reprezentând o adevărată carte de identitate pentru fiecare specimen. Acest colorit este aposematic, fiind un mijloc de apărare pasivă. Specie terestră și nocturnă; pe timpul zilei este activă doar pe ploaie sau imediat după ploaie, când apar la suprafața solului lumbricidele sau gasteropodele care constituie hrana ei preferată. În mod obișnuit, salamandrele stau ascunse ziua în litiera pădurii de foioase, sub mușchi, bolovani, bușteni putrezi, sau în scorburi ale copacilor. Nu își părăsesc teritoriul timp îndelungat, dacă nu sunt deranjate.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Împerecherea are loc la sfârșitul primăverii-începutul verii, pe timpul nopții, în apropierea izvoarelor, bălților, pâraielor din păduri; de multe ori au loc lupte ale masculilor pentru femele. Învingătorul imobilizează femela strecurându-se sub ea și împletindu-și membrele anterioare cu cele ale acesteia. Scopul acestei manevre este de a o aduce în stare de receptivitate sexuală. Apoi, masculul depune spermatoforul pe uscat, de unde este preluat cu cloaca de către femelă. Spermatozoizii sunt păstrați într-un rezervor seminal, astfel că fecundarea poate întârzia; depunerea larvelor va avea loc de obicei primăvara următoare. Dezvoltarea embrionară și o parte din dezvoltarea postembrionară au loc în corpul femelei, specia fiind ovovivipară; la aproximativ 6-8 luni după împerechere, femela elimină 15-30 de larve, în funcție de dimensiunile corporale. Larvele sunt depuse în bălți cu apă curată și rece, în timpul nopții. Dezvoltarea lor durează câteva luni; de multe ori se finalizează în cursul anului următor. Vârful cozii este relativ scurt și rotunjit. După metamorfozare, juvenili părăsesc apa, își schimbă culoarea devenind tereștri și nocturni. După trecerea a 2- 4 ani sunt capabili de reproducere. Coloritul are 2 roluri: unul criptic, de apărare, animalul putându-se ascunde cu ușurință în litiera pădurii, și unul aposematic, caz în care acesta indică secrețiile tegumentare otrăvitoare. În caz de pericol, salamandra elimină o secreție toxică de culoare albă cu pH-ul aproape de 14, care irită cavitatea bucală a prădătorului.
5	Perioade critice	Perioada larvară și mai ales perioada de după ieșirea metamorfozilor din mediul acvatic. De asemenea seceta care deteremină secarea suprafețelor acvatice poate duce la mortalități crescute ale larvelor.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Este caracteristică pădurilor de fag sau de fag în amestec cu alte foiașe și cu conifere străbătute de pâraie, între 400 și 1400 m altitudine. Nu se întâlnește în pădurile formate pe un substrat nisipos, și nici în pădurile de conifere, la care pH-ul solului este acid. Este exclusiv animală; pe lângă lumbricide și gasteropode-limași, adulții consumă miriapode, isopode, coleoptere etc. Larvele, care sunt acvatice, consumă gamaride, larve de efemeroptere, diptere, colembule și altele.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10599
2	Denumirea științifică	<i>Triturus vulgaris</i>
3	Denumirea populară	Tritonul comun

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Adultul are dimensiuni în jur de 70 mm. Creasta dorsală a masculului în rut este în general scundă, cu marginea dreaptă sau ușor vălurită, respectiv festonată; creasta începe numai în regiunea occipitală și este striată cu negru și galben. Creasta dorsală crește de obicei treptat în înălțime în sens antero-posterior, atingând maximum de înălțime deasupra cloacei. Marginea inferioară a crestei caudale este dreaptă și nefestonată. Pe laturile spatelui, muchiile tegumentare sunt bine exprimate. Coadă se termină de obicei într-un filament ascuțit, având o margine tegumentară sau cu un filament negru, fără margine. De obicei, degetele picioarelor posterioare ale masculului în rut au palmura bine dezvoltată de ambele părți ale falangelor. Femelele au adesea gușa și abdomenul nepătat, ca la <i>Triturus helveticus</i>. Coloritul la masculi, fondul este în general gălbui, uneori cafeniu, cu pete negre, rotunde, foarte intense pe spate și pe flancuri. Capul prezintă 7 dungi negre: pe maxilarul superior, pe ochi, în regiunea supraoculară, iar o dungă nepereche între dungile supraoculare. Pe abdomen se regăsesc pete negre, rotunde, de obicei cu o dungă mediană portocalie-roșie aprins; la muchia infracaudală se observă dungi longitudinale albastre și roșii; flancurile au reflexe aurii. Femelele au un colorit în general cu galben deschis, cu muchii laterale pe spate și cu o tivitură dorsală mediană; pe spate și pe flancuri apar puncte mici și negre; uneori cu o linie închisă dințată, de-a lungul muchiilor spatelui. Pe cap, între maxilarul superior și ochi, până la parotoide se observă o dungă galbenă care uneori se prelungește până la cloacă, separând flancurile de abdomen. Abdomenul și gușa sunt foarte frecvent uniforme, de un galben deschis sau galben-roz nepătate.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Intră primăvara devreme în apă pentru reproducere, după care adulții părăsesc repede mediul acvatic; uneori, poate rămâne acvatic pe tot parcursul perioadei active. În mediul acvatic, este prezent mai mult în masa apei, este activ atât ziua cât și noaptea, pe când în mediul terestru este nocturn. Larvele sunt bentonice și diurne. Împerecherea are loc primăvara începând în martie și poate dura până mai târziu, în iunie. Masculul curtează femela, aducând-o în stare de receptivitate sexuală printr-un dans nupțial specific, după care depune pe fundul apei spermatoforul care este preluat imediat de femelă, care vine în urma lui. Fecundația este internă. Femela va depune 60-300 de ouă, unul câte unul pe frunzele plantelor acvatice: oul învelit de o substanță aderentă este depus pe frunză, după care femela pliază frunza în jurul acestuia cu membrele posterioare, pentru a-l proteja. Larvele apar după 1-3 săptămâni, au la eclozare 6-7 mm, au o creastă dorsală înaltă și un colorit dorsal maro-deschis spre galben, cu puncte maro, iar ventral alb-argintiu; metamorfozarea are loc de obicei în același an, rareori pot ierna în stadiul de larvă. Maturitatea sexuală este atinsă după 2-3 ani la masculi și puțin mai mult la femele. Dacă sunt prinși, pot scoate un țipăt ușor și secretă substanțe toxice produse de glandele tegumentare. În faza acvatică, în caz de pericol, se refugiază în vegetația acvatică din imediata apropiere.
5	Perioade critice	Lunile de primăvară și vară în care au loc reproducerea și metamorfoza. Perioadele de secetă, în care suprafețele acvatice se reduc, primăvara și vara, când are loc dezvoltarea larvelor.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Este prezent în zona de deal și munte, între 300-1200 m altitudine, în și pe lângă bălți sau lacuri cu sau fără vegetație, chiar și în ape calcaroase și mai ales în băltoace limpezi limnocene. Primăvara pentru reproducere alege o mare varietate de tipuri de apă în diferite tipuri de habitate. De obicei preferă ape puțin adânci, bine insolate, curate, cu vegetație, de la cele stătătoare, permanente sau temporare, până la cele lin curgătoare. Preferă apele lipsite de pești. În perioada terestră, tritonul comun are de asemenea preferințe de habitat, având nevoie de adăpost și zone de hrănire, fiind deci foarte importantă prezența pietrelor, crăpăturilor și a lemnului mort în apropierea habitatelor de reproducere, cu atât mai mult cu cât capacitatea de dispersie este redusă, fiind situată în intervalul 1-1000 m. La hrănire este oportunist, se hrănește cu o mare varietate de nevertebrate, ouă sau larve de amfibieni de talie redusă. Juvenilii proaspăt metamorfozați se hrănesc pe uscat. Masculii și femelele au uneori strategii de capturare diferite, cei dintâi în mediul acvatic fiind mai abili în obținerea hranei datorită crestei dorsale. Este larg răspândit canibalismul la femelele care petrec mai mult timp în vegetația abundentă din apropierea malului pentru depunerea ouălor; acestea sunt oofage, putându-și consuma uneori chiar propria pontă. Larvele, la început, se hrănesc cu gălbenușul oului, apoi cu microcrustacee; pe măsură ce se dezvoltă, consumă prăzi mai mari, de obicei moluște acvatice și insecte.
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10595
2	Denumirea științifică	<i>Triturus -Ichthyosaura alpestris</i>
3	Denumirea populară	Tritonul de munte

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Triton de dimensiuni medii, până la 12 cm. Corpul îndesat, cu capul lat, fără șanțuri interoculare; cuta gulară bine conturată, membrele aproximativ egale, coada de lungime aproximativ egală cu capul+trunchiul. Tegumentul este de obicei rugos în faza acvatică și neted în faza terestră. Diferențe între masculi și femele: femelele sunt mai mari decât masculii. Aceștia au o creastă median dorsală scundă, nedată, de până la 1 mm, care începe de la ceafă și se continuă fără întrerupere până în vârful cozii; cloaca este mai mare și umflată; coada este de obicei mai lungă decât capul+trunchiul, pe când la femele este mai scurtă. Masculii în haina nupțială au dorsal și lateral un colorit de fond cenușiu, cenușiu-albăstrui sau cenușiu-verzui. Uneori apar marmorări de culoare închisă. De la vârful botului pornește pe laturi o bandă lată, albă sau albicioasă, prevăzută cu pete negre, care se continuă latero-ventral până la cloacă; între cele două perechi de membre, între această bandă și partea ventrală colorată în portocaliu intens, apare de obicei o altă bandă colorată în albastru viu. Creasta dorsală este dungată cu negru și alb gălbui. Cloaca este portocalie cu pete mari negre. Coloritul cozii: de obicei, pe fondul închis apar pete sau marmorări albăstrui; uneori, banda latero-ventrală de culoare albastră se poate continua și pe coadă, la fel și punctele negre; marginea inferioară este gălbuie cu pete negre. Femelele au un colorit mai uniform, având fondul cenușiu, cenușiu-albăstrui, cu marmorări brune, pe spate, laturi, membre și coadă. Latero-ventral apar pete negre mai mult sau mai puțin aglomerate și mai puțin evidente, pe un fond albicios. colorată, dar brăzdată de pete negre.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Gușa, abdomenul, și cloaca sunt galben-portocalii sau portocalii, dar nu atât de intens ca la masculi; marginea ventrală a cozii este la fel Pe gușa pot apare uneori pete mici negre la ambele sexe. Specie atașată de mediul acvatic, pretențioasă față de calitatea apei, pe care o părăsește doar când condițiile devin impropriet; dacă habitatul se reface, tritonii manifestă fidelitate față de acesta, revenind în balta de unde au plecat. În faza terestră devine nocturnă. Împerecherea are loc devreme, în funcție de altitudine, între martie și începutul lui iunie. Jocul nupțial și depunerea spermatoforului au loc în apă, și sunt identice cu cele ale celorlalte specii de tritoni. Femelele mature depun câte 3-5 ouă atașate de frunzele plantelor acvatice, până la aproximativ 250 într-un sezon. Acestea eclozează după 2-4 săptămâni. Metamorfozarea are loc în august-octombrie. Juvenilii se maturizează după 2-4 ani. Uneori pot apare populații neotenice, la care maturizarea necesită mai mult timp. La altitudini ridicate animalele se înmulțesc la fiecare doi ani. Dacă sunt capturați, pot scoate un țipăt ușor și secretă substanțe toxice produse de glandele tegumentare. În faza acvatică, în caz de pericol se refugiază în vegetația acvatică din imediata apropiere.
5	Perioade critice	Perioada larvară și mai ales perioada de după ieșirea metamorfilor din mediul acvatic. De asemenea seceta care determină secarea suprafețelor acvatice poate duce la mortalității crescute ale larvelor.
6	Cerințe de habitat	Trăiește în habitate umede, în special din pădurile de foioase, amestec sau conifere, din zona de deal până în cea montană; poate fi întâlnit în bălți de pe pajiștile subalpine. Preferă apele limpezi, nu foarte adânci și stagnante sau lin curgătoare. Nu suportă temperaturile ridicate, însă rezistă la temperaturi scăzute. În faza terestră este întâlnit în apropierea habitatelor acvatice, ascuns sub litieră, mușchi, trunchiuri de copaci doborâte etc. În România se întâlnește la altitudini cuprinse între 300 și 2000 m. În mediul acvatic adulții consumă insecte și larvele lor, microcrustacee-dafnii, moluște, ouă ale amfibienilor; în mediul terestru consumă coleoptere, lumbricide, diptere.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	10579
2	Denumirea științifică	<i>Bufo bufo</i>
3	Denumirea populară	Broasca râioasă brună

4	Descrierea speciei	Capul mai mult lat decât lung, cu ochi mari și proeminenți, cu pupile orizontale. Botul este scurt și rotund. Limba protractilă, prinsă de partea anterioară a planșeului bucal, este întreagă, piriformă sau eliptică. Timpanul are dimensiuni mici, fiind distinct doar în partea anterioară; uneori, este ascuns complet sub tegument. În spatele ochilor sunt situate cele două glande parotoide mari, de formă ovală, dispuse puțin oblic. Corpul este masiv, greoi. Dimorfismul sexual este accentuat: femelele adulte ajung până la 112 mm, masculii fiind considerabil mai mici, nedepășind 73 mm. Degetele de la membrele anterioare sunt scurte, de dimensiuni diferite, rotunjite și libere, iar cele de la membrele posterioare sunt de lungime potrivită, palmate în întregime și turtite. Există 2 tuberculi palmari: unul mai mare și rotunjit situat la mijlocul palmei, iar celălalt la baza primului deget, mai mic și oval. Tuberculi subarticulari ai degetelor sunt de cele mai multe ori dubli. Membrul posterior este de lungime medie, tibia egală cu femurul; călcâiele se ating când membrele posterioare sunt îndoite în unghi drept față de axul corpului. Prezintă și 2 tuberculi metatarsali mari: unul intern proeminent și oval și unul extern, mai mic, turtit și rotunjit. Dorsal, tegumentul este acoperit de negi, care prezintă spini cornoși mici. Femelele au un număr mult mai mare de negi decât masculii. Ventral, tegumentul este granulat, uneori granulele sunt prevăzute cu spini mici. Masculul are membrele anterioare mult mai dezvoltate decât femelele; nu are saci vocali, orăcăie încet, fiind mai greu de auzit. În perioada de reproducere prezintă calozități nupțiale negre pe degetele anterioare. Partea dorsală este în general brun sau măsliniu, cu pete de culoare închisă.
---	--------------------	--

		De obicei, masculii sunt mai măslinii, iar femelele sunt mai brune. Partea ventrală are un colorit care variază de la alb la gri sau gălbui murdar. Partea exterioară a glandelor parotoide este de obicei mai închisă la culoare. Specie terestră, cu activitate preponderent crepuscular-nocturnă; ziua stă ascunsă în gropi săpate de ea sub pietre, tufişuri, în galerii de rozătoare, sub trunchiuri doborâte, sub frunzar, în crăpături de stâncă, etc. Juvenili sunt activi şi pe timpul zilei. Primăvara devreme, adulţii migrează în număr mare pentru găsirea locurilor favorabile reproducerii - foarte variate privind suprafaţa şi adâncimea, dar cu apă relativ curată - bălţi temporare sau permanente, acoperite sau nu cu vegetaţie, iazuri, şanţuri cu apă, etc. Perioada de împerechere începe în martie-aprilie şi durează aproximativ 2-3 săptămâni. Masculii sunt primii care intră în apă. Împerecherea este sincronă şi are loc după o competiţie între mai mulţi masculi pentru o femelă. Dintre mai mulţi concurenţi, femela îl acceptă de obicei pe cel mai mare. Uneori, când este prezent un număr mare de masculi competitivi şi puţine femele, se poate întâmpla ca unele dintre acestea să fie sufocate şi ucise de către masculii care încearcă simultan să se acupleze. Amplexus-ul este axilar şi poate dura mai multe ore; masculii nu părăsesc femelele decât după terminarea depunerii pontei. Fiecare femelă poate depune între 5000 şi 12.000 de ouă sub forma unor cordoane gelatinoase a căror lungime atinge 3-7 m. Indivizii ajung la maturitate sexuală după 3-7 ani. Nu are mulţi prădători datorită faptului că în tegument există glande care conţin substanţe toxice, care au efecte cardiotonice şi pot produce paralizia animalelor care o atacă.
5	Perioade critice	Perioada larvară şi mai ales perioada de după ieşirea metamorfilor din mediul acvatic.

6	Cerințe de habitat	Colonizează toate tipurile de habitate, dar are preferință pentru locurile umbrite și în general cu umiditate mai ridicată. Este întâlnită și în livezi, grădini, pășuni. Nu este dependentă de prezența apei, exceptând perioada de reproducere. Preferă zonele de deal și munte, fiind rar întâlnită în regiunile colinare și de câmpie. Altitudinile la care se găsește la noi sunt cuprinse între 100 și 1800 m. În Alpi urcă până la 2200 m, iar în Tibet până la 3000 m, unde se cațără cu ușurință, ajutându-se de burta lipicioasă pentru a se menține pe perețele stâncos. Se hrănește doar pe uscat; este oportunistă, consumând fără alegere cantități mari de nevertebrate: gasteropode, oligochete, miriapode, arahnide, izopode, coleoptere. Consumul de furnici e tipic pentru speciile de <i>Bufo</i>, având legătură cu strategia de hrănire „sit and wait” caracteristică acestor specii.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	778
2	Denumirea științifică	<i>Rana dalmatina</i>
3	Denumirea populară	Broasca roșie de pădure

4	Descrierea speciei	Adulții prezintă un corp zvelt, elegant, de dimensiuni medii. La cap: botul este ascuțit, partea posterioară a limbii este liberă și bifurcată; timpanul este mare și bine conturat, fiind poziționat imediat în spatele ochiului; pupila este orizontală. Tuberculii subarticulari mari și proeminenți. Membrul posterior este foarte lung, articulația tibio-tarsală depășește vârful botului când acesta este întins în față, paralel cu coloana vertebrală. Când animalul este în repaus, cu membrele posterioare situate perpendicular pe axul corpului, articulațiile tibio-tarsale se suprapun pe o porțiune mare. Degetele sunt prevăzute cu membrană interdigitală. Tuberculul metatarsal mic, oval. Masculii se deosebesc de femele prin: dimensiunea corporală mai redusă, membrele anterioare mai bine dezvoltate, cu două calozități nupțiale mici, închise la culoare, pe partea internă a primului deget în perioada de reproducere; tot atunci, membrana interdigitală devine fumurie, mai bine dezvoltată, cu marginea aproape dreaptă. Masculul nu are saci vocali. Tegumentul este neted, cu puține glande proeminente. Dorsal predomină culoarea maronie, asemănătoare cu frunzișul uscat al pădurii; există variații: cenușiu-pământiu, maroniu-roz, brun închis. La cap, cele două pete temporale de culoare brun închisă sunt evidente; ele pornesc de la vârful botului, se continuă peste ochi, și se termină la inserția membrelor anterioare. Între această bandă brună și buza superioară - colorată și ea mai închis, există o bandă deschisă la culoare, care se subțiază când ajunge în zona temporală. Median dorsal, apare uneori o bandă puțin evidentă, mai deschisă la culoare; tiviturile dorso-laterale sunt și ele mai deschise; uneori poate apărea între umeri semnul de forma ^.
---	--------------------	---

		În perioada de împerechere, masculii devin mai închiși la culoare, ajungând la nuanțe de pământiu închis. Ventral, sunt alb-gălbui; la femele apar marmorații roșii în regiunea gâtului și a pieptului. Benzile transversale de pe membrele posterioare sunt evidente: trei pe femur, trei pe tibie, și patru pe restul piciorului. Pe partea internă, coapsele au un colorit gălbui sau uneori galben intens. Păduri de foiease, pajiști, tufișuri, de la 0 la 900 m altitudine. Nu este dependentă de un anumit grad de umiditate, preferând habitate mai xerofile. Este abundentă în pădurile din zona colinară și de deal. Specie terestră, activă în prima parte a zilei și la crepuscul; vânează activ nevertebrate, în litiera pădurilor, pajiști. Împerecherea se desfășoară pe timp de noapte în lunile martie- aprilie, uneori chiar februarie, în funcție de temperatură și altitudine. Masculii sunt teritoriali, cântă stând pe fundul bălții de reproducere. Amplexul este axilar. Ponta este depusă noaptea într-o singură grămadă fixată de obicei de plantele submerse; ouăle nu plutesc la suprafața apei și necesită aproximativ 3 săptămâni până la eclozare. Metamorfoza durează aproximativ 2 luni și jumătate, din luna iunie până la începutul lunii august. Uneori mormolocii iernează în acest stadiu. Apărare pasivă, prin homocromie, și activă, prin salturi care pot ajunge până la 2 m.
5	Perioade critice	Perioada larvară și mai ales perioada de după ieșirea metamorfilor din mediul acvatic.
6	Cerințe de habitat	Păduri de foiease, pajiști, tufișuri, de la 0 la 900 m altitudine. Nu este dependentă de un anumit grad de umiditate, preferând habitate mai xerofile. Este abundentă în pădurile din zona colinară și de deal. Adulții consumă insecte, lumbricide, aranee, miriapode și altele.

7	Fotografii	-
---	------------	---

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	787
2	Denumirea științifică	<i>Rana temporaria</i>
3	Denumirea populară	Broasca roșie de munte

4	Descrierea speciei	Corpul este robust, masiv, 62-79 mm; puține exemplare ajung la 90-100 mm. Capul de obicei mai lat decât lung; botul este obtuz, rotunjit. Limba este protractilă, aderentă de partea anterioară a planșeului bucal și despicață la partea liberă. Timpanul este depărtat de ochi și mai mic decât diametrul acestuia. Pupila orizontală. Degetele picioarelor anterioare sunt de dimensiuni diferite, iar tuberculii subarticulari sunt slab dezvoltati. Degetele membrelor posterioare sunt palmate. Articulația tibio-tarsală a membrului posterior întins înainte ajunge de obicei la ochi sau între ochi și nări, și nu depășește niciodată vârful botului. Tuberculul metatarsal este slab dezvoltat. Tegumentul este neted sau cu verucozități de dimensiuni reduse. Masculul se deosebește de femelă prin membrele sale anterioare mai puternice, dezvoltate mai mult în perioada de reproducere, când apar calozități nuptiale negre pe partea internă a primului deget al acestora; membrana interdigitală este mai dezvoltată și prezintă doi saci vocali interni laterali. În perioada de reproducere, masculii își modifică coloritul ventral, care devine albastrui datorită acumulării subcutanate a limfei. Este foarte variat, nu există doi indivizi identici. Partea superioară poate fi cenușie, maslinie, gălbuie, maronie, portocalie sau roșiatică; pe acest fond pot apărea pete de diferite mărimi, de obicei de culoare neagră, dar care pot fi și maronii sau roșii; numărul și dispoziția acestora sunt foarte variabile. Singurele semne care sunt constante sunt dungile brune care pornesc de la ochi și se termină la inserția brațului, și cele transversale de pe coapsă și gambă. Între umeri există de obicei un desen distinct de culoare închisă în formă de ^. Partea ventrală la masculi este colorată în alb murdar, galben pal, și pătată cu gri sau maro; la femele este de culoare galben pal până la
---	--------------------	---

		portocaliu, pătată sau marmorată cu maro, portocaliu sau roșu. Acvatică în perioada de reproducere, și puțin timp după; ulterior devine preponderent terestră, acesta fiind mediul de unde își capturează prada, chiar dacă în unele cazuri preferă să rămână în apropierea apei și să se ascundă de prădători în apă. Este activă atât ziua cât și noaptea. Datorită mobilității mari ele nu au nevoie de un loc în care să se ascundă frecvent. Este prima specie care își începe activitatea de reproducere, foarte de timpuriu, din februarie-martie, în funcție de altitudine. La peste 2000 m, acuplarea are loc în a doua jumătate a lunii mai sau la începutul lui iunie. Există cazuri în care apa îngheață după ce începe depunerea pontelor iar broaștele pot fi văzute sub crusta de gheață singure sau în amplex. Împerecherea se face prin amplexus axilar. Majoritatea pontelor sunt depuse într-un singur loc, unele ponte pot fi depuse în două locuri. Numărul ouălor este variabil, între 1000 și 4000. Când mai multe femele depun împreună se formează o masă continuă pe toată suprafața bălții. Sunt alese bălți de dimensiuni mici, expuse la soare, cu apă puțin adâncă. Diametrul ouălor variază între 1,3 și 1,9 mm, iar la învelișului gelatinos între 11,2 și 13 mm. Larvele ajung la 45 mm când dezvoltarea este maximă. Coloritul lor la ieșirea din ou este cafeniu închis aproape negru, iar mai târziu își schimbă culoarea în brun închis cu pete metalice; ventral sunt cenușii sau negricioase. Maturitatea sexuală este atinsă după trecerea a 2 -3 ani de viață. Apărare pasivă, datorită homocromiei, care-i permite să ia o culoare apropiată de cea a substratului, dar și activă prin fugă.
5	Perioade critice	Perioada larvară și mai ales perioada de după ieșirea metamorfilor din mediul acvatic.

6	Cerințe de habitat	Majoritatea adulților părăsesc apa după împerechere și duc o viață terestră putând fi întâlniți la mari distanțe de apă. Poate fi găsită în orice habitat cu umiditate suficient de mare pentru a-i asigura supraviețuirea. Trăiește în păduri, pășuni, fânețe dar nu evită nici regiunile cultivate, livezile, grădinile etc. În România o întâlnim la altitudini cuprinse între 300 și 2200 m; este foarte rezistentă la temperaturi scăzute. Mormolocii consumă în principal detritus, alge sau materii organice în descompunere. Pe parcursul metamorfozei nu se hrănesc, iar după ce le apar picioarele încep să consume microartropode. Adulții mănâncă în cea mai mare parte pradă terestră: lumbricide, gasteropode, aranee și insecte; prada acvatică este compusă din moluște și insecte.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

3.3.6. Avifaună

SPECII ROSPA0084 MUNȚII RETEZAT

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	850
2	Denumirea științifică	<i>Aegolius funereus</i>
3	Denumirea populară	Minuniță

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Are lungimea de 24-26 cm, anvergura este de 54-62 cm, este o bufniță un pic mai mare, decât cucuveaua. Este predominant maro închis des pătat cu alb. Capul este relativ mare și lat, discul facial alb este colțuros și are un contur negru, ciocul și irisul sunt galbene. Sprâncenele sunt albe și par ridicate, astfel fața minuniței este caracteristică și inconfundabilă. Sexele sunt similare. Adulții au partea dorsală maro închis dens pătată cu alb -remigele, tectricele etc. Au vârfurile albe. Remigele și codalele sunt maro cu pete albe, care formează 4-5 linii albe întreruptă pe coadă și aripa deschisă. Pieptul, abdomenul și părțile laterale sunt alb murdare cu pete dense și șterse de culoare maro-ruginiu. Juvenilii sunt mult mai închiși la culoare, capul, partea dorsală și laterală, abdomenul și pieptul sunt nepătate, astfel cu excepția remigelor și codalelor -care sunt asemănătoare adulților pasărea este maro închis uniform. Discul facial este maro, doar mustața și sprâncenele sunt albe
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Masculul prin strigătul nupțial atrage femelele, după un duet -cântat- de cele două sexe masculul oferă mai multe scorbură, dintre care femela alege locul final al cuibului. Cele 3-7 -1-10 ouă sunt depuse în martie, incubăția durează 28 zile. Doar femela hrănește puii, masculul vânează și acumulează un depozit de hrană. Își apără activ cuibul, atacă animalele -veveriță, jder, cerb etc. care se apropie prea tare. Juvenilii devin independenți la vârsta de 7-8 săptămâni.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Bufniță specializată pe păduri dense de conifere -preferabil molid din taiga nordică și regiunile montane temperate pe alocuri cu poienițe. De multe ori este prezent și în păduri mixte cu Pinus, Betula -carpen, Fagus -fag și Populus -plop. În munții Europei centrale trăiește la altitudini între 1100-1800 m. Cuibărește aproape exclusiv în scorburile părăsite de ciocănitoarea neagră, este strâns legată de prezența acestei specii. Habitatul preferat este complex și divers, are nevoie de porțiuni de păduri dense, dar și de poienițe și luminișuri înconjurate de puieți, respectiv porțiuni cu vegetație mică și densă -arbuști, tufe, ferigă. Juvenilii hoinăritori pot fi văzuți și în parcuri și grădini. Se hrănește în mare parte cu micromamifere -șoareci, chițcani, etc., păsări mici -sturz cântător, pițigoi, mugurar, cintează etc., rareori lilieci.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	855
2	Denumirea științifică	<i>Alcedo atthis</i>
3	Denumirea populară	Pescărel albastru
4	Descrierea speciei	Specie ușor de diferențiat având cap mare, cioc lung, aripi late, picioare și coadă scurtă. Deasupra de un albastru sau verde strălucitor. Dedesubt portocaliu roșiatic. Ciocul masculului este negru cenușiu, iar la femelă roșu la baza mandibulei.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor în perioada Mai-August. Cuibărește în în lungul râurilor și canalelor încet-curgătoare, cu maluri nisipoase, abrupte în care își sapă cuibul. Depun 6-7 ouă începând cu luna mai.
6	Cerințe de habitat	Specia se regăsește în lungul râurilor și canalelor încet-curgătoare, cu maluri nisipoase, abrupte în care își sapă cuibul. Se hrănește cu pește

Nr	Informație/Atribut	Descriere
7	Fotografii	Nu este cazul

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	894
2	Denumirea științifică	<i>Aquila chrysaetos</i>
3	Denumirea populară	Acvilă de munte
4	Descrierea speciei	Descriere și identificare Este o pasăre răpitoare de talie mare, anvergura aripii fiind de 190-220 cm, iar lungimea corpului de 80-93 cm. Femela este considerabil mai mare decât masculul. Silueta îi este caracteristică: aripile sunt lungi îngustând la bază și coada este mai lungă decât la celelalte specii de acvile. În timpul rotirii își ține aripile în sus -formă de V, iar în timpul zborului planat poate să țină în diferite posturi depinzând de condițiile atmosferice. Penajul diferă mult la păsările tinere și adulți. Ca un caracter comun putem menționa coroana aurie, care este în contrast cu fața și partea inferioară a corpului închise la culoare. Acest caracter de obicei este vizibil de la distanță mare. Juvenilii -de la părăsirea cuibului până în primăvara anului 2 sunt ușor de identificați. Partea de sus are o culoare uniformă de cafeniu închis cu o mică pată albă pe aripi. Coadă este albă cu o bandă terminală neagră, vizibilă atât la observațiile făcute de deasupra păsării, cât și dedesubt. Partea inferioară a corpului, respectiv subalarele -pene de acoperire ale aripii sunt cafenii închis, iar pe aripi se vede o pată albă întinsă. Imaturii -vara anului 2 – primăvara anului 4 sunt asemănători juvenililor, însă în aripi se văd urme de năpârlire -mai multe generații de pene. În penajul al doilea

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		-vara anului 2- primăvara anului 3 supraalarele au o culoare deschisă datorită uzurii penelor. În penajul de subadult -vara anului 4 – anul 6 sau 7 se vede în continuare albul din aripi, dar suprafața petei este mai mică și încep să apară remige de tip adult -primele schimbate sunt primarele interioare. În penajele 4 și 6 supraalarele au o culoare deschisă datorită uzurii penelor. Și în coadă încep să apară pene închise de tip adult, primele schimbate sunt penele din mijloc. Astfel, subadultii arată caractere mixte de adulți și imaturi. La adulți -din anul 6 sau 7 dispar petele albe din aripi și coadă. Remigele și rectricele sunt gri cu o bandă terminală neagră și pot fi dungate. De la distanță, adulții de obicei par închiși la culoare, singurele zone mai deschise sunt coroana aurie respectiv banda mai deschisă formată de supraalarele mijlocii, care însă este vizibilă numai în anumite etape ale năpârlirii. Cuibăritul Activitatea nupțială a acvilei de munte începe în ianuarie-februarie, când are loc și reparația cuibului. De obicei, o pereche are mai multe cuiburi, din care 1-3 sunt folosite. Dacă există mai multe cuiburi folosite, aceștia sunt schimbate în fiecare an sau în fiecare al doilea an. În România numărul maxim de cuiburi identificate pe teritoriul unui perechi este 10. Cuibul este construit pe stâncă sau pe arbori bătrâni, adeseori pe pin sau brad, și este folosit timp de mai mulți ani -există cuiburi de peste 100 de ani de mai multe perechi. Materialul de cuib este alcătuit din crengi uscate, iar în perioada cuibăritului sunt aduse în cuib și crengi cu frunze verzi. Femela depune de obicei 2, mai rar 1 sau 3 ouă în martie, care sunt clocite timp de 43-45 de zile. Puii ies la sfârșitul lunii aprilie sau începutul lunii mai. Dacă ies doi -sau

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		foarte rar 3 pui, există o diferență de 3-4 zile între ei, iar de obicei puiul mai mic moare în primele săptămâni datorită agresivității fratelui. Acest fenomen se numește cainism. Puii stau în cuib 9-11 săptămâni. Devin independenți de părinți după cel puțin încă 13-15 săptămâni, dar adeseori stau cu părinții până primăvara anului următor. De obicei, masculul este cel care vânează, iar hrănirea puilor rămâne în sarcina femelei. Păsările tinere pot alcătui pereche în al treilea an de viață, însă devin fertili cel mai devreme în anul patru, de obicei însă în anul cinci. Migrația Adulții de acvilă de munte, în afară de populațiile cele mai nordice, sunt sedentare. Juvenilii și imaturii se mișcă mai mult și pot fi observați și departe de habitatele de cuibărit, în habitate de deal și de câmpie atipice speciei. Dispersia imaturilor în Europa de Vest acoperă distanțe mai scurte în toate direcțiile, tinerii populațiilor nordice și estice se mișcă mai mult, acoperind distanțe mari cu o direcționare sudică sau sud-vestică. De exemplu o acvilă tânără inelată în Finlanda a fost recapturată la Cluj Napoca în 2003, la o distanță de peste 3000 de km de locul inelării. Distribuție Este cea mai răspândită specie din genul Aquila din lume, cuibărind pe toate continentele emisferei nordice. În Europa îl găsim mai ales în munți, dar în unele țări cuibărește pe câmpii împădurite. În România cuibărește în întregul lanț Carpatic, dar distribuția exactă a speciei nu este clarificată peste tot. Efective semnificative se găsesc în Carpații Occidentali și în sud-vestul Carpaților Meridionali, dar se cunosc perechi și din restul Carpaților, respectiv a dealurilor de la poalele munților. Deși există

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		stâncării în Dobrogea, specia lipsește ca specie cuibăritoare și apare numai foarte rar. Efective Populația mondială este estimată la 250000 exemplare, din care în Europa cuibăresc aproximativ: 8500 – 11000 de perechi -BirdLife International, 2004. Aceste efective sunt considerate stabile în momentul de față, dar înainte de anii 1970 populația europeană a suferit o scădere semnificativă. Populația din România a fost estimată la 90-150 perechi și este considerată stabilă -Raportare pe Articolul 12 a Directivei Păsări, 2012. Protecție Acvila de munte este o specie protejată de interes comunitar -OUG 57/2007 în România, care este evaluată de IUCN ca -Least Concern- -IUCN, 2019.
5	Perioade critice	Tot anul
6	Cerințe de habitat	Habitat În ceea mai mare parte a arealului de răspândire cuibărește preponderent în munți, însă în unele locuri îl găsim și în zona de deal și câmpie. Preferă stâncăriile pentru cuibărit, însă își poate construi cuibul și pe copaci bătrâni. Cel mai important aspect a habitatului speciei este prezența unor habitate deschise -pajiști, tufărișuri scunde, fiind incapabil să vâneze în păduri închise. În România cuibăresc atât pe stâncării cât și pe arbori. Îl găsim la diferite altitudini: de la nivelul Dunării -60 m prin dealurile din estul Transilvaniei până la aproximativ 1400 m. Până în momentul de față nu au fost găsite cuiburi în zona alpină, aici apar numai exemplare în căutarea hranei. În afara perioadei de cuibărit acvila de munte poate fi observat și în afara habitatelor în care cuibărește. Mai ales imaturii sunt cei care apar în zona de deal sau uneori chiar la câmpie.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Hrana Pe tot arealul de răspândire principalele grupuri de pradă a acvilei de munte sunt diferitele specii de iepuri și galinacee. În unele zone însă acestea pot fi înlocuite de alte specii de talie mijlocie, cum ar fi marmota, ungulatele -de obicei puii sau chiar șerpai. Hrana include însă multe alte specii, de la micromamifere, reptile, până la păsări și mamifere de talie mijlocie și mare -inclusiv păsări răpitoare de zi și de noapte. Consumă și leșuri, mai ales iarna.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	899
2	Denumirea științifică	<i>Aquila pomarina</i>
3	Denumirea populară	Acvilă țipătoare mică
4	Descrierea speciei	Este o specie de acvilă de talie medie, cu aripi late și coadă relativ scurtă. Dimorfismul sexual este puțin accentuat, femelele fiind puțin mai mari decât masculii. Adulții au un penaj general maroniu pe tot corpul, cu remige și rectrice mai închise, negricioase. Capul și supraalarele aripilor sunt mai deschise -maroni-crem decât restul corpului. Are picioare lungi, acoperite cu pene până la baza degetelor ca la toate celelalte specii de acvile. Ciocul este relativ mic, de culoare neagră cu ceroma galbenă. Păsările tinere au aripa mai îngustă, coloritului general al penajului fiind de asemenea maroniu, însă de nuanță mult mai întunecată decât cel al adulților. Pe aripi prezintă șiruri de dungi și stropi albi, date de către vârfurile albe ale penelor de acoperitoare -supraalare. Între penajul de juvenil și cel

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		adult se pot distinge și penaje de tranziție, caracteristice exemplarelor subadulte, cu pene din generații diferite.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 01 mai – 30 august. Ponta compusă din 2 ouă -rar 1, excepțional 3 este depusă la interval de 1 - 3 zile, de regulă în primele zile ale lunii mai. Clocitul durează 40 - 42 -38 - 45 zile. Din cei doi pui eclozați doar unul poate supraviețui din cauza fenomenului numit -cainism-, când puiul mai mare îl omoară pe cel mic. Puiul este la început acoperit cu un puf dens de culoare albă; părăsește cuibul după 50 - 57 zile.
6	Cerințe de habitat	În România preferă pădurile de foioase bătrâne din zonele de deal, șes și cele de luncă. Unele perechi urcă și în zona de munte unde cuibăresc în păduri de fag și de molid. În Slovacia majoritatea populației cuibărește pe conifere. Alege pentru cuibărit zone unde sunt prezente întinderi de pășuni, câmpii umede și zone agricole, suficient de mari pentru procurarea hranei. Preferă păduri de dimensiuni medii, cuibărind de regulă aproape de lizieră sau în vecinătatea unei poieni. În România cel mai mare efectiv și densitate se găsește în partea de est și sud-est al Transilvaniei.
7	Fotografii	Nu este cazul

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	913
2	Denumirea științifică	<i>Bonasia bonasia</i>
3	Denumirea populară	Ieruncă
4	Descrierea speciei	Ierunca este cea mai mică specie din familia cocoșilor sălbatici, având lungimea de numai 35-38 cm și anvergura de 48-54 cm, greutatea de 0,3-0,5 kg. Cele două sexe sunt relativ asemănătoare, partea

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		superioară este predominant gri, pieptul și abdomenul alb-gălbui cu dungi transversale maro. Mustața este albă și are un moț erectibil pe creștet. Aripa este maro, în zbor pe coada gri se vede o bandă groasă terminală neagră. Masculul este aproximativ cu 10% mai mare decât femela și se deosebește de aceasta prin bărbia neagră. Este o specie destul de timidă, greu de observat, se ascunde în vegetația densă, adeseori aflăm de prezența ei numai după sunet, care este un strigăt subțire, în caz de pericol un ciripit rapid. Cu puțină neatenție de departe se poate confunda cu femela cocoșului de munte, dar talia mai mică și coada gri o deosebește de aceasta. Juvenilii sunt asemănători femelei dar sunt un pic mai deschiși și palizi la culoare. Dacă este posibil, evită zborul, care este greoi și are un zgomot specific speciei. De obicei se lasă în zbor de pe copaci. Puii mici de doar câteva zile pot deja să efectueze zboruri mai scurte.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Ierunca este o pasăre monogamă. După împerechere de cele mai multe ori masculul părăsește femela, care crește singură puii. Cuibărește pe pământ, diametrul cuibul este în jur de 20 cm, adâncimea 4-5 cm. Este căptușită cu ierburi, frunze și mușchi. Depune 7-11 ouă la un interval de 1-2 zile între ele. Incubația de 25-27 zile începe cu depunerea ultimului ou. Puii eclozează în același timp și în aproximativ 24 de ore abandonează cuibul și se hrănesc independent. După câteva zile sunt deja capabili de zboruri mai mici. Ajung la mărimea finală în 30-40 de zile, iar la vârsta de trei luni sunt total independenți.
6	Cerințe de habitat	Ierunca de obicei trăiește în păduri de conifere mature nederanjate dar poate fi prezent și în păduri mixte sau de foioase, de exemplu în păduri de fag. De obicei preferă pădurile închise cu molizi și larici înalți, cu arini și mestecăn pe marginile poienilor. Îi plac pădurile mai umede, de multe ori este prezentă în apropierea pâraurilor, izvoarelor montane. Are nevoie de prezența tufărișului des -afine de exemplu, preferă de-asemena vegetațiile de tranziție dintre diferite asociații arborose. Nevoile speciei se schimbă pe parcursul anului,

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		doar un habitat foarte divers, aproape neatins poate satisface aceste nevoi.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	919
2	Denumirea științifică	<i>Bubo bubo</i>
3	Denumirea populară	Buhă
4	Descrierea speciei	Este cea mai mare specie de bufniță, având o anvergură a aripilor de 138 – 170 cm. Constituția ei este masivă, sporită de penajul dens și pufos. Capul este mare și prezintă smocuri de pene la urechi, lungi, foarte evidente când cântă sau este deranjată, de altfel strânse în zbor sau când este relaxată. Ochii sunt mari și roșii – portocalii. Ventral este brun – gălbui cu striuri negre, late pe piept. Dorsal este mai întunecată, cu striuri late și vermicule negre. Puii în puf se recunosc după ciocul și ghearele proporțional mai mari -și în funcție de locația cuibului. Juvenilii proaspăt zburători au corpul complet acoperit cu pene, dar se diferențiază în primele câteva luni prin capul rotund, pufos, cu smocuri mici de pene.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 01 martie – 15 iulie Cuibărește în cavitatea unei stânci sau grotele existente, folosește cuibul altor specii sau chiar o gaură într-un copac; uneori își face cuibul pe sol. Femela depune în mod obișnuit 2-3 ouă, în prima jumătate a lunii martie, iar incubajia durează în jur de 34-36 de zile și este asigurată de femelă, care este hrănită în tot acest timp de către mascul. După eclozare, în primele 2-3 săptămâni, femela rămâne cu puii și înainte de a-i hrăni, sfășie în bucăți mai mici hrana adusă de

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		mascul. Ei devin zburători la 50-60 de zile de la eclozare, însă rămân dependenți de părinți până în septembrie- noiembrie, când părăsesc teritoriul acestora.
6	Cerințe de habitat	Această specie preferă zonele cu stâncării și chei, carierele de piatră și clădirile, precum și zonele forestiere. Este prezentă în taiga, stepe cu arbori răzleți, zone deșertice și agricole cu zone de stâncării. Poate fi întâlnită până la 2000 de metri în Europa și 4500 de metri în Asia Centrală și Himalaya.
7	Fotografii	Nu este cazul

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	941
2	Denumirea științifică	<i>Caprimulgus europaeus</i>
3	Denumirea populară	Caprimulg
4	Descrierea speciei	Are lungimea de 26-28 cm, din care coada 10-11 cm, anvergura este de 57-64 cm, este de mărimea unui vânturel roșu. Este o pasăre insectivoră nocturnă cu forma corpului foarte asemănătoare unui vânturel sau cuc. De la distanță pare gri maroniu uniform, de aproape se vede desenul gri, maro, negru și alb asemănător scoarței copacilor. Ciocul este mic, gura este foarte lată și mare. Culoarea masculul adult variază de la gri argintiu -cel mai pronunțat pe cap, spate, scapulare și codalele centrale până la maro roșiatic -cel mai evident pe obraji, bărbie, gât, abdomen și regiunea anală și subalare. Marcajul penajului este foarte complex, când în timpul zilei se odihnește nemișcat pe o creangă sau pe un butuc este aproape imposibil de diferențiat de acesta. Partea dorsală este predominant gri cu marcaje fine negre și alb-gălbui, abdomenul, gâtul, pieptul și subalarele sunt maro castanii cu striții transversale fine de culoare mai închisă.

		Masculul are două pete albe bine vizibile la marginea cozii și pe remigele primare, aproape de vârful aripii. Femela adultă este asemănătoare masculului, dar lipsesc petele albe de pe coadă și aripi. Juvenilii se deosebesc de femele prin culoarea mai pală, marcajul mai șters, lipsa punctelor deschise a remigelor primare.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Este monogamă, perechile se formează doar pe durata sezonului de reproducere. În sezonul de reproducere este solitară și teritorială. Mărimea teritoriului și densitatea speciei depinde mult de calitatea habitatului, variază între 5-15 perechi pe km². Femelele sunt atrase de strigătul masculilor. Copularea are loc pe sol, urmează după zborul nupțial asemănător fluturilor. Cuibul este pe sol, ascuns în vegetația densă. Depun cele 2-3 -4 ouă la sfârșitul lunii mai sau în iunie. Incubarea durează 17-18 zile, în timpul zile femela clocește. Puii sunt îngrijiți de ambii părinți, și devin independenți la vârsta de 4-5 săptămâni. Juvenilii se împerechează pentru prima dată în anul următor.
6	Cerințe de habitat	Este larg răspândit în regiunile cu climat oceanic, zona temperată, boreală, de stepă, cea mediteraneană și semideșert. Este o specie rară a regiunilor păduroase deschise, aride cu poieni și rariști. Preferă pădurile de conifere cu soluri nisipoase, vegetația de stepă cu tufișuri sau copaci mici, dar este prezent și în apropierea mlaștinilor mai uscate sau lângă păduri tinere. Cuibărește și în păduri mixte cu fag, carpen sau plop, în păduri cu frunze căzătoare de deal și de șes -Quercus. Evită pădurile mari, dense și închise. De asemenea evită lanurile de cereale înalte și dense, stufărișurile. Este sensibil la disturbanța umană, astfel evită apropierea așezărilor umane.

		Este o specie aeriană și nocturnă, își procură hrana - planctonul aerian pe timp de noapte în zbor. Mănâncă mai ales insecte -fluturi de noapte, gândaci, lăcuste, greieri, țânțari, furnici etc..
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	970
2	Denumirea științifică	<i>Ciconia nigra</i>
3	Denumirea populară	Barză neagră
4	Descrierea speciei	Lungimea este de 95-100 cm, din care corpul aproximativ jumătate, anvergura este de 145-155 cm, un pic mai mică decât barza albă. Este o pasăre de talie mare, cu gâtul și picioarele lungi. Sexele sunt asemănătoare și nu există variații sezoniere. Spre deosebire de stârci zboară cu gâtul întins. Partea dorsală, gâtul, capul, pieptul, partea inferioară a aripilor păsărilor adulte este complet negru cu un luciu metalic. Subcodalele, axilarele și burta sunt albe, ciocul și picioarele sunt negre. Păsările imature în loc de negru strălucitor sunt colorate cu maro închis și cu pete mai deschise pe vârfurile penelor. Partea ventrală a corpului este de asemenea albă, ciocul și picioarele sunt maro, gri verzui.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 01 mai – 30 iulie. Cuibul este construit de ambii părinți și este folosit pe timp îndelungat. De multe ori ocupă cuiburile părăsite ale răpitoarelor. La sfârșitul lunii aprilie femela depune 3-5 -2-6 ouă, care eclozează după 35-36 de zile. Ambii părinți participă în îngrijirea puilor., până ce puii ating vârsta de două săptămâni, unul dintre părinți este mereu în cuib, păzind micuții.

		Juvenili devin independenți la vârsta de 63-71 zile și se vor reproduce pentru prima oară la vârsta de trei ani.
6	Cerințe de habitat	Specia este strâns legată de climatul continental, trăind în principal în păduri întinse mlăștinoase cu caracter mozaicat, traversate de râuri, brațele moarte ale acestora, pâraie, lacuri, pajiști umede. Ocazional se hrănește și pe malul lacurilor și râurilor, pe terenurile inundabile și pajiști umede nederanjate. Cuibărește pe copaci înalți, în păduri bătrâne întinse cu pâraie, în apropierea zonelor mlăștinoase sau pajiștilor nedrenate. Pe alocuri în regiuni muntoase cuibărește și pe stânci, în bârloguri mici, până la altitudini de 2000 m. De multe ori cuibul poate fi la o distanță de kilometri de ariile de hrănire.
7	Fotografii	Nu este cazul

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	972
2	Denumirea științifică	<i>Circaetus gallicus</i>
3	Denumirea populară	Șerpar
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie mare cu aripi late. Coadă este lungă și cu formă pătrată când este ținută închis. Lungimea cozii este identică sau este puțin mai scurtă decât lățimea aripii. Capul este mare, ceea ce se vede și în zbor; păsările așezate par să aibă capul aproape ca bufnițele. Irisul este galben și picioarele sunt gri la toate vârstele. Linia terminală a aripii este dreaptă chiar și atunci când pasărea își ține aripa puțin arcuită. Acest fapt se datorează remigelor primare interioare destul de lungi. Partea inferioară a aripii și corpul sunt albe, acestea fiind cele mai importante chei de determinare. Supraalarele sunt mai deschise decât restul aripii fiind în contrast cu acestea. Partea superioară a aripii este maronie, iar pe coadă se văd 3 benzi late, așezate în mod uniform. Vârful remigelor primare exterioare

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		sunt gri închise. Pe corp există pete maronii a căror mărime și număr variază mult. Juvenilii de obicei sunt mai deschiși la culoare decât adulții fiindcă au pete mai mici și mai deschise la culoare. Remigele sunt dungate, intensitatea dungilor este mai evidentă la adulți. Majoritatea păsărilor au capul maroniu, dar există și indivizi -mai ales juvenili cu capul alb. Coloritul adulților variază de la indivizi aproape albe până la cele des pătate, la care domină culoarea maronie. Sexele nu diferă în colorit. Femela este mai mare decât masculul, dar această cheie de determinare poate fi folosit doar atunci, când perechea este văzută împreună. Anvergura aripii: 162-178 cm; lungimea corpului: 62-69 cm; greutatea: 1400-1800 g.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 01 mai – 15 august. Păsările sosesc în martie - aprilie și oul este depus doar în luna mai. Prolificitatea este foarte scăzută, femela depune un singur ou mare comparativ cu mărimea ei. Oul este de culoare alb murdar. Incubația durează destul de mult -45 zile, iar puiul eclozat este deosebit de dezvoltat. Incubația este asigurată de ambii părinți, cu precădere de femelă. Creșterea puiului este foarte lentă, durează 68-70 de zile.
6	Cerințe de habitat	Cuibărește în zonele muntoase xerofile cu stâncării, unde găsește păduri cu copaci pentru amplasarea cuibul, și habitate cu reptile, hrana lui preferată. În estul Europei cuibărește și în alt tip de habitat: în zone muntoase cu multă pădure și păduri de șes etc.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	995
2	Denumirea științifică	<i>Crex crex</i>

3	Denumirea populară	Cristel de câmp
4	Descrierea speciei	Are lungimea de 27-30 cm, anvergura e de 46-53 cm. Dimensiunile sunt asemănătoare cu cele ale unei potârniche mici și slabe. Penajul e maroniu cu un ruginiu pronunțat pe aripi, vizibil în special în zbor. Sexele sunt asemănătoare. Partea dorsală a păsărilor adulte este maro-gri, centrele penelor sunt maro și negru, care formează linii longitudinale pe spate și scapulare. Fața e gri-albăstruie, tectricele auriculare, partea posterioară a gâtului și creștetul sunt maro pestriț cu negru. Aripa inferioară este roz-maroniu. Juvenili sunt un pic mai pali și mai deschiși la culoare, cu o nuanță gălbuie mai pronunțată. Cristelul de câmp are un sunet caracteristic, un strigăt puternic bisilabic -crre-crre- care poate fi auzit noaptea în lunile mai și iunie de la mari distanțe.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Cuibărește solitar, uneori în densități ridicate. În astfel de cazuri cuiburile pot fi la o distanță de doar 55-110 m unul de celălalt. Cuibul este construit pe sol, în vegetația densă. Copulația nu este precedată de dans ritual, dar uneori masculul aduce cadou -hrană femelei. Cele 8-12 -6-14 ouă sunt depuse în mai, numai femela clocește timp de 16-19 zile. Juvenili devin independenți la vârsta de aproximativ 34-38 zile.
6	Cerințe de habitat	Este o specie cu distribuție largă, de la regiuni temperat continentale și oceanice până la cele boreale, de stepă, marginal mediteraneene. În principal cuibărește la șes dar în habitat prielnic este prezent și în altitudini până la 1400 m. Evită apele stătătoare, mocirlele, marginile lacurilor sau a râurilor, la fel nu preferă suprafețele deschise, pietroase, nisipoase etc. Preferă locurile umede, răcoroase cu vegetație ierboasă densă dar mai mică decât înălțimea sa. De multe ori cuibărește și pe terenuri agricole, în lanuri de cereale. În România cuibărește preponderent pe fânețe și pășuni însă în unele zone este prezent și în terenuri cultivate. Cristelul de câmp este omnivor, mănâncă nevertebrate mici, insecte - gândaci, muște, lăcuste, greieri, libelule, furnici etc., moluște,

		păianjeni, râme, mici broscuțe, frunzele plantelor, muguri, semințe. Rareori poate mânca și micromamifere și păsări.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1007
2	Denumirea științifică	<i>Dendrocopos leucotos</i>
3	Denumirea populară	Ciocănitoare cu spate alb
4	Descrierea speciei	Cea mai mare dintre ciocănitorile pestrițe, cu târțița și partea inferioară a spatelui albe. Peste aripi prezintă benzi albe și negre. Dunga neagră de sub obraz nu ajunge până la ceafă și este separată de negrul aripii printr-o bandă neagră. Subcodalele sunt de un roșu deschis care devine șters spre abdomen. Masculul prezintă creștetul roșu, iar femela complet negru.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie-Iunie. Depun pontă la sfârșitul lunii aprilie, într-o scorbură excavată în copacii bolnavi și bătrâni. Depun 3-5 ouă.
6	Cerințe de habitat	Trăiește în păduri cu frunze căzătoare și de amestec, cu arbori putrezi -fag, plop de pădure, arin negru, mesteacăn, stejar. Se hrănesc cu larve de insecte pe care le caută la nivelul solului, pe arborii căzuți și în buștenii bătrâni.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1011

Nr	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Dendrocopos medius</i>
3	Denumirea populară	Ciocănitoare de stejar
4	Descrierea speciei	Ciocănitoarea de stejar este asemănătoare cu celelalte ciocănitori pestrițe, în special cu ciocănitoarea pestriță mare. Neglijabil mai mică decât aceasta din urmă, are ciocul mai scurt și mai subțire, iar capul este mai rotund și mai deschis. Sexele sunt similare, cu creștetul roșu ajungând mult în spate -în cazul masculului, unde culoarea este și mai intensă. Nu are mustață, iar obrajii sunt mult mai albi, contrastând cu ochii negri care astfel ies în evidență. Specia are pete albe mari, ovale pe umeri, iar rozul din zona cloacală se estompează în abdomenul alb – gălbui. Flancurile sunt striate fin cu negru.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie-Iunie. Este monogamă, iar perechile se formează anual, la sfârșitul iernii, pentru durata sezonului de reproducere. Masculul este cel care excavează locul pentru cuibărit, iar femela inspectează excavația făcută și decide dacă o acceptă sau nu, construind în fiecare an un nou cuib. La fel ca în cazul altor specii de ciocănitoare, femelele sunt cele care inițiază copulația, depunând 4-8 ouă la sfârșitul lunii aprilie sau în luna mai. Ambele sexe clocesc timp de 13-15 zile și participă la îngrijirea puilor, dezvoltarea acestora durând aproximativ trei săptămâni. Puii devin independenți la două săptămâni după părăsirea cuibului.
6	Cerințe de habitat	Este o specie care se găsește în păduri cu exemplare mature de stejari, carpeni, ulmi și fagi bătrâni și un amestec de zone deschise, pajiști și desișuri, dar poate fi observată și în parcuri mai mari cu arbori bătrâni. Limitele altitudinale la care cuibărește specia sunt determinate de prezența habitatelor cu stejar sau gorun și sunt localizate în principal între 200 și 600 m. Se hrănește atât pe sol cât și pe arbori, în cea mai mare măsură pe stejari, însă acolo unde există în preajmă arbori cu o esență mai moale -mesteacăn, frasin, salcie îi

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		folosește pentru construirea cuibului. Hrana este constituită din insecte -coleoptere, himenoptere, ortoptere, etc. dar se hrănește și cu sevă; de altfel hrana vegetală este foarte importantă în perioada sezonului rece când cantitatea de nevertebrate scade.
7	Fotografii	Nu este cazul

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1014
2	Denumirea științifică	<i>Dryocopus martius</i>
3	Denumirea populară	Ciocănitore neagră
4	Descrierea speciei	Cea mai mare ciocănitore, inconfundabilă, are coloritul complet negru, în plus masculul având tot creștetul, iar femela doar jumătatea posterioară a creștetului de culoare roșie. Voce și darabană foarte puternice.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Martie-iunie. Cuibărește în scorburi excavate în trunchiuri, depune de la 2 la 8 ouă, mai frecvent 4-6. Partenerii incubează ouăle pe rând.
6	Cerințe de habitat	Specie sedentară care preferă pădurile cu arbori bătrâni. Cuibărește într-o varietate de păduri -preferabil dense, de la cele compacte de conifere, mixte sau de foioase, la cele din câmpie, dar și unele mai rarefiate de luncă etc. Se hrănește cu insecte și alte nevertebrate excavate din scoarța copacilor, având o preferință pentru larvele de talie mare ale gândacilor și de asemenea furnici.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1038
2	Denumirea științifică	<i>Falco peregrinus</i>
3	Denumirea populară	Șoim călător
4	Descrierea speciei	Descriere și identificare Este o specie de șoim de talie mare, aproximativ de mărimea unui șorecar. Femela este considerabil mai mare decât masculul. Silueta este caracterizată prin corp robust, baza cozii late, coadă relativ scurtă, aripi late și cap mare. În zbor planat și activ, vârful aripii pare mai ascuțit, iar în timpul rotirii puțin mai rotunjit. Partea inferioară a aripilor este uniform dungată. Partea dorsală a adulților este de culoarea gri închis, cea mai proeminentă fiind zona mai deschisă a târțiței și baza cozii, care este în contrast cu restul corpului. Caracteristic speciei este și capul respectiv mustața neagră, fiind în contrast cu obrazul alb. La juvenili -de la părăsirea cuibului - vara anului 2 desenul capului este mai variabil decât la adulți, diferența fiind culoarea, care la juvenili este maroniu. Partea superioară a corpului este cafeniu închis, supraalarele mari, respectiv remigele având margini albe. Cele mai multe exemplare au târțița marmorată cu pene mai deschise, albicioase, formând o zonă mai deschisă. Partea de jos a corpului este striată, partea superioară a pieptul fiind de culoare mai deschisă. Adulții au capul și mustața neagră. Partea superioară este de gri închis cu o zonă mai deschisă pe târțiță și la baza cozii. Pieptul și partea inferioară a corpului sunt dungate, partea superioară a pieptul fiind mai deschisă. Cuibăritul Nu își construiește cuib propriu. Ocupă cuiburile altor specii -corb, acvilă de munte, construite pe stânci, sau cuibărește în crevasele sau pe cornișele stâncilor, clădirilor.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Perioada de cuibărire începe la sfârșitul lunii februarie sau în martie. Cuplurile bătrâne încep mai devreme cuibăritul decât cele tinere. Femela depune de obicei 3-5 -mai rar 2 sau 6 ouă. Puii eclozează după 28-32 de zile de clocire la sfârșitul lunii aprilie sau începutul lunii mai. Sunt îngrijiți în cuib timp de 5-6 săptămâni, după care încă 2 luni în afara cuibului până când devin independenți. De obicei, primii care părăsesc cuibul sunt masculii, după care la 1-2 zile urmează și femelele. Șoimii ajung la maturitate sexuală după al doilea an de viață. Migrația În cea mai mare parte al arealului de răspândire este sedentară sau migrează numai distanțe scurte. Populațiile din nordul Eurasiei și Americii sunt migratoare. Distribuție Este o specie cosmopolitană, lipsind numai de pe continentul Antarctic. În România se cunosc perechi cuibăritoare din întregul lanț carpat. Deocamdată cuibăritul speciei nu a fost dovedită în Dobrogea și în orașele mari. Efective Populația europeană este estimată la 12000-25000 perechi și se află în creștere -BirdLife International, 2004. Efectivele din România au fost estimate la 135-250 perechi -Comisia Europeană, 2013. La mijlocul secolului trecut, populația europeană a scăzut dramatic datorită folosirii unor pesticide periculoase, cum ar fi DDT-ul. După interzicerea folosirii acestor pesticide și datorită măsurilor de protecție specifice, în cele mai multe țări populațiile locale și-au revenit. După anii 1970 se pare că și efectivele din România au dispărut -sau erau aproape de extincție, dar în prezent sunt într-o revenire spectaculoasă, stabilindu-se în tot mai multe zone. Protecție Șoimul călător este o specie protejată de interes comunitar -OUG 57/2007 în România, care este evaluată de IUCN ca -Least Concern- - BirdLife International, 2016.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
5	Perioade critice	tot anul
6	Cerințe de habitat	Habitat Preferă zonele stâncoase. În alte țări a fost găsit cuibărind și în alte habitate, de exemplu adeseori se stabilește în orașe pe clădiri înalte, în nord cuibărește și în mlaștini, pe jos, sau poate cuibări chiar și în zona de câmpie pe arbori sau stâlpi de înaltă tensiune. În afara perioadei de cuibărit poate fi întâlnit destul de frecvent în apropierea zonelor umede și în orașe. Vânează de obicei în zone deschise, unde poate captura cu ușurință păsările. Dieta Aproape pe tot arealul de distribuție specia se hrănește exclusiv cu păsări de talie mică sau medie. Unele populații însă s-au specializat pe vânărea liliecilor sau a insectelor. Hrana este constituită întotdeauna din specii -grauri, porumbei, păsări de apă etc., care se găsesc în număr mare în zona în care cuibărește. În România vânează în primul rând diferitele specii de porumbei.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1043
2	Denumirea științifică	<i>Ficedula albicollis</i>
3	Denumirea populară	Muscar gulerat
4	Descrierea speciei	Specie de dimensiuni mici care prezintă un colorit caracteristic de alb cu negru. Masculul prezintă un guler alb și o pată albă întinsă pe frunte. La femelă, dunga albă de pe aripi se întinde până la baza remigelor primare.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie-iunie.

		Își construiește cuibul în scorburi, efectivele dintr-o zonă putând fi mărite semnificativ prin instalarea de cuiburi artificiale. Depun 4-7 ouă la sfârșitul lui aprilie.
6	Cerințe de habitat	Specia preferă pădurile bătrâne cu strat arbustiv bogat, grădini cu vegetație deasă și parcuri. Se hrănește în general cu insecte prinse în zbor.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1045
2	Denumirea științifică	<i>Ficedula parva</i>
3	Denumirea populară	Muscar mic
4	Descrierea speciei	Este cea mai mică dintre speciile de muscari prezente la noi în țară. Masculul prezintă gușa și partea superioară a pieptului portocaliu-rosiatic aprins în perioada cuibăritului. Capul este gri-albăstrui, culoarea prelungindu-se și pe laturile petei portocalii. Pe spate este maroniu. Coada este închisă la culoare cu laturile albe până spre centru și cu o bandă terminală neagră, aceste detalii fiind vizibile în zbor. Masculii subadulți au doar gușa portocalie, iar cei din primul an și femelele nu prezintă portocaliu și gri-albăstrui în coloritul penajului, fiind alb-cenușii -cu nuanțe bej pe piept. Au un inel orbital mai deschis la culoare. Au obiceiul de a ține aripile ușor atârdate uneori, ca ceilalți muscari.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-iunie. Muscarul mic este o specie migratoare, ce sosește din cartierele de iernare în luna aprilie. Este o specie monogamă și teritorială. Cuibul este amplasat în scorburi naturale sau artificiale, în crăpături mai mari sau bifurcații de ramuri. Femela depune în mod obișnuit o pontă

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		formată din 4-7 ouă; incubăția durează între 12 și 15 zile și este asigurată de femelă, care este hrănită în tot acest timp de către mascul. Puii sunt hrăniți în special cu insecte de către ambii părinți. Aceștea devin zburători după 11-15 zile de la eclozare. De obicei perechea folosește același teritoriu de cuibărit mai mulți ani la rând.
6	Cerințe de habitat	În general se regăsește în pădurile de foioase extinse în zonele montane până la aproximativ 900 m altitudine, dar poate fi întâlnit cuibărind și la altitudini mari de până la 3000 m. Muscarul mic preferă pădurile de foioase, mai ales cele de fag, dar uneori și de stejar, precum și cele mixte. Preferă pădurile bătrâne de peste 100 de ani, care au o cantitate mare de lemn mort și un strat de arbuști redus. Specia evită pădurile tinere de sub 44 de ani. Este o specie cu o dietă predominant de natură animală, dominată de insecte, pe care le capturează din zbor. De asemenea prinde frecvent și omizi de pe frunzele copacilor și foarte rar culege fructe de pădure de mici dimensiuni.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1067
2	Denumirea științifică	<i>Glaucidium passerinum</i>
3	Denumirea populară	Ciuvică
4	Descrierea speciei	Este cea mai mică specie de bufniță din România, are lungimea de 16-17 cm, anvergura de 34-36 cm, fiind de talia unei vrăbii. Are capul relativ mic și coada îngustă. Partea dorsală a păsărilor adulte este maro-gri închis, cu pete albe -pe vârful tectricelor. Coada este maro închis, remigele sunt maro cu pete albe. Partea inferioară a aripilor este deschisă, tectricele inferioare sunt

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		albe, remigele de dedesubt sunt albe cu dungi transversale maro. Partea inferioară a pieptului și abdomenul este alb cu striaii longitudinale maro. Pieptul superior și părțile laterale sunt maro, cu dungi transversale albe. Capul este maro cu pete albe, bărbia este albă, sprâncenele sunt albe murdar, ochii sunt galbeni și par mai apropiați în comparație cu celelalte bufnițe. Juvenilii sunt asemănători adulților, dar sunt mai închiși, lipsesc petele albe de pe partea dorsală și striaiile transversale de pe pieptul superior, discul facial este mai uniform. Zboară în line undulată, ca și ciocănitoarele.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. În luna aprilie depune 4-7 -3-10 ouă, pe care le incubează timp de 28-30 zile. Numai femela clocește și hrănește puii, masculul procură hrana pe tot timpul reproducerii. Juvenilii devin independenți la vârsta de două luni, se împerechează pentru prima dată în anul următor.
6	Cerințe de habitat	Trăiește în taiga și pădurile montane întinse de conifere -mai ales de molid sau mixte. În regiunile nordice poate fi întâlnit și la altitudini mici, între 250-300 m, în regiunile temperate la altitudini de peste 1000 m. Câteodată o putem întâlni și în apropierea hotarului de arbori. Preferă porțiunile interioare dense și înalte ale pădurilor pentru cuibărit, iar pentru vânătoare luminișurile, marginile de păduri, mlaștinile montane, poienile, locurile avalanșelor etc. Din cauza modului ei de a vâna, structura pădurii este mai importantă decât compoziția de specii a arborilor.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1098

Nr	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Lanius collurio</i>
3	Denumirea populară	Sfrâncioc roșiatic
4	Descrierea speciei	Masculul prezintă spatele maro-castaniu, creștet și ceafă gri, coadă neagră cu alb, partea inferioară a corpului alb-rozalie. Femela este maro cu linii transversale semilunare pe spate și piept.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-iulie Cuibul este construit în tufe sau arbuști. Poate depune mai multe ponte -4-7 ouă la jumătatea lunii mai sau în iunie.
6	Cerințe de habitat	Preferă regiunile deschise, pajiști, fânețe, terenuri agricole, unde se găsesc tufe sau arbuști. Vânează insecte mari, șopârle și rozătoare. Prada o înfige în spini sau ramuri ascuțite, pentru a o depozita.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1195
2	Denumirea științifică	<i>Pernis apivorus</i>
3	Denumirea populară	Viespar
4	Descrierea speciei	Viesparul este o specie de răpitoare de zi evidențindu-se ca formă generală a corpului, de restul speciilor din cadrul grupului cu care se aseamănă, prin capul proporțional mai mic și coada lungă. Viesparul prezintă un dimorfism sexual. Astfel, masculii au un penaj maroniu șters, cu capul de culoare gri - albastrui, în timp ce femelele au capul maroniu. Adulții prezintă pe partea ventrală a aripii două pete carpale închise la culoare distincte, contrastând cu restul aripii de culoare deschisă, dar marcată de benzi formate din pete închise la culoare pe remigele primare și secundare. Coada prezintă și ea aceste benzi

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		închise la culoare, în număr de trei, dispuse la distanțe inegale. Pe abdomen, flancuri și gât, penajul este deschis, cu pete negre, ceva mai închis la femele. Există însă variații în ceea ce privește penajul, unele exemplare fiind mai deschise, intermediare sau chiar închise.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 01 mai – 15 august Zborul nupțial foarte caracteristic al masculului este vizibil în lunile aprilie și mai. Femela depune de obicei 2 ouă în prima jumătate a lunii mai. Ponta cu un singur ou sau trei este foarte rar, iar coloritul ouălor este alb crem cu pete mari maronii. Ambii părinți participă la incubatie, care durează 33-45 zile. Puii sunt hrăniți la început cu larvă de viespe, mai târziu părinții le aduc și altă hrană ca pasari mici, insecte de talie mare etc. Puii rămân în cuib timp de 40 de zile și devin independenți la vârsta de 55 zile. Rămân în jurul cuibului încă 30-40 de zile după care încep migrația.
6	Cerințe de habitat	Viesparul este o specie caracteristică pădurilor de foioase și conifere dar care conțin zone deschise sau poieni. Preferă zonele cu soluri ușoare și uscate, în care poate săpa cu ușurință în căutarea hranei. Cuibul și-l construiește exclusiv pe copaci.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1217
2	Denumirea științifică	<i>Picoides tridactylus</i>
3	Denumirea populară	Ciocănitore de munte
4	Descrierea speciei	Are o lungime de 21-22 cm, anvergura este de 32-35 cm. Este cu aproximativ 10% mai mic decât ciocănitore pestriță mare. Această specie de ciocănitore are doar trei degete, caracter foarte rar printre

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		păsări. Ciocul este ascuțit, capul relativ mare. Penajul este alb negru, spre deosebire de celelalte specii de ciocănitori, lipsește culoarea roșie din penaj. Pe partea laterală a capului sunt trei dungi negre longitudinale separate de două dungi albe. Pieptul este alb, abdomenul și părțile laterale sunt barate fin cu negru, care de la distanță pot părea gri. Ceafa, scapularele și supracodalele sunt negre, codalele sunt negre pătate cu alb, aripa deschisă formează dungi albe. Codalele sunt albe barate cu negru. Creștetul masculului adult este galben, pătat cu negru. Creștetul femelei este negru, pătat cu alb. Juvenilii au creștetul galben la ambele sexe, părțile albe au o nuanță gri mai accentuată decât în cazul adulților.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Mai. Este o specie predominant solitară, teritorială pe tot parcursul anului. Este monogamă, perechile pot fi împreună și în afara sezonului de reproducere. Comportamentul nupțial constă în zboruri nupțiale alcătuite din goane aeriene, în legănatul capului, în -duete- de darabană -cântate- după apus de soare. Scorburile sunt excavate la 1-10 m înălțime, cu intrarea spre sud. Cele 3-5 ouă sunt depuse în luna mai. Incubarea durează 11 zile și este efectuată de ambele sexe. Puii sunt îngrijiți în măsură egală de ambii părinți și devin independenți la vârsta de aproximativ o lună.
6	Cerințe de habitat	Este o specie montană, specializată pe păduri bătrâne de molid, dar o putem întâlni și în pădurile subalpine de mesteacăn. Prezența sa depinde de cantitate lemnului mort în pădurea respectivă. Preferă zonele de păduri cu pante abrupte. Pentru cuibărit alege porțiunile mai deschise de păduri, de exemplu cu căderi de copaci cauzate de vânt sau avalanșe. Mănâncă predominant insecte, larvele și adulții coleopterelor xilofage. Se hrănește deasemenea cu insectele din mușchi și licheni, cu furnici și larvele lor din mușuroaie, cu omizi, muște, viespi, păianjeni. Se hrănește pe copaci morți și vii, în timpul iernii la înălțimi mai mici. De multe ori consumă zeama copacilor.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Urmele circulare ale ciocănirii pe trunchiul copacilor sunt caracteristice speciei. Deseori cojește scoarța copacilor.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1218
2	Denumirea științifică	<i>Picus canus</i>
3	Denumirea populară	Ghionoaie sură
4	Descrierea speciei	Puțin mai mică decât ghionoaia verde, cu mai puțin gri și roșu pe frunte. Masculul prezintă roșu doar pe partea frontală a capului, iar femela deloc.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Mai Depun pona la sfârșitul lunii aprilie, într-o scorbură excavată de ambii părinți.
6	Cerințe de habitat	Preferă pădurile mai umede, rarefiate, precum și zăvoaiele, pâlcurile din pășuni etc. Se hrănesc cu insecte de pe scoarța copacilor, precum și pe sol, în special cu larve, dar și semințe.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1289
2	Denumirea științifică	<i>Strix uralensis</i>
3	Denumirea populară	Huhurezul mare

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	După buhă huhurezul mare este cea mai mare specie de bufniță din România. Are lungimea de 60-62 cm, anvergura de 124-134 cm. Culoarea dominantă a păsării este gri maroniu șters. Coada este relativ lungă, capul este rotund, ochii sunt negri. Discul facial este gri-crem, ciocul este galben. Sexele sunt similare. La adulții culoarea de bază a capului și a spatelui este gri gălbui, cu pete albe și striatii dense și late de culoare maro închis. Pieptul este alb-maroniu cu dungi maro longitudinale, burta și regiunea anală este albă, striatiile sunt mai rare. Aripa superioară este gri închis, cu mici pete negre, remigele au linii transversale maronii. Subalarele sunt albe, parte inferioară a păsării este în general deschisă. Discul facial al juvenililor este mai palid, vârfurile penelor de pe cap sunt albe, partea ventrală este gri, dungat cu maro.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Sistemul de împerechere este monogam, perechile se formează probabil pe toată durata vieții. Distanța minimă dintre perechi este de 2-5 km. Femela este atrasă de strigătele masculului, care pot fi auzite de la sfârșitul lunii octombrie. Copulația este precedată de intrările consecutive a ambelor sexe în scorbură, respectiv un duet -cântat- de pereche. Uneori masculul oferă femelei cadouri nupțiale -hrană. Cele 2-4 -1-6 ouă sunt depuse în martie, perioada de incubație durează 27-29 zile. Femela clocește, hrănește puii și apără cuibul, masculul vânează, și procură hrana pentru întreaga familie. La vârsta fragedă a puilor femela stă tot timpul în cuib, dar cu creșterea acestora timpul petrecut în scorbură și în imediata apropiere a acestuia scade treptat. Puii părăsesc cuibul la vârsta de 25 de zile, cu mult înaintea dezvoltării complete a penajului. Juvenilii părăsesc teritoriul părinților la vârsta aproximativă de 3 luni. Prima împerechere are loc în al treilea sau al patrulea an de viață.
6	Cerințe de habitat	Huhurezul mare trăiește în zona boreală din nordul continentului și în pădurile montane întinse din zona temperată -Carpați, Alpi etc.. În România specia preferă pădurile de foioase, cu precădere cele de fag, fiind însă întâlnit și în cele de amestec până la altitudini de 1600 m.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
		Preferă mai degrabă pădurile mai umede decât cele uscate. Unele populații cuibăresc în păduri pure de conifere și chiar în cele de stejar cu carpen. În regiunea boreală preferă mai ales pădurile de conifere. Vânează în zone deschise, pe poieni, în apropierea marginii pădurii. În timpul iernii se apropie de așezările umane, de multe ori vânează în apropierea satelor. Cuibărește în gaura formată în trunchiul rupt al copacilor, dar și în scorburi naturale sau artificiale. Hrana este alcătuită în general din mamifere de la șoareci până la șobolanul de apă, și din păsări de mărimea cuprinsă între cea a cintezelor și a porumbelului gulerat. Vânează noaptea, în general stă de pândă dar uneori își caută prada cu zbor activ. Are auz foarte ascuțit, pe baza locației cu ajutorul urechilor poate prinde rozătoare aflate și la 20-30 cm sub zăpadă. Mănâncă arici, chițcani, cârțițe, iepuri, veverițe, șobolani, nevăstuici, pisici sălbatice, broaște, șopârle, rareori și insecte.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1315
2	Denumirea științifică	<i>Tetrao urogallus</i>
3	Denumirea populară	Cocoș de munte
4	Descrierea speciei	Este cea mai mare specie din familia cocoșilor sălbatici, cu polimorfism sexual accentuat, este foarte greu de confundat cu alte specii. Cocoșul are 75-100 cm lungime și cântărește 4-6 kg. Culoarea penajului variază între gri și maro cenușiu, pieptul este verde închis cu strălucire metalică. Abdomenul și subcodalele sunt de obicei negre, dar ocazional pot fi mai deschiși, chiar albi. Cantitatea penelor albe crește de la vest la est de-a lungul continentului -are 12

		subspecii. Găina este aproximativ de două ori mai mică, are 54-53 cm lungime și cântărește în jur de 2 kg. Partea dorsală este maro cu dungi transversale negre și arginti, pieptul este maro-ruginiu. Abdomenul este mai deschis, alb-gălbui cu dungi transversale maro. Variația penajului este mult mai mică decât în cazul masculului. Ambele sexe au supraalalele primare albe și o pată roșie deasupra ochiului. Picioarele sunt acoperite cu pene pentru protecția împotriva frigului. Penajul puilor este asemănător găinii, care oferă o protecție pasivă împotriva prădătorilor. Puii la vârsta de trei luni încep năpârlirea în penajul de adult. Ouăle sunt asemănătoare ouălelor de găina, doar cu pete maro. Zborul speciei de munte este greoi datorită aripilor scurte rotunjite și a greutății păsării. Zgomotul tare al zborului poate atrage atenția prădătorilor, de aceea cocoșul de munte evita zborul dacă este posibil, mai degrabă se ascunde în vegetația densă.
5	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Începutul sezonului de împerechere depinde de condițiile de vreme, de obicei se datează în martie-aprilie. De obicei cocoșul dominant se împerechează cu toate femelele. La trei zile după împerechere începe depunerea a 6-10 ouă în cuibul făcut pe sol. După patru săptămâni de clocire puii eclozează și abandonează cuibul. Puii își caută independent hrana, care constă în mare parte din insecte. Se dezvoltă foarte rapid, la vârsta de 3-4 săptămâni sunt deja capabili de zbor.
6	Cerințe de habitat	Favorizează pădurile de conifere mature diverse din punct de vedere al speciilor de copaci cu părți deschise și cu o vegetație interioară bogată. Îi plac pădurile de molid și brad, amestecate cu mesteacăn, larice. O întâlnim de cele mai multe ori în păduri montane bătrâne cu multe luminișuri. Pentru a se ascunde, are nevoie și de copaci tineri, mici, vegetație densă precum zmeura, ferigi, etc.
7	Fotografii	Sunt prezentate în Anexa 34 a Planului de management

SPECII – PARCUL NAȚIONAL RETEZAT

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	869
2	Denumirea științifică	<i>Anas platyrhynchos</i>
3	Denumirea populară	Rață mare
5	Descrierea speciei	Cea mai cunoscută și mai răspândită rață. În zbor este identificată prin corpul robust, aripi ușor rotunjite, bătaii de aripi moderat rapide, şuieratul aripilor este caracteristic speciei. Femela este de culoare maronie, ușor pestriță, cioc galben închis, pe aripi oglinzile sunt albastre. Masculul are ciocul galben deschis, capul de culoare verde, colier alb în jurul gâtului, aripi cafenii cu oglinzi albastre marginite de 2 dungi albe.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie Cuibăresc pe sol, în vegetație, sub bolovani, în scorburi. Depun 9-13 ouă, incubate pentru 26 -28 de zile.
7	Cerințe de habitat	Rața mare este o specie care se adaptează cu ușurință la o multitudine de habitate, din zonele de tundră până în cele subtropicale, habitate ce cuprind ape încet curgătoare sau stătătoare, relativ adăpostite, estuare și delte, lagune, coaste maritime unde apa este de mică adâncime, lacuri, râuri încet curgătoare, iazuri și bălți. Preferă apele de mică adâncime, cu vegetație adiacentă, submersă sau flotantă. Evită în general apele adânci, expuse. Rața mare este o specie omnivoră și oportunistă, hrana acesteia cuprinde resturi vegetale, frunze, tuberculi, rizomi, rădăcini, semințe, insecte și larve.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	871

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Anas querquedula</i>
3	Denumirea populară	Rață cârâitoare
5	Descrierea speciei	Este o specie de rață de dimensiuni mici cu o lungime a corpului de 38 cm și o anvergură de 63 cm. În zbor, aripile masculului apar albastre – cenușiu. Masculii tineri au aripile cenușii închis, în rest sunt similare cu cele ale adulților. Femelele au partea superioară a aripilor foarte asemănătoare cu cea a femelei de rață mică, dar coloritul este mai întunecat -cenușiu – cafeniu pestriț, remarcându-se și oglinda verde, cu tivul alb posterior mai lat decât cel anterior. Pe apă, se recunoaște după capul mai deschis, cu sprânceană albă și o linie neagră în dreptul ochilor, sub care, lângă baza ciocului este o pată alburie. Ciocul este mai lung ca la rața mică, de culoare cenușiu. Perechile se formează în timpul perioadei de iarnă. Ritualul de curtare cu elemente similare celorlalte specii de rațe dar și comportamente unice: lasă capul pe spate până ce creștetul capului atinge spatele, timp în care scoate sunete specifice. Cuibărește pe sol în vegetație deasă, de obicei în apropierea apei. Depune 8-9 ouă începând de la mijlocul lunii aprilie, pe care le clocește timp de 21 -23 de zile. După cuibărit, adulții își schimbă penajul pentru o perioadă de 3-4 săptămâni în care își pierd capacitatea de zbor.
6	Perioade critice	Perioada pasajului: martie – aprilie și iulie - septembrie
7	Cerințe de habitat	Deși pot folosi ocazional și localizat habitatele marine, preferă habitatele de apă dulce, de mică adâncime, ascunse, bogate în vegetație, adiacente zonelor acvatice mai mari, pășunilor inundate sau mlaștinilor. Evită, totuși, habitatele cu vegetație acvatică foarte înaltă sau foarte densă. Se hrănește cu vegetație și hrană de natură animală: moluște, insecte acvatice, larve, crustacee, mormoloci și pești mici. În afara sezonului de cuibărit se hrănesc predominant cu hrană de

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		natură vegetală: semințe, rădăcini, tuberculi, frunze, muguri, iarbă.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	838
2	Denumirea științifică	<i>Accipiter gentilis</i>
3	Denumirea populară	Uliu porumbar
5	Descrierea speciei	Uliul porumbar este o specie comună în toată regiunea temperată și subpolară a emisferei nordice. Habitatul specific constă în păduri de foioase sau conifere unde poate captura păsări de talie mică sau specii de porumbei, acestea din urmă reprezentând hrana primară a uliului porumbar. Femela este mult mai mare decât masculul, cu o anvergură mai mică decât cea a șorecarului comun, dar mai robustă. Masculul este, de obicei, considerabil mai mare decât cioara grivă. Se remarcă aripile relativ scurte și coada lungă, cu penajul subcodal alb și stufos. Penajul masculului este asemănător cu al femelei cu mici diferențe de nuanță, cu spatele gri, iar partea inferioară dungată alb cu negru, dungile acoperă și partea superioară a picioarelor. Coada este de culoare gri cu benzi negre pe transversală, iar vârful cozii negru. Ciocul este negru și încovoiat cu baza galbenă, iar capul de culoare gri cu sprânceană albă. Lungimea corpului este de 55-61 cm, iar anvergura aripilor este de 98-115 cm, cu o masă corporală de 631-1364 g. Longevitatea maximă atinsă în sălbăticie este de 11-12 ani.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 1 aprilie – 15 iunie. Partenerii se reproduc și depun ponta odată pe an iar cuibul este amplasat la baza ramurilor mari ale copacilor bătrâni și în

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		apropierea ariilor deschise. Acesta are diametrul de aproximativ un metru și înălțimea de jumătate de metru. Femela depune între 2-4 ouă la un interval de 2 zile. Puii eclozează după 28-38 de zile, iar incubatia este realizată predominant de femelă însă ocazional masculul îi ia locul, ca femela să poată vâna și hrăni. Juvenilii rămân în cuib 34-35 de zile după care încep să exerseze zborul. Aceștia părăsesc cuibul de regulă după 46 de zile și sunt hrăniți până la vârsta de 70 de zile.
7	Cerințe de habitat	Uliul porumbar prefer pădurile -în special cele de conifere cu poieni mari și spații deschise adiacente. În perioada de reproducere preferă pădurile mature cu combinații de copaci înalți, bătrâni cu coronament bogat unde își amplasează cuibul. Vânează în câmpii, pajiști mărginite de garduri vii, mlaștini și lacuri cu malurile împădurite. În general, evită totuși spațiile deschise de mari dimensiuni.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	840
2	Denumirea științifică	<i>Accipiter nisus</i>
3	Denumirea populară	Uliu păsărar
5	Descrierea speciei	Trăiește în zonele de pădure, dar preferă să vâneze în spații deschise, precum lizierele, parcurile și grădinile din zonele apropiate orașelor. Este o pasăre de pradă de talie mică, cu o lungime de 28-38 de centimetri și cu o deschidere a aripilor de 58-80 de centimetri. Femela cântărește între 185 și 342 de grame și este cu 25% mai mare decât masculul, care poate avea între 110 și 196 de grame. Aripile scurte și largi au vârfuri rotunjite, iar coada este lungă. Masculul are pieptul de culoare maronie

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		roșiatică, iar spatele gri. Femela este maronie cu pieptul albicios vârgat cu dungi gri. Ambii au ochii și picioarele galbene. Vânează păsări mici și uneori mamifere de talie mică. În sălbăticie, durata de viață este de șapte ani.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 15 aprilie – 30 august. Perechea începe cuibăritul între sfârșitul lunii aprilie și începutul lunii iunie. În funcție de această perioadă, aceștia pot avea o a doua pontă. În fiecare an masculul construiește un cuib nou, unde femela depune în medie între 3 și 5 ouă pe sezon. Puii eclozează după 26 de zile. După încă 26-28 de zile părinți încetează să-i hrănească iar aceștia încep să zboare. Ating maturitatea sexuală după un an.
7	Cerințe de habitat	Preferă pădurile dese de amestec și conifere din apropierea locurilor deschise și a cursurilor de apă. Poate fi găsit de asemenea și în parcuri, culturi agricol sau alte spații deschise. În timpul iernii, indivizi migratori pot fi găsiți într-o multitudine de habitate însă cu preferințe spre spațiile deschise.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	926
2	Denumirea științifică	<i>Buteo buteo</i>
3	Denumirea populară	Șorecar comun
5	Descrierea speciei	Șorecarul comun este o specie de pasăre răpitoare de zi de dimensiuni medii. În poziție așezat are un aspect compact, cu vârfurile aripilor ajungând până la vârful cozii. Prezintă un contrast puternic pe partea ventrală, având partea superioară a pieptului de culoare închisă iar cea inferioară și

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		abdomenul de culoare deschisă. Pe flancuri este de culoare închisă, ceea ce formează un contrast pronunțat cu banda albă de pe piept. Coada este de culoare închisă deasupra, de obicei mai deschisă în partea bazală. Pe partea ventrală peste penele de culoare deschisă prezintă dungi închise, ceea ce îi conferă un aspect dungat. Culoarea predominantă este maronie, însă mai pot fi întâlnite și alte două forme ale penajului: deschisă -alb și închisă -brun închis. Juvenili au aripile mai înguste și coada mai lungă față de indivizii adulți. De asemenea banda terminală de la aripi -vârfurile penelor primare sunt de culoare gri, față de adulți, la care este închisă la culoare determinând un contrast puternic cu partea mijlocie și bazală a primarelor -de culoare deschisă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Sezonul de împerechere începe în martie-iunie, masculul desfășurând zboruri și cântece nuptiale ceea ce o face mai ușor de observat. În perioada de clocire și creștere a puilor, succesul reproductiv poate fi influențat de un deranj mai ridicat.
7	Cerințe de habitat	Șorecarul comun poate fi întâlnit în diverse habitate, de la zone deschise cu stâncării și/sau arbori răzleți, la corpuri restrânse de pădure, păduri întinse cu zone deschise cu vegetație joasă și chiar în zone de pădure cu poieni mici. Este întâlnit și în ariile cu suprafețe agricole mari, dar cu arbori pentru cuibărit. În zona montană poate fi întâlnit până la 1.000 m și, mai rar, până la 2.500 m.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	927
2	Denumirea științifică	<i>Buteo lagopus</i>
3	Denumirea populară	Șorecar încălțat
5	Descrierea speciei	Puțin mai mare decât un șorecar comun, are o lungime a corpului de 49-59 cm, anvergură de 123-140 cm, masă corporală medie de 900 g la mascul, respectiv 1,3 kilograme la femelă. Penajul este extrem de variat, dar poate fi identificat ușor după coada lungă și albă, cu dungi întunecate. În general are culoarea maronie, cu pene de zbor deschise la culoare și o dungă neagră sub aripi. Capul și pieptul au culori gălbui. Picioarele sunt pline de pene până la degete. Masculul și femela seamănă foarte bine, deși ea este mai mare. Sistemul de împerechere al șorecarului încălțat este monogam, perechile se formează în cartierele de iernare, sau după încheierea migrației. Cuibul, instalat pe stâncă, uneori pe arbori, sau chiar pe sol, este construit mai ales de femelă, în timp ce masculul adună materialul, format din ramuri, diferite vegetale, iarbă, pene, păr. Ponta este depusă de regulă în aprilie și este formată din 2-3 ouă în anii mai săraci, 5-7 în anii mai bogați în rozătoare. Clocitul este asigurat de femelă, timp de 28-31 zile, iar puii părăsesc cuibul după 39-43 zile, fiind hrăniți și îngrijiți la început numai de către femelă, aprovizionată de mascul, apoi de către ambii parteneri, până ating independența totală la 55-70 zile.
6	Perioade critice	Perioada iernii - Octombrie - martie
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în regiunile arctice și subarctice, în zone joase, deschise, din tundra arctică, uneori în zone mai înalte, sau în tundra împădurită sau taiga, dar în toate anotimpurile spre deosebire de șorecarul comun, preferă în mai mare măsură terenuri deschise, cu vegetație joasă favorabilă speciilor pradă. Iernează în regiuni temperate, în zone deschise, deseori pe terenuri agricole. Hrana șorecarului încălțat este formată în mare parte din rozătoare mici -șoareci, lemingi, mai rar din păsări, sau broaște, pește, insecte. Succesul reproducerii, densitatea populației și amplitudinea migrației

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		sunt strâns legate de abundența hranei. Vânează de pe unele puncte de observație mai înalte, sau de la înălțime, unde planează, sau zboară pe loc.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1075
2	Denumirea științifică	<i>Hieraaetus pennatus</i>
3	Denumirea populară	Acvilă mică
5	Descrierea speciei	Cea mai mică acvilă europeană, cu o lungime de 42-49 cm și cu o anvergură de 110-135 cm, are dimensiunile unui șorecar. Stă nemișcată în aer pe durate lungi, fără să bată din aripi, apoi plonjează spre sol cu aripile strânse, cu o viteză incredibilă -cu picioarele întinse înainte. Există două faze de culoare, una obișnuită, deschisă și una mai rară, închisă. Rar, se întâlnesc și tipuri intermediare. Faza deschisă este uneori confundată cu variantele extrem de deschise de șorecar și viespar, dar se deosebește de aceștia prin faptul că partea inferioară a aripii are remigele întunecate și subalarele deschise sau albicioase. Faza închisă este maro-închis dedesubt -cu supraalarele negricioase, dar cu coada puțin mai deschisă, putând fi confundat cu eretele de stuf și gaia neagră. La ambele faze supraalarele mijlocii sunt atât de deschise, încât formează un tipar specific în formă de “V” pe partea superioară a aripii și supracodalele sunt de o culoare deschisă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Sezonul de împerechere începe în aprilie-iunie, masculul desfășurând zboruri și cântece nupțiale ceea ce o face mai ușor de observat. În perioada de clocire și creștere a puilor, succesul reproductiv poate fi influențat de un deranj mai ridicat.
7	Cerințe de habitat	Este o specie de pădure, preferând pădurile mai rare, cu luminișuri. În principiu preferă pădurile de foioase, dar, mai rar, cuibărește și în păduri de conifere sau mixte. Pe continentul african, în timpul iernării, preferă zonele deschise, savanele, deșerturile și semi-deșerturile.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1034
2	Denumirea științifică	<i>Falco columbarius</i>
3	Denumirea populară	Șoimuleț de iarnă
5	Descrierea speciei	Cel mai mic șoim din Europa. Masculul adult are supraalare de culoare albastru deschis, la fel spatele și baza cozii. Jumătatea terminală a aripilor este de culoare închisă. Coadă are bandă terminală neagră. Burta este de culoare orange-cafeniu cu striatii. La femelă partea dorsală este de culoare cafeniu închis, iar ventral penajul are o nuanță deschisă. Cuibul este amplasat pe sol sau în arbori. Poate folosi cuiburi vechi de corvide. Ponta de 4-5 ouă este depusă în luna mai și incubația durează 30 de zile. După alte 30 de zile, puii sunt capabili de zbor.
6	Perioade critice	Perioada iernii - Octombrie - martie
7	Cerințe de habitat	Păduri de mesteacăn sau salcie, zone umede din taiga, zone costiere deschise.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Consumă paseriforme, pe care le prinde în zbor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1041
2	Denumirea științifică	<i>Falco tinnunculus</i>
3	Denumirea populară	Vânturel roșu
5	Descrierea speciei	Adulții variază în greutate, masculii cântărind între 140 – 250 grame iar femelele între 150 – 310 grame, fiind relativ mai mari. Lungimea este cuprinsă între 31 – 37 cm iar anvergura între 68 – 78 cm. Aceasta din urmă împreună cu coada au o lungime mare în comparație cu corpul său, spre deosebire de alte falconide, oferind un prim caracter de determinare a speciei în teren. Penajul diferă între sexe, la masculi târâța și coada sunt gri-albăstrui, pe când la femele sunt roșii-maronii. În plus, capul este gri la masculi, coada având doar o dungă neagră terminal, iar la femele capul este maro cu coada striată total. Juvenilii se aseamănă femelelor dar au o culoare mai gălbui-maronie. Baza ciocului, picioarele și inelul din jurul ochilor sunt de culoare galbenă, ghearele, ciocul și irisul fiind negre. Un caracter aparte ce poate fi regăsit și la alte specii din această familie este „mustața” neagră.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Sezonul de reproducere începe de la sfârșitul lunii aprilie, începutul lui mai, timp în care aceștia devin foarte vocali cu o varietate de sunete. Ponta este alcătuită din trei până la șapte ouă care eclozează în 26-34 zile. Penajul imaturilor apare după o lună de la eclozare însă aceștia rămân dependenți de părinți

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		încă șapte până la opt săptămâni, după care sunt destul de mari încât să vâneze singuri.
7	Cerințe de habitat	Este o specie ce preferă în special zone deschise, în sălbăticie fiind găsită în pășuni, culturi agricole, zone de luncă, margini de păduri, plantații de salcâm, habitate ce le oferă suficiente arii de hrănire. În altitudine poate ajunge chiar până la 5.000 de metri, însă nu depășește limita vegetației forestiere. În habitatele antropice poate fi găsită în sate, orașe și de-alungul șoselelor mărginite de arbori ce conțin cuiburi de corvide - <i>Corvus frugilegus</i> , în care se stabilește și fură cuiburile acestei specii.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1040
2	Denumirea științifică	<i>Falco subbuteo</i>
3	Denumirea populară	Șoimul rândunelelor
5	Descrierea speciei	Șoimul rândunelelor este un șoim de talie mică, subțire, cu o coadă relativ lungă și pătrată la capăt, având aripi lungi, ascuțite și arcuite spre interior ca o seceră; aceste caractere îl face să apară ca o drepnea de talie mare. Adulții sunt gri pe partea dorsală, ventral sunt întunecați, abdomenul fiind puternic striat iar gâtul este alb. De aproape se observă ”pantalonii”, zona cloacală, ruginii - roșiatice și mustața de culoare neagră. Juvenili diferă de adulți prin lipsa roșului de pe ”pantaloni” și zona cloacală, vârfurile deschise ale supraalarelor, fruntea deschisă, fiind maroniu pe partea dorsală iar partea ventrală fiind de un gălbui – albicios.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Sezonul de împerechere începe în mai-iunie, masculul desfășurând zboruri și cântece nuptiale ceea ce îl face mai ușor de observat. În perioada de clocire și creștere a puilor, succesul reproductiv poate fi influențat de un deranj mai ridicat.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în zone deschise, joase, cu pălcuri de copaci precum păduri rare, margini de pădure și maluri de râu. Specia poate fi întâlnită și în zone antropice cu precădere în zona rurală dar și în orașe.
8	Fotografii	

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1192
2	Denumirea științifică	<i>Perdix perdix</i>
3	Denumirea populară	Potârniche
5	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie cu o lungime a corpului de 28 – 32 cm. Are un corp compact și rotunjit, cap mic care iese în evidență prin coloritul său maro - portocaliu. De aproape, este o pasăre arătoasă, flancurile cu benzi maro – castanii, vermicule fine gri – cenușii pe piept și cu o pată brună pe abdomen în formă de potcoavă. Sexele sunt similare, masculul de regulă are un colorit mai contrastant, iar femela are pata de pe abdomen mai mică și mai puțin evidentă. Juvenilii sunt maro – gălbui și gri – maronii, fără portocaliu pe gât, piept gri și pată pe abdomen.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creștere a puilor. Potârnichea este o specie monogamă. Perioada de cuibărit durează între aprilie și septembrie -în cazul în care sunt depuse mai multe ponte. Cuibărește pe sol în vegetație densă, într-o mică

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		adâncitură pe care o căptușește cu frunze și fire de iarbă uscată, la care adaugă și fulgi. Ponta este formată din 10-20 de ouă de culoare uniformă, galben-verzui sau brun-măslinii. Ele sunt clocite o perioadă de 23-25 de zile numai de către femelă, masculul stând în apropiere și supraveghind cuibul. Puii sunt nidifugi, plecând imediat din cuib după părinți, ambii fiind implicați în creșterea lor. După circa două săptămâni puii sunt capabili să zboare.
7	Cerințe de habitat	Specie terestră care poate fi întâlnită pe pajiști în care sunt prezente tufișuri izolate, cu o înălțime a vegetației nu cu mult mai mare decât înălțimea păsării. Poate fi întâlnită, de asemenea, în pajiștile alpine; evită terenurile pe care se practică o agricultură intensivă. Se hrănește preponderent cu hrană de origine vegetală -cereale, semințe de buruieni, diverse fructe, plante tinere etc.. Ocazional consumă și insecte -în special în perioada de creștere a puilor, râme, melci și ouă de furnici.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1052
2	Denumirea științifică	<i>Fulica atra</i>
3	Denumirea populară	Lișiță
5	Descrierea speciei	Are cap negru, corp negru cu nuanțe gri, cioc alb cu un mic scut facial alb. Ochii sunt roșii, picioarele de culoare verde-gălbui, iar laba piciorului este parțial palmată și de culoare gri. Lungimea corpului este de 36-39 cm, masa corporală medie de 800 g.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iulie Cuibul este construit din frunze uscate și iarbă, ca o ridicătură, fie pe vegetație de pământ, fie pe vegetație plutitoare. Ouăle sunt depuse la mijlocul lunii martie. Ambii părinți clocesc 6 - 10 ouă, timp de 21-26 de zile. Cei doi au grijă de pui până când aceștia sunt independenți, la 55-60 de zile de la eclozare.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în zone cu ape mici, liniștite, lacuri, iazuri, canale de irigații, baraje de acumulare, mlaștini. Deseori poate fi întâlnită, pe timp de iarnă, și în estuare. Se hrănește, preponderent, cu plante acvatice, dar nu refuză nevertebratele, ouă de pasăre, amfibieni, pești sau mamifere mici. Își obține hrana prin scufundarea sub apă și prin culegerea de pe sol.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1265
2	Denumirea științifică	<i>Scolopax rusticola</i>
3	Denumirea populară	Sitar de pădure

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Este o pasăre voluminoasă cu aripi rotunjite, picioare scurte și un cioc lung și drept. Lungimea corpului este de 33-38 cm, anvergura aripilor de 55-65 cm, greutatea medie a corpului de 280 g. Partea dorsală este pestriță roșie-maronie și partea ventrală este bej. Capul prezintă bare transversale negre pe frunte până la ceafă, o dungă neagră de la baza ciocului spre ochi continuând spre ceafă și pene albe în jurul ochilor. Ciocul este de culoare roșiatică cu vârf negru. Sexele se aseamănă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Sezonul de împerechere începe în aprilie-iunie, masculul desfășurând zboruri și cântece nuptiale în timpul serii și dimineața devreme, pentru a atrage femelele. Cuibul este poziționat pe sol, are formă de cupă și este căptușit cu frunze și material vegetal disponibil în zonă. Femela depune o pontă formată din aproximativ 4 ouă de culoare crem cu pete gri sau maronii. Incubația începe după depunerea ultimului ou și durează 21-24 de zile, fiind asigurată numai de către femelă. Pui sunt nidifugi și pot părăsi cuibul imediat ce eclozează, urmându-și părintele. Ei devin complet zburători după 15-20 de zile.
7	Cerințe de habitat	Sitarul de pădure preferă pădurile de foioase sau de amestec, întinse și nefragmentate, care conțin tufișuri dense, un strat ierbos bogat și care au, de asemenea, în apropiere, un mozaic de habitate care includ zone uscate și calde pentru odihnă, zone umede pentru hrănit și zone deschise pentru zbor. Se hrănește predominant cu răme, în special în afara sezonului de cuibărit, dar din dieta sa mai fac parte și nevertebrate mici precum gândaci, urechelnițe, miriapode, păianjeni, melci și lipitori.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
8	Fotografii	-

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	848
2	Denumirea științifică	<i>Actitis hypoleucos</i>
3	Denumirea populară	Fluierar de munte
5	Descrierea speciei	Este o pasăre limicolă de talie medie spre mică, ce se deosebește prin comportament și forma alungită, înainte ca penajul să poată fi observat: adoptă o poziție orizontală, gâtul scurt, coada lungă, picioare scurte, pendulându-și tot timpul posteriorul, mai ales după mișcări scurte, rapide și aterizări. Părțile superioare ale corpului au culoarea maronie, iar burta și pieptul sunt albe, cu un intrând alb delimitat de zona carpiană a aripilor și banda neagră de pe piept ce se termină brusc. Ciocul este lung și drept, cu o bază de culoare deschisă și vârfuri negre, picioarele au culoarea gri-verzuie cu un inel alb, vizibil doar de aproape. Iarna penajul capătă o culoare maronie care bate în măsliniu. În zbor poate fi identificat datorită dungii albe de pe aripă, foarte vizibilă. Juvenilii sunt asemenea adulților, însă apar mai dungați dorsal.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Specia este de regulă monogamă cu rare schimbări de partener, deși nu este o specie ai cărei reprezentanți să rămână împreună pe viață. Cuibul este o mică adâncitură în sol, deseori ascuns printre copaci și tufișuri, fiind construit de preferință în zonele cu pietriș sau nisip de pe malurile habitatelor acvatice de către femelă în timp ce masculul păzește teritoriul. Perechile solitare cuibăresc la distanță de 60-70 m una față de cealaltă. În perioada mai-iunie femela depune 3-4 ouă.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Ponta este clocită pe rând de către ambii parteneri pe o perioadă de 21-22 de zile. Puii părăsesc cuibul la câteva ore de la eclozare și rămân ascunși în vegetație. Ei sunt hrăniți intens de către ambii părinți, unul din aceștia -de obicei femela părăsindu-i înainte ca ei să poată zbura, fenomen care are loc la 26-28 de zile de la eclozare. Perechile scot doar un singur rând de pui pe an.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește într-o mare varietate de zone climatice și de vegetație temperate, montane, stepice, mediteraneene, semi-aride și de la nivelul 0 al mării până la altitudini de 4.000 de metri în munți. Această specie evită zonele înghețate, acoperite cu zăpadă sau foarte aride, preferând habitatele cu apă dulce ale lacurilor, râurilor și izvoarelor. Principala resursă de hrană a acestei specii sunt nervetebratele - coleoptere, diptere, plecoptere, efemeroptere, etc. Prada este localizată vizual și culeasă de pe sol, în special dintre pietre sau dintre căpături, de pe vegetație sau chiar de pe unele mamifere -exemplu, oi. Sondează substratul foarte rar, dar adesea spală prada înainte de a o înghiți.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	985
2	Denumirea științifică	<i>Columba oenas</i>
3	Denumirea populară	Porumbel de scorbură
5	Descrierea speciei	Penajul este gri-albăstrui, cu o pată pe gât cu irizații verzui și violacee. În zbor se observă partea ventrală gri a aripii, spatele și banda de pe mijlocul aripii este gri -albăstrui deschis. Are pete negre mici pe aripi. Lungimea corpului este de 28-32 cm.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Martie – Iunie Cuibăresc în scorburi, mai rar folosesc găuri din pereți calcaroși sau cuiburi părăsite ale speciilor de corvide aflate la 4 - 20 m înălțime. Femela depune 2 ouă albe, clocitul durează 16-18 zile și este asigurat de ambii părinți.
7	Cerințe de habitat	Preferă păduri rare cu arbori bătrâni și scorburoși sau parcurile mari rărite în care se găsesc poieni și suprafețe libere cu arbori bătrâni, în scorburile cărora își construiește cuibul. Se hrănește cu semințe de graminee, crucifere, leguminoase, cu fructe, uneori și insecte, moluște și miriapode. Aduna hrana de pe sol, în teren deschis, de pe culturi agricole, arături, rar din pădure sau vegetație arboricolă.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	997
2	Denumirea științifică	<i>Cuculus canorus</i>
3	Denumirea populară	Cuc
5	Descrierea speciei	Masculul este gri-întunecat pe cap, piept și spate, cu striuri orizontale albe și gri pe abdomen, amintind de un uliu păsărar. Femela are colorit similar, cu o nuanță gri-ruginieși cu dungi șterse pe gușă, faza gri, dar există un număr mic de femele al căror cap și spate au colorit roșu-ruginiu intens, faza ruginie. Juvenilii au fața dorsală brun-întunecată, unii fiind mai gri, iar alții mai ruginii, fără a putea fi grupați în două categorii distincte ca femelele adulte; nu sunt roșii-ruginii și au întotdeauna capul și gâtul cenușii. De asemenea, au o pată albă de pe ceafă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Aprilie – iunie Parazit de cuib, femela depunând câte un ou în cuiburile altor păsări. Dintre speciile frecvent parazitare, amintim: codobatura albă, măcăleandru, fâsa de luncă, silvia de câmpie, lăcarii, muscarul sur. Femelele se specializează în „exploatarea” unei anumite specii-gazdă, depunând ouă care imită dimensiunea și coloritul ouălor acesteia. Puiul de cuc aruncă ouăle și puii gazdei din cuib, rămânând singurul beneficiar al eforturilor de hrănire depuse de păsările-gazde.
7	Cerințe de habitat	Specie destul de comună în toate tipurile de habitate, în păduri și terenuri deschise cu pălcuri de tufișuri și arbuști, stufărișuri, de la câmpie până la munte. Fiind parazit de cuib, urmărește distribuția speciilor gazdă. Consumă omizi ale multor specii de fluturi, dar și alte tipuri de insecte.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1174
2	Denumirea științifică	<i>Otus scops</i>
3	Denumirea populară	Ciuș
5	Descrierea speciei	Este o specie care se camuflează cu ușurință în coronamentul copacilor, având culoarea penajului gri-maroniu cu partea inferioară mai deschisă la culoare decât partea superioară, fiind marcată cu dungi negre-maronii. Pe cap prezintă două moțuri auriculare, iar ochii sunt galbeni. Lungimea corpului este de 16-20 cm, iar anvergura aripilor este de 47-54 cm, cu o masă corporală de 64-135 g.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		puilor Cuibul este poziționat în scorburile copacilor bătrâni, în cavități realizate de ciocănitore, în găuri din clădiri sau ziduri și ocazional în cuiburile altor păsări, cum ar fi coțofana. Întotdeauna însă își alege locul de cuibărit la înălțimi destul de mari. Femela depune în luna mai o pontă formată din 4-6 ouă albe, mate, incubația acestora fiind asigurată în cea mai mare parte tot de către femelă, timp de 24-25 de zile. Pe toată perioada clocitului masculul își hrănește femela aducându-i la cuib diverse animale. Acesta face același lucru și după ce eclozează pontă, femela preluând doar hrana și împărțind-o puilor. Juvenilii sunt nidicoli, de culoare alb-gri și zboară de la cuib după 21-25 de zile de la eclozare. Specia are o singură pontă într-un sezon de reproducere.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în zonele de câmpie și de deal, încălzite și aride, la altitudini mai joase. Apare frecvent în zonele temperate și mediteraneene, dar și în cele stepice și oceanice. Ocazional apare și în zona alpină, între 1.400 și 1.500 m altitudine. De obicei evită locurile cu păduri închise sau habitatele fără arbori, preferând suprafețele semideschise cu tufăriș și copaci bătrâni. Astfel de habitate se întâlnesc mai ales în apropierea localităților, în habitate antropizate, cum ar fi livezi, vii, parcuri, grădini, aliniamente de arbori situate de-a lungul drumurilor sau alei cu copaci. Se hrănește în mare parte cu insecte și alte nevertebrate, dar din dieta sa fac parte și păsări mici, reptile, amfibieni și mamifere. Are diverse strategii de vânătoare, dar de obicei pânđește poziționat în locuri înalte, de unde se lansează pentru a-și prinde prada cu ghearele. Poate vâna destul de bine și mergând pe sol. Moliile sunt prinse de obicei în zbor cu ghearele, iar coșaii și gândaci la sol.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	907
2	Denumirea științifică	<i>Athene noctua</i>
3	Denumirea populară	Cucuvea
5	Descrierea speciei	Este o specie nocturnă de talie mica spre medie, îndesată, cu aripi rotunjite și coada scurtă. Lungimea corpului este de 21-23 cm, anvergura de 54-58 cm, masa corporală medie de 180 g. Sunt cunoscute mai multe variații de penaj, de la cenușiu-maroniu la roșcat. Părțile superioare sunt pătate cu alb, cele inferioare sunt galben deschis cu pete maronii, iar coada are o bandă terminală albă. Ochi galbeni, strălucitori, cu sprâncene albe, ciocul galben deschis, picioare lungi și albe acoperite de pene. Masculul seamănă foarte bine cu femela.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor. Cuibărește în scorburi de copaci, pe stânci, în găuri, râpe și pe clădiri. În luna februarie masculii își stabilesc un mic teritoriu. În timpul curtării, partenerii se strigă unul pe altul, se ciugulesc, iar masculul este cel care hrănește femela. Perechile monogame rămân împreună pentru cel puțin un an, dar deseori stau împreună toată viața. Se întorc la cuib an după an; înainte de a se stabili în cuib, îl lărgesc și îl curăță foarte bine. Ponta este compusă din 2-5 ouă albicioase cu mărimea medie de 34 x 29 mm, depuse la sfârșitul lui martie și începutul lui aprilie. Perioada de incubație durează 27-28 de zile, clocirea fiind asigurată de către femelă. Ambii părinți hrănesc puii, care devin zburători după 30-35 de zile.
7	Cerințe de habitat	Este o specie comună în centrul și sudul Europei, întâlnind-se în regiuni deschise, adesea stâncoase și în localități. În comparație cu celelalte este mai degrabă o specie terestră decât arboricolă, însă folosește des stâlpi ca puncte de observație. Evită pădurile compacte și vegetația densă, dar și mlaștinile sau terenurile agricole. Manifestă o preferință pentru livezile părăsite sau bătrâne și poate fi întâlnită și

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		în zonele aglomerate dacă există un nucleu de copaci sau o construcție abandonată. Se hrănește cu insecte, rozătoare, păsări, amfibieni, șerpi mici și râme.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1287
2	Denumirea științifică	<i>Strix aluco</i>
3	Denumirea populară	Huhurez mic
5	Descrierea speciei	Specie de pasăre răpitoare de noapte de talie medie, având lungimea corpului de 37-43 cm, anvergura aripilor de 81-96 cm și greutatea corpului de 420 g -mascul și 520 g -femela. Partea superioară este pestriță și variază de la arămiu-maro la gri-marونی. Partea inferioară albă și brăzdată cu dungi maronii. Discul facial este pal înconjurat cu negru, iar creștetul este negru încadrat de două benzi albe. Ochii sunt negri și ciocul are culoarea cornului. Sexele sunt asemănătoare dar femela este mai voluminoasă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor În Europa perioada de cuibărire începe la mijlocul lunii martie. Cuibul este construit în scorbura unui copac bătrân, în cuiburi de corb, cioară, coțofană, ocazional în coșul de fum sau în podul clădirilor părăsite. Intră frecvent și în cuiburile artificiale, dacă sunt montate în habitatul favorabil speciei. Femela depune 2-6 ouă albe și aproape rotunde - uneori chiar unul singur. Ouăle sunt depuse la un interval de 2 zile, iar perioada de incubație durează 28-29 de zile, clocitul fiind efectuat numai de către femelă. În primele 6-7 zile femela supraveghează puii

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		la cuib și îi alimentează cu hrana pe care o aduce mascul; după această perioadă părăsește și ea cuibul și iese la vânătoare. Timp de 28-37 de zile puii sunt hrăniți la cuib de ambii părinți, după care părăsesc adăpostul, rămânând în zona cuibului. Încă 3 luni de zile ei sunt dependenți de hrana găsită de părinți, după care pleacă și își stabilesc propriul lor teritoriu.
7	Cerințe de habitat	Preferă să cuibărească în păduri de foioase sau de amestec, în pâlcuri de copaci din apropierea fermelor, a parcurilor, a grădinilor mari sau a bisericilor. Necesită în habitat prezența copacilor bătrâni cu scorburi largi pentru cuib și a zonelor deschise din păduri sau din apropierea lor, cu multe puncte de observație pentru a vâna. Apreciază zonele unde are acces la apă. Poate fi întâlnit chiar și în parcurile din orașe mari. Dieta speciei este formată din mamifere de talie mică, rozătoare, păsări mici, șopârle, broaște, pești sau gândaci mari.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	906
2	Denumirea științifică	<i>Asio otus</i>
3	Denumirea populară	Cuif de pădure
5	Descrierea speciei	Specie de pasăre răpitoare nocturnă de mărime medie spre mare, cu o lungime a corpului de 35-40 cm, iar anvergura aripilor este de 90-100 cm, cu o masă corporală de 220-435 g. Aripile sunt lungi și înguste, cu zborul relaxat asemănător cu cel al unui pescăruș mai mic. Vârfurile aripilor au benzi fine și dese maronii, iar marginea posterioară a aripii întunecată. Culoarea generală este crem-ruginie cu striăți întunecate longitudinale. Ochii sunt roșii-gălbui. Prezintă

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		două moțuri lungi pe cap, ținute uneori în sus, alteori ascunse între celelalte pene ale capului.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor În România, ciuful de pădure este adesea auzit în perioada de reproducere la marginea satelor sau pe aliniamentele de copaci sau tufe. Depune 4-6 ouă la intervale de două zile, începând din mijlocul lui martie până la începutul lui aprilie. Ouăle sunt puțin eliptice, netede, cu pori fini și de culoare albă. Incubația durează 27-32 de zile, fiind asigurată numai de femelă. Este depusă în mod obișnuit o singură pontă pe an, însă în condiții de hrană bogată poate exista și o a doua depunere de ouă. Puii sunt nidicoli și sunt hrăniți de femelă cu hrana adusă de mascul.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în păduri, în apropierea terenurilor arabile sau în cuiburi abandonate de corvide de-a lungul aliniamentelor de arbori și tufe, în parcuri sau plantații, precum și în livezi bătrâne, cimitire cu copaci și tufe, în alte zone împădurite din localități sau de la marginea acestora. Pe perioada iernii se adună în grupuri de câteva zeci sau chiar mai multe, în locuri tradiționale. Se hrănește cu șoareci în proporție de 90%, la care se adaugă și păsări mici.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	888
2	Denumirea științifică	<i>Apus apus</i>
3	Denumirea populară	Drepnea neagră
5	Descrierea speciei	Au o formă a corpului caracteristică, cu aripi lungi, în formă de seceră și cu o coadă bifurcată. Culoarea preponderentă este

		maroniu închis, cu bărbie albă, dar deseori pare neagră, văzută pe fondul albastru al cerului.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Femela depune două sau trei ouă la diferențe de câteva zile în luna mai. Adulții clocesc pe rând, timp de 19-20 de zile, amândoi hrănesc puii, care vor părăsi cuibul la 37-50 de zile de la eclozare. Cresc o singură pontă pe an.
7	Cerințe de habitat	Este o specie legată mai mult de un habitat specific și mai puțin de altitudine; astfel cuibărește în crăpăturile falezelor, în râpe argiloase, în chei și stâncării, în pereții crăpați ai caselor, în scorburi, în păduri și în turnuri de biserică, unde adesea ocupă cuiburile părăsite ale lăstunului de casă. Hrana este constituită din insecte adulte, mai ales diptere, capturate în zbor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	890
2	Denumirea științifică	<i>Apus melba</i>
3	Denumirea populară	Drepnea mare
5	Descrierea speciei	Dreapneaua mare este o pasăre oaspete de vară care se diferențiază foarte ușor prin talia mare, iar pentru o drepnea are bătaile aripilor mai lente și adânci, câteodată dând impresia de șoimul rândunelelor. Abdomenul este de culoare albă, având, de asemenea și gâtul de aceeași culoare, însă acest caracter nu este ușor de observat întotdeauna – în condiții de lumină scăzută sau chiar pată să fie de dimensiuni mai restrânse. Culoarea dorsală și a benzii de pe piept este gri – maroniu. Ciocul este scurt și larg, perfect adaptat pentru a prinde insecte în timpul zborului. Juvenilii

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		au penajul similar cu cel al adulților, însă marginile penelor sunt mult mai pale.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibărește din a doua jumătate a lunii aprilie până în august. Este o specie monogamă, la care perechea se păstrează pentru toată viața, manifestând totodată și o afinitate mare pentru locurile de cuibărit, construindu-și cuibul în colonii stabilite în crevase sau pe pereții verticali din habitatele stâncoase. Adesea la începutul unui sezon nou de reproducere cuibul de anul trecut este reutilizat, după ce este reparat. Cuibul are formă de cupă și este construit din pene, paie, mușchi, diverse fibre vegetale, pe care drepneaua le sudează utilizând saliva proprie, cu care lipește și cuibul de pereții verticali. După împerechere, ce are loc în aer, femela depune de la 1 la 6 ouă. Clocitul este asigurat de ambele sexe timp de 17 - 28 de zile și începe după depunerea ultimului ou. Puii nidicoli sunt dependenți de cuib timp de 6-10 săptămâni și sunt hrăniți de părinți numai cu insecte.
7	Cerințe de habitat	Este o specie ce poate fi întâlnită cu climă temperată și mediteraneană, preferând zonele stâncoase, calcaroase sau cu maluri înalte argiloase, fiind prezentă de la altitudinea de 100 m până la 2.000 m. Poate fi întâlnită și în anumite localități, dacă acestea au în preajmă habitatul preferat de stâncărie. Hrana este constituită din insecte adulte capturate în zbor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1091

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Jynx torquilla</i>
3	Denumirea populară	Capîntortură
5	Descrierea speciei	Din aceeași familie cu ciocănitorile pestrițe, capîntortura este o specie de talie mică cu penaj gri-marونیu criptic, care o ajută să se camufleze foarte bine pe scoarța copacilor. Prezintă o mobilitate accentuată a gâtului, de unde și numele.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-August Cuibărește în scorburile existente, fără a excava precum ciocănitorile, motiv pentru care preferă pomii sau arborii bătrâni, scorburoși, de asemenea și alte cavități uneori. Depune de regulă 7 până la 10 ouă.
7	Cerințe de habitat	Preferă habitatele semideschise cu copaci și tufărișuri, în special livezile cu pomi bătrâni, pădurile rare de câmpie și din zona colinară, pâlcurile de arbori din pășuni, parcuri etc. Specie insectivoră, se hrănește predominant cu furnici și cu alte insecte pe scoarța și la baza copacilor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1219
2	Denumirea științifică	<i>Picus viridis</i>
3	Denumirea populară	Ghionoaie verde
5	Descrierea speciei	Spre deosebire de ghionoaia sură este mai mare, are ciocul mai lung, creștetul și ceafa sunt roșii la ambele sexe și au mai mult negru pe obraz, respectiv în jurul ochilor și mustața neagră, care la mascul

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		este roșie în centru. Juvenilul se deosebește de cel al ghionoaiei sure prin capul, gâtul și partea ventrală a corpului cu striații și creștetul roșu.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Mai Cuibăresc în scorburi excavate în copaci bătrâni. Cele 5 -7 ouă sunt depuse în mijlocul lunii aprilie. Incubarea pontei durează între 18-19 zile și este efectuată de ambele sexe, puii se dezvoltă în 18-21 zile și devin independenți în scurt timp după părăsirea scorburii. Puii sunt îngrijiți de ambii părinți.
7	Cerințe de habitat	Preferă porțiuni de păduri mai deschise, marginea pădurilor, pajiștile împădurite sau cu arbori răzlețe. Nu cuibărește în habitate deschise fără copaci, din cauza lipsei locurilor de cuibărit. În România evită pădurile de conifere. Specia nu este considerată ca una specializată pe anumite tipuri de habitate forestiere, distribuția este limitată mai mult de abundența hranei, fiind un adevărat specialist în acest sens. Hrana este formată aproape în exclusivitate de furnici și larvele acestora, care sunt procurate în mod obișnuit prin distrugerea mușuroaielor. Furnicile constituie baza hranei și în perioadele de iarnă, din această cauză specia este sensibilă la iernile foarte grele în cursul cărora mortalitatea de iarnă poate crește la nivele foarte mari.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1008

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Dendrocopos major</i>
3	Denumirea populară	Ciocănitoare pestriță mare
5	Descrierea speciei	Cea mai frecventă specie de ciocănitoare pestriță, are un colorit caracteristic cu alternanță alb-negru și roșiatic pe abdomenul inferior și sub coada, iar masculii și juvenilii au marcaje roșii pe creștet - masculul în partea posterioară, juvenilul pe tot creștetul.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iulie Excavează cavități în copaci slăbiți sau uscați, depună de regulă 4 până 6 ouă.
7	Cerințe de habitat	Poate fi întâlnită în aproape toate tipurile de zone împădurite. Se hrănește cu insecte pe scoarța copacilor, dar ocazional și cu fructe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1126
2	Denumirea științifică	<i>Lullula arborea</i>
3	Denumirea populară	Ciocârlie de pădure
5	Descrierea speciei	Ciocârlie de talie mică, ce prezintă un colorit maro, relativ uniform. Se aseamănă foarte mult cu ciocârlia de câmp, de care se diferențiază prin coada mai scurtă, sprânceana evidentă – deschisă la culoare ce ajunge până pe ceafă, creasta scurtă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Specie teritorială. Baza cuibului este o adâncitură, ascunsă sub un smoc de iarbă, căptușită cu fire fine. Sunt depuse 3-5 ouă începând cu jumătatea lunii aprilie.
7	Cerințe de habitat	Preferă marginea pădurilor de foioase, liziere și zone cu pășuni. Importante sunt prezența ierbii scurte și zone lipsite de vegetație. În perioada de cuibărit, se hrănesc cu insecte. În restul anului dieta e suplimentată cu semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1028
2	Denumirea științifică	<i>Eremophila alpestris</i>
3	Denumirea populară	Ciocârlie urecheată
5	Descrierea speciei	Penajul corpului este maroniu cu pieptul alb, masculul distingându-se ușor prin gulerul negru de sub gât, petele negre de la ochi, fruntea neagră ce se continuă cu două smocuri de pene asemănătoare cu două urechi. Juvenilul poate fi ușor confundat cu ciocârlia de câmp, având penajul maroniu deschis, dar lipsindu-i petele negre de pe piept și obraz.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Femelele depun 3-4 ouă în lunile mai-iunie, incubația fiind de 10-14 zile. Puii sunt hrăniți de ambii părinți până la vârsta de 9-12 zile, părăsind cuibul după această perioadă, dar continuând să fie îngrijiți de părinți până când învață să zboare. Perechile pot avea două generații pe an în funcție de durata sezonului cald.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în pajiști alpine deschise și întinse, din zonele înalte, la peste 1800 de metri. Preferă habitatele fără grohotiș și tufăriș. Iarna coboară în zonele joase, unde preferă habitatele deschise, fără copaci, în special cele joase de câmpie. În timpul verii consumă nevertebrate, puii fiind hrăniți aproape exclusiv cu acestea și cu annelide. Iarna dieta este alcătuită din semințe, mai ales din semințe mici de iarbă, pe care le colectează de pe pământ, în stoluri mici.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1242
2	Denumirea științifică	<i>Ptyonoprogne rupestris</i>
3	Denumirea populară	Lăstun de stâncă
5	Descrierea speciei	Lăstunul de stâncă este mai mare și mai masiv decât lăstunul de mal. Corpul este masiv, gât gros și aripi late și ascuțite. Penajul este gri-marونی dorsal cu remige puțin mai întunecate și cu o tentă marونی-murdară, gri-albicioasă ventral, pe piept și treptat mai întunecat spre spate, până în regiunea subcodală. Are un zbor mai agil și acrobatic decât al celorlalte rândunele. În zbor se pot observa pe coadă petele albe caracteristice speciei.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibărește pe stâncării abrupte, rareori în găurile din clădiri sau ziduri. Perechile sunt monogame, acestea construiesc în fisurile de pe stânci un cuib din noroi, căptușit cu fire de iarbă și pene.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Perechile sunt teritoriale astfel cuiburile sunt solitare, însă se pot întâlni și mici colonii de cuiburi apropiate -10-80 de m unele de altele. Femela depune între 2-5 ouă -de obicei 3-4 începând cu luna mai. Incubația durează 13-17 zile, apoi puii sunt hrăniți de ambii părinți timp de 24-27 de zile până când aceștia sunt capabili de zbor și părăsesc cuibul.
7	Cerințe de habitat	Habitatul speciei este reprezentat de stâncăriile din regiunile uscate și calde localizate în zonele montane, cu piscuri, defilee și chei. Specia poate fi observată aproape la orice altitudine, inclusiv la peste 2000 de metri. Este o pasăre gregară în afara sezonului de reproducere. Se hrănește cu o mare varietate de insecte pe care le prinde din zbor în apropierea stâncilor, deasupra cursurilor de apă și a pajiștilor alpine.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1006
2	Denumirea științifică	<i>Delichon urbicum</i>
3	Denumirea populară	Lăstun de casă
5	Descrierea speciei	Partea superioară a corpului neagră cu luciu albastru, târțița albă, iar cea inferioară, albă. Coada este scurtă și moderat scobită. Zbor cu mai multe fluturări de aripi decât al rândunelei, cu alunecări lungi și relaxate, cu aripile întinse -și nu sacadat.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Cuib sub forma unui bol, din noroi, fixat sub streșinile clădirilor sau pe versanții stâncoși. Femela depune între 1-7 ouă -în general 4-5 începând cu luna mai.
7	Cerințe de habitat	Specie comună, cuibărend în colonii, mai ales în localități, dar și pe stâncării din regiuni montane. Se hrănește în mod special cu insecte.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1083
2	Denumirea științifică	<i>Hirundo rustica</i>
3	Denumirea populară	Rândunică
5	Descrierea speciei	Rectricele marginale foarte lungi și înguste. Fruntea și bărbia roșcate sunt caracteristice, dar de la distanță par întunecate. Fără alb pe târtiță. Zbor sacadat precum o săgeată cu alunecări cu aripile întinse, relativ scurte și rapide, nu ca ale lăstunului de casă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuib cu deschidere largă, construit din noroi și paie, adeseori fiind amplasat în interiorul clădirilor cum ar fi: hale industriale, case, hambare, grajduri sau pe sub poduri.
7	Cerințe de habitat	Rândunica este una dintre cele mai comune specii cuibăritoare din localități. Apariția sa depinde în mare parte de creșterea animalelor domestice. De obicei ocolesc pădurile întinse și zonele foarte uscate. Inițial probabil a cuibărit în zona montană, zonele costale cu cavități, chei și copaci scorburoși. Cu timpul însă s-a adaptat la mediul antropic. Astfel rândunica poate fi întâlnită pe terenuri agricole, localități, de-a lungul drumurilor, oriunde

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		găsește locuri corespunzătoare pentru a cuibări și a aduna hrană, de multe ori preferând zonele aflate în apropierea apelor. Se hrănește numai cu insecte pe care le prinde din zbor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	887
2	Denumirea științifică	<i>Anthus trivialis</i>
3	Denumirea populară	Fâsă de pădure
5	Descrierea speciei	Fâsa de pădure poate fi întâlnită în zone deschise și semi-deschise, unde folosește arborii mici și tufișurile ca post de observare. Este o pasăre de culoare maroniu - oliv, cu un cerc de culoare palidă în jurul ochilor și o dungă neagră de forma mustaței. Prezintă pete maronii pe părțile superioare, având un piept bombat cu striuri maronii în partea superioară a acestuia. Contrastul este puternic între pieptul gălbui închis și abdomenul alb. Masculul și femela nu prezintă dimorfism sexual.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iulie Cuibăritul la această specie începe la sfârșitul lunii aprilie și durează până în luna august, fâsa de pădure putând avea 2 sau 3 ponte într-un sezon de reproducere. Este o specie monogamă, ocazional poligamă. Are un zbor nupțial foarte caracteristic: pornește de pe creanga unui arbore sau tufiș, în unghi de circa 60°, iar din punctul cel mai înalt -25-30 m coboară lent, cu aripile deschise și cu picioarele atârdate, aterizând în punctul de pornire sau undeva în apropiere și în scurt timp reia spectacolul. Cuibul este construit de femelă din mușchi și fire de iarbă uscate fiind

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		bine ascuns în iarbă; ponta este formată din 4-8 ouă este clocită numai de femelă timp de 12-14 zile, iar puii sunt hrăniți de ambele sexe, părăsind cuibul după aproximativ două săptămâni.
7	Cerințe de habitat	Printre habitatele preferate de specie se află marginea pădurilor de foioase și conifere, luminișurile, tăieturile cu copaci înalți, izolați, lizierele și zonele colinare sau cele de munte. Apare în pajiști cu tufărișuri și copaci, de la nivelul mării până la altitudinea de 2300 m. În timpul migrației folosește habitate asemănătoare, dar și zone mai deschise. Deși cuibărește și își caută hrana pe sol care este formată preponderent din nevertebrate, la fel ca și celelalte specii de fâse, este unică prin preferința pentru prezența arborilor în locurile de cuibărit, folosind crengile acestora ca loc de marcare a teritoriului prin cântec sau ca punct de observație.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	886
2	Denumirea științifică	<i>Anthus spinoletta</i>
3	Denumirea populară	Fâsă de munte
5	Descrierea speciei	Indivizii în penaj de vară au creștetul și ceafa cenușii, în timp ce spatele, aripile și mai ales târâța sunt maronii, cu striuri șterse pe spate. Prezintă o sprânceană albă, distinctă. Ventral penajul este roz șters, uneori cu striuri fine pe laturile pieptului sau aproape complet lipsit de pete. Picioare maro-închis. În penaj de iarnă partea superioară a corpului este maroniu-cenușie, cu striuri șterse, iar partea ventrală este albicioasă cu striuri evidente pe piept și flancuri.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iulie Perioada de cuibărit la efectivele din Europa se începe la sfârșitul lunii aprilie și durează până la începutul lunii iulie, specia având una, sau câteodată două ponte pe an. Cuibul este construit în majoritate de femelă, câteodată cu ajutorul masculului, din iarbă, frunze și mușchi, căptușit cu materiale mai fine și păr, amplasat pe pământ, de obicei ascuns în vegetație. Ponta de 4-6 ouă este clocită numai de femelă timp de 14-15 zile. Puii sunt hrăniți la început de mascul, apoi de ambii părinți, și părăsesc cuibul după 14-15 zile.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în pășuni alpine și pajiști montane cu vegetație scurtă și cu stânci, arbuști sau copaci împrăștiate, de obicei cu zone umede, adeseori pe versante montane. Se hrănește pe pământ, adunând insecte și alte nevertebrate mici. Ocazional sare în aer pentru a prinde insectele zburătoare.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1150
2	Denumirea științifică	<i>Motacilla cinerea</i>
3	Denumirea populară	Codobatură de munte
5	Descrierea speciei	Are coadă mai lungă decât a codobaturii albe, culoarea fiind aceeași, aceasta marcând toate mișcările acestei specii, zborul fiind mai ondulatoriu decât al codobaturii albe, pe sol având mișcări chiar mai balansate. Partea dorsală este cenușie, acoperind și capul, care prezintă o sprânceană albă deasupra ochilor. Gușa și aripile sunt negre, acestea din urmă având borduri albe. Partea inferioară și picioarele sunt de culoare galbenă.

6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibul este construit de ambii parteneri, de obicei fiind amplasat într-o gaură în maluri, crăpături din ziduri, sub poduri sau în țevi de scurgere. Femelele depun 3-6 ouă în lunile aprilie-mai, incubația fiind de 11-13 zile. Puii sunt hrăniți de ambii părinți până la vârsta de 11-13 zile și ulterior pentru încă 2-3 săptămâni după părăsirea cuibului. Adesea masculul se poate îngriji singur de pui în timp ce femela poate depune o a doua pontă.
7	Cerințe de habitat	Preferă habitatele montane, fiind observată în apropierea cursurilor de ape și pajiștilor umede, inclusiv în zona alpină, precum și în zonele împădurite, iar în afara perioadei de cuibărit poate fi întâlnită și la altitudini mai joase, în terenuri agricole, drumuri forestiere, plantații și chiar zone urbane din apropierea regiunilor muntoase. Se hrănesc de obicei cu insecte pe care le capturează în apropierea apelor curgătoare, stând pe pietrele din mijlocul apei sau pe crengile atârinate deasupra apei.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1149
2	Denumirea științifică	<i>Motacilla alba</i>
3	Denumirea populară	Codobatură albă
5	Descrierea speciei	Are penaj alb cu negru, o coadă lungă pe care o balansează, la fel ca toate codobaturile. Umblă repede, vioi, pe sol, pentru a prinde insecte. Corpul are o lungime de 18 centimetri și poate ajunge la greutatea de 25 de grame.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Aprilie – Iulie Cuibărește pe sol, în vegetație, dar și în cavități din ziduri și chiar și pe pontoanele din Delta Dunării. Masculul începe să construiască cuibul, femela i se alătură și ea este cea care îi va da tușele finale. Femela depune 3-8 ouă. Ambii parteneri clocesc ouăle, dar preponderent femela, care clocește exclusiv pe timp de noapte. După 12-16 zile, puii ies din ou și sunt hrăniți de ambii părinți.
7	Cerințe de habitat	Poate fi întâlnită în zone deschise, pe pajiști, de-a lungul văilor și în apropiere de râuri, dar și în așezări umane. Se hrănește cu muște, larve, mici melci, păianjeni, gândaci și libelule.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	971
2	Denumirea științifică	<i>Cinclus cinclus</i>
3	Denumirea populară	Mierlă de apă; Pescărel negru
5	Descrierea speciei	Specia nu prezintă dimorfism sexual. Are corpul compact, rotund cu picioare puternice și o coadă scurtă. Partea dorsală a corpului este neagră-cenușie, capul maro deschis, iar pieptul și gusa sunt albe astfel se observă un contrast puternic față de burta maro. La juvenili penajul este gri șters cu dungi deschise ondulate dorsal și închise ventral. Gusa albă este pătată cu gri și este slab conturată pe abdomen.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie

		Cuibărește exclusiv de-a lungul cursurilor de apă din zonele montane. Cuibul, construit de ambele sexe, este amplasat în ierburi sau în mușchi adesea fiind poziționat sub poduri sau pe alte suporturi, inclusiv la contactul cu o stâncă. Cuibul bombat prezintă o intrare pe partea amplasată la contactul cu un suport -stâncă, peretele unei cascade. Femela depune o pontă formată din 1-7 ouă, -în mod normal 4 sau 5 începând de la sfârșitul lunii martie până în aprilie. Incubația durează între 15-18 zile, până la 20 de zile și este asigurată de către femelă. O pereche poate avea frecvent două ponte pe an. Puii sunt nidicoli, ei rămân în cuib o perioadă de 19-25 de zile și sunt hrăniți de ambii părinți. Înainte de a fi capabili să zboare, puii pot înota și se pot scufunda.
7	Cerințe de habitat	Specia este des întâlnită de-a lungul râurilor repezi de munte, unde și cuibărește. Ocazional poate fi observată pe malurile lacurilor din zonele stâncoase. Este o pasăre teritorială, de obicei monogamă, rar poligamă. Se scufundă în apă pentru procurarea hranei, respectiv a nevertebratelor acvatice pe care le prinde din apele repezi din zonele montane. Datorită conformației corpului și a oaselor solide are capacitatea de a înota sub apă cu bătaii puternice din aripi și poate chiar și să meargă pe fundul apei. De asemenea, înoată la suprafața apei cu corpul adânc scufundat.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1327
2	Denumirea științifică	<i>Troglodytes troglodytes</i>
3	Denumirea populară	Ochiuboului

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Are jumătate din mărimea unei brumărițe de pădure, lungimea corpului fiind de 8-12 cm, anvergura aripilor de 12-16 cm și greutatea corpului de 6-12 g. Are un corp mic de formă rotundă cu aripi scurte și rotunde și o coadă scurtă, uneori ținută ridicată și un cioc îngust. Penajul este pestriț maroniu pe partea superioară și opac pe partea inferioară. Aripile, flancurile și coada prezintă dungi negre. Sexele sunt similare.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Sezonul de cuibărit începe în aprilie, atunci când femela depune 1-9 ouă de 16x13 mm în dimensiune și le clocește timp de 12-18 zile. Dacă masculul este monogam va ajuta la creșterea puilor, cu toate că majoritatea masculilor sunt poligami fiind prea ocupați cu apărarea teritoriului. Puii părăsesc cuibul 14-19 zile mai târziu, dar continuă să fie hrăniți de părinți pentru alte câteva săptămâni. Fiecare pereche pot crește 2-3 generații pe sezon.
7	Cerințe de habitat	Se regăsește într-o mare varietate de habitate cu vegetație joasă, inclusiv păduri, terenuri agricole, turbării, fânațe, parcuri și grădini. Se hrănește la sol ascunsă în vegetația deasă, sărind de la un tufiș la altul sau fugind pe sol. Consumă predominant nevertebrate, dar nu se dă înapoi de la pești mici, mormoloci, fructe de pădure și semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1235
2	Denumirea științifică	<i>Prunella modularis</i>
3	Denumirea populară	Brumăriță de pădure

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Pasăre de mărimea unui măcăleandru. Capul și pieptul sunt gri-albăstrui, striatăii maronii pe spate și în lateral, picioare rozalii. Masculul seamănă perfect cu femela.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Femela se reproduce cu mai mulți masculi, iar ei toți ajută la creșterea puilor, aduc hrană și o stochează. Cuibul în formă de cupă este ascuns într-un tufiș. Femela depune 4-7 ouă, pe care le clocește timp de 12-13 zile. Pleacă ocazional de la cuib pentru a se hrăni. Cei doi părinți hrănesc puii împreună, până când aceștia părăsesc cuibul, la 12-14 zile de la eclozare. Într-un sezon de împerechere, un cuplu poate scoate două sau trei rânduri de ouă.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în zone cu arboret dens, în păduri în special în zona de lizieră, dar abundențele mari se întâlnesc în special în zonele de jnepeniș. Își caută hrana pe sol, ascunse în vegetație. Se hrănește cu nevertebrate, semințe și fructe de arbuști.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1234
2	Denumirea științifică	<i>Prunella collaris</i>
3	Denumirea populară	Brumăriță de stâncă
5	Descrierea speciei	Brumărița este de dimensiunea unei ciocârlii, iar de la distanță pare a avea un colorit șters gri-marونی, aproape ca al unei vrăbii. Caracterele vizibile de la distanță sunt dunga închisă de-a curmezișul aripilor și petele maro-ruginii de pe flancuri. Coloritul cu

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		striații de pe gât este vizibil doar de aproape. Penajul femelei este asemănător cu al masculului, coloritul femelei fiind mai șters.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibărește în lunile mai-septembrie, în restul anului indivizii rămânând solitari. Perechile sunt poligame, masculii căutând să se împerecheze cu toate femelele prezente în teritoriul de cuibărit. Astfel, un teritoriu de cuibărit poate fi împărțit între 3-4 masculi și 3-4 femele, existând o ierarhie strictă între masculi, unul dintre aceștia fiind masculul alfa. Femelele depun 4-5 ouă, imediat după topirea zăpezilor, în lunile mai-iunie, incubația fiind de 14-15 zile. Puii sunt hrăniți de masculi până la vârsta de 14-16 zile, părăsind cuibul după această perioadă, fără a fi capabili de zbor. Învăț să zboare după aproximativ 18-21 de zile de la părăsirea cuibului. Femelele pot depune câte două ponte pe an.
7	Cerințe de habitat	Habitatul propice al speciei este situat la altitudini de peste 2000 m, respectiv pe platourile înalte ale munților. Preferă habitatele deschise, fără tufe, cu stâncărie și grohitiș, adesea fiind întâlnite în zonele de creastă. Se hrănesc în general cu insecte pe care le capturează pe pajiștile alpine, rareori hrănindu-se și cu muguri sau semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1029
2	Denumirea științifică	<i>Erithacus rubecula</i>
3	Denumirea populară	Măcăleandru

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Ușor de recunoscut după fața și pieptul portocalii, cu linii de demarcație gri. Lungimea corpului este de 12,5-14 cm, iar masa corporală medie de 18 g.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie După ce masculul hrănește femela ca să o curteze, aceasta construiește un cuib în formă de cupă din frunze și mușchi pe teritoriul masculului. Femela depune 4-6 ouă din luna martie și le clocește pentru 12-21 zile. Femela hrănește puii cu mâncarea adusă la cuib de mascul. Puii părăsesc cuibul la 11-17 zile după eclozare și sunt total independenți o săptămână mai târziu.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în păduri, parcuri și grădini și este deseori întâlnit în zone urbane. Vara se hrănește cu nevertebrate; își suplimentează hrana cu semințe și fructe de arbuști iarna, fiind vizitator frecvent la hrănitorile de grădină.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1208
2	Denumirea științifică	<i>Phoenicurus ochruros</i>
3	Denumirea populară	Codroș de munte
5	Descrierea speciei	Masculii au penaj negru-gri pe părțile superioare și pieptul negru, cu târtița și coada portocalii. Femela are culoarea gri-maronie, mai puțin târtița și coada, care sunt portocalii. De statura unui măcăleandru, are o lungime a corpului de 14-15 cm, anvergura de 23-25 cm, masa corporală de 12-20 g.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iulie Patru-șase ouă sunt depuse între aprilie și iunie, în funcție de areal. Femela clocește singură ouăle timp de 12-14 zile, iar ambii părinți hrănesc puii care vor părăsi cuibul la 12-20 de zile după eclozare. Perechile cresc două, uneori trei, rânduri de pui pe sezon.
7	Cerințe de habitat	Este o pasăre de munte, dar poate fi întâlnită și în zona dealurilor cu puțină vegetație. Totodată, este extrem de bine adaptată la traiul în orașe, cuibărind în locuri care seamănă cu habitatul ei tradițional: clădiri înalte și cariere de piatră. Se hrănește în principal cu nevertebrate, dar toamna mănâncă și fructe de arbuști și semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1209
2	Denumirea științifică	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>
3	Denumirea populară	Codroș de pădure
5	Descrierea speciei	Cam de aceeași mărime ca un măcăleandru, dar mult mai slab. Masculii au ca semn distinctiv pieptul, târâța și coada de culoare portocalie, părțile superioare sunt gri, negru pe față, gât și aripi. Femela este mai puțin colorată, spate maroniu și gri, galben pal pe abdomen.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Specie monogamă. Femelă construiește un cuib în formă de cupă, folosind iarbă și altă vegetație, 5-7 ouă sunt depuse în perioada

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		aprilie-mai și sunt clocite doar de femelă pentru 12-14 zile. Ambii părinți hrănesc puii, până când părăsesc cuibul, la 12-15 zile de la eclozare. Cei tineri sunt dependenți de părinți pentru încă două sau trei săptămâni. Perechile scot câte două rânduri de pui pe an în partea de sud a arealului ocupat de specie.
7	Cerințe de habitat	Cel mai adesea este întâlnită în păduri, dar și în parcuri și grădini din zonele urbane, cuibărind în scorburi. Se hrănesc predominant cu nevertebrate și larvele acestora, dar și cu fructele arbuștilor și cu semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1263
2	Denumirea științifică	<i>Saxicola rubetra</i>
3	Denumirea populară	Mărăcinar mare
5	Descrierea speciei	Masculul are sprânceană albă, distinctă și gușă ruginiu-portocalie tivită cu alb spre obrazii și lorumul întunecate; pată albă evidentă pe aripă. Femela are colorit mai șters. În toate tipurile de penaj, se deosebește de mărăcinarul negru prin banda albă de pe marginile târâței -cu striuri brun-negricioase, ca și supracodalele și rectricele marginale albe -evidente în timpul zborului, la unele femele lipsesc. În repaus, postură dreaptă, de obicei în vârful unui tufiș scund, scaiete sau pe fire electrice/de telegraf. Adeseori, își balansează coada.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Depune între 4-7 ouă începând cu mijlocul lunii aprilie. Cuibul este o cupa de mici dimensiuni construită din ierburi, mușchi și frunze și amplasată în tufișuri la joasă înălțime.
7	Cerințe de habitat	Specie clocitoare destul de comună în zone deschise, pajiști cu smocuri de ierburi înalte și tufișuri rare, culturi agricole, vegetația din lungul drumurilor și șanțurilor. Consumă nevertebrate mici, iar în sezonul rece se hrănește și cu semințe și fructe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1169
2	Denumirea științifică	<i>Oenanthe oenanthe</i>
3	Denumirea populară	Pietrar sur
5	Descrierea speciei	Specie migratoare. Masculul are un colorit gri pe partea dorsală, cu aripile negre. Femela este maronie. Coada este albă cu un "T" de culoare neagră format din marginile distale ale rectricelor și de rectricele centrale.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-Iunie Cuibăritul debutează în a doua parte a lunii aprilie. Cuibul este amplasat în găuri sau nișe în jurul zonelor pietroase.
7	Cerințe de habitat	Specie de zone deschise -pajiști cu increscențe pietroase la suprafață. Preponderent insectivoră.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1145
2	Denumirea științifică	<i>Monitcola saxatilis</i>
3	Denumirea populară	Mierlă de piatră
5	Descrierea speciei	Vara penajul masculului este înconfundabil, capul și gușa albastru- strălucitor cu o pată albă pe spate, aripi gri-marونیu, burta și coada de culoare portocalie. Femela este maronie, cu striuri sub formă de semilună. Iarna penajul masculului și al femelei este similar, marونیu cu vermiculații negre dense. Corpul este scurt și îndesat, cu cioc lung și coadă roșu-ruginie.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Reproducerea are loc în perioada aprilie – mai, în locuri pietroase. Ouăle sunt depuse la începutul lunii mai. Are un singur cuibar pe an, alcătuit din 4 – 5 ouă, netede, strălucitoare, subeliptice, albastrii. Clocitul este asigurat de femelă, timp de 14 – 15 zile. Puii la început sunt nudicoli cu puful lung de culoare cenușiu – albastrii, cu gâtulejul gălbui și cașul de la colțul gurii alb-gălbui. Sunt dependenți de cuib timp de 14 – 16 zile, apoi o perioadă mai stau ascunși prin împrejurimile cuibului.
7	Cerințe de habitat	Specie frecventă mai ales în zona colinară și depresiuni. Preferă zonele calcaroase, abrupte, grohotișuri, chei și pietroase acoperite îndeosebi cu conifere până la 2100 m altitudine. Este prezentă mai ales pe versanții însoriți, în apropierea căror se află suprafețe acoperite cu vegetație ierboasă, scundă. Hrana este alcătuită din diferite insecte, viermi, fructe.
8	Fotografii	

Tabel A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1336
2	Denumirea științifică	<i>Turdus torquatus</i>
3	Denumirea populară	Mierlă gulerată
5	Descrierea speciei	Ceva mai mică și mai subțire decât o mierlă are lungimea corpului de 24-27 cm, anvergura aripilor de 24-27 cm și greutatea medie a corpului de 110 g. Masculul are un penaj negru cu o bandă albă pe piept și dungi subțiri albe pe părțile inferioare. Aripile sunt mai pale decât restul corpului. Femela este maronie cu o bandă opacă pe piept. Ciocul este galben și picioarele sunt gri-marونیu.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Este o specie cuibăritoare solitară și foarte teritorială. Cuibăritul începe în lunile aprilie-mai. Femela construiește cuibul în formă de cupă din crenguțe, iarbă, mușchi și frunze amestecate cu noroi pe sol în vegetație sau arbuști, sau într-o crevasă mică dintr-o stâncă. 3-6 ouă sunt clocite pentru 12-14 zile, în mare parte de femelă. Ambii părinți se îngrijesc de pui până ce aceștia dezvoltă penaj la 14-16 zile de la eclozare, apoi pentru încă 12 zile sau mai mult. Perechea crește de obicei 2 generații pe sezon.
7	Cerințe de habitat	Specia se întâlnește în turbării deschise și zone muntoase cu stâncărie, arbuști și arbori de conifere. Se hrănește pe timp de zi la nivelul solului sau în copaci și arbuști. Consumă nevertebrate, semințe, fructe de pădure și ocazional șopârle mici.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1332

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
2	Denumirea științifică	<i>Turdus merula</i>
3	Denumirea populară	Mierlă
5	Descrierea speciei	Este un sturz de dimensiune medie cu o coadă lungă, ușor de recunoscut prin penajul uniform negru mat al masculului, ciocul galben-portocaliu deschis și inelul galben al ochiului. Ciocul se înnegrește iarna. Femelele au partea superioară neagră-maronie, piept punctat maroniu și un gât albicios. Lungimea corpului este de 23,5-29 cm, anvergura aripilor de 34-38 cm și greutatea medie de 100 g.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie 4-5 ouă sunt depuse începând cu luna martie și sunt clocite doar de femelă pentru 12-14 zile. Dimensiunea medie a unui ou este de 29x21 mm. Ambii părinți hrănesc puii care dezvoltă penajul la 11-18 zile de la eclozare. Puii devin independenți 3 săptămâni mai târziu. Perechile pot crește 2-3 generații pe sezon.
7	Cerințe de habitat	Specia este întâlnită într-o mare varietate de habitate, în principal păduri și grădini, dar întâlnită adesea și pe terenuri agricole, fânețe și zone urbane. Are o dietă omnivoră hrănindu-se cu insecte și răme în timpul sezonului de cuibărit și fructe de pădure în sezonul de toamnă și iarnă.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1334
2	Denumirea științifică	<i>Turdus philomelos</i>

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumirea populară	Sturz cântător
5	Descrierea speciei	Ceva mai mic decât o mierlă, lungimea corpului este de 21-24 cm, anvergura aripilor de 33-36 cm și greutatea corpului de 83 g. Spatele este maroniu, partea inferioară cu pete ascuțite albe, cioc galben și picioare roz. Sexele sunt asemănătoare
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iulie Cuibăritul începe în lunile martie-iunie în funcție de distribuție. În Europa de est ouăle sunt depuse de obicei în luna aprilie, 3-5 ouă de 27x20 mm în dimensiune sunt clocite numai de femelă pentru 11-16 zile. După eclozare, ambii părinți se îngrijesc de pui, care părăsesc cuibul la 12-16 zile mai târziu, dar continuă să fie hrăniți de părinți pentru încă 3 săptămâni. Fiecare pereche poate avea 2-3 generații pe an.
7	Cerințe de habitat	Specia se întâlnește în orice habitat cu tufișuri și copaci alături de zone deschise pentru hrănire. Cuibărește în păduri, garduri de copaci, parcuri și grădini. Se hrănește cu o varietate de nevertebrate, răme și melci în special, dar preferă și fructele moi și fructe de pădure toamna și iarna.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1337
2	Denumirea științifică	<i>Turdus viscivorus</i>
3	Denumirea populară	Sturz de vâsc
5	Descrierea speciei	Este mai voluminos și mai pal decât sturzul cântător cu lungimea corpului de 27-28 cm, anvergura aripilor de 45-50 cm și greutatea corpului de 93-167 g. Partea superioară este gri-maronie și pieptul

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		este pal cu pete negre subțiri. Ciocul este negru cu baza galbenă, iar picioarele sunt roz. Sexele sunt asemănătoare.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibăritul începe în luna februarie în unele zone de distribuție, cu toate că unele populații cuibăresc începând cu lunile aprilie-iunie. 3-4 ouă de 30x22 mm în dimensiune sunt clocite numai de femelă pentru 12-15 zile. Ambii părinți se îngrijesc de pui, care dezvoltă penaj la 14-16 zile mai târziu, dar rămân dependenți de părinți pentru încă 2-3 săptămâni. O a doua generație este adesea depusă.
7	Cerințe de habitat	Specia se întâlnește în păduri mai deschise, terenuri agricole, parcuri și grădini, din zonele de deal până în cele montane. Este o specie diurnă care se hrănește atât la nivelul solului cât și în copaci și tufișuri. Consumă insecte, viermi și melci pe parcursul anului, iar în perioada de iarnă fructe de pădure.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1300
2	Denumirea științifică	<i>Sylvia curruca</i>
3	Denumirea populară	Silvie mică
5	Descrierea speciei	Mai mică decât silvia comună, având lungimea corpului de 11,5-13,5 cm, anvergura aripilor de 17-19 cm și greutatea corpului de 12 g. Partea superioară este gri-maronie și partea inferioară albă opacă. Capul este gri cu o mască neagră la ochi și gât alb. Coda este relativ scurtă. Sexele sunt similare, cu toate că atunci când sunt observate împreună, masculul poate avea masca ochilor mai întunecată și pieptul ușor rozaliu.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Specia cuibărește în lunile aprilie-iulie în funcție de distribuție. Masculul construiește câteva cuiburi în formă de cupă din iarbă și frunze la nivelul tufișurilor și arbuștilor apoi cântă etalându-și penajul pentru a atrage o parteneră. Femela selectează cuibul preferat și ambele sexe finalizează construirea cuibului, 3-6 ouă sunt clocite de ambele sexe pentru 11-14 zile. Ambii părinți hrănesc puii pentru încă 10-13 zile până când aceștia părăsesc cuibul. Fiecare pereche crește 1-2 generații pe sezon.
7	Cerințe de habitat	Este o specie întâlnită în habitate variate de la stepe până la zona boreală, de la câmpia joasă până la altitudinea de 2.000m. Preferă habitatele intermediare între păduri întinse și câmpuri deschise, deseori fiind întâlnită în pajiști, poieni și tăituri presărate cu tufișuri. Specia se hrănește în coronamentul înalt al arborilor dimineața devreme, apoi în vegetația joasă pentru restul zilei. Consumă nevertebrate în timpul sezonului de împerechere și fructe de pădure în sezonul de toamnă și iarnă.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1295
2	Denumirea științifică	<i>Sylvia atricapilla</i>
3	Denumirea populară	Silvie cu cap negru
5	Descrierea speciei	Are corpul alungit și zvelt. La masculul adult partea superioară a capului -creștetul este neagră lucioasă până la nivelul ochilor; partea superioară a corpului este brun-cenușie; capul lateral ca și partea inferioară sunt cenușii-deschis; gâtul este albicios. La

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		femela adultă partea superioară a capului este brun-roșcată; ceafa brună ca și restul părții superioare. Sexele pot fi ușor identificată după căciulița neagră de pe cap a masculului și cea brunie a femelei. Silvia cu cap negru are ciocul subțire, ascuțit, cu baza turtită, picioarele relativ puternice și irisul roșu-brun. Pasăre mică, având o lungime de 15 cm, cât vrabia, și o greutate de 15-21 grame.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie La începutul sezonului de reproducere masculul începe să construiască mai multe cuiburi, dintre care femela alege unul în care depune pontă. Cuibul ales este finalizat de ambii parteneri. El este așezat într-un tufiș sau arbust, în copaci mici sau în vegetație deasă, cele mai preferate de specie fiind tufele de ferigă, excepțional cuibul este amplasat pe sol. Cuibul are formă de cupă, dimensiuni mici, construit din iarbă uscată, rămurile, rădăcini, puțină lână, puf și mușchi, marginea fiind întărită prin împletirea unor ramuri; este căptușit în interior cu tulpini fine de ierburi, rădăcini și păr. Femela depune obișnuit la sfârșitul lunii mai, rareori mai devreme, o pontă formată din 2-7 ouă -de obicei 5. Incubația durează între 10 și 16 zile -obișnuit 12-14 zile. Clocitul începe după depunerea a 2-3 ouă și este asigurat de ambele sexe. Ei pot zbura de la cuib după 10-15 zile de la eclozare și sunt îngrijiți încă 2-3 săptămâni.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în pădurile de șes și de munte, mai ales în pădurile de foioase sau plantațiile de conifere cu subarboret bogat, fâșii forestiere de protecție, câmpuri agricole cu sectoare de tufărișuri și terenuri accidentate necultivate, parcuri, livezi sau grădini bogate în copaci și tufișuri. Este o specie omnivoră, în perioada reproducerii este preponderent insectivoră, toamna și iarna frugivoră -consumă

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		pomușoare și fructe. În timpul sezonului de cuibărit, consumă muște, omizi, efemeroptere, libelule, molii, gândaci și păienjeni, toate acestea fiind culese din etajele inferioare și medii ale tufișurilor pădurilor, în principal de pe frunze și ramuri sau chiar sunt capturate în zbor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1212
2	Denumirea științifică	<i>Phylloscopus sibilatrix</i>
3	Denumirea populară	Pitulice sfârâitoare
5	Descrierea speciei	Părțile superioare sunt verzui, are gâtul de culoare galbenă, ca și partea superioară a pieptului. Părțile inferioare sunt de culoare albă. Coada este scurtă. Sexele au colorit identic.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iunie Masculii sunt teritoriali în perioada de împerechere și își atrag femelele prin zboruri în timpul cărora cântă. Odată ce femela și-a depus primul ou, masculul își stabilește un al doilea teritoriu și încearcă să atragă o a doua parteneră, așadar poligamia este comună la această specie. Cuibul este format din ierburi și frunze și ascuns în vegetația joasă. Se împerechează în perioada mai-iulie, în funcție de areal, 5-7 ouă, de mărimea 16x13 mm, sunt clocite de femelă, singură, timp de 12-14 zile. Ambii părinți hrănesc puii, care părăsesc cuibul la 12-15 zile de la eclozare. De obicei, femela depune un singur rând de ouă pe sezon, iar uneori îl depune și pe al doilea, doar dacă primul a fost distrus.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în păduri de foioase, fără subarboret.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Specie diurnă, se hrănește cu insecte din zbor sau de pe arbori. Consumă nevertebrate, preponderent păianjeni și insecte, dar toamna mănâncă și fructe și semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1211
2	Denumirea științifică	<i>Phylloscopus collybita</i>
3	Denumirea populară	Pitulice mică
5	Descrierea speciei	Are o lungime de 11-12 cm și o greutate de 6-10,9 g. Subspecia nominată - <i>Phylloscopus collybita collybita</i> are părțile superioare verde-măslinii, cu o nuanță brun-cenușie spălăcită. Remigele aripilor și rectricele cozii de culoare brună sunt tivite îngust pe margini cu verde-măsliniu deschis. Proiecția remigelor primare este relativ scurtă. Peste ochi trece o dungă întunecată, care împarte în două inelul ocular albicios și îngust. Sprânceana deasupra ochiului este de obicei scurtă și slab vizibilă, de culoare gălbui-deschisă -primăvară până la galben-albicioasă. obrazul și regiunea auriculară brun-măslinii. Părțile inferioare aproape în întregime de culoare albă spălăcită sau alb-murdară.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Primii sosesc din cartierele de iernare masculii, care își apără teritoriul și atrag femelele cu cântece, căderi în picaj pe lângă ele și zboruri planate. Împerecherea are loc la sfârșitul lui aprilie și începutul lui mai. Femela construiește singură un cuib bine camuflat, foarte mic, rotund, cu o intrare laterală, care este așezat direct pe sol sau foarte aproape de acesta în vegetația bogată din

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		lizierele pădurilor sau în poieni, zonele cu subarboret, terasamente de drumuri forestiere etc. Cuibul este construit din bețișoare, iarbă, mușchi, resturi vegetale, frunze uscate, fiind căptușit în interior cu frunze fine și pene. Ponta este depusă în mai și constă din 5-9 ouă albe cu pete fine roșcate. A doua pontă este depusă în iunie cu un număr mai mic de ouă -4-5 ouă. Femela clocește singură ouăle timp de 13 zile, însă uneori și 14-15 zile. Puii din cuib sunt hrăniți de femelă, uneori ajutată și de mascul; ei părăsesc cuibul la vârsta de 14-15 zile, însă în condiții cu hrană mai puțină chiar la 17 zile. Ei sunt încă hrăniți de adulți timp de 4 săptămâni după părăsirea cuibului.
7	Cerințe de habitat	Preferă pădurile de foioase, cu fag, stejar, alun sau salcie, dar în centrul și estul arealului poate fi găsită și în păduri de conifere cu pin, molid sau brad. Frecvent întâlnită în stufărișuri și păduri umede de arin și salcie din văile râurilor, mai ales în sudul arealului. Își caută hrana în toate etajele vegetației, de la pământ până în coronamentul copacilor. Prinde insectele mai ales în frunzișul copacilor, în tufișuri și vegetația joasă, uneori și pe pământ. Este o specie folositoare care consumă mulți vătămători periculoși ai silviculturii, cum sunt omizile cotarului de stejar, gândacii tăietori de frunze etc.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1214
2	Denumirea științifică	<i>Pyloscopus trochilus</i>
3	Denumirea populară	Pitulice fluierătoare

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Unul dintre caracterele evidente este sprânceană lungă și deschisă. Partea dorsală a corpului este gri-verzuie, uniformă. Pieptul are o nuanță gălbuie, iar abdomenul albicios. Picioarele în mod normal sunt roz-marونی sau marونی deschis. La juvenil partea ventrală este galben intens.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibul este construit din fire de iarbă și așezat pe sol sau foarte aproape de sol în vegetație deasă. Femela depune 6-7 ouă, o singură pontă pe an, în perioada aprilie-mai și le clocește singură. Incubația durează 12-14 zile, iar puii, hrăniți de ambii părinți, deși preponderent de către femelă, zboară din cuib după alte 11-15 zile.
7	Cerințe de habitat	Preferă pădurile cu copaci rari, tufărișurile diverse și vegetația perenă mare dar în special sălciile. În România cuibărește în regiunile înalte, la limita pădurii și în zona jnepenișurilor. Specie insectivoră, culege păianjenii și insectele de pe frunzele arborilor, cu un zbor lin printre frunze. Uneori prinde insecte și în zbor iar toamna se hrănește și cu fructe mici.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1256
2	Denumirea științifică	<i>Regulus regulus</i>
3	Denumirea populară	Aușel cu cap galben
5	Descrierea speciei	Este cea mai mică pasăre din România și din Europa, lungime a corpului de 9-10 cm, anvergură de 16-18 cm, masă corporală de 4,5-7 g. Părțile superioare sunt de culoare oliv-verzui, cu abdomenul galben pal. Masculul are o coroană de culoare galben-portocaliu

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		intens, mărginită cu dungi negre, în timp ce coroana femelei este galben cu negru. Aripile sunt închise la culoare, cu două dungi albe, ochii negri înconjuțați de un cerc albicios, iar ciocul subțire și ascuțit este negru.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibăritul începe în lunile aprilie-mai. Perechile formate sunt monogame și ambii parteneri construiesc un cuib în formă de cupă, din mușchi, pânze de păianjen și crenguțe mici, suspendat pe o creangă solidă. Femela clocește între 7 și 12 ouă, timp de 15-17 zile. Ambii părinți hrănesc puii, care părăsesc cuibul la 17-22 de zile de la eclozare. Masculul îi va hrăni pe aceștia în timp ce femela va cloci al doilea rând de ouă al sezonului. Scot două rânduri de pui pe an.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în păduri de conifere și foioase, în special în zonele unde găsește pini, din zona montană până în zonele de deal; în timpul iernii ajunge și în parcuri și grădini. Copacii înalți pot include chiar și mai multe teritorii pentru aușelul cu cap galben, unul deasupra altuia. Specie diurnă, se hrănește din frunzisul copacilor, iar uneori, în timpul iernii, chiar și de pe sol. Consumă insecte mici, păianjeni și iarna chiar și seminte.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1255
2	Denumirea științifică	<i>Regulus ignicapillus</i>
3	Denumirea populară	Aușel sprâncenat

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Seamănă foarte bine cu aușelul cu cap galben, dar este mai solid, cu lungimea corpului între 9 și 10 cm, anvergura de 13-15 cm, masa corporală medie de 4-7 g. Părțile superioare sunt de culoare verde-oliv cu pete galbene pe umeri și două dungi albe pe aripi, în timp ce părțile inferioare sunt de culori palide. Creștetul este galben, cu o dungă neagră și centru portocaliu la masculi. Are și o sprânceană albă distinctivă, cu o dungă neagră lângă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibăritul începe în lunile aprilie-mai. Perechile sunt monogame și construiesc un cuib din licheni și mușchi, ținute împreună de pânză de păianjen, suspendat de o ramură. Cuibul are formă de cupă și o intrare mică în partea de sus. Femela clocește 7-12 ouă timp de 14-17 zile, timp în care masculul îi aduce hrană. Puii sunt hrăniți de ambii părinți, până când părăsesc cuibul, 22-24 de zile de la eclozare. Hrănirea puilor continuă încă două săptămâni de la părăsirea cuibului. Perechile scot două rânduri de pui pe an.
7	Cerințe de habitat	Poate fi întâlnit într-o varietate de habitate de pădure, de la conifere la amestec, cu precădere în pădurile de molid și brad. Se hrănesc ziua, preiau din zbor insectele de pe frunzele arborilor, sau chiar din plasele de păianjen.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1045
2	Denumirea științifică	<i>Ficedula parva</i>
3	Denumirea populară	Muscar mic

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
5	Descrierea speciei	Este cea mai mică dintre speciile de muscari prezente la noi în țară. Masculul prezintă gușa și partea superioară a pieptului portocaliu-rosiatic aprins în perioada cuibăritului. Capul este gri-albăstrui, culoarea prelungindu-se și pe laturile petei portocalii. Pe spate este maroniu. Coada este închisă la culoare cu laturile albe până spre centru și cu o bandă terminală neagră, aceste detalii fiind vizibile în zbor. Maculii subadulți au doar gușa portocalie, iar cei din primul an și femelele nu prezintă portocaliu și gri-albăstrui în coloritul penajului, fiind alb-cenușii -cu nuanțe bej pe piept. Au un inel orbital mai deschis la culoare. Au obiceiul de a ține aripile ușor atârunate uneori, ca ceilalți muscari.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-Iunie Muscarul mic este o specie migratoare, ce sosește din cartierele de iernare în luna aprilie. Este o specie monogamă și teritorială. Cuibul este amplasat în scorburii naturale sau artificiale, în crăpături mai mari sau bifurcații de ramuri. Femela depune în mod obișnuit o pontă formată din 4-7 ouă; incubatia durează între 12 și 15 zile și este asigurată de femelă, care este hrănită în tot acest timp de către mascul. Puii sunt hrăniți în special cu insecte de către ambii părinți. Acestea devin zburători după 11-15 zile de la eclozare. De obicei perechea folosește același teritoriu de cuibărit mai mulți ani la rând.
7	Cerințe de habitat	În general se regăsește în pădurile de foioase extinse în zonele montane până la aproximativ 900 m altitudine, dar poate fi întâlnit cuibărind și la altitudini mari de până la 3000 m. Muscarul mic preferă pădurile de foioase, mai ales cele de fag, dar uneori și de stejar, precum și cele mixte. Preferă pădurile bătrâne de peste 100 de ani, care au o cantitate mare de lemn mort și un strat de arbuști redus. Specia evită pădurile tinere de sub 44 de ani. Este o specie cu o dietă predominant de natură animală, dominată de insecte, pe care le capturează din zbor. De asemenea prinde frecvent

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		și omizi de pe frunzele copacilor și foarte rar culege fructe de pădure de mici dimensiuni.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	849
2	Denumirea științifică	<i>Aegithalos caudatus</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi codat
5	Descrierea speciei	Este o pasăre foarte mică, cu corpul rotund, ciocul scurt și gros, coada foarte lungă, îngustă. Are o lungime de 13-16 cm -din care coada are 6-10 cm și o greutate de 6,2-10,4 g. Sexele sunt asemănătoare. Subspecia nominată caudatus are capul, bărbia, partea inferioară a gâtului, pieptul și mijlocul abdomenului de culoare albă ca zăpada. Flancurile până la regiunea anală de culoare roz curat. Partea anterioară a spatelui neagră. Partea posterioară a spatelui de culoare neagră amestecată cu alb-rozaceu sau alburii. Remigele scapulare și târâța roz-deschise, cu o nuanță albă cu negru și pete albe. Coadă și tectricele supracaudale negre, cele trei rectrice laterale în mare parte albe. Tectricele supraalare și alula negre, remigele aripilor brun închise, remigele terțiare și secundare lat tivite albicioase pe margini.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibul are forma unui sac și este instalat la înălțimi între 1 și 6 m în coroana unor arbori la locul de bifurcare al crengilor verticale sau în apropierea tulpinii. Adesea, în structura cuibului intră și crenguțe din apropiere. Intrarea în cuib este mică și rotundă, fiind așezată lateral, în treimea superioară a construcției. Cuibul este

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		constituit de ambii parteneri, el este făcut din mușchi, păr de animale și pânză de păianjeni, având la partea exterioară licheni și scoarță de arbori, mai ales de mesteacăn. În interior este căptușit cu pene și fulgi. Depune o singură pontă pe an, mai rar două. Ponta constă 7-13 ouă și este depusă de la sfârșitul lui martie până la începutul lui aprilie. Incubația durează 12-16 zile. Clocește cu precădere femela hrănită de mascul. După eclozare, puii rămân în cuib, fiind hrăniți de părinți timp de 14-18 zile.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în păduri de foioase și mixte, unde preferă subarboretul și stratul arbustiv bine dezvoltat, care este mai abundent la marginea pădurii, ca și de-a lungul râurilor și în jurul luminișurilor din păduri apărute în urma incendiilor, inundațiilor, doborâturilor de vânt sau consumului vegetației de către erbivore mari. În pădurile mixte preferă pâlcurile de copaci de foioase, în special de sălcii -Salix, de-a lungul cursurilor de apă și a unor locuri similare. Pițigoiul codat în sezonul de reproducere -primăvara și vara se hrănește cu diverse nevertebrate, mai ales cu insecte, larvele și ouăle lor, și cu păianjeni. În timpul iernii consumă și diverse tipuri de semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1184
2	Denumirea științifică	<i>Parus palustris</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi sur
5	Descrierea speciei	Părțile superioare sunt gri-maronii și părțile inferioare sunt albicioase. Creștet și ceafă negre, partea anterioară a obrazului e albă, iar cea posterioară gălbuie și o bavețică neagră sub cioc.

Nr crt	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Specia este monogamă și perechile rămân împreună pe viață, deseori, și își apară teritoriul pe toată durata unui an. Masculii le oferă hrană femelelor în ritualul nupțial, de la începutul construirii cuibului și până la ieșirea puilor din ouă. Femela construiește cuibul în formă de cupă din muschi, într-o scorbură de copac sau o cavitate pe sol sau într-un perete. La finele lunii aprilie sau în mai, femela depune și clocește 7-10 ouă, timp de 13-17 zile. Ambii părinți hrănesc puii timp de 12-20 de zile de la eclozare, până când aceștia părăsesc cuibul. Puii vor fi susținuți cu hrană de părinți încă una sau două săptămâni. Fiecare pereche scoate un rând, ocazional două rânduri de pui pe an.
7	Cerințe de habitat	Cel mai adesea poate fi întâlnit în pădurile din apropiere de zone umede, dar și în parcuri, grădini și livezi. Se hrănește în timpul zilei, pe sol, iar deseori își face provizii de hrană pentru perioadele când nu mai găsește. Consumă insecte și păianjeni în sezonul de împerechere, nuci și semințe în toamnă și iarnă.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1183
2	Denumirea științifică	<i>Parus montanus</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi de munte
5	Descrierea speciei	Specia nu prezintă dimorfism sexual. Are cap mare, ceafă lată. Penajul este gri-marونیu și alb muștar, cu bască și bărbie negre. Pițigoiul de munte este foarte asemănător cu pițigoiul sur de

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		care se deosebește în special după cântec, precum și după următoarele caractere: pata albicioasă de pe aripă -în lungul secundarelor ce contrastează cu aripa strânsă gri-maronie și obrajii complet albi. După aspect juvenilul nu poate fi deosebit de pițigoiul sur.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibărește în scorburi săpate în trunchiuri de copaci putreziți, pe care căptușește cu rumeguș și cu frunze. Depune o singură sau maxim două ponte pe an cu câte 7-10 ouă. Femela clocește singură timp de 14 zile. Puii părăsesc cuibul după 16-18 zile.
7	Cerințe de habitat	Cuibărește în zonele montane, în primul rând în păduri de conifere, și în masivele forestiere mixte în care subarboretul este des dar apare și în păduri bătrâne de fag. Consumă insecte și semințe, câteodată și grăunțe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1180
2	Denumirea științifică	<i>Parus cristatus</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi moțat
5	Descrierea speciei	Pițigoi de talie mică, cu partea dorsală maronie și cea ventrală alb-murdară. Obrajii sunt albi, înapoia regiunii urechii se află o dungă neagră în formă de potcoavă. Bărbia și gușa sunt negre. Este ușor de recunoscut datorită creștetului moțat, triunghiular cu picățele alb-negru și după modelul alb-negru de pe cap.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Martie – Iunie Sistemul de împerechere este monogam; masculul apare teritoriul. Cuibul este construit în scorburile copacilor sau uneori în cavitățile terestre. În general depune două ponte, cu câte 5-6 ouă. Femela clocește singură aproximativ 13-14 zile începând din martie-aprilie. La hrănirea puilor participă și masculul. Puii părăsesc cuibul la vârsta de 18-22 de zile.
7	Cerințe de habitat	Este întâlnită în zonele montane unde cuibărește în păduri de conifere, fie naturale sau plantate, mai rar apare și în păduri mixte. Se hrănește cu insecte și cu păianjeni, iar în perioada rece, hrana este formată din diferite semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1178
2	Denumirea științifică	<i>Parus ater</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi de brădet
5	Descrierea speciei	Este pițigoiul cel mai mic din Europa, iar sexele sunt asemănătoare. Coloritul capului este asemănător cu cel al pițigoiului mare, iar spre deosebire de acesta abdomenul este alb-gri și nu are dungă neagră centrală.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie Sistemul de împerechere este monogam. Cuibul este construit de către femelă în scorburile copacilor, sau în cavitățile terestre -între pietre și rădăcini sau găuri săpate de animale mici. Poate să sape singur găuri în copaci putreziți. În general depune două ponte, cu câte 8-9 ouă. Femela clocește singură aproximativ 14-16 zile

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		începând din aprilie. În timpul clocitului masculul aduce hrană femelei, care stă mereu în cuib. La hrănirea puilor participă și masculul. Puii părăsesc cuibul la vârsta de 18-20 de zile.
7	Cerințe de habitat	Este întâlnită din zona de deal, până în zonele montane unde cuibărește în păduri de conifere, fie naturale sau plantate, mai rar apare și în păduri mixte sau de foioase. Caută insecte, păianjeni și semințe -mai ales de molid în coroana copacilor, la înălțimi mari. Hrana găsită o ascunde și o consumă mai târziu.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1179
2	Denumirea științifică	<i>Parus caeruleus</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi albastru
5	Descrierea speciei	Pițigoiul albastru este un pițigoi mic, cu corpul îndesat, ciocul mic și capul rotunjit. Are o lungime de 11-12 cm, și o greutate de 7,5-14,7 g; Femela este foarte asemănătoare cu masculul și sexele nu se pot diferenția exact
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Sezonul de reproducere are loc din aprilie până la sfârșitul lui iunie. În principal a moliilor verzi a stejarului. Cuibul este construit numai de femelă în aprilie-mai și are de obicei forma unei cupe. În România ponta este depusă din a 2-a jumătate a lunii aprilie până în mai și este constituită din 7-8 ouă, deseori se pot observa ponte foarte mari, de 15-18 ouă. Incubația durează 12-16 zile și este

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		asigurată numai de către femelă, care este hrănită la cuib de către mascul.
7	Cerințe de habitat	Preferă zonele de câmpie cu păduri de foioase, în principal cele de stejar, dar poate ajunge în pădurile de foioase până la altitudini ce depășesc 1000 m în Carpați. Nu evită nici pădurile mixte, livezile, grădinile și parcurile din interiorul localităților. Populații cu abundențe deosebite se găsesc mai ales în pădurile ce se află de-a lungul Dunării și luncile cursurilor mari de apă ce sunt străjuite de vegetație arborescentă bogată. Când găsește scorbururi sau cavități adecvate pentru cuibărit, se întâlnește și în tufărișuri, în grădini sau în aliniamentele de copaci de pe marginea drumurilor. În timpul iernii poate fi întâlnit și în terenurile acoperite de stuf. În sezonul de reproducere -primăvara și vara pițigoiul albastru se hrănește cu nevertebrate mici -de obicei de circa 1 cm și larvele lor, mai ales cu insecte fitofage colectate în coroana arborilor; toamna și iarna se hrănește cu diferite semințe, fructe și pomușoare, fiind și un vizitator comun la hrănitoarele de păsări.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1182
2	Denumirea științifică	<i>Parus major</i>
3	Denumirea populară	Pițigoi mare
5	Descrierea speciei	Pițigoiul mare este un pițigoi mare, cu capul, bărbia și partea inferioară a gâtului negre, cu o pată triunghiulară albă mare pe obraz și regiunea auriculară, părțile inferioare galbene împărțite de o dungă ventrală neagră. Are o lungime de 12,5-14 cm și o greutate de 11,9-22,1 g. Coloritul celor două sexe, în fond, este asemănător,

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		însă la mascul banda neagră de pe partea inferioară a corpului este evident mai lată decât la femelă.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibul și-l instalează în scorburi de copaci, crăpături mari în pereți stâncoși sau maluri lutoase înalte, în diferite obiecte cu utilizare gospodărească abandonate care sunt atârinate pe un suport înalt etc. În apropierea caselor poate ocupa orice loc ascuns, precum căsuțele poștale, ghivecele de flori sau țevi metalice. Ocupă și cuiburi artificiale pe care le folosesc an de an. După alegerea locului, femela construiește un cuib voluminos format din mușchi, licheni, rădăcinuțe, diferite tulpini de graminee care le fixează între ele cu puf și pânză de păianjeni. Interiorul cuibului îl căptușește cu puf vegetal, păr de la animale și uneori cu ceva pene. Spre sfârșitul lunii martie în zonele de câmpie, și în prima jumătate a lunii aprilie în zonele montane, femela depune prima pontă formată de obicei din 8-12 ouă -până la 18 ouă, a 2-a pontă pe care o depune în iunie este formată numai din 6-8 ouă. Clocitul este asigurat de femelă timp de 13-14 zile. Puii părăsesc cuibul după 20-22 de zile, însă până la vârsta de 40 de zile ei sunt apărați și hrăniți de către ambii părinți.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în diferite tipuri de păduri -de foioase, mixte sau de conifere, dar este întâlnit și în grădinile, livezile sau parcurile din interiorul localităților, acolo unde găsește scorburi sau cavități potrivite pentru cuibărit. Este una dintre speciile de păsări foarte răspândite în localități. Preferă zonele de câmpie și zonele colinare, dar apare și în zonele montane, unde ajunge până în zona coniferelor, în unele regiuni până la altitudinea de 2600 m. În sezonul de reproducere -primăvara și vara se hrănește cu nevertebrate, mai ales cu ouă, adulți și larve de insecte, dar consumă și hrană de origine vegetală, precum mătâșori sau muguri.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Omizile constituie hrana esențială a puilor. În timpul iernii, hrana este compusă din semințe oleaginoase și fructe uscate. Este un vizitator foarte comun la hrănitoare de păsări.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1269
2	Denumirea științifică	<i>Sitta europaea</i>
3	Denumirea populară	Țiclean
5	Descrierea speciei	Partea de sus a corpului, inclusiv fruntea și capul sunt de culoare albastru-gri cu obraji albi și părțile inferioare albicioase cu flancuri cărămizii. Ochii sunt încadrați de o bandă neagră, ciocul lung și ascuțit și picioare scurte. Sexele se aseamănă cu toate că femela are o culoare ușor pală și mată. Țicleanul este extrem de agil și poate coborî pe trunchiul copacilor cu capul în jos, așa cum nu pot face alte specii, și poate fi observat adesea atârând cu capul în jos de crengile copacilor.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Mai Femela construiește un cuib într-o scorbură naturală din copac sau un vechi cuib al ciocănitărilor, căptușindu-l cu cojițe de lemn și, adesea, micșorând intrarea cuibului cu noroi. Cuibăritul începe în aprilie, când femela depune 6-11 ouă și le clocește timp de 13-18 zile. Ambii părinți hrănesc puii, care dezvoltă penaj la 23-24 zile de la eclozare și devin independenți după 1-2 săptămâni. Fiecare pereche are una, ocazional două, generații pe sezon.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Specia este întâlnită în păduri de foioase mixte, precum și în parcuri și grădini, atâta timp cât distanța dintre copaci nu este foarte mare. Dieta constă în special insecte, pe care le culege mai ales de pe scoarța arborilor. Suplimentar consumă și semințe sau fructe precum ghindele.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1319
2	Denumirea științifică	<i>Tichodroma muraria</i>
3	Denumirea populară	Fluturaș de stâncă
5	Descrierea speciei	Are un cioc subție, lung și ușor curbat. Aripile sunt late și rotunjite, cu benzi roșii late și puncte albe. Partea dorsală a corpului este cenușie. La mascul gușa și gâtul sunt negre vara, respectiv gri deschis iarna. Femela are gușa gri-albicioasă și mai puțin roșu pe aripi.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Ponta începe să fie depusă la sfârșitul lunii mai și constă în 4-5 ouă fusiforme de culoare albastru deschis. Incubația durează 15 zile, ouăle fiind clocite de ambii părinți. După tot atâtea zile puii, care sunt îngrijiți de ambii părinți, părăsesc cuibul înainte de a fi capabili de zbor.
7	Cerințe de habitat	Specia este prezentă în zonele montane, local, dar iarna unele exemplare se deplasează la altitudini mai mici putând fi observate pe ziduri, turnuri de biserică sau cariere de piatră sau coboară pe

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		văile apelor. În zona de munte preferă pereții calcaroși înalți și abrupti. Specie insectivoră, se deplasează pe stânci în căutarea hranei care constă în nevertebrate. Pe timpul iernii se hrănește cu diferite semințe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	956
2	Denumirea științifică	<i>Certhia familiaris</i>
3	Denumirea populară	Cojoaică de pădure
5	Descrierea speciei	Coloritul este similar cu al rudei sale cojoaica cu degete scurte - <i>Certhia brachydactyla</i> , având câteva desene caracteristice în zona aripii și abdomenul mai alb; lungimea ghearelor și a degetelor care este mai mare decât la cealaltă specie. Partea inferioară este de culoare albă, iar cea posterioară maronie cu puncte albe pe cap și spate, ochiul prezentând o sprânceană albă. Ciocul este ușor curbat în jos.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Mai Femelele depun 5-6 ouă, în lunile martie-aprilie, incubația fiind de 13-17 zile. Puii sunt hrăniți și îngrijiți de ambii părinți timp de 15-18 zile, apoi masculul începe amenajarea unui nou cuib în timp ce femela se îngrijește de puii din prima pontă. Ulterior, femela depune a doua pontă în timp ce masculul preia sarcinile femelei în îngrijirea primilor pui. Perechile au două ponte pe sezon.

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
7	Cerințe de habitat	Preferă habitatele de păduri de foioase și conifere, cu precădere cele de pin și molid. Păsările au un succes reproductiv mai mare în pădurile naturale cu copaci bătrâni decât în cele amenajate, a căror rată de vârstă rareori poate trece de 100 de ani, în consecință fiind întâlnită la altitudini de peste 400 m. Caută hrana pe trunchiul copacilor, urcând în spirală pe acesta și plonjând în zbor spre baza altui copac, unde urmează același procedeu. Se hrănește în special cu insecte și alte nevertebrate pe care le capturează de sub scoarța copacilor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1099
2	Denumirea științifică	<i>Lanius excubitor</i>
3	Denumirea populară	Sfrâncioc mare
5	Descrierea speciei	Cel mai mare sfrâncioc, cu un colorit general gri deschis dorsal și albicios ventral, cu aripi negre cu porțiuni albe și o mască neagră subțire peste ochi.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iulie Cuibărește în copaci sau arbuști denși, depune de regulă de la 3 până la 9 ouă.
7	Cerințe de habitat	Specie caracteristică habitatelor deschise de pășuni, pajiști cu terenuri arabile diversificate, turbării etc., cu tufărișuri și copaci și alte elemente care sunt utilizate ca posturi de unde supraveghează teritoriul și vânează. Pronunțat caracter de prădător, se hrănește cu insecte mari și alte nevertebrate dar și cu mamifere mici, șopârle, amfibieni etc.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1060
2	Denumirea științifică	<i>Garrulus glandarius</i>
3	Denumirea populară	Gaiță
5	Descrierea speciei	Este un membru mai mic al familiei corvide, de mărimea unei stâncuțe. Culoare maroniu-rozalie, cu creștet dungat alb-negru, târțița albă, coada neagră și „mustața” neagră. Masculul și femela au penaj asemănător.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Ating maturitatea sexuală la vârsta de doi ani. Legătura monogamă dintre păsări durează de obicei toată viața. Ritualul nupțial presupune etalarea penajului de pe aripi și coadă, iar masculul îi oferă femelei hrană. Cei doi construiesc un cuib de bețe într-un tufiș sau copac. 5-7 ouă sunt depuse în perioada aprilie-iunie și sunt clocite de ambii părinți, timp de 16-18 zile. Ambii parteneri hrănesc puii timp de 21-22 de zile, când aceștia vor părăsi cuibul, dar hrănirea lor va continua până se încheie prima toamnă din viața lor. Au o singură pontă pe an.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în zonele cu pădure deasă, în special stejar, dar și păduri cu alte foioase sau conifere. De asemenea, poate fi găsită și în parcurile cu arbori sau grădini. Au o dietă variată, de la ghinde și alte semințe la fructe, nevertebrate, ouă, pui de pasăre și mamifere mici. Caută mâncare și în copaci și pe sol, iar toamna îngroapă ghindele pentru a le avea ca provizii de iarnă.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1157
2	Denumirea științifică	<i>Nucifraga caryocatactes</i>
3	Denumirea populară	Alunar
5	Descrierea speciei	Puțin mai mare decât o gaiță, penajul este de culoare negru-marونی, cu multe striatii albe, mai puțin pe partea superioară a aripilor și a cozii, care sunt negre cu luciri verzui. Partea de final a cozii este de culoare albă. Ciocul este lung, închis la culoare și ascuțit. Masculul și femela seamănă extrem de bine între ei.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iunie Sezonul de cuibărit începe în martie-aprilie. Depun între 2 și 5 ouă, care sunt clocite de ambii părinți pentru 18-19 zile. Ambii parteneri hrănesc puii care vor părăsi cuibul la 24-25 de zile după eclozare. Puii mai stau încă trei luni alături de părinți, pe care îi imită ca să învețe să se descurce singuri când este vorba de hrănire. Părinții scot un singur rând de pui pe an.
7	Cerințe de habitat	Poate fi întâlnit în pădurile de conifere de la altitudine mare, în special și în zonele cu aluni. Se hrănește predominant cu semințe de conifere și cu alune, dar nu refuză insectele, fructele de arbuști, păsări mici și ouăle acestora.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	990
2	Denumirea științifică	<i>Corvus corax</i>
3	Denumirea populară	Corb
5	Descrierea speciei	Corbul este cea mai mare specie de corvide din lume, având distribuție totală în Europa, Asia și America de Nord. În Groenlanda, specia este răspândită numai în jumătatea de sud și est a insulei, respectiv în habitate de tundră. Corbul este o specie ce nu are preferințe de habitat, putând fi întâlnită pretutindeni, ajungând și la altitudini de până la 2500 m. Cuibărește în habitate de păduri de foioase sau de conifere, deplasându-se pentru hrană chiar și la distanțe de peste 40 km de la cuib. Masculul și femela au același penaj de culoare neagră pe tot corpul, diferența fiind doar la dimensiune, femela fiind mai mică. Lungimea corpului este de 68-70 cm, iar anvergura aripilor este de 113-135 cm, cu o masă corporală de 700-1600 g. Longevitatea maximă atinsă în captivitate este de 44 de ani, iar în sălbăticie este de 17-18 ani.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor: 15 februarie – 30 mai. Cuibăritul începe între jumătatea lunii februarie și sfârșitul lunii mai. Ponta constă de obicei între 3 și 7 ouă, incubate timp de 20-25 de zile. Puii părăsesc cuibul după 5-7 săptămâni de la eclozare. Majoritatea juvenililor părăsesc zona și părinții, însă unii rămân cu aceștia perioade lungi de timp. Maturitatea sexuală o ating la vârsta de 3 ani.
7	Cerințe de habitat	Corbul preferă zonele împădurite, cu întinderi mari de terenuri deschise din apropiere, sau regiunile de coastă pentru locurile lor de cuibărit și hrănire. În unele părți a arealului de distribuție poate fi găsit și în zonele cu populații umane dense.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1292
2	Denumirea științifică	<i>Sturnus vulgaris</i>
3	Denumirea populară	Graur
5	Descrierea speciei	Este o pasăre de talie medie, 21 de centimetri lungime a corpului, cu penaj negru irizat și pestriț
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Martie – Iulie Masculii amenajează cuiburile în scorburi sau sub streșini de casă, iar femela îl alege. Depune 4-6 ouă pe care le clocește timp de două săptămâni.
7	Cerințe de habitat	Specie care cuibărește în apropierea așezărilor umane, foarte întâlnită în orașe, preferă să se afle în apropiere de terenuri cultivate. Se hrănesc, în principal, cu insecte, dar nu refuză nici viermi sau semințe și fructe.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1048
2	Denumirea științifică	<i>Fringilla coelebs</i>
3	Denumirea populară	Cinteză
5	Descrierea speciei	Masculul este viu colorat, capul gri, obrații, gâtul și spatele maronii, pieptul roșiatic, coada neagră cu baza cozii verzui, iar aripile negre cu două benzi albe spre partea superioară. Femela este predominant verzuie, aripile fiind la fel cu ale masculului. Lungimea corpului este de 14-16 cm, iar anvergura aripilor este de

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		25-29 cm, cu masa corporală de 18-29 g. Longevitatea maximă atinsă în sălbăticie este de 15-16 ani.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai-Iulie Cuibul este construit în coronamentul copacilor, la câțiva metri de la sol, sau în stratul arbustiv dens. Cuibul este adâncit și este format din rădăcini, paie și pene pe interior, iar pe exterior este întărit cu licheni, pânze de păianjeni și mușchi. Puii sunt hrăniți de ambii părinți până învață să zboare.
7	Cerințe de habitat	Este întâlnită în toate tipurile de habitate forestiere atât în zonele de câmpie și deal, precum și în zonele montane, ajungând până la altitudini de peste 1.500 m. Se hrănesc în special cu insecte și semințe pe care le găsesc la nivelul solului, rareori fiind observate că se hrănesc în coronamentul copacilor. Adesea poate fi observată la hrănire și în parcurile și grădinile din zonele urbane și rurale, acolo unde există hrănituri artificiale sau unde oamenii le dau semințe, fiind recunoscută ca specie sociabilă, alături de vrăbie și pițigoi.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1050
2	Denumirea științifică	<i>Fringilla montifringilla</i>
3	Denumirea populară	Cinteză de iarnă
5	Descrierea speciei	Seamănă cu cinteza la mărime și forma, are o lungime a corpului de 14-16 cm, o anvergură de 24-26 cm, o masă medie corporală de 24 g. Vara, masculul are capul negru, spate negru-marونیu, aripi și coada negre, umerii portocalii, iar pieptul pălește spre alb către

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		abdomen și târâșă. Pe timp de iarnă, capul are culoarea gri-marونی. Femela are cap marونی spre negru, iar pieptul este portocaliu palid. Împerecherea începe în mai-iulie, când sunt depuse patru-șapte ouă, cu mărimea de 19x15 mm, care sunt clocite 11-12 zile. Masculul hrănește femela în timp ce ea clocește ouăle. Ambii părinți hrănesc puii, care vor părăsi cuibul după 13-14 zile de la eclozare. Perechile au uneori și două ponte pe an.
6	Perioade critice	Perioada iernii - Octombrie - martie
7	Cerințe de habitat	Trăiește în păduri de mestecăn și de conifere în sezonul de împerechere și în păduri de foioase pe timp de toamnă și de iarnă. Se hrănește cu semințe, fructe de arbuști și insecte.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1268
2	Denumirea științifică	<i>Serinus serinus</i>
3	Denumirea populară	Cănăraș
5	Descrierea speciei	Pasăre mică, cu capul proporțional mai mare și cioc mic și conic. Partea dorsală și flancurile prezintă dungi maro închis, iar târâșă este gălbui intens la mascul și gălbui-verzui șters la femelă. Pieptul și gâtul masculului sunt galbene, iar la femelă alb-gălbui. La juvenil penajul este gălbui-marونی deschis.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Cuibărește de obicei în perioada aprilie- iulie, în arbori de diferite specii. Depune două ponte pe an, prima în aprilie- mai, formată din 4- 5, uneori 3 ouă, a doua în iunie- iulie, formată din 3- 4 ouă, pe

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		care le clocește femela timp de 13 zile, fiind înlocuită de mascul doar temporar. Puii părăsesc cuibul după 12-16 zile, în funcție de abundența hranei, după care sunt hrăniți de părinți încă 7- 9 zile.
7	Cerințe de habitat	Este o pasăre frecventă, în grădini și parcuri, adesea în localități, livezi, curți, preferabil cu conifere, însă uneori apare și în liziere Este vulnerabilă la climatul umed și răcoros, de aceea preferă altitudinile joase, doar în partea sudică a arealului urcă până în zona subalpină. Consumă în mare parte diverse semințe, iar în timpul cuibăritului se hrănește cu nevertebrate.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	945
2	Denumirea științifică	<i>Carduelis chloris</i>
3	Denumirea populară	Florinte
5	Descrierea speciei	Pasăre cu aspect robust, cu cap destul de mare și cioc masiv de culoare roz deschis sau gălbui. Specia prezintă dimorfism sexual, însă în toate tipurile de penaj se pot observa marginile galbene ale primarelor, ce formează o bandă galbenă pe aripa strânsă. La adulți, masculul are partea ventrală verde-gălbuie, iar cea superioară verde-măslinie. Femela prezintă un colorit mai șters, verde-cenușiu, iar juvenilul este verde-cenușiu cu striții.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		Cuibărește de obicei în perioada aprilie- iunie, uneori din martie până în iulie, în arbori de diferite specii. Depune două ponte pe an, prima în aprilie, a doua în iunie, formate din 4- 6, mai rar 3- 7 ouă, pe care le clocește femela timp de 13-14 zile pentru prima, 12 zile pentru a doua pontă. Puii deschid ochii după 7 zile, timp în care sunt acoperiți de femelă, apoi sunt hrăniți de părinți 13-14 zile.
7	Cerințe de habitat	Este o specie comună în regiunile deschise cu arbori și tufe, în grădini și parcuri, liziere de pădure, pâlcuri de arbori, dar și în interiorul localităților. Preferă zonele joase, în general putând fi întâlnită până la altitudinea de 1400 m, în zone cu climă boreală, temperată sau mediteraneeană. Regimul alimentar al florintelui este format dintr-o mare varietate de semințe, uneori de mari dimensiuni, ale plantelor din flora spontană, cereale, semințele unor copaci sau tufișuri, nevertebrate, în timpul cuibăritului, pentru hrănirea puilor.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	944
2	Denumirea științifică	<i>Carduelis carduelis</i>
3	Denumirea populară	Sticlete
5	Descrierea speciei	Are o lungime a corpului de 10,5-13,5 cm. Are un penaj viu colorat, cu galben, roșu, alb și negru.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – August Femela depune 4-6 ouă pe care le clocește timp de două săptămâni.
7	Cerințe de habitat	Specifică zonelor deschise, cu arbori, dar poate fi întâlnită și în parcuri și grădini.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Consumă semințe de ciulini și de scai.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	984
2	Denumirea științifică	<i>Carduelis spinus</i>
3	Denumirea populară	Scatiu
5	Descrierea speciei	Specie preponderent verzuie pe partea dorsală și albă pe partea ventrală. Striații negre și dorsal și ventral. Târțița, lateralele cozii, obraji și pipetul gălbui. Masculul are creștetul negru.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibărește începând cu a doua parte a lunii aprilie. Cuibul este amplasat la înălțime mare în conifere. Depune două ponte, prima este depusă în aprilie- mai și este formată de obicei din 4- 5 ouă, 3- 4 ouă a doua, în iunie. Clocitul este realizat de femelă, timp de 12- 14 zile, puii părăsesc cuibul după după 12- 15 zile și mai sunt hrăniți de părinți încă 6- 7 zile.
7	Cerințe de habitat	În perioada de cuibărit este întâlnită la noi în pădurile de conifere montane. Iarna coboară și la altitudini mai joase. Regimul alimentar al scatiului este format mai ales din semințe, în special de conifere, arin, mesteacăn și plante ierboase, iar în perioada cuibăritului nevertebrate, are nevoie de molizi sau pini în teritoriul de cuibărit. Se hrănește cel mai adesea în copaci, dar coboară în iarbă sau pe sol când conurile se golesc și semințele se scutură.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	943
2	Denumirea științifică	<i>Carduelis cannabina</i>
3	Denumirea populară	Cânepar
5	Descrierea speciei	Pasăre zveltă, mai mică decât o vrabie. Are o coadă lungă, cioc gri și scurt. Spatele maroniu, gâșă alb-gălbuie cu pete întunecate pe centru. Marginea primarelor este albă. Pe cap se observă un colorit deschis deasupra și sub ochi, iar obrajii întunecați au o pată deschisă în centru. Masculul se diferențiază de femelă prin coloritul roșu al pieptului și al frunții. Femela are penajul mai șters și este mai ușor de confundat cu juvenilii și femelele altor specii de cinteze. Juvenilul are pieptul cu striții deschise, iar dorsal penajul este mai șters comparativ cu al femelei.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Femela depune 4-6 ouă de culoare albastrui-albicioasă cu puncte ruginii. Perioada de cuibărire este cuprinsă între mijlocul lui aprilie și începutul lui august, scoțând două rânduri de pui pe sezon. Ponta este clocită cu precădere de către femelă, iar incubația durează 12-14 zile.
7	Cerințe de habitat	Specia se întâlnește în zonele colinare și montane joase, ocupă și depresiunile, preferă fânețele, pășunile cu mărăcini și tufișuri, livezile, zonele agricole abandonate cu tufe. Hrana constă de cele mai multe ori din semințe culese de pe sol, dar uneori și insecte.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	949
2	Denumirea științifică	<i>Carpodachus erythrurus</i>
3	Denumirea populară	Mugurar roșu
5	Descrierea speciei	Pasăre de mărimea mugurarului, cu cap și gât masiv. Ciocul este robust și coada lungă. Masculul are capul, pieptul și târâța roșie. Femela are penajul șters, maro-cenușiu cu striuri întunecate și dungi fine pe aripi. Juvenilul este oarecum mai maroniu-măsliniu comparativ cu femela. În primul an masculii au penajul precum femela.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Mai – Iulie Perioada de cuibărit depinde de caracteristicile climaterice locale, pentru Europa de regulă de la sfârșitul lui mai- începutul lui iulie. Sistemul de împerechere este de obicei monogam, dar s-au înregistrat uneori și asocieri mai complexe în perioada cuibăritului-poliginie, poliandrie. Cuibul este instalat în vegetație joasă, în tufișuri, foarte bine ascuns, aproape de trunchi, foarte rar pe pământ și este construit din ramuri subțiri și diverse elemente vegetale, căptușit cu fire subțiri de rădăcini, mușchi, licheni, păr de animale. Ponta este formată de obicei din 4- 6 ouă, clocite de femelă timp de 11- 12 zile, iar puii părăsesc cuibul după alte 11- 13 zile, dar sunt hrăniți în continuare de părinți pentru încă două săptămâni.
7	Cerințe de habitat	Trăiește în desișuri cu vegetație abundentă, cu ierburi înalte și copaci izolați, în tufărișuri de foioase, zone înierbate în apropierea apelor, în mici corpuri de pădure, luminișuri de pădure de foioase cu tufișuri. Mugurarul roșu se hrănește în principal cu hrană de origine vegetală, formată mai ales din semințe, muguri și alte părți ale plantelor, uneori cu nevertebrate, în special insecte. Hrana este culeasă pe sol în vegetația ierboasă, în tufișuri sau în coroanele

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		copacilor, fiind capabil să exploateze eficient diverse resurse de hrană.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1123
2	Denumirea științifică	<i>Loxia curvirostra</i>
3	Denumirea populară	Forfecuță
5	Descrierea speciei	Pasăre mai mare decât vrabia. Ciocul este mai mult lung decât lat, iar culmenul este moderat curbat, depășind mandibula. Mandibula este mai îngustă comparativ cu falca superioară. Masculul are un penaj roșu-cărămiziu cu târțița roșie, strălucitoare. Penajul femelei variază de la verde-gri până la galben-verzui iar târțița este gălbuie. La juvenil penajul este cenușiu, puternic striat.

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Februarie – Iunie În general perioada de reproducere este sincronizată cu perioada când se maturizează semințele din conuri, astfel există o cantitate mare de sursă de hrană pentru pui. Cuibărește începând din luna februarie, iar la începutul verii încep să zboare în stoluri emițând sunete metalice și răsunătoare. Cuibărește în pădurile de conifere, inclusiv în pâlcuri mici. Cuibul este situat la înălțime. Este o pasăre monogamă, care stă în perechi tot anul. Femela depune o pontă de 3-4 ouă -în mod excepțional 6 ouă. Incubația este asigurată de către femelă și durează 14-16 zile, iar puii sunt hrăniți de ambii păriți și îngrijiți în continuare și după ce zboară din cuib. Puii părăsesc cuibul la 15-25 de zile după eclozare. În funcție de disponibilitatea hranei, o pereche poate avea până la 4 ponte pe parcursul unui an.
7	Cerințe de habitat	Specia trăiește aproape în exclusivitate în pădurile de conifere mature alcătuite din molid, brad sau pin, precum și în parcurile cu conifere din zona montană. Mai rar poate fi observată și în pădurile de amestec. Urcă și în zona de jnepeniș. Este o pasăre sedentară însă hoinărește mult în căutare de hrană. Longevitatea maximă în natură este estimată la 7 ani. Se hrănește cu semințe de conifere, iar când producția de conuri este foarte redusă se hrănește și cu scorușe. Posedă un cioc adaptat pentru a tăia și desface conurile, acesta este puternic cu mandibule încrucișate precum o foarfecă, de unde și denumirea populară a speciei. Este foarte mobilă, deplasându-se în grupuri în zone cu resurse de hrană bogată.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1251
2	Denumirea științifică	<i>Pyrrhula pyrrhula</i>
3	Denumirea populară	Mugurar
5	Descrierea speciei	Penajul este gri pe partea dorsală. Capișon negru la ambele sexe. Aripile sunt negre cu o dungă albă lată. Masculii sunt roșu-rozaliu pe partea ventrală.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibărește începând cu a doua parte a lunii aprilie. Cuibul este instalat în tufișuri dense sau în arbori -de multe ori în conifere
7	Cerințe de habitat	Este întâlnită în perioada de cuibărit în pădurile de amestec și de conifere. Iarna coboară și la altitudini mai joase. Specie preponderent granivoră. În sezonul de cuibărit consumă și omide și alte nevertebrate. Ciocul adaptat pentru a sparge sâmburi.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	980
2	Denumirea științifică	<i>Coccothraustes coccothraustes</i>
3	Denumirea populară	Botgros
5	Descrierea speciei	Populația de la noi preponderent sedentară, deși pe timpul iernii pe teritoriul țării apar și indivizi aparținând unor populații mai nordice. Sexele similare, preponderent maronii. Ciocul este masiv și puternic. Secundarele sunt preponderent albastrui. Pe aripi prezintă o dungă albă lată.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie-Iunie

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
		Cuibărește începînd cu prima parte a lunii aprilie. Cuibul este instalat în copaci, de preferință maturi.
7	Cerințe de habitat	Este întâlnită în special în pădurile de stejar. Specie preponderent cranivoră. În sezonul de cuibărit consumă și omide și alte nevertebrate. Ciocul adaptat pentru a sparge sâmburi.
8	Fotografii	

Tabel A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1023
2	Denumirea științifică	<i>Emberiza citrinella</i>
3	Denumirea populară	Presură galbenă
5	Descrierea speciei	Specia este gălbuie pe partea ventrală și maronie pe partea dorsală. Striată. Târțița maro-roșiatică. Masculul este galben intens pe cap și pe părțile inferioare.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie-Iulie Cuibărește începînd cu prima parte a lunii aprilie. Cuibul este amplasat pe sau în apropierea solului ascuns în vegetația densă.
7	Cerințe de habitat	Pajiști cu tufărișuri intercalate. În partea de sud a țării preponderent la lizierele pădurilor și în poieni. Specie preponderent granivoră, dar consumă și nevertebrate de dimensiuni mici în perioada de cuibărit.
8	Fotografii	

Tabelul A Date generale ale speciei

Nr. crt	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1020
2	Denumirea științifică	<i>Emberiza cia</i>
3	Denumirea populară	Presură de munte
5	Descrierea speciei	Presură ușor de recunoscut după marcajele contrastante de pe capul cenușiu. Sexele similare. La mascul capul are marcaje negre, sprânceană albă, gușa și pieptul gri deschise, fără pete, iar flancurile fără striuri. Femela are mai puțin gri pe piept, striuri fine pe partea de jos a gușii, pieptului și flancurilor, iar pe cap modelul caracteristic speciei este mai difuz comparativ cu al masculului. Atât la mascul cât și la femelă târțița este maroniu-roșiatică, fără striuri.
6	Perioade critice	Necesită o atenție deosebită în perioada de cuibărit și creșterea puilor Aprilie – Iunie Cuibul este construit pe sol, între ierburi sau tufe. Poate depune două cuibare într-o vară. Femela depune în fiecare câte 4 – 5 ouă. Clocitul durează 13 – 14 zile.
7	Cerințe de habitat	Specie tipic montană, habitatul preferat este cel calcaros, cu versanții stâncoși sau accidentați, de preferință însoriți, acoperiți cu tufe și vegetație ierboasă joasă. Hrana este predominant vegetală, alcătuit din semințe de plante, uneori consumă și nevertebrate.
8	Fotografii	

3.3.7. Mamifere

SPECII ROSCI0217 RETEZAT

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1308
2	Denumirea științifică	<i>Barbastella barbastellus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul cârn

Nr	Informație/Atribut	Descriere
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, cu bot scurt și cârn. Urechile sunt mai scurte de 20 mm, cu 5-6 pliuri orizontale. Urechile nu sunt pliate când se odihnește. Blana de pe partea dorsală este negricioasă, mai deschisă la vârfuri. Lungimea antebrăului este între 36.5-44.0 mm. Pintenul ajunge până la jumătatea uropatagiului și are epiblemă. Vara se adăpostesc în scorburi sau fisurile de sub scoarța arborilor bătrâni, mai rar în clădiri. Coloniile de naștere sunt formate de obicei din 10-15 femele. Hibernează în adăposturi subterane, peșteri, galerii de mină, pivnițe sau scorburi de copaci. Fiind foarte rezistent la frig, în peșteri poate fi întâlnit, în general, în apropierea intrării.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Este o specie caracteristică de pădure, care însă poate fi întâlnită și în grădini, situate în apropierea unor zone împădurite sau în zone cu tufărișuri. Compoziția de specii a pădurilor este mai puțin importantă pentru această specie, structura bogată și prezența mai multor grupuri de specii având o semnificație mai mare. Exemplarele pot parcurge distanțe de până la 4,5 km de la adăposturi până la habitatele de hrănire. Având dentiția și musculatura maxilelor slabă vânează insecte de talie mică pe care capturează, în primul rând, în zbor. Principala sursă de hrană sunt lepidopterele, dar consumă și diptere, coleoptere mici, mai rar neuroptere, trichoptere sau homoptere. Specia începe să vâneze destul de devreme după apusul soarelui; are un zbor rapid și agil. Vânează în general aproape de vegetație, deasupra arborilor sau sub coronamentul pădurii, dar și la liziera pădurii sau de-a lungul unor structuri lineare de vegetație.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1352
2	Denumirea științifică	<i>Canis lupus</i>
3	Denumirea populară	Lup
4	Descrierea speciei	Lupul este cel mai mare membru al familiei Canidae, exceptând câteva rase de câini domestici. Prezintă dimorfism sexual, masculul fiind de talie mai mare. Lupii din Europa au culoarea dominantă cenușiu. Urechi relativ mici și ridicate. Dentiția completă, având 42 de dinți, premolarul 4 și molarul 1 deosebit de bine dezvoltati, iar caninii pot atinge 35 mm. Coada relativ lungă și stufoasă. Animale digitigrade, calcă pe pernțele degetelor și au unghii puternice neretractile. Lupii trăiesc în haicuri cu o ierarhie puternică. Haicul este o unitate familială care este compusă de obicei din doi sau mai mulți adulți, puii perechi conducătoare și supraviețuitorii puilor din anul precedent.
5	Perioade critice	Decembrie-februarie
6	Cerințe de habitat	Ocupă o varietate mare de tipuri de habitate, de la tundra arctică, la păduri, preerie și zone aride. În țara noastră, în principal în pădurile compacte de amestec din zona de deal și de munte, la 600-2.300 m altitudine. Sunt animale teritoriale și au nevoie de teritorii vaste, în Europa aceste teritorii au suprafețe cuprinse între 10.000 și 50.000 ha. Lupii solitari nu au un teritoriu definit și străbat distanțe impresionante pentru a-și găsi perechea și a se reproduce.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1355
2	Denumirea științifică	<i>Lutra lutra</i>
3	Denumirea populară	Vidra
4	Descrierea speciei	Apartține familiei Mustelidae, ordinul Carnivora și poate fi întâlnită în Europa, Asia - cu excepția insulelor din sud-es, și nordul extrem al Africii. Vidra este un mamifer adaptat la viața acvatică ce se regăsește în toate bazinele hidrografice majore din România. Caracteristici morfo-biometrice ale vidrei în România. Corpul este adaptat vieții acvatice, având caracteristici hidrodinamice, la fel și coada, groasă la bază ce se subțiază spre vârf, utilizată la înot și schimbarea direcției. Degetele sunt unite printr-o membrană interdigitală, ajutând foarte mult la deplasarea acvatică. Capul mic cu o formă hidrodinamică face mult mai facilă înaintarea pe sub apă. Greutatea unui mascul este în general de 6-8 kg pe când femela cântărește aproximativ 4-5 kg. Acest mustelid poate ajunge la dimensiuni de până la 1 metru și jumătate lungime și la o greutate de 15 kilograme. Urechile mici sunt adaptate vieții acvatice, fiind prevăzute cu două pliuri ce le acoperă atunci când vidra pătrunde în apă sau că ochii sunt adaptați, putând vedea în apă. Blana are o culoare generală de castaniu închis, mai deschisă ca nuanță pe pântec și ceva mai surie pe partea din față a capului, iarna blana este mai deasă și mai lucioasă.
5	Perioade critice	Sfârșit noiembrie- februarie
6	Cerințe de habitat	Prezența vidrei este strâns legată de existența resurselor de hrană. În România vidra este răspândită în întreaga țară, cu deosebire în lacurile și văile apelor mari, dar mai ales în bălțile și Delta Dunării. Existența locurilor bogate în pește, atrage vidra până sus la munte, la peste 1500 de metri, în preajma pâraielor cu păstrăvi. Uneori, în căutarea locurilor prielnice, trece cumpăna apelor, peste creasta munților.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1361
2	Denumirea științifică	<i>Lynx lynx</i>
3	Denumirea populară	Râs
4	Descrierea speciei	Felină de talie mijlocie, cu picioare relativ lungi, coadă scurtă, capul rotund, gâtul scurt, urechile ascuțite terminate cu un smoc de păr. Blana, cu excepția abdomenului care este alb-gălbui, este galben-roșcată, cu pete ruginii de la închis spre negru, mai mult sau mai puțin evidențiate. Urechile sunt terminate cu smocuri de peri lungi și negri, părul mai lung de pe maxilarul inferior atârând în forma de favoriți, iar coada având vârful negru. Prezintă gheare retractile, ce pot ajunge până la 4 cm. Maxilarele sunt scurte și prezintă 28 de dinți. Animale solitare, cu excepția perioadei de înmulțire, teritoriale. Teritoriile individuale sunt marcate cu secreții ale glandelor, urină și excremente. Teritoriile femelelor sunt de obicei mai mici decât cele ale masculilor.
5	Perioade critice	Decembrie-februarie
6	Cerințe de habitat	Râsul este un prădător de pădure având preferințe pentru zonele cu arbori bătrâni, bine împădurite, cuprinzând arbuști, dar prezența sa într-un anumit areal este determinată de prezența speciilor pradă. Deși este considerată o specie de habitat forestier, râsul preferă habitatele forestiere în alternanță cu pășuni sau zone cu arbuști. Această alternanță a habitatelor este mai mult prezentă în zonele de deal și dealuri înalte și mult mai puțin caracteristică zonelor montane și etajului molidișurilor. De asemenea, pe timpul iernii specia urmărește prada în zonele de refugiu din văile largi, cu enclave forestiere sau pășuni de suprafețe mari. Pentru perioada de fătare și creștere a puilor, râsul alege zone de pe versanți împădușiți cu pante mari, cu prezența stâncăriilor sau grohotișurilor, și la distanțe reduse față de o sursă de apă.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1307 / 1324
2	Denumirea științifică	<i>Myotis blythii</i> / <i>Myotis myotis</i>
3	Denumirea populară	Liliacul comun mic / Liliac comun
4	Descrierea speciei	Notă: cele 2 specii sunt morfologic foarte similare, respectiv formează colonii mixte. Identificarea exactă a speciilor este posibilă doar prin capturare. Pe durata studiului preliminar, ambele specii au fost identificate, dar le discutăm împreună, datorită similarităților morfologice, ecologice și de ultrasunete. Liliacul comun mic: Este o specie de liliac de talie mare. În comparație cu liliacul comun este puțin mai mică. Lungimea antebrațului este între 50.5-62.1 mm. Urechile sunt înguste și mai scurte: lungU<24.5 mm. Marginea frontală a urechii este mai puțin curbată în spate, iar marginea externă a urechii prezintă, în general, 5-6 pliuri transversale. Tragusul este îngust la bază, are formă de lance și atinge ca înălțime jumătate din lungimea urechii. De obicei, abdomenul este de un alb mai strălucitor decât la liliacul comun. O parte a exemplarelor au un smoc de păr albicios între urechi. <i>Myotis myotis</i> nu are niciodată această pată albă. Coloniile de naștere pot fi găsite în clădiri sau în adăposturi subterane, fiind alcătuite uneori din câteva mii de exemplare. Hibernează în adăposturi subterane naturale sau artificiale. În majoritatea cazurilor formează colonii mixte cu liliacul comun. Liliacul comun: Este o specie de liliac de talie mare, cu lungime a antebrațului între 55.0-67.8mm. Are un bot masiv, urechi late și lungi >24.5 mm. Marginea anterioară a urechii este curbată clar în spate, iar marginea posterioară are, de obicei, 7-8 pliuri transversale. Tragusul este lat la bază și prezintă, în general, o mică pată întunecată în vârf. Coloniile de naștere alcătuite uneori din câteva mii de exemplare pot fi găsite în turnuri de biserici, poduri spațioase sau în peșteri. Hibernează în adăposturi subterane, peșteri, mine, pivnițe, exemplare solitare și în fisuri de stâncă.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării, pentru ambele specii.

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Liliacul comun mic: Preferă habitatele deschise, pajiștile și pășunile utilizate în mod extensiv, zonele carstice și de stepă, precum și zonele agricole folosite extensiv. În general evită pădurile închise, unde domină liliacul comun. Hrana constă din ortoptere, diptere din familia Tipulidae, coleoptere, larve de lepidoptere. Când vânează are un zbor lent cu 1-2m deasupra solului și devine foarte agil când detectează prada, pe care poate captura în zbor de pe firele de iarbă. Liliacul comun: Liliacul comun este prezent în zone cu procentaj ridicat de acoperire cu păduri. Habitatele cele mai frecventate ale speciei sunt pădurile mature de foioase sau mixte, cu substrat semideschis, capturând o parte importantă a pradei direct de pe sol. Uneori vânează și în păduri de conifere, sau peste pajiști și pășuni proaspăt cosite sau pășunate, dar majoritate timpului alocat pentru procurarea hranei petrec în păduri. Cea mai mare parte a hranei liliacului comun constă din artropode mai mari de 10 mm, capturate direct de pe sol. Prada cea mai frecventă sunt coleopterele de talie mare din familia Carabidae, urmate de chilopode, păianjeni și larve de coleoptere. Când vânează are un zbor destul de rapid, în general aproape de sol, la o înălțime de 1-2 m, cu capul și urechile orientate în jos, căutând după insecte. În capturarea prăzii joacă un rol important și sunetele generate de insecte în timp ce se mișcă pe sol.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1305
2	Denumirea științifică	<i>Rhinolophus euryale</i>
3	Denumirea populară	Liliacul mediteranean cu potcoavă
4	Descrierea speciei	Este o specie de <i>Rhinolophidae</i> de talie medie. Lancea se îngustează treptat către vârf, are doar o mică constricție deasupra regiunii mediene, iar vârful este amplu rotunjit. Proeminența superioară a șei are o ușoară formă de corn, arătând ascuțit din profil și curbat ușor în jos. Lungimea antebrăului este de obicei <50 mm. A doua falangă a degetului 4 este de peste două ori mai lungă decât prima: F4.1: 5,7–8,2 mm; F4.2: 16,4–18,1 mm. Antitragusul are lățimea aproximativ egală cu înălțimea sa și este foarte slab indentat, aproape de marginea externă a urechii. Blana are nuanțe de gri pe partea ventrală, nefiind atât de albicioasă ca în cazul speciei <i>Rhinolophus mehelyi</i> . Între partea dorsală și cea ventrală nu se observă o diferență marcantă de culoare. Semnalele de ecolocație sunt emise între 100-107 kHz.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Specia are o preferință pentru regiunile carstice. Adăposturile de vară sunt reprezentate în primul rând de peșteri, dar în zonele nordice ale arealului de răspândire, specia poate fi găsită și în podurile clădirilor. Hibernează în peșteri și galerii de mină, unde poate forma colonii de mii de exemplare. Are un zbor foarte agil și manevrabil. Vânează în primul rând în păduri de foioase, păduri situate în apropierea suprafețelor de apă, peste plantații, tufărișuri, evitând habitatele deschise. Poate fi observat vânând atât aproape de sol, cât și la marginea pădurilor, sau în coronament la înălțimi de peste 20 m.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1304
2	Denumirea științifică	<i>Rhinolophus ferrumequinum</i>
3	Denumirea populară	Liliac mare cu potcoavă
4	Descrierea speciei	Este cea mai mare specie dintre cei cinci lilieci cu potcoavă, lungimea antebrațului, în majoritatea cazurilor, depășește 54 mm. Proeminența superioară a șei este înaltă și bine rotunjită. Privită din față șaua are o formă caracteristică, fiind de obicei contractată în mijloc, iar lancea este, în general, lungă și are un vârf subțire. Vara se adăpostește în peșteri, galerii de mină sau clădiri. Hibernează în primul rând în adăposturi subterane, preferând zonele din adăpost cu temperaturi mai ridicate, cuprinse în general între 7-11°C. Adăposturile de vară și cele de iarnă, în general, sunt situate într-un perimetru de 10-60 km.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Liliacul mare cu potcoavă necesită un mozaic de habitate cu structură variată, incluzând păduri de foioase, pășuni, livezi, legate între ele de structuri lineare, șiruri de arbori, garduri vii. Pășunatul contribuie în mod semnificativ la creșterea cantității surselor de hrană disponibile pentru specie, prin prezența coleopterelor din familia Scarabaeidae. Pădurile mature de foioase și cele de luncă joacă de asemenea un rol foarte important pentru supraviețuirea speciei. Hrana constă în primul rând din coleoptere coprofage și fitofage din familia Scarabaeidae și lepidoptere de talie mare. Ca și în cazul celorlalte specii de lilieci compoziția hranei se schimbă pe parcursul unui an, astfel în anumite perioade a anului poate consuma și diptere, himenoptere, trihoptere și păianjeni în cantitate semnificativă. Zborul este lent și în general vânează aproape de sol sau de vegetație.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1303
2	Denumirea științifică	<i>Rhinolophus hipposideros</i>
3	Denumirea populară	Liliacul mic cu potcoavă
4	Descrierea speciei	Cel mai mic dintre lilieci cu potcoavă, lungimea antebrațului este sub 43 mm. Văzută din profil partea inferioară a șei este clar mai lungă decât proeminența superioară, terminându-se într-un vârf ascuțit. Blana este moale și rară, de culoare gri pe partea dorsală în cazul exemplarelor juvenile și maronie, în cazul adulților. Emite ultrasunete de tip CF la 108-115kHz.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Specie des întâlnită în peșteri, dar de obicei în număr mic de exemplare. Coloniile de reproducere pot fi găsite și în podurile clădirilor. De obicei formează colonii mici, nu rar pot fi observate și femele gestante izolate. Vânează de obicei la înălțime mică sau medie în păduri de foioase sau mixte mature și la marginea acestora. Zborul este foarte agil, vânează în general aproape de vegetație, chiar și în coronament dens.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1354
2	Denumirea științifică	<i>Ursus arctos</i>
3	Denumirea populară	Urs
4	Descrierea speciei	Ursul este cel mai mare carnivor terestru din România. Culoarea blănii este în general maro și adesea este mai închisă sau chiar neagră pe spate. Lungimea totală corp = 150 - 220 cm femelele, 180 – 250 cm masculii; înălțime la umăr = 90 -150 cm; greutate medie = 100 - 200 kg. Puii pot avea un guler alb care dispare după primul an de viață. Animal solitar, relațiile între indivizi, în special adulți, se bazează pe evitarea reciprocă, cu excepția perioadei de împerechere. În cazul acestei specii se manifestă dispersia masculilor, iar suprafața teritoriului unui mascul este mult mai mare decât al unei femele.
5	Perioade critice	Octombrie-noiembrie și martie-aprilie
6	Cerințe de habitat	Pădurile de amestec din zona de deal și de munte, de întindere mare, puțin deranjate de activitatea antropică, care oferă condiții de adăpost, liniște și hrană, acestea fiind indispensabile pentru supraviețuirea speciei. Deplasările sezoniere ale exemplarelor de urs sunt influențate de resursa trofică existentă. Bârlogul este amenajat în cavități naturale, arbori doborâți, sub stânci, în zone izolate etc.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	5365
2	Denumirea științifică	<i>Hypsugo savii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul lui Savii
5	Descrierea speciei	Lungime cap-trunchi: 40-54 mm, lungime coadă: 31-42,5 mm, lungime antebrăț: 30-36,5 mm; lungime ureche: 12-15 mm; anvergura aripilor: 220-250 mm. Urechile sunt mai largi și mai rotunjite decât la

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		pipistrei, prezintă 4 pliuri transversal și tragus scurt, mai lat spre vârf, îndoit spre interior. Perii de pe partea dorsală au baza închisă și vârfurile de culoare deschisă. Dorsal poate avea culoare gri-brună, sau de la brun-auriu la brun închis, iar ventral, de la alb-cenușiu la alb gălbui. Botul și membranele sunt foarte închise la culoare și contrastează puternic cu culoarea blănii. Prezintă 1-2 vertebre libere.
6	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
7	Cerințe de habitat	Vara apare în regiuni muntoase, la altitudini mari, în poieni. Se adăpostesc în cavități ale clădirilor, în crăpături de stâncă, fisuri situate în zona de intrare a peșterilor, uneori și în structura podurilor. Vânează peste pășuni, fânețe, suprafețe de apă, tufărișuri, în localități, în jurul corpurilor de iluminat; arată o adaptare bună la mediul antropic, uneori fiind frecvent și în orașe mari.
8	Fotografii	

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1310
2	Denumirea științifică	<i>Miniopterus schreibersii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul cu aripi lungi
5	Descrierea speciei	Este singura specie europeană din familia <i>Miniopteridae</i> . Are botul foarte scurt și o frunte bombată. Urechile sunt scurte și triunghiulare și nu depășesc vârful capului, care are o blăniță densă, scurtă și erectă, atingând spatele nasului. Aripile sunt foarte lungi și înguste, iar în repaus al treilea și al patrulea deget sunt îndoite spre interior între prima și a doua falangă. A doua falangă a celui de-al treilea deget depășește de aproximativ trei ori lungimea primei falange. Penisul este subțire și lung. Pintenul ajunge la o treime sau cel mult la jumătatea uropatagiului și nu prezintă epiblemă. Blana de pe partea

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		dorsală este de culoare gri-maronie, uneori maro sau negricioasă. Abdomenul are o nuanță de gri ceva mai deschis. Lungimea antebrațului este între cuprinsă între 42,0–48,0 mm.
6	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
7	Cerințe de habitat	Coloniile se adăpostesc, de obicei, în peșteri pe tot parcursul anului, dar mai rar și în mine sau alte tipuri de adăposturi subterane. Preferă peșterile cu intrări mari, din regiunile carstice din zona de deal și de munte. Exemplare solitare sau grupuri mici pot fi întâlnite într-o varietate de adăposturi, în clădiri, în structura podurilor. Preferă zonele cu multe păduri. Are un zbor rapid și manevrabil, vânează sub coronamentul pădurii, peste suprafețe de apă, sau aproape de vegetație. Datorită mărimii coloniilor uneori exemplarele trebuie să zboare distanțe destul de mari de la adăposturi până la habitate favorabile.
8	Fotografii	

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1321
2	Denumirea științifică	<i>Myotis emarginatus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul cărămiziu
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, lungimea antebrăului, în majoritatea cazurilor, fiind mai mare de 37 mm. Indentația de pe marginea exterioară a urechii este aproape în formă de unghi drept. Vârful tragusului nu atinge ca lungime indentația urechii. Pintenul nu prezintă epiblemă. Blana de pe partea dorsală este lungă, lănoasă și, în special în cazul indivizilor adulți, de o nuanță roșiatică. Marginea liberă a uropatagiului prezintă uneori peri vizibili, dar de obicei cu păr rar, scurt și moale care uneori se observă greu sau poate fi chiar absent. Coloniile de vară pot fi întâlnite în podurile clădirilor, uneori chiar și în orașele mari, sau în peșteri. Formează frecvent colonii mari, de sute de exemplare, adesea împreună cu alte specii, în primul rând cu specii ale genului <i>Rhinolophus</i> și cu <i>Myotis myotis</i>. Hibernează în peșteri, mine, pivnițe, solitar sau în grupuri mici. Pentru hibernare în general caută adăposturi cu temperaturi relativ ridicate.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează în păduri de foioase, deasupra pășunilor cu arbori, a tufărișurilor, evitând habitatele deschise. Zboară aproape de vegetație și în coronament. Hrana constă din araneide, opilionide, neuroptere, molii, diptere, într-o proporție mai mică coleoptere de talie mică și himenoptere. O parte importantă a prădei capturează de pe frunzele arborilor sau de pe ramuri.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1323
2	Denumirea științifică	<i>Myotis bechsteinii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul cu urechi mari
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, cu urechi foarte mari, mai lungi de 20 mm, care atunci când sunt pliate în față depășesc cu aproape jumătate din lungime vârful botului. Marginea externă a urechii are 9-11 pliuri transversale. Membrana aripii se prinde la baza primului deget. Pintenul este drept, uneori cu o margine îngustă de piele. Lungimea antebrățului este între 39.0-47.0 mm. Coloniile de naștere, alcătuite din 10-30 de femele se adăpostesc în scorburi, pe care le alternează frecvent, sau mai rar în clădiri. Hibernează în diferite tipuri de adăposturi subterane și în scorburi, la temperaturi cuprinse între 3-7°C. Liliacul cu urechi mari este o specie sedentară, care frecvent schimbă adăposturile la nivel local.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Este o specie caracteristică a pădurilor mature de foioase, cu mulți arbori bătrâni, dar poate fi prezent și în păduri mixte. Pădurile de conifere sunt populate numai când se situează în apropierea unor habitate optime. Cele mai mari densități ale populațiilor sunt în pădurile de fag și de stejar, cu un procentaj ridicat de arbori bătrâni, scorburoși. Poate fi observat vânând și deasupra pășunilor cu arbori, mai ales dacă aceste habitate sunt situate în apropierea unor păduri. Cea mai mare parte a hranei este alcătuită din lepidoptere, coleoptere, diptere, neuroptere și araneide. Ocazional pot consuma și himenoptere, trihoptere, chilopode sau larve de lepidoptere. Vânează la înălțimi de 1-5 m, aproape de vegetație, sau în apropierea solului în păduri bătrâne cu substrat deschis, dar și în coronamentul arborilor. Are un zbor manevrabil, uneori foarte lent, frecvent capturând prada de pe substrat, de exemplu de pe trunchiul arborilor sau de pe frunze.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1322
2	Denumirea științifică	<i>Myotis nattereri</i>
3	Denumirea populară	Liliacul lui Natterer
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, cu urechi lungi și bot îngust. Tragusul este foarte lung și în formă de lance. Urechile sunt deschise la culoare. Pintenul este foarte lung și are forma literei S. Marginea liberă a uropatagiului este acoperită de peri scurți, în formă de cârlig. Membrana aripii este inserată la baza primului deget. Blana de pe partea ventrală este albă. Lungimea antebrățului este cuprinsă între 34,4–44,0 mm. Este prezentă de la altitudini joase până în zonele montane. Vara se adăpostește atât în scorburi cât și în clădiri. Hibernează în adăposturi subterane, peșteri, mine, tuneluri, pivnițe, fisuri în stâncă.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează în habitate foarte variate, de la păduri de foioase la păduri de conifere, grădini, livezi, pășuni, vegetația situată pe malul apelor. Are un zbor manevrabil, uneori foarte lent și planat în apropierea vegetației sau a solului. Vânează frecvent și deasupra suprafețelor de apă. Hrana este capturată în zbor sau de pe vegetație, și constă în diptere, araneide, opilionidae, lepidoptere, coleoptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1320
2	Denumirea științifică	<i>Myotis brandtii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul lui Brandt
4	Descrierea speciei	Specie de talie mică. Penisul este bombat în capăt, chiar și în cazul masculilor subadulți, dar mai clar în cazul adulților. Nările în general au formă de inimă. La adulți blana are un aspect auriu pe partea dorsală. Fața, urechile și aripile sunt de culoare maro, spre maro deschis și nu maro închis. Baza urechii și tragusul sunt mai deschise la culoare. Lungimea antebrăului este între 33.0-38.2mm. Adăposturile de vară sunt în scorburile arborilor bătrâni, crăpături ale trunchiurilor de arbori, sub scoarța desprinsă, în clădiri, în fisuri sau în cavități situate în diferite părți ale acestora. În general preferă clădirile situate la marginea pădurilor sau cele de la care conduc elemente lineare de vegetație la păduri situate în apropiere. Hibernează în adăposturi subterane, peșteri, mine.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează, în primul rând, în diferite tipuri de pădure, fiind prezent chiar și în zona montană înaltă, dar și peste diferite tipuri de zone umede și suprafețe de apă. Zboară în general aproape de vegetație, de la nivelul solului până în coronamentul arborilor, având un zbor agil. Când vânează peste suprafețe de apă zboară la o înălțime mai mare decât liliacul de apă. Majoritatea hranei consumate este dată de lepidoptere, diptere și araneide.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	5003
2	Denumirea științifică	<i>Myotis alcathoe</i>
3	Denumirea populară	Liliacul mustăcios alcathoe
4	Descrierea speciei	Liliac de talie mică, cea mai mică dintre liliecii mustăcioși. Lungimea antebrațului este de obicei mai mic de 32.8mm. Urechile sunt scurte, marginea superioară a indentației de la marginea posterioară a urechii nu este atinsă de tragus sau foarte rar abia depășită. Blana de pe partea dorsală este roșiatică, rareori cu nuanță aurie. Exemplarele tinere, de până un an și unii lilieci mai bătrâni au nuanțe mai cenușii. Are cel mai scurt bot dintre toți liliecii mustăcioși, iar fața adulților este roz spre brun-roșcat, ca în cazul lui <i>Myotis daubentonii</i> . Nările au formă variabilă, dar partea laterală este foarte bine dezvoltată, nările căpătând, astfel, formă de inimă. Fiind relativ recent descrisă sunt foarte puține observații referitoare la ecologia speciei. Cele câteva adăposturi de vară cunoscute sunt în fisuri din trunchiul unor arbori bătrâni sau sub scoarța desprinsă a acestora, în general în apropierea unor suprafețe de apă. Toamna, în perioada de împerechere, apare și la peșteri, la fel și în perioada de hibernare.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează în văi mici cu cursuri de apă, însoțite de păduri de foioase, în păduri situate în zona montană, peste suprafețe de apă în apropierea vegetației de la mal. Vânează frecvent în coronamentul pădurilor de foioase, prada fiind capturată exclusiv în zbor. Hrana constă în lepidoptere, diptere, araneide, neuroptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1330
2	Denumirea științifică	<i>Myotis mystacinus</i>

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
3	Denumirea populară	Liliacul mustăcios
5	Descrierea speciei	Specie de talie medie, cu lungimea degetului 1: 4.3 – 5.9 mm -în general < 5.3 mm, lungime tibie -Tib: 14.6 – 16.8 mm, de obicei < 16.2 mm, lungime antebrăț: 32.0 - 36.5 mm, D5: 38 – 46 mm, D3: 48 – 58 mm. Blana dorsală prezintă un colorit maroniu, fără vârfuri sau irizații aurii, indivizii adulți evidențiind în majoritatea cazurilor o bandă de păr gălbui-maroniu pe și în jurul gâtului, formând un fel de guler destul de vizibil. Botul și urechile de obicei maronii negricioase, fără culoare mai deschisă în interior.
6	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
7	Cerințe de habitat	Preferă pădurile și lizierele, zonele arbustive, pajiști deschise, habitate de stepă și semi-deșert și peisaje împădurite în apropierea surselor de apă, dar este, mai degrabă, o specie mai mult antropizată decât liliac corticol, întâlnit în parcuri, grădini și sate. Formează colonii în copaci, printre roci, în țărcuri de creștere a animalelor și în peșteri. Coloniile de maternitate se formează de obicei în copaci, clădiri și cutii de păsări și lilieci. Hibernează în grupuri mici în siturile subterane -peșteri, mine, și pivnițe. Iese la vânătoare la apus, dar uneori a fost observată vânând în timpul zilei. Vânează exclusiv în apropierea apelor și se hrănește cu insecte zburătoare non-acvatice.
8	Fotografii	

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1331
2	Denumirea științifică	<i>Nyctalus leisleri</i>
3	Denumirea populară	Liliacul mic de amurg
4	Descrierea speciei	Este o specie de dimensiune medie, fiind cea mai mică specie a genului <i>Nyctalus</i> prezentă la noi. Blana are aspect uniform, maro spre maro închis, fără nuanță roșiatică. Blana de pe partea dorsală este bicoloră, cu fire de păr ale căror rădăcini sunt mai închise. Baza interioară a urechii și pliul ce conectează urechea de gură sunt, adesea, mai deschise la culoare decât restul urechii. Lungimea antebrățului este între 38,0–47,1 mm. Adăposturile de vară sunt situate, în general, în scorburi., Liliacul mic de amurg preferă mai mult cavitățile naturale, față de scorburile făcute de ciocănitoare care, în general, sunt ocupate de lilieci de amurg. Rar poate ocupa adăposturi și în clădiri. Hibernează în primul rând în scorburi, dar și în clădiri, foarte rar în fisuri de stâncă.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Este o specie tipică de pădure, habitatele preferate fiind pădurile mature de foioase. Are un zbor rapid, direct. Vânează în pădure sau la marginea acesteia, de-a lungul unor drumuri forestiere, în general la nivelul coronamentului sau deasupra acestuia. Poate fi observat vânând, de asemenea, și peste suprafețe de apă de dimensiuni mai mari sau în jurul stâlpilor de iluminat. Se hrănește cu lepidoptere, diptere, trichoptere, coleoptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1313
2	Denumirea științifică	<i>Eptesicus nilssonii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul nordic
4	Descrierea speciei	Specie de talie medie, este mai mică decât <i>Eptesicusserotinus</i> . Blana de pe partea dorsală maro închis spre negru, cu vârfuri auriu deschis pe spate și pe frunte. Există o linie clară de demarcare de-a lungul părților gâtului către partea ventrală, care este de culoare maro-gălbui deschis. De obicei, prezintă smocuri mici de păr de culoare gălbui pe marginile din față ale urechilor. În principiu, este o specie care nu pune probleme de identificare, dar în trecut au fost făcute confuzii între această specie și <i>Hypsugo savii</i> - acesta din urmă este mai mic, are urechi și tragus diferite și un penis cu formă caracteristică, curbată sau <i>Vespertilio murinus</i> . Lungimea antebrațului este între 37,0–44,0 mm. Este o specie tipică a pădurilor boreale și a celor montane, în centrul și sud-estul Europei fiind întâlnită, în general, în zonele montane, uneori la altitudini de peste 2000 m. În perioada de vară se adăpostește, în general, în clădiri, sub acoperișuri sau în fisurile formate în ziduri, foarte rar în scorburi. Hibernează, în general, solitar sau în grupuri mici în adăposturi subterane, peșteri, mine, fisuri în stâncă, la temperaturi destul de scăzute.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Habitatele caracteristice sunt pădurile de conifere sau mixte, vânând în interiorul și la marginea pădurilor, dar și deasupra zonelor umede, a pajiștilor, precum și în jurul localităților. Are un zbor destul de rapid și agil de-a lungul vegetației, dar și la înălțimi de până la 50 m în habitate deschise. În localități poate fi observat vânând în jurul stâlpilor de iluminat. Hrana constă în diptere, lepidoptere, coleoptere, neuroptere, pe care le capturează în zbor.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1326
2	Denumirea științifică	<i>Plecotus auritus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul urecheat brun
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie. Degetul 1 este mai lung de 6.5mm. Gheara degetului unu este lungă și curbată. Piciorul este mare. Blana de pe partea dorsală este maro deschis, maro sau maro-roșiatic; pe partea ventrală mai deschisă, în general gălbui-maronie. De cele mai multe ori nu există o delimitare clară între coloritul ventral și cel dorsal. Pielea de pe față, urechile și tragusul sunt maronii. Lungimea tragusului nu ajunge la 15,5 mm. Penisul, subțindu-se continuu dinspre bază spre vârf, are o formă triunghiulară. Lungimea antebrațului este între 35,0–42,5 mm. Prezența acestei specii este asociată cu pădurile mature, în primul rând cele de foioase, fiind prezentă, însă, și în păduri mixte sau, în zona montană, în cele de conifere. Vara se adăpostește în primul rând în scorburi sau clădiri. Hibernează în diferite tipuri de adăposturi subterane, fisuri de stâncă sau scorburi.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Habitatele preferate ale speciei sunt pădurile mature, în primul rând cele de foioase. Vânează în păduri, dar și în jurul unor arbori solitari, în parcuri sau grădini. Are un zbor lent aproape de vegetație, prada fiind prinsă atât în zbor sau culeasă de pe frunze sau trunchiul arborilor. Hrana constă în lepidoptere, diptere, coleoptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1329
2	Denumirea științifică	<i>Plecotus austriacus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul urecheat gri
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, cu urechi foarte mari. Urechile sunt unite în față, la bază, de o membrană din piele și care se ating atunci când sunt erecte. Tragusul relativ lat are un colorit închis. Pintenul nu prezintă epiblemă. Degetul 1 este mai scurt de 6,5 mm. Gheara degetului unu este de obicei mai scurtă de 2 mm. Piciorul este scurt. Firele de păr de pe degetele de la picioare sunt scurte și drepte. Penisul este îngroșat și rotunjit către capăt. Blana de pe partea dorsală este gri, uneori cu nuanță gri-marونیu. Coloritul ventral este gri deschis sau albicios, delimitat clar de culoare blăni de pe spate. Lungimea antebrațului este între 36,5–44,0 mm. Coloniile de vară se formează, în general, în podurile clădirilor, în timp ce exemplare solitare pot fi găsite într-o varietate de adăposturi: diferite părți ale clădirilor, în structura podurilor, în fisuri de stâncă. Majoritatea coloniilor de naștere sunt situate la altitudini de până la 550 m. Hibernează în poduri de clădiri, peșteri, pivnițe, fisuri de stâncă. Fiind destul de tolerant la frig, în adăposturi subterane, de obicei, poate fi găsit în apropierea intrării.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Este o specie caracteristică a zonelor rurale, vânând în general în grădini, livezi, peste zonele agricole folosite extensiv, alcătuite dintr-un mozaic de habitate, evitând în general marile masive forestiere. Are un zbor lent, în general vânând la înălțimi de 2–5 m, aproape de vegetație, dar uneori și la înălțimi de peste 10 m. Se hrănește cu lepidoptere, coleoptere mici, diptere, care în general sunt capturate în zbor.
7	Fotografii	Anexa 34

SPECII - PARCUL NAȚIONAL RETEZAT

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	316376
2	Denumirea științifică	<i>Erinaceus roumanicus</i>
3	Denumirea populară	Arici
4	Descrierea speciei	Cea mai mare specie de insectivor de la noi din țară, lungimea atingând 230-295 cm, iar greutatea 400-1200g. Corpul este îndesat, fără să existe o delimitare între cap și trunchi, și este acoperit cu blană maroniu-negricioasă dorsal și maroniu-gălbuie până la albicioasă ventral și pe membre. Ventral prezintă o pată albă sau albicioasă în zona pieptului, a cărei formă și mărime este variabilă. Dorsal și lateral sunt prezenți țepi deși, lungi de circa 2-3 cm, cu inele de culoare închisă care alternează cu cele de culoare deschisă. Vârfurile sunt de obicei închise la culoare. Țepii lipsesc pe cap. Urechile sunt scurte și rotunjite, iar ochii sunt negri și rotunzi. Membrele sunt scurte, plantigrade, iar coada este foarte scurtă. Specie nocturnă și crepusculară, solitară, se mișcă relativ încet, strategia de apărare fiind reprezentată de capacitatea de a-și răsuci corpul astfel încât să rămână doar țepii la exterior. Specia este răspândită în toată țara, urcând altitudinal până la 1000m. Evită zonele umede și pădurile întinse. Ariciul are populații mai abundente în zone urbane și rurale decât în cele naturale. Împerecherea are loc în aprilie și august, gestația durează 30-40 zile, iar 4-7 puii se nasc în mai și septembrie, iar maturitatea sexuală este atinsă primăvara următoare. Cuibul, alcătuit din iarbă și mușchi, este construit sub rădăcinile arborilor, grămezi de crengi, desigur. Hibernează din octombrie până în martie.
5	Perioade critice	Perioada de hibernare: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Este prezent în parcuri, grădini, livezi, terenuri cultivate, tufărișuri și margini de păduri, cu abundența cea mai mare în zona de dealuri, rar în păduri de conifere și absent în golul alpin. Se hrănește cu nevertebrate, în special insecte, dar și râme, melci și limacși, precum și mici vertebrate și chiar cadavre. Ocazional consumă ouă, fructe și ghinde, alune și altele.

7	Fotografii	Anexa 34
---	------------	----------

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11330
2	Denumirea științifică	<i>Sorex alpinus</i>
3	Denumirea populară	Chițcan de munte
4	Descrierea speciei	Mamifer insectivor de talie mică, cu membre scurte și subțiri, totuși puțin mai mari decât la chițcanul comun. Membrele anterioare cu 5 pernițe plantare. Botul este lung și ascuțit, vârful dinților pigmentat în roșu, ochi și urechi mici. Culoare generală este închisă, chiar neagră dorsal, maronie ventral, dar fără o delimitare clară a celor două zone. Pe partea laterală a corpului există glande tegumentare. Coadă lungă, egală sau chiar mai lungă decât lungimea cap și corp, neagră dorsal și gălbui-albicioasă ventral. Specia este răspândită la altitudini de 700-1500, în pădurile montane din Carpați, în apropiere de pâraie, torenți, zone umede și mlăștinoase. Nu vânează în apă, dar sapă galerii pe malurile apelor. Reproducerea are loc în aprilie-iulie, iar puii se nasc în mai și august -4-6, după o gestație de 25 de zile
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Zone umbrite, umede, la baza și pe pante abrupte din zona montană, acoperite cu păduri decidue, mixte sau conifere, în apropierea unor pâraie, torenți, de-a lungul văilor cu ferigi și vegetație ierboasă iubitoare de umbră. Se hrănește cu insecte și alte nevertebrate.
7	Fotografii	-

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11343
2	Denumirea științifică	<i>Talpa europaea</i>
3	Denumirea populară	Cârțiță

4	Descrierea speciei	Specie galericolă, cârțița prezintă o serie de adaptări la viața subterană. Corpul are formă cilindrică, fără o distincție clară între cap și trunchi, bot lung, mobil, nud și prevăzut cu mustăți, ochi mici și urechi lipsite de pavilion. Membrele sunt scurte, cele anterioare lățite și cu gheare puternice, pentru săpat. Coada este scurtă, cu peri cu rol tactil. Blana este foarte deasă, mățăsoasă, de culoare neagră. Apare în lunci, terenuri agricole și păduri decidue, grădini și parcuri, mai rar în păduri de conifere și zone cu sol nisipos, pietros sau umed în permanență. De la câmpie până în zona montană, dar nu urcă la altitudini mai mari de 1000m. Sapă galerii la 10-70 cm adâncime, iar cuibul poate fi chiar la 2 m adâncime. Solul este împins la exterior, formând mușuroaiele caracteristice. Este o specie solitară, activă atât ziua cât și noaptea, iese rar la suprafață, petrecându-și majoritatea timpului în galerii. Împerecherea are loc în februarie-martie, gestația durează 4 săptămâni, femelele dând naștere, o singură dată pe an, la 3-7 pui. Durata de viață este de circa 3-5 ani.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Habitate diverse, deschise sau împădurite, unde solul este bogat în humus, fără să fie arid sau cu umiditate excesivă. Evită solurile acide. Este o specie strict carnivoră, consumă în principal râme, dar și alte nevertebrate din sol. Face rezerve pentru iarnă, adunând râme pe care le paralizează mușcând segmentele anterioare.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11337
2	Denumirea științifică	<i>Sorex minutus</i>
3	Denumirea populară	Chițcan pitic, chițcan colorat

4	Descrierea speciei	Cea mai mică specie de chițcan din România, cu o greutate ce nu depășește 8g. Membrele sunt scurte și subțiri, fiecare cu 6 pernițe plantare. Botul este lung și ascuțit, dinții au vârful pigmentat în roșu, iar ochii și urechile sunt mici. Dorsal culoarea este maroniu-cenușie, cu aspect strălucitor și mățos, care trece gradat spre un alb murdar pe partea ventrală. Coadă este mai scurtă decât lungimea capului și corpului, și este strangulată la bază. Specia nu are preferințe altitudinale, fiind întâlnită din zona de câmpie până la 1900 m, în habitate variate: păduri și pajiști, tufărișuri, zone uscate dar și umede. Se deplasează mai ales la suprafața solului, dar cuibul este subteran, în/sub bușteni putrezi sau în smocuri de iarbă, mici sfere de iarbă. Este o specie solitară, teritorială și agresivă față de congeneri. Specia este activă mai ales în timpul nopții, dar și ziua în timpul perioadei de reproducere, când masculii se deplasează în căutarea femelelor. Perioada de reproducere este aprilie-august, gestația durează 20-22 zile, după care se nasc 2-8 pui. O femelă poate produce 2-3 ponte pe an. Durata de viață este de circa un an și jumătate.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	În condițiile din România ocupă aceleași biotopuri ca și <i>Sorex araneus</i> , cu precădere păduri decidue și mixte în care se găsesc din abundență bușteni putrezi, cu frunzar gros, zone puternic înierbate sau cu lăstăriș des, liziere de pădure. Specia este activă la suprafața solului și se hrănește cu insecte de talie mică, păianjeni, uneori râme și limacși.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11330
2	Denumirea științifică	<i>Sorex alpinus</i>
3	Denumirea populară	Chițcan de munte
4	Descrierea speciei	Mamifer insectivor de talie mică, cu membre scurte și subțiri, totuși puțin mai mari decât la chițcanul comun. Membrele anterioare cu 5 pernițe plantare. Botul este lung și ascuțit, vârful dinților pigmentat în roșu, ochi și urechi mici. Culoare generală este închisă, chiar neagră dorsal, maronie ventral, dar fără o delimitare clară a celor două zone. Pe partea laterală a corpului există glande tegumentare. Coada lungă, egală sau chiar mai lungă decât lungimea cap și corp, neagră dorsal și gălbui-albicioasă ventral. Specia este răspândită la altitudini de 700-1500, în pădurile montane din Carpați, în apropiere de pâraie, torenți, zone umede și mlăștinoase. Nu vânează în apă, dar sapă galerii pe malurile apelor. Reproducerea are loc în aprilie-iulie, iar puii se nasc în mai și august, după o gestație de 25 de zile
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Zone umbrite, umede, la baza și pe pante abrupte din zona montană, acoperite cu păduri decidue, mixte sau conifere, în apropierea unor pâraie, torenți, de-a lungul văilor cu ferigi și vegetație ierboasă iubitoare de umbră. Se hrănește cu insecte și alte nevertebrate.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11331
2	Denumirea științifică	<i>Sorex araneus</i>
3	Denumirea populară	Chițcan comun, cârticioară
4	Descrierea speciei	Chițcan de talie medie, cu cap și bot lung, dinți cu vârful pigmentat, ochi și urechi mici. Membre scurte și subțiri, totuși mai robuste decât la <i>Sorex alpinus</i>, cu câte 6 pernițe plantare. Culoarea corpului variază de la negru, gri închis la maro roșcat dorsal, mai deschis pe părțile laterale și cenușiu-gălbui ventral, culorile fiind bine delimitate. Blana este scurtă, deasă și mătăsoasă. Coadă mai scurtă decât lungimea cap+corp, la adulți aproape lipsită de păr, care nu se refacere după uzură. Trăiește în păduri, zonele cu tufișuri din pajiști, garduri vii, lăstărișuri, parcuri și cimitire. Cuibul poate fi subteran, în bușteni putrezi sau în smocuri de iarbă. De multe ori ocupă vizuini abandonate de rozătoare mici. Cuibul femelelor cu pui este mai mare decât cel obișnuit și este format din ierburi și frunze țesute sub formă globulară. Perioada de împerechere între sfârșitul lui martie și septembrie. Gestația 20 de zile, 3-4 cuiburi /an, 1-9 pui/cuib.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Apare în principal în pădurile decidue, mixte și de conifere, în apropierea apelor și în zonele puternic înierbate de pe marginea drumurilor. Pare să prefere condiții mai uscate decât <i>Sorex minutus</i>. Sapă galerii superficiale pe sub frunzarul pădurilor și este mai mult activ subteran decât <i>Sorex minutus</i>. Se deplasează destul de departe în pajiștile care mărginesc pădurile, dar nu părăsește zonele bine acoperite de vegetație. Specie carnivoră, se hrănește în principal insecte și râme, dar și alte nevertebrate: melci și miriapode. Se mai hrănește cu pui de mamifere, broaște.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11314
2	Denumirea științifică	<i>Neomys anomalus</i>
3	Denumirea populară	Chițcan de mlaștină
4	Descrierea speciei	Chițcan de talie medie, de culoare neagră dorsal și albă ventral. Distribuția culorilor se păstrează și pe coadă. Pe coadă, în treimea terminală, pe linia medio-ventrală, apare un șir de peri lungi și aspri. Același tip de peri se regăsesc și pe laturile membrelor posterioare și pe degete. Perii respectivi sunt o adaptare la mediul acvatic, dar sunt mai puțin dezvoltați decât la specia <i>Neomys fodiens</i>. Specia este răspândită din zona de câmpie până la altitudini ridicate, în locuri umede, fără să fie totuși strict legată de cursuri de apă, fiind mai mult terestră. Este activă și ziua și noaptea. Sapă galerii în sol umed, iar cuibul este plasat sub pietre, trunchiuri sau grămezi de crengi. Reproducerea are loc de două ori pe an, primăvara și vara, femela dând naștere la 4-6 pui/cuib. Durata de viață este de circa 18 luni.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Vegetație bogată pe malul apelor curgătoare sau stătătoare, putând coloniza și habitate mai îndepărtate de apă din cauza competiției cu specia de talie mai mare <i>Neomys fodiens</i>. Se hrănește cu nevertebrate, atât terestre cât și acvatice, mai ales cele cu corpul moale, chiar mici vertebrate.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11315
2	Denumirea științifică	<i>Neomys fodiens</i>
3	Denumirea populară	Chițcanul de apă
4	Descrierea speciei	Cea mai mare specie de chițcan din România, cu botul ceva mai gros decât la celelalte specii, ochi și urechi mici, ascunse în blană. Dinții sunt pigmentați cu roșu la vârf. Specie acvatică, cu membrele mai groase decât la speciile genului <i>Sorex</i> , cu 6 pernițe plantare, și prezintă la membrele posterioare, pe degeteși tălpi, peri aspri și lungi. Coadă este acoperită cu peri scurți, iar pe linia medio-ventrală prezintă un șir de peri lungi și aspri care ajută la creșterea suprafeței cozii în timpul înotului. Culoarea este neagră dorsal, cu o ușoară tentă mai deschisă sau roșcată în spatele urechilor. Ventral culoarea este albă sau gălbuie. Pot să apare exemplare melanice, cu partea ventrală neagră. Prezintă glande salivare submaxilare cu secreție toxică, utilizată pentru imobilizarea și uciderea prăzii, având acțiune neurotoxică. Reproducerea are loc de primăvara până toamna, gestația durează 20 de zile, femela dând naștere la 5-7 pui de mai multe ori pe sezon. Durata de viață este de aproximativ 18 luni. Specia este răspândită din zona de câmpie până la altitudini de 2000m
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Specia trăiește în ape curgătoare și stătătoare cu malurile acoperite cu ierburi înalte, în zone împădurite. Sapă galerii în malurile apelor și își caută hrana în apă, fiind cea mai acvatică specie de chițcan de la noi din țară. Se hrănește și pe uscat, pe mal, printre rădăcini, grămezi de frunze și crengi etc., în principal cu nevertebrate acvatice, dar și cu pești, broaște și tritoni.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11252
2	Denumirea științifică	<i>Crocidura leucodon</i>
3	Denumirea populară	Chițcan de câmp, cârticioară
4	Descrierea speciei	Culoarea dorsal este cenușiu-roșcat și alb ventral, cu o linie de demarcație clară. Ochii și urechile sunt mici, dar urechile sunt bine vizibile din blană. Membrele sunt ceva mai puternice decât la speciile genului <i>Sorex</i>, cu păr des, deschis la culoare, pe partea superioară și mai puțin dens pe tălpi. Coada este subțire, neagră dorsal și albă ventral, acoperită cu peri scurți, intercalați cu peri lungi, argintii. Terminal prezintă un smoc de peri mai lungi. Dentiția este și ea mai robustă decât la genul <i>Sorex</i>, fără să aibă vârful pigmentat. Specia este răspândită în zone deschise, pășuni, păduri de stejar și amestec din zona de silvostepă, pășuni montane, zone defrișate, cu zmeuriș, rugii de mure, doborâturi. Poate fi întâlnită în apropierea clădirilor de tip canton silvic, cabană. Se hrănește cu nevertebrate, cu precădere larve și adulți de insecte, dar și cu pui de șoareci și păsări. Perioada de reproducere de primăvara până toamna, cu mai multe serii de câte 5-8 pui pe an, după o perioadă de gestație de circa 30 de zile. Femela împreună cu puii formează caravane, ținându-se unul de coada celuilalt cu dinții.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Pajiști și pășuni din zona de câmpie până la munte, păduri de silvostepă, luminișuri. Se hrănește cu nevertebrate, cu precădere larve și adulți de insecte, dar și cu pui de șoareci și păsări.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	11256
2	Denumirea științifică	<i>Crocidura suaveolens</i>
3	Denumirea populară	Chițcan de grădină
4	Descrierea speciei	Cea mai mică specie a genului la noi în țară. Culoarea este cenușiu-maronie dorsal și cenușiu-roșcată ventral, fără o linie clară de demarcație. Coada relativ groasă, uniform colorată, cu peri scurți cenușii-maronii și peri lungi, argintii. Membrele sunt alburii. Specia este întâlnită în zone deschise, liziere, margini de drum, garduri vii, tufărișuri, zone rurale, unde pătrunde în clădiri. Reproducerea are loc de primăvara până toamna, cu cel puțin două cuiburi de câte 2-6 pui. Gestația durează 28-30 de zile. Durata de viață este de circa 18 luni.
5	Perioade critice	Perioadele cu temperaturi scăzute și zăpadă: octombrie-martie
6	Cerințe de habitat	Altitudinal nu depășește 500-700m altitudine, evită pădurile, dar poate apărea în zone agricole, culturi de viță de vie, chiar zone stâncoase. Se hrănește cu râme, chilopode, păianjeni, crustacee terestre și adulți și larve de insecte.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1314
2	Denumirea științifică	<i>Myotis daubentoni</i>
3	Denumirea populară	Liliac de apă

4	Descrierea speciei	Este un liliac de talie mică, cu urechi relativ scurte pentru o specie a genului <i>Myotis</i>. Tragusul este lung, drept sau ușor curbat, atingând jumătate din lungimea urechii. Plagiopatagiul se inseră între călcâi și mijlocul labei piciorului, uneori mai aproape de baza primului deget. Tibia și uropatagiul nu prezintă peri. Picioarele sunt mari, cu fire de păr lungi. Lungimea piciorului este mai mare decât jumătate din lungimea tibiei. Penisul este drept sau ușor lățit spre vârf. Culoarea blănii este maronie strălucitoare, pe partea dorsală, iar pe partea ventrală de un gri deschis sau gri-albicios; în general coloritul ventral se delimitează clar de cel dorsal. Lungimea antebrațului este cuprinsă între 33,1–42,0 mm. Este o specie frecvent întâlnită în apropierea lacurilor, iazurilor și râurilor. Coloniile de vară se adăpostesc în scorburi, mai rar în clădirile din apropierea apelor, sau în spațiile din structura podurilor; foarte rar sunt cunoscute colonii de naștere din adăposturi subterane. Coloniile de naștere sunt alcătuite în general din 20-50 de femele, dar pot ajunge și la câteva sute de exemplare. Hibernează în adăposturi subterane, dar și în scorburi, sau în fisuri de stâncă.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	<i>Myotis daubentonii</i> este o specie destul de flexibilă în privința habitatelor folosite. Pentru această specie, prezența pădurilor și a apei este necesară, însă, fără pretenții prea mari în privința lor. Vânează în general aproape de suprafața corpurilor de apă, capturând insectele de la suprafață. Mai rar vânează și în păduri, parcuri sau peste pajiști cu grupuri de arbori. Hrana constă în primul rând din diptere, trihoptere, lepidoptere, hemiptere, ocazional capturând și pești de talie mică.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1318
2	Denumirea științifică	<i>Myotis dasycneme</i>
3	Denumirea populară	Liliacul de iaz
4	Descrierea speciei	<i>Myotis dasycneme</i> este o specie de talie medie; lungimea antebrăului depășește 42 mm. Tragusul este relativ scurt și pentru o specie a genului <i>Myotis</i> neobișnuit de rotunjit la vârf. Plagiopatagiul se inseră pe călcâi. Uropatagiul prezintă fire de păr albicioase, foarte fine, pe partea inferioară, de-a lungul tibiei până la pinten. Piciorul este foarte mare, mare decât jumătate din lungimea tibiei și prezintă peri lungi. Marginea posterioară a urechii nu prezintă o indentație distinctă. Blana este deasă și de culoare gri-marونیu pe partea dorsală și gri-alb pe cea ventrală. Penisul este mai lat la bază și se îngustează treptat către vârf. La liliacul de iaz, frecvența de emiteră a sunetelor este de 35 kHz, rata de repetiție este mai scăzută decât la celelalte specii ale genului <i>Myotis</i> , intervalul între pulsuri fiind de 110 ms, în zbor drept, în loc de 90 ms. Când zboară în spațiu deschis, deasupra unei ape, <i>Myotis dasycneme</i> emite o porțiune FC, la mijlocul pulsului, care este ușor de auzit pe detectorul heterodin, la 35 kHz sau mai bine, pe detectorul cu expansiune de timp.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Adăposturile de vară sunt situate în clădiri, poduri, crăpături ale zidurilor, turnuri de biserici, dar și în scorburi. Hibernează, în general, în adăposturi subterane naturale și artificiale: peșteri, mine, tuneluri, pivnițe. Vara poate fi întâlnit aproape exclusiv la altitudini mici, în zona de șes; însă în perioada de hibernare apare și în zona montană. Vânează peste suprafețe calme de apă, râuri, canale late, lacuri, iazuri. Are un zbor mai rapid, iar deasupra apei zboară la o înălțime mai mare decât liliacul de apă - <i>Myotis daubentonii</i> . Mai rar poate fi observat vânând și deasupra pajiștilor, sau la marginea pădurilor.

7	Fotografii	Anexa 34
---	------------	----------

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	5009
2	Denumirea științifică	<i>Pipistrellus pygmaeus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul pigmeu
4	Descrierea speciei	Liliac de talie foarte mică, lungimea antebrațului este între 27.7-32.3mm. Urechile sunt scurte, lungimea marginii interioare este de 7-8mm. Pielea pe față palidă, neacoperită cu peri, în special între ochi și urechi și în jurul ochilor. Pielea feței și urechile nu sunt mai închise la culoare decât blana. Blană foarte deasă și mătăsoasă, pe partea dorsală roșiatică-maronie, iar pe partea ventrală gri-gălbui. Urechile sunt mai deschise decât la <i>P. pipistrellus</i> . Ca și în cazul lui <i>Pipistrellus pipistrellus</i> , porțiunea de patagiu cuprinsă între prima încheietură a celui de-al cincilea deget și cot nu este divizată de o nervură. În plus, porțiunea de deasupra este, de asemenea, nedivizată în cele mai multe cazuri și se întinde de la al cincilea deget până la antebraț. Penisul adulților este galben evident, în timpul perioadei de reproducere devenind portocaliu; penisul întotdeauna fără dungă mediană pală. În cazul subadulților sau a juvenililor penisul este albicios, adesea cu o nuanță de galben, dar niciodată maroniu și întotdeauna fără dungă la mijloc. În cazul femelelor pielea din jurul vaginului este, de asemenea, portocalie, mai evidentă în perioada fertilă. Uropatagiul este acoperit cu păr des în prima treime. Adăposturile de vară sunt în fisuri și cavități situate în diferite părți ale clădirilor, în spații de sub acoperiș, sau în scorburi. În perioada împerecherii sunt ocupate adăposturi expuse, scorburi, clădiri, turnuri de observații. Iarna exemplare în hibernare pot fi întâlnite în clădiri sau în scorburi, probabil majoritatea indivizilor hibernând în scorburi.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării

6	Cerințe de habitat	Habitatele preferate sunt pădurile de foioase situate în lunca râurilor și suprafețele de apă de orice mărime, fiind mult mai puțin flexibil în privința habitatelor folosite decât liliacul pitic. În general vânează peste, și în jurul suprafețelor de apă, în apropierea vegetației, la marginea pădurilor, evitând terenurile agricole și pajiștile. Se hrănește cu diptere, himenoptere, efemeroptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1317
2	Denumirea științifică	<i>Pipistrellus nathusi</i>
3	Denumirea populară	Liliacul pitic al lui Nathusius
4	Descrierea speciei	Specie de talie mică, cu lungime a antebrațului cuprinsă între 32,0–37,1 mm. Blana se întinde considerabil peste uropatagiu, depășind jumătatea acestuia. Al doilea incisiv superior mai lung decât vârful secundar al primului incisiv superior. Pe mandibulă, există un spațiu caracteristic între al doilea și al treilea incisiv. Porțiunea membranei aripii dintre prima încheietură a celui de-al cincilea deget și cot divizată de o nervură. Marginea plagiopatagiului cuprinsă între picior și degetul 5, de obicei, de culoare alb-gălbuie. Partea inferioară a uropatagiului prezintă fire de păr de-a lungul tibiei. Culoarea blănii pe partea dorsală este maro închis sau maro-roșcat. Adăposturile de vară sunt în general situate în scorburi, fisuri, sau sub scoarța arborilor, dar și în clădiri. Mai rar pot fi găsite exemplare și în structura podurilor sau în fisuri de stâncă. Adăposturile ocupate de masculi în perioada împerecherii sunt situate frecvent în locuri expuse: alee, poduri, clădiri înalte, turnuri de observație. Hibernează în scorburi, dar și în cavități ale clădirilor sau fisuri de stâncă, foarte rar în adăposturi subterane.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării

Nr	Informație/Atribut	Descriere
6	Cerințe de habitat	Habitatele preferate sunt pădurile mature de foioase și pădurile de luncă, dar apare și în păduri de conifere. Vânează cel mai frecvent în interiorul sau la liziera pădurilor și peste suprafețe de apă. Are un zbor rapid, rectiliniu, mai puțin manevrabil decât cel al liliacului pitic. Zboară frecvent de-a lungul unor structuri lineare ale peisajului, șiruri de arbori, garduri vii, cursuri de apă, vânănd la înălțimi de 3–20 m, dar și mai jos, deasupra apei. Hrana constă în diptere, neuroptere, hemiptere, lepidoptere mici.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1309
2	Denumirea științifică	<i>Pipistrellus pipistrellus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul pitic
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie foarte mică, având lungime a antebrațului cuprinsă între 29,2–33,5 mm. Nu prezintă fire de păr pe partea inferioară a uropatagiului, de-a lungul tibiei. Botul este alungit și se îngustează treptat. Bulbii glandulari sunt albi sau, câteodată, gri-albicioși. Lungimea părții interioare a urechii este mai lungă în comparație cu specia <i>Pipistrellus pygmaeus</i>. Penisul este cenușiu închis sau cenușiu-cafeniu, cu o dungă mediană deschisă, contrastantă către vârf. Porțiunea de patagiu cuprinsă între prima încheietură a celui de-al cincilea deget și cot nu este divizată de o nervură, iar porțiunea de membrană de deasupra este destul de scurtă, neextinzându-se, de obicei, până la antebraț. Blana este deasă, dar nu atât de netedă ca în cazul speciei <i>Pipistrellus pygmaeus</i> și de culoare maro închis pe spate, adesea ruginie, uneori de un maro mai deschis, pal. Urechile și botul sunt de culoare negricioasă, dar unii adulți prezintă o zonă palidă în jurul ochilor. Fața și urechile diferă clar de aspectul blănii, prin coloritul lor închis. Este o specie foarte răspândită și frecvent întâlnită, adaptându-se bine și mediului antropizat. Vara coloniile pot fi găsite în scorburi de copaci, în fisuri, sub scoarță, în clădiri, în poduri, în fisurile zidurilor. Hibernează în podurile sau pivnițele clădirilor, fisurile zidurilor, adăposturi subterane naturale și artificiale.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării

6	Cerințe de habitat	Este o specie foarte flexibilă, folosește o mare varietate de habitate. Poate fi observată vânând atât în centrul orașelor mari, cât și în păduri sau peste suprafețe de apă. Are un zbor rapid, agil, vânează în jurul coronamentului copacilor, de-a lungul aleelor, gardurilor vii, peste suprafețe de apă, în jurul stâlpilor de iluminat. Se hrănește cu lepidoptere și coleoptere mici, diptere, trihoptere, neuroptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1312
2	Denumirea științifică	<i>Nyctalus noctula</i>
3	Denumirea populară	Liliac de amurg
4	Descrierea speciei	Este o specie de talie mare, cu lungimea antebrațului cuprinsă între 48,0–58,0 mm. Tragusul se lărgeste în partea superioară, având aspect de ciupercă. Plagiopatagiul se inseră pe călcâi. Degetul 5 doar puțin mai lung decât metacarpienele degetelor 3 și 4. Aripile sunt lungi și înguste. Femelele au două mamele. Blănă este catifelată, alcătuită din peri scurți, de culoare maroniu-roșiatic, puțin mai deschis pe partea ventrală. Iarna blana de pe partea dorsală prezintă nuanțe maro-cenușii. Folosește ca adăposturi scorburile, preferându-le pe cele făcute de ciocănitori, situate în general la înălțimi de 4–12 m. Prezintă o adaptare bună la mediul urban, apărând chiar și în orașele mari, unde adăposturile preferate sunt crăpăturile din pereții blocurilor.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării

6	Cerințe de habitat	Poate fi întâlnită în aproape orice tip de habitat. Este ușor de identificat, fiind o specie de talie mare, care vânează la înălțimi considerabile. Are un zbor foarte rapid și direct. Asemănător păsărilor migratoare, lilieci de amurg pot parcurge distanțe semnificative între adăposturile de vară și cele de iarnă. În unele cazuri pot migra pe distanțe cu mult peste 1000 km. Hibernează în scorburile copacilor, în fisuri din clădiri sau poduri, dar și în adăposturi subterane sau fisuri în stâncă. Se hrănește cu diptere, lepidoptere, hemiptere, efemeroptere.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1317
2	Denumirea științifică	<i>Pipistrellus nathusii</i>
3	Denumirea populară	Liliacul pitic al lui Nathusius
5	Descrierea speciei	Specie de talie mică, cu lungime a antebrațului cuprinsă între 32,0–37,1 mm. Blana se întinde considerabil peste uropatagiul, depășind jumătatea acestuia. Al doilea incisiv superior -I3 mai lung decât vârful secundar al primului incisiv superior -I2. Pe mandibulă, există un spațiu caracteristic între al doilea și al treilea incisiv. Porțiunea membranei aripii dintre prima încheietură a celui de-al cincilea deget și cot divizată de o nervură -uneori absentă în cazul exemplarelor mici. Marginea plagiopatagiului cuprinsă între picior și degetul 5, de obicei, de culoare alb-gălbuie. Partea inferioară a uropatagiului prezintă fire de păr de-a lungul tibiei. Culoarea blănii pe partea dorsală este maro închis sau maro-roșcat. Adăposturile de vară sunt în general situate în scorburile, fisuri, sau sub scoarța arborilor, dar și în clădiri. Mai rar pot fi găsite exemplare și în structura podurilor sau în fisuri de stâncă. Adăposturile ocupate de masculii în perioada împerecherii sunt situate frecvent în locuri expuse: alee, poduri, clădiri înalte, turnuri de

Nr. crt.	Informație/Atribut	Descriere
		observație. Hibernează în scorburi, dar și în cavități ale clădirilor sau fisuri de stâncă, foarte rar în adăposturi subterane.
6	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
7	Cerințe de habitat	Habitatele preferate sunt pădurile mature de foioase și pădurile de luncă, dar apare și în păduri de conifere. Vânează cel mai frecvent în interiorul sau la liziera pădurilor și peste suprafețe de apă. Are un zbor rapid, rectiliniu, mai puțin manevrabil decât cel al liliacului pitic. Zboară frecvent de-a lungul unor structuri lineare ale peisajului, șiruri de arbori, garduri vii, cursuri de apă, vânând la înălțimi de 3–20 m, dar și mai jos, deasupra apei. Hrana constă în diptere, neuroptere, hemiptere, lepidoptere mici.
8	Fotografii	Specia a fost identificată atât prin observații directe -Peștera Zeicului, Muchia dintre Vârful Scărișoara și Vârful Micușă, cât și indirecte, cu ajutorul detectoarelor de ultrasunete -punctele T026, T036, T037, T056, T087, T088.

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1327
2	Denumirea științifică	<i>Eptesicus serotinus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul cu aripi late

4	Descrierea speciei	Este o specie de talie mare, robustă, cu lungime a antebrațului cuprinsă între 48,0–58,0 mm. Marginea posterioară a urechii prezintă o cută îngustă, care se extinde către colțul gurii, fără să ajungă la acesta. Tragusul este lat, iar urechile destul de lungi. Ultimele două vertebre nu sunt incluse în uropatagiu, iar epiblema este îngustă. Botul este lat și robust. Penisul este doar ușor bombat spre capăt, iar partea sa superioară are o creastă mediană slabă. Blana de pe spate poate fi de culoare maroniu închis până la maro-gălbui sau maro-auriu. Pe partea ventrală blana este în general de culoare gri-maroniu mai deschis. Botul și urechile sunt negricioase. Adăposturile de vară sunt aproape exclusiv în clădiri, în poduri sau în cavitățile zidurilor. Coloniile de naștere rar sunt localizate la altitudini de peste 800 m. De obicei hibernează în clădiri, în fisuri din pod sau cavități ale zidurilor; mai rar exemplare solitare, sau grupuri alcătuite din câțiva indivizi pot fi găsite și în peșteri, în zonele mai răcoroase ale acestora.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează la liziera pădurilor, în parcuri, grădini, pășuni cu arbori, peste terenuri agricole, de-a lungul vegetației situate la malul apelor. În multe cazuri, în localități, este observat vânând în jurul stâlpilor de iluminat cu lumină albă. În general se hrănește cu coleoptere și lepidoptere de talie mare.
7	Fotografii	Anexa 34

Tabelul A. Date generale ale speciei

Nr	Informație/Atribut	Descriere
1	Cod Specie - EUNIS	1332
2	Denumirea științifică	<i>Vespertilio murinus</i>
3	Denumirea populară	Liliacul bicolor

4	Descrierea speciei	Este o specie de talie medie, însă robustă și puternică. Tragusul este scurt și se lărgeste în partea superioară, dar fără să capete formă de ciupercă. Plagiopatagiul se inseră la baza primului deget. Femelele au patru mamele. Masculii au penisul lung și foarte subțire. Prezintă fire de păr fine pe partea inferioară a aripilor, de-a lungul antebrățului. Blana de pe partea dorsală este de culoare maro închis sau negricioasă la rădăcină, având aspect argintiu datorită vârfurilor albe ale firelor de păr. Ventral albicioasă sau albă, demarcată clar de partea dorsală. În cazul exemplarelor juvenile și în cazul unor adulți este mai mult gri. Lungimea antebrățului este cuprinsă între 41,0–50,3 mm. Se adăpostește, în general, în clădiri, în crăpăturile zidurilor sau în spatele obloanelor, frecvent în construcții situate în zone montane, dar și în clădiri înalte din localități sau fisuri de stâncă.
5	Perioade critice	Vara - perioada formării coloniilor de naștere; iarna - perioada hibernării
6	Cerințe de habitat	Vânează deasupra suprafețelor de apă și a vegetației situate în jurul acestora, peste terenuri agricole, pajiști, în localități frecvent în jurul corpurilor de iluminat. Zborul este foarte rapid și rectiliniu, asemănător cu cel al speciilor genului <i>Nyctalus</i> , zburând la înălțimi considerabile de la 10–40 m. Se hrănește cu lepidoptere, coleoptere, neuroptere.
7	Fotografii	Anexa 34